

Мери Джо Пътни

A man in a blue suit and a woman in a red dress are shown in profile, facing each other in a library. The man is on the left, looking towards the woman on the right. The background is filled with bookshelves. In the foreground, there is a vase with pink and white flowers.

**ПАДНАЛИТЕ
АНГЕЛИ**

МЕРИ ДЖО ПЪТНИ ПАДНАЛИТЕ АНГЕЛИ

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Европа, 1815 г., края на Наполеоновите войни.

Пресметлив майстор на чувствените игри, Рафи Уитбърн, дук Кандоувър, печели тъмната си репутация в драпираните будоари на английските аристократки, но без да губи ръката или сърцето си... Но дългът към приятел го праща в Париж, където трябва да работи с Магда Янош, най-красивата шпионка в Европа. За негово смайване, сивооката прелъстителка се оказва не графиня, а невярната девойка, измамила чувствата му дванайсет години по-рано — единствената жена, обичана от него някога — и единствената, която го е отхвърлила... Ще съумеят ли двамата изключителни любовници да си простят измените, за да предотвратят един ужасен заговор, който може да хвърли Европа във война?

1.

— Какво, по дяволите, става тук?

Бойният вик на разярения съпруг; Рафи би го разпознал където и да било. Въздъхна. Явно предстоеше сцена на ревност, и то от онези, които най-много ненавиждаше. Пусна прелестната жена, която бе прегърнал, и се обърна към мъжа, нахлул преди секунди в гостната.

Новодошлият беше висок приблизително колкото Рафи и може би на неговата възраст, около тридесет и пет. Макар че при други обстоятелства навярно би бил симпатичен, в този момент изглеждаше готов да извърши убийство.

Лейди Джослин Кендал извика:

— Дейвид! — и се втурна зарадвана към него, но замръзна, забелязвайки изражението на съпруга си. Напрежението помежду им запулсира като кожата на барабан.

Новодошлият наруши тишината с ниския си яростен глас:

— Явно идването ми е едновременно неочаквано и нежелано. Предполагам, че това е дук Кандовър? Или простирате благоволенията си и по-нашироко?

Лейди Джослин се олюля от възмущение. Рафи каза хладно:

— Аз съм Кандовър. Страхувам се, че имате предимство пред мене, сър.

Другият мъж изсъска:

— Аз съм Престейн, съпругът на тази жена, макар и не за дълго. — Тежкият му поглед се върна към лейди Джослин. — Моите извинения, че прекъснах развлечението ви. Ще си събера нещата и никога повече няма да ви безпокоя.

И Престейн излезе, затръшвайки яростно вратата. Рафи се зарадва, когато го видя да изчезва; макар да беше специалист по всякакви видове джентълменски забавления, разприте с разярени съпрузи с военно възпитание със сигурност не бяха сред най-предпочитаните му развлечения.

За нещастие сцената още не беше приключила, защото лейди Джослин се сви на кълбо в един тапициран със сатен стол и започна да плаче. Рафи я погледна вбесен. Предпочиташе да подхожда без ангажменти към авантюрите си, да търси взаимното удоволствие и да избягва взаимните обвинения. Така че никога не би докоснал лейди Джослин, ако не му беше казала, че бракът ѝ бил чисто формален. Дамата явно бе излъгала. Той отбеляза:

— Съпругът ви, както се вижда, не споделя вашето убеждение, че сте женени само за пред обществото.

Тя вдигна глава и изгледа Рафи с недоумение, сякаш бе забравила, че е в стаята. Той запита раздразнено:

— Каква игра играете? Съпругът ви не прилича на човек, който би се оставил да го манипулират с ревност. Може да ви изостави, а може и да ви извие врата, но няма да играе такава игричка с любовник.

— Не играя никаква игра — каза тя с разтреперан глас. — Само се опитвах да разбера какво има в сърцето ми. Едва сега разбирам какво съм изпитвала към Дейвид, но е твърде късно.

Раздразнението на Рафи се стопи, когато видя колко млада и уязвима беше тя. И той някога бе също така млад и объркан, а като я гледаше колко е нещастна, само още по-живо си припомни каква разрушителка може да бъде любовта.

— Започвам да подозирам, че под благопристойната ви външност бие едно романтично сърце — каза той сухо. — Ако е така, потърсете съпруга си и прострете очарователното си тяло в краката му с най-унизителни извинения. Сигурно ще си го върнете поне този път. Мъжът прощава много неща на жената, която обича. Само не се оставяйте да ви хване още веднъж в чужди обятия. Съмнявам се, че ще ви прости втори път.

Очите ѝ се разшириха. После тя изрече с глас, близък до истеричния смях:

— Носят се легенди за вашето хладнокръвие, но дори да е така, слуховете не са много справедливи. Самият дявол да беше влязъл, щяхте да го попитате дали играе вист.

— Никога не играйте вист с дявола, скъпа. Той блъфира. — Рафи вдигна ледената ѝ ръка и леко я целуна за сбогом. — Ако съпругът ви устои на вашите ласкателства, чувствайте се свободна да ме уведомите дали бихте желали една приятна и неусложнена връзка. — Той пусна

ръката ѝ. — От мене няма да получите нищо повече, знаете го. Преди много години отдадох сърцето си на жена, която го разби, така че сега не ми е останало нищо от него.

Това беше чудесна формула за измъкване, но като погледна красивото лице на младата жена, той се чу да казва:

— Напомняйте ми за една жена, която някога познавах.

После се обърна и си тръгна. Излезе от къщата, спусна се по стъпалата и се озова в цивилизованите предели на Тъпър Брук стрийт. Двуколката му го чакаше, той се качи и пое юздите.

Една част от него, която се надсмиваше над собственото му тщеславие, отбеляза с подигравателна веселост колко добре се бе справил дукът с тази сцена. С това име, дукът, Рафи наричаше собствения си публичен образ, на чието създаване и рафиниране бе посветил близо десет години. В кожата на дука той беше безупречният, невъзмутим английски джентълмен, чиято роля никой не можеше да изпълни по-добре от Рафи. Всеки има нужда от хоби.

Но когато зави зад ъгъла и излезе на Парк лейн, в главата му се завъртя тягостната мисъл, че от себе си е малко повече разкрил, отколкото бе добре. За щастие Джослин нямаше да започне да разнася историята, още по-малко пък Рафи.

Спря двуколката пред дома си на Бъркли скуеър, размишлявайки мрачно, че отново трябва да си търси любовница. В седмиците след края на последната си любовна афера не бе успял да намери жена, която да го интересува, фактически бе започнал да се чуди дали да не се откаже от благосклонните дами от собствената си класа и да си наеме куртизанка. По-лесно щеше да бъде да поддържа професионална наложница, но подобни жени обикновено бяха алчни и невъзпитани, а често пъти и пълни с болести. Тази перспектива никак не го привличаше.

Затова бе така очарован, когато милостивата Джослин Кендал деликатно го бе осведомила, че се е омъжила само за пред хората и си търси разнообразие. Винаги ѝ се бе възхищавал, но се бе държал на разстояние, защото закачките с невинни създания решително бяха против правилата му. През седмиците, прекарани в провинцията, мислите му често се бяха връщали към нея, затова ѝ се обади веднага щом се върна в Лондон. Уви, през времето, изминало, откакто му бе отпредила дискретната си покана, тя като че ли се бе превърнала в

обожаваща, макар и обърквана, съпруга. Рафи трябваше да си потърси нещо другаде.

За да облекчи потиснатото си състояние, той се поздравя, че е успял да се измъкне така леко от нещо, което би могло да се превърне в извънредно неприятна афера. Би трябвало да внимава повече, а не да се забърква с такава вятърничава романтичка. В действителност той *внимаваше*, но тя бе наистина нещо свежо, най-привлекателната жена, която бе срещал в последните години. Приличаше по-скоро на...

Той рязко прогони мисълта. Беше се завърнал толкова скоро в Лондон не за да флиртува, а защото бе получил съобщение от приятеля си Люсиен, който искаше да поговорят по работа. Фактът, че ставаше дума за делата на граф Стратмор, подсказваше, че неговите малки проекти обикновено биваха доста интересни.

Където и да отидеше, положението на Рафи му даваше достъп до най-високите слоеве на обществото, а с годините този факт го бе направил полезна част от обширната разузнавателна мрежа на неговите приятели. Рафи се бе специализирал да играе ролята на куриер, когато официалните канали не бяха достатъчно поверителни, но в същото време бе направил и някои дискретни проучвания сред богатите и силните.

Рафи вкара двуколката в конюшната на двора, надявайки се, че Люсиен този път ще има за него нещо дяволски забавно.

Люсиен Феърчайлд наблюдаваше развеселен как дук Кандовър си пробива път през претъпканата гостна. Висок, мургав и властен, Рафи идеално подходеше за ролята на аристократ и че можеше да бъде актьор, а не истинско произведение на класата.

Понеже беше така театрално красив, нямаше нищо чудно в това, че всички жени в стаята го следваха с поглед. Люсиен лениво се зачуди коя ли ще е следващата в дългата редица от бляскави дами, споделяли леглото на Рафи. Дори Люсиен, специализирал се в доставянето на информация, трудно проследяваше нишката.

От вниманието на Люсиен не убягна, че Рафи си послужи с прословутия си леден поглед, за да обезкуражи три нахални нищожества. Но когато дукът най-накрая стигна до приятеля си, хладната му представителна фасада се смекчи от топла усмивка.

— Толкова е хубаво да те видя, Люс. Съжалявам, че не можа да наминеш към Бърн касъл това лято.

— И аз съжалявам, но в Уайтхол беше лудница.

Люсиен обгърна с поглед стаята, даде дискретен сигнал на друг мъж и продължи:

— Нека намерим по-тихо място и да поговорим за новините.

Той изведе Рафи от гостната и двамата се упътиха към един кабинет в задната част на къщата.

Седнаха и Рафи прие една пура от домакина.

— Предполагам, че искаш да ме пратиш някъде.

— Правилно предполагаш. — Люсиен поднесе свещта първо към пурата на Рафи, после към своята. — Какво мислиш за едно пътуване до Париж?

— Звучи идеално. — Рафи задърпа от пурата, докато накрая тя започна да гори равномерно. — Напоследък се отегчих.

— Това няма да е отегчително... пътуването е свързано с жена, която създава притеснения.

— Още по-добре — Рафи дръпна дълбоко от пурата, после остави дима бавно да се процеди през ъгъла на устата му. — Аз да я убивам ли, или да я целувам?

Люсиен се намръщи.

— Първото със сигурност не. А колкото до второто... — той сви рамене, — оставям на тебе да решиш.

Вратата се отвори и влезе един мургав мъж. Рафи стана и му протегна ръка.

— Никълъс! Не знаех, че си в Лондон.

— Двамата с Клер пристигнахме едва тази вечер.

Граф Абърдейл стисна ръката му и се отпусна небрежно на един стол.

Сядайки отново на мястото си, Рафи отбеляза:

— Изглеждаш много добре.

— Женитбата е чудесно нещо — усмихна се дяволито Никълъс. — И ти трябва да си намериш съпруга.

— Превъзходна идея. Чия жена предлагаш? — промълви мелодично Рафи.

След като смехът на двамата мъже утихна, той продължи:

— Предполагам, че кръщелникът ми също е добре.

Промяната в насоката подейства добре. Лицето на Никълъс изведнъж придоби горделивото изражение на млад баща и той започна да описва удивителния напредък на младия Кенрик.

Мъжете в кабинета бяха трите четвърти от групата, която в по-младите им и по-буйни години бе наричана „падналите ангели“. Приятели още от Итън, най-реномираното мъжко училище в Англия, те запазиха братската непринуденост в годините между всяка от срещите. Отсъстващият член беше лорд Майкъл Кениън, който бе съсед на Никълъс в Уелс. След като отпадна заслуженото внимание на постиженията на детето, Рафи каза:

— Майкъл не е ли дошъл с тебе? Би било хубаво да направим събиране на всичките „паднали ангели“.

— Още не е готов да пътува, макар че се възстановява учудващо бързо. Скоро ще бъде като нов, с няколко нови белега. — Никълъс се разсмя. — Клер настояваше лично да го гледа. Тя е неустоима сила, а той просто не е в състояние да ѝ избяга! Мисля, че твърдоглавата ми жена е единственият човек на света, който може да задържи Майкъл на легло достатъчно дълго, за да оздравее както трябва. Сега, когато той е по-добре, помислих, че Клер се нуждае от почивка, затова я доведох в града.

— Майкъл със сигурност ще се върне в армията така бързо, както Наполеон напусна Елба — каза саркастично Люсиен. — Понеже французите не успяха да го убият в Испания, трябваше да им даде втори шанс при Ватерло.

— Майкъл никога няма да устои на изкушението на хубавата битка, а Уелингтън се нуждаеше от всеки опитен офицер, който можеше да намери — отбеляза Рафи. — Но се надявам, че този път войната вече ще свърши. И на Майкъл може някой ден да му изневери късметът.

Тези думи напомниха на Люсиен причината за събирането.

— Сега, когато и двамата сте тук, нека пристъпим към работа. Помолих Никълъс да дойде, защото по време на пътуванията си из континента му се е случвало да работи с жената, за която споменах.

Другите двама мъже се спогледаха. Рафи каза:

— Винаги съм подозирал, че помагаш на Люсиен при твоите разходки из Европа, Никълъс.

— Циганите ходят навсякъде, аз също. Очевидно и вие сте в играта. — Никълъс хвърли развеселен поглед към Люсиен. — Значи криеш картите си и не позволяваш на Рафи и на мене да разберем един за друг. Изненадам съм, че сега говориш и с двама ни. Да не би внезапно да сме станали по-достойни за доверие?

Макар да разбираше, че Никълъс се шегува, Люсиен избухна:

— В моята работа просто е наложително да казваш на човека само онова, което трябва да знае. Тази вечер нарушавам това изключително правило, защото е възможно да знаеш нещо, което може да помогне на Рафи.

— Предполагам, че въпросната дама е една от твоите агентки — вметна Рафи. — Какви неприятности е причинила?

Люсиен се поколеба, чудейки се откъде да започне.

— Ти вероятно следиш мирната конференция в Париж.

— Да, макар и не отблизо. Преди една година съюзниците бяха склонни да припишат войните на амбициите на Наполеон, затова решенията във Виена бяха доста неопределени. — Люсиен извади пурата от устата си и неодобрително огледа тлеещия ѝ край. — Всичко щеше да бъде много хубаво, ако Наполеон си беше останал в изгнание, но връщането му във Франция и битката при Ватерло вкара лисицата в политическия кокошарник. Тъй като по-голямата част от населението във Франция подкрепяше императора, повечето от съюзниците сега жадуват за кръв. Франция ще бъде третирана доста по-сурово, отколкото преди Стоте дни на Наполеон.

— Всички го знаят. — Рафи изгърси пепелта от пурата си. — Аз къде се вметвам?

— В последните месеци, докато се уточняват новите споразумения, има огромна подмолна борба — започна Люсиен. — Няма да е нужно много, за да се разстроят преговорите и може би да се стигне до война. Сведенията са неблагоприятни. За съжаление моята агентка Маги, чиято помощ беше неоценима, иска да се оттегли и да напусне Париж, колкото може, по-скоро преди края на конференцията.

— Предложи ѝ повече пари.

— Имаме. Но те не я интересуват. Надявах се ти да я убедиш да си промени решението и да остане поне докато конференцията свърши.

— Аха, върнахме се на целувките — каза Рафи с весело пламъче в очите. — Предполагам, че искаш от мене да пожертвам честа си пред олтара на британските интереси.

Люсиен отбеляза сухо:

— Сигурен съм, че можеш да убеждаваш и по друг начин. Ти си дук в края на краищата... тя трябва да бъде поласкана, че те изпращаме във Франция, за да говориш с нея. Можеш да апелираш и към патриотизма ѝ.

Рафи сбръчка чело.

— Макар да съм поласкан от мнението ти за моя чар, нямаше ли да е по-просто, ако някой от дипломатите ви, които така и така са в Париж, беше поговорил с жената?

— За нещастие има причина да смятаме, че един член на делегацията е... ненадежден. От британското посолство изтича тайна информация и това вече ни създаде проблеми. — Люсиен се намръщи. — Може и да виждам призраци там, където ги няма, може и да няма никакъв предател, а само небрежност. Но тази работа е от прекалено голямо значение, за да рискуваме да действаме по несигурни канали.

— Усещам, че се тревожиш за нещо много по-голямо от обикновените дипломатически спорове — каза Рафи.

— Толкова ли е очевидно? — подхвърли ядосано Люсиен. — Напълно си прав... получавам обезпокоителни доклади, че има заговор преговорите да бъдат разстроени, ако не и изобщо прекратени.

Рафи потърка пурата между палеца и показалеца си, опитвайки се да си представи поне едно нещо, което би могло да всее такъв хаос сред съюзниците.

— Да не е съзаклатие за убийство? Всички глави на съюзническите държави с изключение на британския принц-регент са в Париж заедно с видни европейски дипломати. Убийството само на един от тях би било катастрофа.

Люсиен издуха кръгче дим, което образува безупречен ореол над светлокосата му глава.

— Точно така. Надявам се искрено да съм сгрешил, но шестото чувство ми подсказва, че се мътят сериозни неприятности.

— Кой е убиецът и коя е мишената?

— Ако знаех, нямаше сега да говоря с тебе — каза мрачно Люсиен. — Разполагам само със слухове, събирани от половин дузина

източници. Има безкрайно много враждебни фракции и още толкова възможни мишени. Затова сведенията ми са така неопределени.

Никълъс се намеси:

— Чух, че миналата зима се опитали да убият Уелингтън в Париж. Възможно ли е сега той да е мишената?

— От това най-много се страхувам — отвърна Люсиен. — След победата му при Ватерло той е най-уважаваният мъж в Европа. Ако са намислили да го убият, само Господ знае какво ще стане.

Рафи се замисли над думите на приятеля си.

— Та значи искаш да убедя тази шпионка да ти изпраща сведения, докато се разкрие заговорът или докато конференцията свърши?

— Точно така.

— Разкажи ми за нея. Французойка ли е?

Люсиен направи гримаса.

— Конспирацията се задълбочава. Запознах се с Маги чрез друг човек и не знам почти нищо за миналото ѝ, но винаги съм смятал, че е британка. Със сигурност говори и изглежда като англичанка. Не съм разпитвал повече, защото най-важното беше, че ненавижда Наполеон и гледа на работата си като на личен кръстоносен поход. Информацията ѝ винаги е била качествена и тя никога не ми е давала причини да се съмнявам в нея.

Долавяйки неизречените му резерви, Рафи отбеляза:

— Но е станало нещо, което те кара да поставяш под въпрос нейната благонадеждност.

— Все още ми е трудно да допусна, че Маги би могла да ни предаде, но не знам дали мога да вярвам на собствената си преценка. Тя може да убеди човека в каквото и да е, и това е една от причините да ни е толкова полезна. — Люсиен се намръщи. — Положението е прекалено сериозно, за да приемаме каквото и да било безрезервно, включително и нейната лоялност. Сега, когато Наполеон е на път към Света Елена, тя може да си постила удобно, като предава британските тайни на другите съюзници. Може би бърза да напусне Париж, защото е спечелила състояние с двойна и тройна игра и иска да избяга, преди да бъде хваната.

— Има ли някакви доказателства, че е нелоялна?

— Както казах, винаги съм смятал, че Маги е англичанка. — Люсиен хвърли поглед към Никълъс. — Познаваш Маги като Мария Берген. Ти неотдавна ми написа писмо и вместо да я споменеш по име, дискретно намекна за нея като за „австрийката, с която си работил в Париж“.

Никълъс подскочи стреснато в стола си.

— Искаш да кажеш, че Мария в действителност е англичанка? Трудно ми е да повярвам. Не само говореше безупречен немски, но и жестикулацията, и поведението ѝ бяха австрийски.

— Нещата се влошават — каза Люсиен, развеселен пряко волята си. — Полубоопитствах и проучих други хора, които са я познавали в по-ранните етапи от кариерата ѝ. Френските роялисти знаят, че е французойка, прусаците казват, че е берлинчанка, а италианците са готови да се закълнат в свещените гробове на майките си, че е от Флоренция.

Рафи не може да съдържи смеха си.

— Така че вече не е възможно да се каже към кого е лоялна дамата, ако наистина може да се нарече дама.

— Тя е дама, няма никакво съмнение — каза сопнато Люсиен. — Но чия?

Рафи се изненада от силната реакция, защото станеше ли дума за работата му, Люсиен не бе никак сантиментален. И каза меко:

— Какво да направя, ако откроя, че предава британците... да я убия ли?

Люсиен изгледа сурово Рафи, несигурен дали забележката му е била само шега.

— Както вече казах, не става дума за убиване. Ако е неблагоприятна, просто информирай външния министър Касълрий, за да не вярва на онова, което тя му казва. Той може да иска да я използва, за да подава неверни сведения на другите ѝ господари.

— Да видя дали съм схванал правилно — каза Рафи. — Искаш да издиря дамата и да я убедя да използва уменията си, за да разкрие евентуалното съзаклятие за убийство. Освен това трябва да разбере към кого е лоялна и ако има основание да я подозирам, да предупредя главата на британската делегация да не вярва на сведенията ѝ. Така ли е?

— Съвършено правилно. Но трябва да действаш бързо. Преговорите отиват към края си, така че евентуалните съзаклятници ще нанесат удара си съвсем скоро. — Люсиен погледна към Никълъс, който слушаше мълчаливо. — Като имаш предвид общуването си с Маги под самоличността на Мария Берген, имаш ли да допълниш нещо?

— Е, тя несъмнено е най-красивата шпионка в Европа.

Никълъс започна да доказва оценката си за жената, но последвалият разговор не доведе до нищо повече.

Накрая Рафи обобщи:

— Сведенията, които имаме, са абсолютно противоречиви. Явно твоята Маги е превъзходна актриса. Трябва и аз да разиграя театър и се надявам тя да се поддаде на прословутия ми чар.

Тримата станаха и Люсиен запита Рафи:

— Кога ще можеш да тръгнеш?

— Вдругиден. Най-красивата шпионка в Европа? Перспективата изглежда многообещаваща. — Докато гасеше пурата, в очите на Рафи проблесна пламъче. — Обещавам, че ще направя всичко, което ми е по силите, за краля и отечеството.

Приятелите се върнаха в гостната и се смесиха с останалите поканени. След като пообщува с хората, колкото се изискваше от него като гост, на Рафи му се прииска да си тръгне, но се сети, че е забравил да пита как изглежда тази толкова красива Маги. И понеже Люсиен бе изчезнал, Рафи тръгна да търси Никълъс.

Виждайки приятеля си да влиза в една драпирана ниша, Рафи тръгна след него. Но когато дръпна завесата, се спря, придържайки края ѝ.

Никълъс и жена му Клер се прегръщаха в полутъмната ниша. Не се целуваха. Ако беше това, Рафи щеше да се усмихне и да си тръгне без задна мисъл. Но гледката, която се разкри пред очите му, беше по-проста, но и далеч по-вълнуваща.

Клер и Никълъс стояха притиснати един до друг със затворени очи. Ръцете му обгръщаха талията ѝ, а тя бе опряла чело на бузата му. Това бе картина на съвършено доверие и разбиране, много по-интимна и от най-страстната целувка.

Понеже те не забелязаха присъствието му, Рафи се отдръпна мълчаливо с изопнато лице.

Не беше хубаво да завижда прекалено на приятелите си.

След ден, пълен с трескави приготовления, дук Кандовър беше готов да напусне Англия. Смяташе да пътува бързо, само с един екипаж, слугата си и с гардероб, напълно достоен за ранга му в най-светската европейска столица.

Когато часовникът удари полунощ, той седеше в кабинета си с чаша бренди и прелистваше кореспонденцията от деня, за да види дали има нещо спешно. Почти най-отдолу на купчината намери бележка от Джослин Кендал. Или по-скоро лейди Престейн, тъй като тя се оказва реално омъжена. Той трябваше да престане да използва моминската ѝ фамилия. В бележката тя благодареше на Рафи за добрия съвет да се върне при мъжа си, описваше му радостите на щастливия брак и го подканваше сам да ги опита.

Той се усмихна, зарадван, че нещата са се наредили така. Освен че бе много красива, прочута и невъобразимо богата, Джослин беше и много хубава млада жена. Ако тя и лорд Престейн бяха наистина такива романтици, вероятно щяха завинаги да бъдат щастливи, макар Рафи да се съмняваше в това. Той вдигна чашата си за самотна наздравица в чест на лейди Джослин и щастливия ѝ съпруг, пресуши брендите и запрати чашата в камината.

Наздравицата беше от сърце, но усмивката му придоби кисел оттенък, когато погледна плачевните резултати от неприсъщия за него жест. Бидейки човек, известен с обноските си, би трябвало да постъпва по-мъдро. А сега имаше само една кристална чаша по-малко и неумолимото усещане за загуба.

Той си наля друга чаша с бренди, после седна пак в креслото си и заоглежда библиотеката си с досада. Беше стая с чудесни пропорции, цяла симфония от богатства в италиански стил. Във всичките обширни имения на Рафи нямаше помещение, което да обича повече от нея. Но щом е така, защо, по дяволите, се чувстваше толкова потиснат?

Той уморено си призна, че единственият начин да се отърве от сантименталното си настроение, е да му се отдаде изцяло.

Причината не беше в Джослин; ако толкова много бе искал това момиче, можеше и да се ожени за нея.

Онова, което безпокоеше Рафи, бе начинът, по който тя му напомняше за Марго — за красивата предателка Марго, починала преди дванадесет години. Физическа прилика почти нямаше, но и двете жени притежаваха блестящ весел дух, на който не можеше да се устои. Винаги, когато беше с Джослин, се улавяше, че си спомня за Марго. Тя го бе вълнувала така, както никоя друга жена — и понеже никога отново нямаше да бъде млад, такава нямаше и да се появи.

Докато отпиваше от брендито, той се помъчи да мисли хладнокръвно за Марго Аштън, но не успява да се върне разумно към спомена за първата си любов. На практика първата и последната; опитът завинаги го бе излекувал от романтичните илюзии. Но тогава илюзията изглеждаше толкова истинска.

Марго не беше най-красивата жена сред познатите му и със сигурност не най-богатата или от най-добро потекло. Но тя притежаваше невероятно много топлота и чар и блестеше с неподражаема жизненост.

Сладко-тъжни картини нахлуха в главата му. Първия път, когато я видя; първата нерешителна, магична целувка; дългите игри на шах, когато формалните ходове прикриваха по-дълбоката и по-страстна игра; срещата с приятно изненадания полковник Аштън, когато Рафи със запъване му поиска ръката ѝ.

Най-ярък от всичко бе споменът за сутринта, когато се бяха срещнали в Хайд парк за утринна езда. Докато препускаше по тихата Мейфеър стрийт, бе преросил лек дъждец, но когато навлезе в парка, небето се бе прояснило. Далеч пред него, извивайки се в блестящия от зората въздух, се сияеше пъстроцветна дъга. Докато я съзерцаваше, Марго се бе появила от мъглата в подножието на дъгата, яхнала сребристосива кобила като кралица на феите от някоя вълшебна приказка.

Тя се бе засмяла и бе протегнала ръка към него, живо съкровище от другия край на дъгата. Дори тогава той бе осъзнавал, че това е просто оптична илюзия от въздух и светлина, но тя му се бе сторила като най-истинската и реална действителност.

Само две седмици по-късно всичко свърши, дойде краят и на илюзиите му.

Съжаляваше най-много заради това, че скъсването бе причинено от собствената му ревност и гняв. Ако на двадесет и една години бе

имал днешното си хладнокръвие, ако бе успял да приеме нейната невярност, през всичките тези години щеше да се радва на приятелството ѝ.

Защото, след като всичко свърши, най-много му липсваше нейното присъствие. Знаеше, че времето преувеличава спомените. Защото никоя жена не би могла да бъде толкова желана, колкото я рисуват спомените. Но винаги щеше да му липсва начинът, по който Марго бе се смяла с него, или въздействието на нейнитеменящи цветаси очи, които срещаша неговите от другия край на стаята така томително, че той забравяше за целия свят.

Бленуването му се прекъсна, когато столчето на чашата изпраця в ръката му, поряза пръстите му и го поля с бренди. Той се изправи и изруга при вида на поразията. Нямаше представа, че столчетата са толкова крехки. Икономът му щеше да мърмори дни наред, когато откриеше, че липсват цели две чаши от кристалния сервиз.

Рафи стана и се запъти нагоре към спалнята си. Малката доза меланхолично самосъжаление действаше поетично, но утре от ранна утрин му предстоеше тежък ден. Време бе вече да погребешпомените за безразсъдната си младост и да си отпочине малко.

2.

— *НЕ!*

Макар че шишенцето с парфюм профуча на не повече от два инча край слепоочието му, Робърт Андерсън не се и опита да се дръпне, защото знаеше, че Маги има точна ръка и не иска наистина да го нарани. Тя просто, ако можеше така да се каже, му изпращаше послание. С присъщия си здрав разум бе избрала да хвърли шишенцето евтин одеколон, подарено ѝ от един стиснат баварец със забележително лош вкус.

Робин се усмихна на приятелката си. Великолепният ѝ бюст се полюшваше, а очите ѝ мятаха искри; днес бяха сиви заради сребристите роба, която бе облякла.

— Защо не искаш да се срещнеш с този дук, пратеникът на лорд Стратмор? Би трябвало да си поласкана, че Форин офис толкова се интересува от тебе.

В отговор получи само цветиста италианска ругатня. Той наклони русата си глава и я изслуша критично. Когато избликът ѝ приключи, той отбеляза:

— Много изобретателно, Маги, любов моя, но не ти е присъщо да излизаш от ролята. Магда, графиня Янош би трябвало да ругае на унгарски, нали?

— Знам повече ругатни на италиански — отвърна тя ехидно. — И много добре знаеш, че излизам от ролята само пред тебе. — Аристократичното ѝ високомерие се разчупи от дяволит кикот. — Не мисли, че ще смениш темата за високопоставения дук Кандовър.

— Така е. — Робин замислено изучаваше приятелката си. Познаваха се много отдавна и макар че връзката им отдавна бе престанала да бъде интимна, все още бяха близки приятели. Тя обикновено не проявяваше раздражение, дори след като вече цели две години играеше ролята на капризна унгарска благородничка. — Какво имаш против дука?

Маги седна пред тоалетката си, взе четката от слонова кост и започна да я прокарва през светлокестенявите вълни на косата си. Метна смръщен поглед към огледалото и отсече:

— Тоя човек е формалист.

— Това означава ли, че не е оценил чара ти както се полага? — запита заинтересуван Робин. — Странно... Кандовър се слави като отявлен поклонник на жените. Не мога да повярвам, че би пренебрегнал такова апетитно парче като тебе.

— Аз не съм апетитно парче за никого, Робин! Женкарите са най-големите формалисти. Благочестиви лицемери, доколкото мога да съдя от собствен опит. — Тя дръпна яростно един заплетен кичур. — Не започвай нова битка, преди да сме завършили сегашната. Отказвам да имам каквото и да било общо с дук Кандовър, точно както отказвам да се занимавам занапред с шпиониране. Приключих с тази част от живота си и никой — нито ти, нито дукът, нито лорд Стратмор — не може да промени решението ми. Веднага щом уредя някои делови въпроси, напускам Париж.

Робин отиде до нея и застана зад гърба ѝ. Взе четката от ръката ѝ и започна внимателно да я прокарва през гъстата ѝ тъмнозлатиста коса. Странно, но помежду им все още съществуваше интимност като между съпрузи, макар че никога не се бяха женили. Той винаги бе обичал да разресва косата ѝ и слабият сандалов дъх го връщаше в годините, когато бяха горещи млади любовници, отправящи предизвикателство към света, без да мислят за бъдещето.

Маги гледаше втренчено в огледалото. Сега очите ѝ бяха ледено сиви, а не искрящи, каквито ги бе видял преди малко. След няколко минути ресане тя започна да се успокоява.

— Нещо лошо ли е направил Кандовър? — запита той тихо. — Ако срещата с него ще те ядоса, няма вече да говорим за това.

Тя реши да подбира думите си, защото знаеше, че Робин е невероятен в разгадаването на неизречените неща.

— Макар че беше доста противен, всичко това е минало и срещата с него не ме притеснява. Но просто не искам още един човек да ме кара да продължавам да работя нещо, което искам.

Погледът на Робин срещна нейния в огледалото.

— Тогава защо не се срещнеш веднъж с него и не му го кажеш? Ако искаш отмъщение заради старите обиди, най-подходящото

наказание е да изглеждаш убийствено съблазнителна. Можеш да го подлудиш от желание, а в същото време да отклоняваш щенията му.

— Не съм сигурна, че ще се получи — каза тя сухо. — Раздялата ни не беше особено приятелска.

— Това няма никакво значение... вероятно оттогава насам е имал само страстни помисли към тебе. Половината европейски дипломати ще оставят държавните тайни да им се изплъзнат от устата само за една твоя усмивка — ухили се Робин. — Облечи си онази зелена бална рокля, пусни една многозначителна въздишка, докато отказваш на молбата му, после изчезни грациозно от стаята. Гарантирам ти, че това ще му отнеме спокойствието най-малкото за един месец напред.

Тя замислено се вгледа в отражението си. Макар че притежаваше по много от всичко, по което лудеят мъжете, не беше убедена, че Кандовър ще се поддаде на чара ѝ. Гневът и страстта обаче бяха доста близки понятия, а Рафаел Уитбърн със сигурност беше доста разгневен от последната им среща...

Бавна, дяволита усмивка раздвижи устата ѝ. Маги отметна глава и се изсмя.

— Много добре, Робин, печелиш. Ще се срещна с твоя смехотворен дук. Дълга му няколко безсънни нощи. Но ти гарантирам, че няма да променя решението си.

Робин положи бърза целувка на темето ѝ.

— Добро момиче.

Въпреки протестите ѝ, ако се срещнеш с Кандовър, имаше вероятност той да я убеди да продължи работата си поне още малко. А това щеше да бъде много добре.

Робин си тръгна, но Маги не повика веднага камериерката, за да довърши тоалета ѝ. Вместо това скръсти ръце на ръба на тоалетката и положи глава върху тях. Чувстваше се тъжна и уморена. Глупаво беше да се съгласява на срещата с Рафаел Уитбърн. Той се беше държал много зле, но дори тогава тя бе разбрала, че жестокостта му е породена от болката. Въпреки това си беше отказала удоволствието да го намрази.

Но не го и обичаше; онази Марго Аштън, която мислеше, че слънцето се върти около красивата му глава, бе умряла преди

дванадесет години. През това време Маги се бе въплъщавала в много различни лица, докато Робин я бе взел под крилото си и ѝ бе дал смисъл да продължи да живее. Рафи Уитбърн беше само горчиво-сладък спомен, без никакво значение за нейното сегашно аз.

Любовта и омразата наистина бяха двете страни на една и съща монета, защото и двете означаваха неравнодушие; истинската противоположност беше безразличието. И тъй като равнодушието бе единственото чувство, което Рафи можеше да събуди сега у Маги, отмъщението просто не си струваше труда. Тя само искаше да приключи с тази фаза от живота си, с лъжата, фалшификацията и информаторите.

Искаше най-вече да изпълни задачата, която дълго време бе отлагала, после да се върне у дома си в Англия, който не бе виждала вече тринадесет години. Сигурно щеше да се наложи да започне отначало, този път без покровителството на Робин. Много щеше да ѝ липсва, но дори в самотата ѝ щеше да има облекчение; и двамата се познаваха достатъчно добре, за да може Маги да преоткрие себе си покрай него.

Тя вдигна глава и подпря с юмрук брадичката си, докато се гледаше в огледалото. Високите скули я правеха убедителна унгарка, а и говореше езика достатъчно добре, така че никой да не се усъмни в произхода ѝ. Но каква щеше да я види Рафи Уитбърн след толкова много години?

Горчива усмивка изкриви пълните ѝ устни — устни, на които бяха посветени поне единадесет образца на посредственото стихоплетство. Очевидно този мъж все още събуждаше някакви чувства у нея, дори това да беше само суетност. Тя започна критично да изучава образа си.

Маги никога не се бе заблуждавала относно външността си, защото лицето ѝ не притежаваше класическите очертания на истинската красота. Скулите ѝ бяха прекалено високи, устата доста широка, очите твърде големи.

Но все пак изглеждаше малко по-различно от някогашното осемнадесетгодишно момиче. Винаги бе имала превъзходен тен, а ездата и танците поддържаха фигурата ѝ. Макар че извивките на тялото ѝ бяха доста закръглени, никой мъж не беше възразявал срещу това. Естествено косата ѝ бе потъмняла, но вместо да стане мътно

кафява, както обикновено се случваше с русите жени, сега тя имаше оттенъка на узряло златисто жито. В края на краищата, реши тя, сега изглежда много по-добре, отколкото по времето, когато беше сгодена за Рафи.

Изкуши се да си го представи напълнял и оплешивял, но този проклетник имаше такава външност, която с годините обикновено става още по-хубава. Личността му беше друго нещо. Дори на двадесет и една още не се бе отърсил от надменността на богатството и ранга, а влиянието на годините сигурно бе влошило още повече положението. Сега навярно е станал непоносим.

Докато мислеше какво да облече за вечеря, тя си каза, че ще бъде забавно да се опита да нанесе удар по самодоволството му. Но не успяваше да се освободи от неприятното усещане, че срещата с него ще бъде грешка.

Дук Кандовър не беше посещавал Париж от 1803 година и го намери много променен. Но дори победена, столицата на Франция си оставаше център на Европа. Четирима висши суверени и свитите на по-дребни монарси бяха дошли да отмъкнат каквото могат от останките на Наполеоновата империя. Прусаците искаха реванш, руснаците искаха още територии, австрийците се надяваха да върнат календара на 1879 година, а французите желяеха да се спасят от масовите репресии след безредните и кървави Сто дни на Наполеон.

Британците, както обикновено, се опитваха да бъдат почтени. Все едно да се опитваш да посредничаш в дискусия между питбули.

Въпреки изобилието от условности „кралят“ винаги означаваше Луи XVIII, застаряващия Бурбон, чиято несигурна ръка крепеше френския трон, докато под „императорът“ винаги се имаше предвид Бонапарт. Дори когато го нямаше, императорът хвърляше по-дълга сянка от всяко друго човешко същество.

Рафи нае стаи в луксозен хотел, сменил три различни названия през последните три месеца, за да отразява текущите политически промени. Сега се наричаше „Хотел Мир“, защото мирът бе приемливо понятие за повечето фракции.

Преди австрийския бал имаше време само колкото да се изкъпе и да се преоблече. Там Люсиен му бе уредил среща с тайнствената Маги.

Рафи се облече грижливо, без да забравя напътствията на приятеля си, че трябва да омае тази шпионка. Знаеше от опит, че по принцип може да получи каквото иска от жените с добродушна усмивка и малко искрено внимание. Често пъти дамите предлагаха доста повече, отколкото би искал да приеме.

Аристократ от главата до петите, той се запъти към бала, бляскавото сборище от велики и забележителни европейци. В числото на гостите влизаха не само всички важни монарси и дипломати, но и стотици дами и господа, мошеници и измамници, всички неудържимо привлечени от властта.

Рафи крачеше насам-натам, отпиваше по глътка шампанско и поздравяваше познати. Но под повърхностната веселост се долавяха опасни подмолни водовъртежи. Люсиен се опасяваше с пълно право — Париж беше барутен погреб и само една искра би могла да взриви отново континента.

В разгара на вечерта към него се доближи млад англичанин със светла коса и стройна елегантна фигура.

— Добър вечер, ваша светлост. Аз съм Робърт Андерсън от британската делегация. Един човек иска да говори с вас. Бихте ли ме придружили?

Андерсън беше по-нисък и по-млад от Рафи, който се зачуди къде ли го е виждал преди. Докато си пробиваха път през тълпата, Рафи разглеждаше крадешком водача си, чудейки се дали пък този човек не е слабото звено в делегацията. Андерсън изглеждаше много добре, почти красив, човек можеше да го вземе за приятен празноглавец. Ако беше някакъв хитър, опасен шпионин, добре прикриваше това.

Излязоха от балната зала, качиха се по една стълба и се озоваха в коридор с много врати. Спирайки пред последната врата, Андерсън каза:

— Графинята ви очаква, ваша светлост.

— Познавате ли дамата?

— Да, виждал съм я.

— Как изглежда?

Андерсън се поколеба, после поклати глава.

— Оставям ви сам да разберете.

Отваряйки вратата, той произнесе с официален тон:

— Ваша светлост, позволете да ви представя Магда, графиня Янош.

И се оттегли с почитителен поклон.

Един самотен свещник озаряваше с меко сияние малката, разкошно обзаведена, стая. Погледът на Рафи веднага се насочи към потъналата в сянка фигура, застанала до прозореца. Макар че беше с гръб към него, веднага разбра, че е красива по увереността на грациозната ѝ стойка.

Докато той затваряше вратата, тя се обърна към него с бавно предизвикателно движение, което позволи на пламъка на свещта да се плъзне изкусително по извивките на пищната ѝ фигура. Ветрило с пера закриваше по-голямата част от лицето ѝ, а един масур с цвят на златисто жито се спускаше очарователно отпред на рамото ѝ. Тя излъчваше чувственост и Рафи разбра защо Люсиен бе казал, че тази жена е способна да замъгли разсъдъка на мъжете. Тялото му се стегна в неволна реакция, докато се възхищаваше на това, колко добре разбира тя силата на внушението.

Деколтето ѝ се спускаше до такива равнища, че би привлякло вниманието на всеки още неумрял мъж. Ако от Рафи се искаше да пожертва честта си в опит да убеди дамата, то той щеше да го направи с огромно удоволствие.

— Графиньо Янош, аз съм дук Кандовър. Един общ приятел ме помоли да поговоря с вас по един важен въпрос.

Очите ѝ го стрелнаха подигравателно над ветрилото.

— Наистина? — произнесе тя с отчетлив унгарски акцент. — Може би той е важен за лорд Стратмор, но не и за мене.

Тя наведе бавно ветрилото, откривайки високи скули и малък прав нос. Имаше млечнобяла кожа като венчелистче от роза и широка чувствена уста...

Вдъхновението на Рафи секна и сърцето му лудо заби в смаяно неверие. Казват, че всеки има двойник някъде по света, но сега пред него стоеше двойничката на Марго Аштън.

Опитвайки се да се пребори с шока, той се помъчи да сравни графинята със спомените си. Тази жена беше на около тридесет и пет години; Марго щеше да е на тридесет и една, но може би изглеждаше по-млада от годините си.

Графинята май беше по-висока от Марго, която не надвишаваше много средния ръст? Но поведението и жизнеността на Марго я правеха да изглежда по-висока, отколкото беше в действителност. Странно колко много трябваше да се наведе, когато я целуна за пръв път...

Той се изтръгна от хаотичните си спомени и се застави да я прецени хладнокръвно. Очите на тази жена като че ли бяха зелени, а и имаше екзотичен чуждестранен вид. Но беше облечена в зелена рокля, а очите на Марго меняха цвета си от сиви до зелени в зависимост от настроението и облеклото ѝ.

Приликата беше смайваща, нямаше разлики, които да не могат да се припишат на времето или на пропуски в паметта. Мина му безумната мисъл, че това може да е самата Марго. Макар че бяха я обявили за мъртва, беше възможно да са допуснали грешка; новините често биваха преиначавани по пътя си. Ако Марго бе живяла на континента през всичките тези години, може би вече не изглежда като англичанка.

Но поведението на графинята подсказваше, че не го познава. Ако това бе Марго, със сигурност щеше да го разпознае, защото той не се бе променил много. Ако беше тя, не беше вероятно, че няма да покаже, че го е познала, па било то и с някое проклетие.

Но вместо това тя стоеше там с лека развеселена усмивка, оставяйки Рафи да я оглежда до безкрайност. Мълчанието се бе проточило твърде много и тъй като той бе поискал срещата, от него зависеше да предприеме следващия ход.

Той се въплъти отново в дука, на когото думите никога не липсват. Поклони се дълбоко и изрече:

— Моите извинения, графиньо. Бяха ми казали, че вие сте най-красивата шпионка в Европа, но независимо от това описанието съвсем не разкрива цялата истина.

Тя се разсмя с гръден топъл смях. Смахът на Марго.

— Говорите много красиво, ваша светлост. И аз съм чувала за вас.

— Нищо дискредитиращо, надявам се.

Рафи реши, че е време да пусне в действие прословутия си чар. Пристъпи към графинята, усмихна се и каза:

— Знаете защо съм тук, работата е сериозна. Да оставим формалностите. Бих предпочел да ме наричате с малкото ми име.

— А то е?

Ако това беше Марго и играеше роля, изпълняваше я дяволски добре. С напрегната усмивка той вдигна ръката ѝ и я целуна.

— Рафаел Уитбърн. Приятелите обикновено ме наричат Рафи.

Тя издърпа ръката си, сякаш я беше ухапал.

— Как е възможно, един женкар не бива да бъде наричан с име на архангел.

При тези ѝ думи съмненията на Рафи се изпариха.

— Господи, това наистина *си ти*, Марго — възкликна той учуден. — Само ти се осмеляваше да казваш, че никак не приличам на архангелите. Прекрасен сарказъм, и аз самият неведнъж съм прибягвал до него. Но как, по дяволите, се озова тук?

Тя размаха лениво ветрилото.

— Коя е тази Марго, ваша светлост? Някое безцветно английско момиче, което прилича на мене?

Опровержението ѝ предизвика у Рафи такъв силен гняв, какъвто от години насам не помнеше да е изпитвал. Дойде му наум само един сигурен начин да определи коя е жената пред него. С леко движение той скъси разстоянието помежду им, привлече я бързо към себе си и я целуна по подигравателната уста.

Това беше Марго, усещаше го с цялото си тяло. Не само по начина, по който тялото ѝ се притисна към неговото, или по познатата мекота на устните, но и по неповторимия неуловим аромат, който можеше да бъде само нейният.

Дори без това доказателство би трябвало да се досети, защото никога не бе срещал жена, чийто допир да породи у него такова неудържимо желание. Пламналата в него страст го накара да забрави защо е в Париж, да забрави повода за тази прегръдка, да забрави всичко освен чудото в ръцете си.

Марго потръпна и за един упоителен момент се поддаде, тялото ѝ се изви и устните ѝ се разтвориха към неговите. Годините като че ли се бяха стопили. Марго беше жива и всичко в света беше наред за пръв път през тези дванадесет години...

Мигът свърши, преди да е започнал. Тя се опита да се освободи, но той я задържа здраво още за миг, докато изучаваше устата ѝ и се

чудеше колко малко се е променила в това отношение.

Тя се помъчи да го отблъсне и той нерешително я пусна. Тя отстъпи назад, а очите ѝ блестяха с такава ярост, че би могла да го простреля с тях. Той отбеляза, че жената има право да се вбеси и ако бе посегнала да го удари, нямаше да направи нищо, за да се защити.

Вместо това обаче, променяйки внезапно настроението си, тя се изсмя, искрено развеселена. И каза с естественото си английско произношение:

— Накарах те да гадаеш, а?

— Разбира се.

Радостен, че вижда отблясък от някогашната Марго, Рафи заразглежда лицето ѝ, все още неспособен напълно да повярва, че е истинска. Защо, по дяволите, Люсиен не му беше казал коя е шпионката? Тогаваш си спомни, че никой от „падналите ангели“ не познаваше Марго. Тъй като не знаеше истинското име на Маги или миналото ѝ, Люсиен нямаше как да я свърже с Рафи. Опитвайки се да придаде на гласа си увереност, Рафи каза:

— Моля те, прости ми нахалството, но това ми изглеждаше най-добрият начин да разбера самоличността ти.

— В политиката ми няма място за прошки — отвърна тя игриво, надявайки отново светската си маска.

В това отношение не се забелязваше напредък. Тя отиде до шкафа, където имаше чаши и една отворена бутилка бордо. Наля две чаши и подаде едната на Рафи.

— Любезните ни домакини са осигурили всичко, от което би могла да има нужда една непорядъчна двойка. Жалко ще е да го пропилеем. Седни, ако обичаш.

Тя седна на един от единичните столове, подчертано пренебрегвайки плюшения диван.

И докато той се настаняваше на другия стол, тя продължи:

— Защо да ти е трудно да ме познаеш? Казвали са ми, че съм добре запазена за жена на моята напреднала възраст.

— „Годините не могат да я изсушат...“ — Той се усмихна едва-едва, докато цитираше стиха. — Това само по себе си е причина за объркване, сега изглеждаш само малко по-голяма, отколкото когато беше на осемнадесет години. Но истинската причина, поради която ми

беше трудно да разбере дали си Марго Аштън, е, че те смятаха за мъртва.

— Аз вече не съм Марго Аштън — каза тя с по-остър тон, — но и не съм мъртва. Защо мислеше така?

Дори сега, когато разбра, че е жива, му се налагаше да подбере внимателно думите си, преди да отвори уста.

— Ти и баща ти бяхте във Франция, когато дойде краят на Амиенския мир. Съобщиха, че двамата сте били убити от някаква сбирщина французи, тръгнали да предлагат оръжието си на Наполеон.

Пепелявите ѝ очи се присвиха с изражение, чийто смисъл му убягваше.

— Значи вестта за това е стигнала до Англия?

— Да, и предизвика доста голям смут. Обществеността беше възмутена, че един висш офицер и дъщеря му са били убити просто защото са британци. Както и да е, тъй като вече бяхме във война с французите, не беше възможно да се предприемат никакви специални дипломатически мерки. — Той разглеждаше лицето ѝ, отпивайки от виното си. — Колко истина има в тази история?

— Достатъчно — отсече тя. Остави чашата си и се изправи. — Тук си, за да ме убедиш да продължа работата си за Англия. Ще апелираш към патриотизма ми, после ще ми предложиш значителна парична сума. Аз ще отхвърля и двата ти довода. Тъй като вече съм взела решение, не виждам защо да си губя времето, за да те изслушам. Лека нощ и сбогом. Надявам се престоят в Париж да ти хареса.

Тя се запъти към вратата, но спря, когато Рафи вдигна ръка.

— Моля те, почакай малко.

Сега, когато знаеше, че Маги е Марго, част от работата му бе приключила. Тя със сигурност беше англичанка, не французойка, прусачка, италианка, унгарка или които си бе избрала да се превъплъщава.

Освен това той просто не допускаше, че тя някога би предала страната си. Ако някой продаваше британски държавни тайни, това не беше тя. Но не знаеше как да действа по-нататък. Като се имаше предвид, че Марго му беше ужасно обидена, Люсиен не би могъл да избере по-неподходящ пратеник.

— Ще ми дадеш ли десет минути? — запита той. — Може да те изненадам с нещо, което не очакваш, Марго.

Тя се поколеба за миг, колкото да прецени думите му. След това сви рамене и седна на мястото си.

— Съмнявам се, но дай да видим. И, моля те, не забравяй, че не съм Марго. Аз съм Маги.

— Каква е разликата между двете ви?

— Изобщо не те засяга, твоя светлост. Моля ти се, казвай каквото имаш да казваш, и да си тръгвам.

Макар че бе трудно да продължи, изправен пред такава враждебност, трябваше да опита.

— Защо трябва да напускаш Париж точно в този момент? Преди да е изтекла годината, новите споразумения ще бъдат уговорени и подписани. Може да стане дори след няколко седмици.

Тя махна пренебрежително с ръка.

— Въздействаха ми със същия аргумент и при първата абдикация на Бони. Предвиждаше се Виенският конгрес да приключи за шест или осем седмици, а той трая цели девет месеца. Наполеон се върна преди края му и моите услуги пак станаха много необходими.

Тя вдигна чашата си и отпи от нея.

— Уморих се да отлагам живота си — каза тя с отпаднал глас. — Бонапарт е на път към Света Елена да разказва на чайките за съдбата си, а за мене е време да се заема с някои отдавна отлагани работи.

Усещайки, че настроението ѝ се е променило, той рискува да зададе още един личен въпрос:

— Какви работи?

Тя впи очи в чашата си, плискайки леко виното.

— Първо ще ида в Гаскония.

Рафи усети как нещо го бодне в гърлото, досещайки се какво има предвид.

— Защо?

Тя вдигна очи към него с безизразно лице.

— За да намеря тялото на баща си и да го върна в Англия. Дванайсет години минаха. Ще ми трябва време, докато открия къде са го погребали.

Макар че предположението му се бе оказало правилно, това не му достави никакво удоволствие. Виното загорча на езика му, защото трябваше да говори за нещо, което предпочиташе да държи за себе си.

— Няма защо да ходиш в Гаскония. Там няма да откриеш баща си.

Тя сви въпросително вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Бях в Париж, когато се чу за смъртта ви, затова отидох в онова гасконско село, където бяха станали убийствата. Казаха ми, че двата пресни гроба били на двамата англичани, и предположих, че погребаните там сте ти и баща ти. Наредих телата да бъдат върнати в Англия. Те са в семейната ви гробница в имението на чичо ти.

Светското лустро изчезна, тя се сви и закри лицето си с длани. На Рафи се прииска да я утеши, но знаеше, че тя няма да приеме нищо от него.

Винаги бе завиждал на приятелските, пълни с обич, отношения между Марго и баща ѝ, толкова различни от дистанцираната любезност между Рафи и собствения му родител. Полковник Аштън беше приветлив, пряк войник, който искаше не толкова да види дъщеря си дукеса, колкото да я види щастлива. Смъртта му от ръцете на сганта сигурно я бе съкрушила.

След дълго мълчание Маги вдигна глава. Очите ѝ бяха неестествено бляскави, но лицето ѝ бе спокойно.

— Вторият ковчег трябва да е бил на Уилис, ординареца на баща ми. Беше дребен, почти колкото мене. Двамата... не се посрамираха, когато бяхме нападнати.

Тя стана и отиде към прозореца, дръпна тежката брокатена завеса и се загледа в булеварда. Призрачното ѝ отражение блестеше в тъмното стъкло.

— Чичо Уили беше като член на семейството. Учеше ме да играя на зарове и да мамя на карти. Татко би припаднал, ако разбереше.

Слаба усмивка прекоси лицето ѝ и изчезна.

— Радвам се, че Уилис е в Англия, нямаше да понесе мисълта, костите му да пребивават за вечни времена във Франция. Щях да пренеса и неговото тяло, но благодарение на тебе вече не е нужно.

Тя се обърна да погледне Рафи, този път без враждебност.

— Защо го направи? Сигурно не е било лесно.

Наистина не беше, дори за богат млад мъж с ясна цел. Рафи бе дошъл във Франция с тайната надежда да намери Марго. Дори пред заплахата от нова война той не бе отложил заминаването си.

Тогава, точно когато свършваше Амиенският мир, вестта, че са били убити от някаква сган, бе достигнала Париж. Всеки разумен човек веднага би се върнал в Лондон, за да не бъде задържан по време на войната. Рафи, който не беше разумен, станеше ли дума за Марго, отпрати вместо това прислугата си у дома и сам тръгна през Франция, като с великолепия си френски минаваше за местен човек.

Намирането на гробовете му отне седмици. За да избегне опасността, той бе пренесъл оловните ковчези през Пиренеите и Испания, вместо да прекоси отново Франция.

Двата ковчеза бяха погребани отново в семейното имение на Аштън в Лестършир. Със собствените си ръце Рафи бе посадил жълти нарциси на по-малкия гроб, защото бе срещнал Марго през пролетта и жълтите нарциси винаги му напомняха за нея. Не му се говореше за това. Постъпката му бе не само съзливо-сантиментална, но дори смешна, защото сега ставаше ясно, че се е заблуждавал.

Той се запита къде ли е била Марго, когато той е бил в Гаскония. Може би ранена или арестувана в местния затвор? Ако я беше потърсил, щеше ли да я намери и да я доведе у дома? Това вече не беше важно, ето защо той просто каза:

— Не можех да направя нищо друго за тебе. Беше твърде късно за извинения.

След дълга пауза тя запита:

— Защо според тебе е трябвало да се извиняваш?

— Ами защото се отнесох много лошо към теб. — Той сви рамене. — Колкото повече време минаваше, толкова по-грозно ми изглеждаше поведението ми.

Маги си пое дъх бавно и дълбоко. Трябваше да допусне, че срещата няма да протече според плана. Рафи Уитбърн винаги успяваше да напипа слабите ѝ места. Тази чувствителност бе уместна, когато бяха млади и се обичаха, но непоносима сега, когато любовта си бе отишла. Мразеше да си изпуска нервите пред него.

Когато се увери, че гласът ѝ ще прозвучи хладнокръвно, тя го погледна право в очите и каза:

— Задължена съм ти.

В ума ѝ се промъкна циничната мисъл дали пък няма да се опита да използва чувството ѝ за признателност, за да я убеди да остане в Париж.

Но вместо това той отговори:

— Не си ми задължена. Предполагам, че го направих колкото за тебе, толкова и за себе си.

Мълчаливият му отказ я задължаваше така, както нищо друго на света. Тя каза примирено:

— Можеш да съобщиш на лорд Стратмор, че ще остана и ще продължа да работя, докато конференцията свърши и договорът бъде подписан. Това удовлетворява ли го?

Той мъдро се въздържа да покаже по какъвто и да било начин чувството си за триумф, отговаряйки:

— Много добре, особено щом става дума за нещо повече от обичайната информация. Лорд Стратмор има специална задача за тебе.

— О! — извъртя се Маги на стола си. — Какво иска Стратмор от мене?

— Чул е, че се готви заговор да бъде убит един от най-видните дейци на мирната конференция. Би искал да разузнаеш нещата, колкото може, по-бързо и по-обстойно.

Маги сви вежди, забравяйки личните си съображения.

— Само преди три седмици бе разкрит заговор за убийството на краля, на царя и на Уелингтън. Може ли слуховете да идват оттам?

— Не, Люсиен знаеше за тази афера, тя, изглежда, е нещо съвсем отделно. Но този нов заговор е опасен именно защото има сведения, че се мъти във висшите дипломатически кръгове на конференцията. Не само ще е по-трудно да бъде разкрит, но това означава и че заговорниците имат по-близък достъп до мишените си. — Рафи бръкна в джоба на дрехата си и извади оттам сгънат и запечатан лист хартия. — Люсиен изпраща това, за да си наясно какво е узнал.

Маги взе бележката, прочете я и я скри.

— Чел ли си какво пише вътре?

Той вдигна изненадано вежди.

— Разбира се, че не. Нали е изпратено до тебе.

— Никога няма да станеш шпионин.

Гласът на Рафи беше като от коприна, но за пръв път си позволи да издаде чувствата си.

— Така е наистина. Никога не бих могъл да съпернича на твоя талант да мамиш и предаваш.

Маги се изправи на стола си и пантофките ѝ от шевро тропнаха по пода. Стаята запулсира от недоизказаното минало. За миг му се стори, че тя ще избухне, но годините сурова тренировка я накараха да остане спокойна, докато се опитваше да се овладее.

— Не, сигурна съм, че не би могъл — каза тя язвително. — Когато твоята орисница е размахала жезъла си над люлката на дука, е оставила като безценни дарове единствено твърдоглавието и самомнителността.

Погледите им се кръстосаха — двама сърдити хора, решени нищо да не отстъпват на другия. Рафи пръв се овладя, може би защото имаше нужда от нея повече, отколкото тя от него.

Когато отмина обидата, вдигайки рамене, той изрече:

— Без съмнение си права... никога не съм претендирал, че характерът ми е очарователен. За да се върнем към работата, мислиш ли, че Люсиен има основания да се безпокои? Основава се най-вече на догадки. — Дългите му пръсти се заиграха със столчето на чашата. — Люс наистина много го бива в гатанката. Ти си по-близо до нещата. Какво мислиш?

Зарадвана, че се отдалечава от тягостните чувства, които все напиреха да излязат на повърхността, Маги отвърна:

— Нищо специално не съм чувала, но радикалите пазят учудващо мълчание. Това не им е присъщо, те все пак са млади мъже, решени да умрат за революционните идеали.

И продължи, заинтересувана от друго:

— Спомена малкото име на лорд Стратмор. Добре ли го познаваш?

— Много добре. Ти все ме закачаше, че съм бил от групата, известна като „падналите ангели“. Люсиен също беше в тази група. Понеже бях малко по-голям от приятелите си, завърших Оксфорд и отидох в Лондон една година преди тях. Люс и другите бяха още в университета, когато ти беше в Лондон за сезона.

През годините, когато бе работила за него, Маги се бе срещала всичко на всичко два пъти с лорд Стратмор, но той ѝ бе направил силно впечатление. Стори ѝ се чудно, че е близък приятел на Рафи. Светът наистина беше малък.

— Доколкото си спомням, вие четиримата се бяхте нарекли така заради някакво безбожно съчетание между ангелска външност и

дяволски дела.

Искаше ѝ се да разстрои Рафи, но той само леко се усмихна.

— И външността, и делата бяха преувеличени.

Ръката ѝ стисна по-силно дръжката на ветрилото. Делата може би бяха преувеличени, но не и външността. На двадесет и една години Рафи беше блестящ; сега зрелостта бе придала сила на високата му фигура и характерност на лицето му, бе направила присъствието му по-авторитетно. Макар да си спомняше, че мургавата кожа бе наследство от бабата италианка, бе забравила колко силно контрастираха с нея светлите му сиви очи.

Искаше ѝ се да е безчувствена към привлекателността му, но не беше. И по-лошо, тя вече не беше онова невинно момиче; беше жена и знаеше какво е страст. И копнеж...

Слава Богу, нямаше да се наложи отново да се среща с Рафи; той влияеше ужасно върху концентрацията ѝ. Изправяйки се отново на крака, тя каза:

— Веднага ще започна проучването. Ако чуя нещо важно, ще съобщя веднага на британската делегация. А сега, ако ме извиниш, трябва да поговоря с някои хора.

Той също се изправи с предупредително изражение.

— Има още нещо; Люсиен иска да работиш по въпроса заедно с мене, а не с делегацията.

— Какво! — възкликна Маги. — Защо, по дяволите, ще си губя времето да работя с любител? Ако има заговор, времето е от голямо значение. С риск да оскърбя персоната на ваша светлост, само ще ми се пречкаш.

Рафи стисна устни, но не повиши глас.

— Люсиен подозира, че някой от делегацията е или небрежен, или предател, а това е прекалено важно, за да рискуваме. Той иска да докладваш на мене. Установили сме временна куриерска служба между Париж и Лондон, за да го държим в течение. Ако събитията го наложат, ще отида направо при Касълрий или Уелингтън.

— Колко хубаво, че Стратмор им вярва — отзова се тя с нарочен сарказъм. — Както и да е, аз предпочитам да работя със собствените си средства.

— Не съм упълномощен да те принуждавам — каза меко Рафи, — но заради настоящата задача не мислиш ли, че можеш да

преодолееш поне донякъде отвращението си и да работиш заедно с мене? Няма да е за дълго.

Маги му хвърли яростен поглед, потискайки желанието да плисне останалото в чашата ѝ вино в лицето му, ако с това би могла да го извади от непроницаемото му спокойствие. За съжаление нямаше неопровержимо основание да не работи заедно с него освен личното ѝ предубеждение и независимо дали ѝ харесваше, или не, тя бе в силна зависимост от този човек. И изрече с леко стиснати зъби:

— Много добре, ще ти съобщавам какво съм открила.

Когато тя остави чашата си на масата и отвори вратата, за да излезе от стаята, той каза:

— Трябва да ти дам указания.

Тя му се усмихна дяволито.

— Няма нужда. Вече знам къде си отседнал, как се казват слугата и лакеят ти и колко кувара си донесъл.

След като най-накрая успя да накара лицето на дук Кандовър да изобрази учудена физиономия, прибави мило:

— Не забравяй, информацията е моят занаят.

Маги си тръгна доста доволна. Поне тази вечер последната дума бе нейна.

Жалко, че предстоеше да си кажат и други.

3.

Щом Маги излезе от стаята, Рафи изпусна една дълга въздишка. Години наред бе пазил романтични спомени за девойката, която бе обичал и изгубил, като от време на време се питаше какво ли бе станало по-нататък с тях. И когато някогашната му любима застана пред него съвсем истинска, напълно жива, дръзка и обезсърчаващо компетентна, на носталгията бе нанесен силен удар.

Той довърши виното си и остави чашата на шкафа. Независимо от всички натрапчиви останки от предишната Марго Аштън, тази жена беше така чужда, закоравяла и непредсказуема, че не можеше да я разбере. Девойката, която бе обичал, вече я нямаше и изобщо не беше сигурен дали харесва тази Маги, такава студена и полирана отвън и толкова хаплива. Беше се държала така, сякаш той я бе предат преди дванайсет години, а не обратното.

Въздъхна и стана. Доста истини имат повече от едно лице; може би нейните спомени за случката са различни от неговите. Сега това нямаше значение. За да рискуваш невъобразимите ужаси на всеобемащата любов, е нужна младост, а Рафи знаеше, че вече не е способен на това.

Но грешеше в едно отношение; бе смятал, че никоя жена не може да бъде толкова желана, колкото онази Марго, която помнеше. А както излезе, тя беше дори още по-привлекателна, отколкото я бе запомнил. Трудно му беше да се въздържа дори когато сипеше насреща му обидни думи. Когато излезе в коридора, за да тръгне обратно към балната зала, си напомни, че е в Париж не за да я ухажда, да се отдава на спомени с нея или да си разменят детински подигравки, колкото и голямо да бе изкушението. Единственото важно нещо беше конференцията и животът на хората, които се опитваха да изградят траен мир.

Преди да се отпрати към следващата си среща, Маги се скри за момент в един тъмен страничен коридор, за да се овладее. Облегна се на стената, затвори очи и прекара през ума си всички ругатни, с които свободно си служеше на пет езика.

По дяволите Робин, който настояваше тя да говори с дук Кандовър, по дяволите Рафи Уитбърн и заради непроницаемата му студенина, и тази разтърсваща целувка, която доказваше, че Марго не е толкова мъртва, колкото си мислеше Маги. И най-вече, по дяволите самата тя, проклинаше се заради тихото, непреодолимо очакване, което бе усетила при мисълта, че ще го види отново.

Припомни си с гняв, че целувката не значеше нищо за него. През годините навярно се е целувал стотици пъти. Може би дори не стотици, а *хиляди*.

Затова умееше толкова добре да целува...

Тази мисъл отново събуди яростта ѝ. Още малко, и щеше да започне да сипе словашки ругатни, преди да успее отново да се успокои и да продължи. Беше се запътила към друга стая за срещи, подобна почти като две капки вода на тази, от която току-що бе излязла. Влезе, без да чука, и намери Робин изтегнат на дивана с чаша вино в ръка, досущ като любовник, очакващ дамата на сърцето си. Което в края на краищата си беше почти чистата истина.

Той понечи да се надигне, но тя му махна да не става.

— Няма нужда да ставаш.

Свали краката му от дивана, за да седне до него, защото чувстваше нужда от познатото му успокояващо присъствие.

Докато той изучаваше изражението на лицето ѝ, маската на празноглаво тъпоумие, която си бе наложил, отстъпи място на едно развеселено разбиране.

— Мога ли да запитам как се разви битката ти с дука?

Тя въздъхна.

— Дамата с него спечелихте. Ще стоя тук до края на мирната конференция, без значение колко ще трае.

Робин подсвирна учудено.

— Как успя да го постигне Кандовър? Ако е изнамерил някакъв чудотворен начин да те убеди, ще го питам какъв е.

Маги се изкиска и потупа ръката му.

— Не си прави труда, скъпи. Методът му е такъв, че никой друг не може да го използва. — Кратката ѝ веселост бързо я напусна. — Бил е във Франция, когато баща ми и Уилис са били убити, и е пренесъл телата в Англия. През всичките тези дванадесет години са лежали погребани в имението на чичо ми.

Робин я погледна отблизо. Добре беше, че остава, но този нов факт подсказваше милиони интересни въпроси. Колко близко е било познанството на дука с Маги, имаше ли последици, които биха могли да повлияят на собствения му план? Оставяйки тези мисли за себе си, той запита:

— Възможно ли е да те е излъгал за това, за да те убеди да останеш тук?

Въпросът накара Маги да трепне; не беше ѝ хрумнало да се усъмни в думите на Рафи. Тя дори не се замисли, преди да поклати отрицателно глава.

— Не, той е истински английски джентълмен, няма достатъчно въображение, за да лъже.

Робин се ухили с неотразима момчешка усмивка.

— Не съм ли те убедил, че всички англичани са джентълмени?

— Ти, Робин, си нещо уникално, единствен по рода си. Съвсем случайно си се родил англичанин.

Маги му отправи топла усмивка. Въпреки че с всички сили се стремеше да изтъква противното, Робин беше съвършен джентълмен, по-голям джентълмен, отколкото Рафи Уитбърн някога се бе проявявал.

През годините тя често се бе питала за миналото на Робин. Подозираше, че е незаконна издънка на благородно семейство, израснал и възпитан сред джентълмени, но завинаги отстранен от редиците на висшето общество. Това обясняваше нежеланието му да се върне в родната си страна. Тя обаче никога не бе търсила потвърждение на предположението си, а и Робин не ѝ бе предоставял такава възможност. Макар че в много отношения си приличаха, не говореха за някои неща.

— Впрочем предложението ти да изкушавам дука с неустоимия чар на тялото си напълно пропадна — добави тя кисело. — И да бях красива колкото Елена Троянска, или грозна като мадам дьо Стал, все едно. Благородният ум на дука стои над глупости като съблазънта, когато става дума за интересите на негово британско величество.

В крайна сметка я бе целунал единствено за да установи самоличността ѝ.

— Той просто има свръхчовешки нерви. Като те гледам в тази рокля, се изкушавам да заключа вратата и аз самият да те преборя с целувки.

Маги погледна настрани, очевидно нежелаяйки да се захваща с онова, което се криеше под закачливия му тон.

— Преди да се върна в Англия, ще си поръчам цял куп рокли, които да ми стигат до брадичката. Скучно е мъжете все да говорят за гърдите ти, вместо за лицето ти.

Робин отново стана сериозен и продължи:

— Защо Кандовър е направил такова необикновено нещо: да върне тялото на баща ти в Англия? Сигурно е било много трудно.

— Предполагам.

Маги се колебаеше дали да разкаже на Робин своята история с дука. Реши се да каже част от истината и отвърна:

— Той и баща ми бяха приятели.

И преди Робин да настоя за повече подробности, продължи:

— Сега можеш вече да научиш за спешната работа, с която ни натовари Кандовър.

Тя му предаде в общи линии какво бе казал Рафи за възможния заговор в парижките дипломатически среди. Накрая му даде и листа, който лорд Стратмор бе изпратил до нея, и двамата с Робин го прочетоха.

— Ако Стратмор е прав, това е дяволски сериозна работа — каза строго Робин. — Имало е и други заговори, но винаги от незначителни хора, далеч от центъра на властта. Този заговор изглежда различно.

— Знам — рече тя замислена. — Вече се сещам за няколко имена, които мога да имам предвид като душа на този заговор.

— И аз се сещам, и то за хора, които не можем да обвиним без непоклатими доказателства, дори ние самите да сме сигурни.

— След като и двамата се посъветваме с информаторите си, това може да намали списъка с възможните заподозрени.

— Или да го разшири. Можем само да се захванем за работа и да се надяваме на най-доброто. — Той пак погледна писмото. — Нарушаваш заповедите, според написаното тук не бива да държиш

връзка с никого от делегацията с изключение на Касълрий и Уелингтън. Ами ако аз съм слабото звено на Стратмор?

— Глупости — възпротиви се тя. — Той има предвид редовните членове на делегацията, не тебе. Ти си работил със Стратмор повече от мене.

Робин стана и поклати глава с предизвикателно съжаление.

— Виждам, че уроците ми са отишли напразно. Колко пъти съм ти казвал да не вярваш на никого, дори на мене?

— Ако на тебе не мога да вярвам, на кого тогава?

Той я целуна леко по бузата.

— На себе си, разбира се. Аз ще изляза пръв. Да дойда ли утре вечер да поговорим какво сме открили?

Тя кимна и го видя как отново надява маската си на дипломат от по-нисш ранг. Всяка делегация бѳкаше от млади чиновници, чиито родствени връзки бяха на по-голяма висота от умствените им способности, и Робин изглеждаше като един от тях, безполезен и прекалено красив, за да е умен. В действителност обаче умът му беше като сарацински меч, силно наточен и остър като бръснач. Той я беше учил как да събира и да анализира фактите, които евентуално имаха стойност, както и да прикрива собствените си следи и да избягва подозренията.

Но в едно отношение се заблуждава, помисли си тя, докато се приготвяше да се върне в балната зала. В момента изобщо не беше сигурна дали може да вярва на себе си. Вече не можеше да контролира изцяло живота си, а това никак не ѳ харесваше.

Долу в залата балът се вихреше все така, както го бе оставил Рафи, с изобилие от костюми, парфюми и езици, бореци се за надмощие. Като не видя нищо, което да го накара да остане, той започна да си пробива път през хората, за да стигне до вратата.

Заради гъстата навалица сблъскването му с Оливър Нортууд беше повече от ненадейно. Рафи побърза да прикрие неприятната си изненада. По дяволите, само това му липсваше!

Другият обаче не споделяше чувствата му.

— Кандовър! — възкликна радостно Нортууд. — Чудесно е, че те виждам. Нямах представа, че си в Париж, но наистина, половината

ни добро общество се е изсипало тук. Прекалено дълго стоя затворено в капана на нашия остров, нали знаеш.

Той се разсмя от все сърце на собственото си остроумие и му подаде ръка, която Рафи пое без особен ентузиазъм.

Нортууд беше набит рус мъж, среден на ръст, по-малкият син на лорд Нортууд и почти карикатура на добродушен селски благородник. През първата година, когато Рафи беше в града, докато най-добрите му приятели бяха все още в Оксфорд, той се движеше в едни и същи среди с Нортууд. Макар да не бяха близки, отношенията им бяха добри преди катастрофалния принос на Нортууд за края на годежа на Рафи. Рафи съзнаваше, че е неразумно да го обвинява за случилото се, но оттогава нататък правеше всичко възможно, за да го избягва.

За нещастие сега нямаше как да го избегне.

— Добър вечер, Нортууд — каза Рафи с цялото търпение, което можа да изстиска от себе си. — Отдавна ли си в Париж?

— В британската делегация съм, дойдох още през юли. Баща ми смяташе, че трябва да натрупам известен опит в дипломацията. — Нортууд поклати тъжно глава. — Иска да се установя и да вляза в Парламента, да бъда полезен, нали разбираш.

Парижките дипломатически кръгове бяха тесни, така че пътищата им често щяха да се кръстосват. Рафи реши да се покаже учтив.

— Жена ти тук ли е?

Не беше подготвен за грозния проблясък в очите на Нортууд, който се оглеждаше из залата.

— О, Синтия е тук. Общителна жена като нея няма да пропусне възможността да... завърже някои нови познанства.

Рафи последва погледа му и зърна Синтия Нортууд в дъното на балната зала, която разговаряше оживено с един мургав, красив британски пехотен майор. Дори от това разстояние Рафи виждаше колко погълнати са двамата един от друг, все едно са съвсем сами, а не сред тълпа от хора.

Разбирайки, че е по-добре да не коментира, Рафи погледна отново към Оливър Нортууд и реши да започне със събирането на информацията.

— Как вървят преговорите?

Оливър сви рамене.

— Трудно е да се каже. Касълрий си крие картите плътно до гърдите си, нали знаеш, а на нас, помощниците, ни позволява най-много да преписваме документи. Но съм сигурен, че си чул, че първият проблем, какво да правим с Наполеон, вече си има разрешение. Мислеха да го заточат в Шотландия, но решиха, че е прекалено близо до Европа.

— Света Елена няма да е достатъчно далече, за да намали опасността от недоразумения. Но не преставам да си мисля, че щеше да е много по-просто, ако маршал Блюхер беше успял да плени Наполеон и да го разстреля веднага, както се заканваше.

Нортууд се разсмя.

— Сигурно щеше да е така, но щом императорът се предаде на британците, се затруднихме в коя кошара да го тикнем.

— Нахалството на този човек е за завиждане, да не говорим за лукавството му — съгласи се Рафи. — След като каза, че британците били най-силните, най-надеждните и най-великодушните сред враговете му, нямаше начин принц-регентът да го хвърли на вълците, макар че по-голямата част от британския народ би гледала на драго сърце как Бони отива в ада.

— А вместо това той се оттегля на британски разноски на остров, за чийто климат се предполага, че е един от най-хубавите в света. Но ако беше останал на Елба, сега нямаше да бъде тук, в Париж. — Нортууд се изкикоти поверително. — Сигурно е вярно това, което разправят за парижанките, а, Кандовър?

Рафи му отправи един от най-студените си погледи.

— Току-що пристигам и не съм си съставил мнение по въпроса.

Без да се засегне от упрека, Нортууд погледна към страничната врата, тъкмо навреме, за да види Маги, която се връщаше на бала, със златистата си коса, грейнала над предизвикателната зелена рокля. От глава до пети като куртизанка от високо потекло. Нортууд я зяпна с отворена уста.

— Гледай, какво ще кажеш за онова русото парче! Сигурно е била горе с някой късметлия. Мислиш ли, че ще ми откаже, ако я помоля за рандеву?

След миг Рафи осъзна, че Нортууд говори за Маги. Никога не я бе смятал за руса, за него тази дума се свързваше с бледи анемични момиченца. Сияйната сметанено-златиста жизненост на Маги бе

твърде ярка за подобно блудкаво описание. Когато разбра за кого говори Нортууд, Рафи почувства силно желание да използва юмруците си, за да изтрие самодоволната усмивка от лицето на събеседника си.

Затаи дъх, докато импулсът му се отмине и каза:

— Съмнявам се. Познавам тази дама и вкусът ѝ е изключително изтънчен.

Скритата в думите обида изби по непроницаемата кожа на Нортууд.

— Разкажи ми за нея. — Той се намръщи, когато Маги се скри сред тълпа австрийски офицери. — Знаеш ли, изглежда ми позната, но не мога да си спомня... — Той щракна с пръсти. — Точно така! Напомня ми на една англичанка, която познавах. Маргарет, не, Марго, нещо такова.

Стомахът на Рафи се преобърна.

— Да не би да имаш предвид госпожица Маргарет Аштън?

— Да, точно нея. И ти я ухажваше, нали? Беше ли толкова добра, колкото изглеждаше?

Грубият смях не оставяше съмнение за естеството на отношенията, които Нортууд предполагаше, че Рафи е имал с Марго.

Рафи отново си пое дълбоко дъх. Нортууд винаги ли си е бил толкова вулгарен, или с годините е станал още по-лош? Той изрече ледено:

— Не знам. Почти не си спомням госпожица Аштън. Тя не почина ли около година след дебюта си? — Правеше се, че разглежда Маги. — Предполагам, че има някаква прилика помежду им, но жената, на която се възхищаваш, е унгарка, Магда, графиня Янош.

— Унгарка ли? Никога не съм имал унгарка. Ще ме представиш ли?

Осъзнавайки, че ако остане с Нортууд още десет секунди, ще му нанесе сериозни телесни повреди, Рафи каза:

— За съжаление имам неотложен ангажимент, но съм сигурен, че ще намериш други общи познати. Ако ме извиниш...

Тъкмо щеше да си тръгне, когато някой увисна на десния му лакът. С чувство на уморена неизбежност той сведе поглед към големите кафяви очи на Синтия Нортууд.

— Рафи! — възкликна тя. — Колко прекрасно е да те видя тук. Нали ще останеш малко в Париж?

Синтия беше привлекателна млада жена с тъмни къдрици, сърцевидно лице и израз на подвеждаща невинност. Беше хванала Рафи здраво и той не можеше да се изплъзне. Преди време бяха имали любовна връзка и се бяха разделили като приятели, затова не можеше да я отблъсне.

— Да, наел съм апартамент и възнамерявам да остана до края на есента, може би и по-дълго. — Той освободи внимателно ръката си. — Моля те, помисли за камериера ми. Той така пази палтата ми, че се чудя как ме оставя да ги обличам.

— Съжалявам — каза тя с извинителен тон. — Това е защото съм в Париж, нали знаеш. Хората тук са много по-излиятелни. Страхувам се, че е заразително.

— Това ли е извинението ти? — запита заядливо съпругът ѝ.

Рафи почувства напрежение в погледите, които си размениха. Съзнавайки, че непременно трябва да си тръгне, преди двамата да направят сцена, нещо, което ненавиждаше, той се сбогува възможно най-лаконично и изчезна сред тълпата. Този път внимаваше никой да не срещне погледа му.

Навън, в топлия нощен въздух, той изпусна една дълбока въздишка на облекчение. Понеже беше още рано, реши да освободи екипажа си и да се прибере в хотела пеша. Интересно му беше да види какво е сторил Наполеон на града. И най-вече, трябваше му време да подреди разбърканите си мисли.

Първо Марго — все още му беше трудно да мисли за нея като за Маги, — чието присъствие само по себе си внасяше смут и напомняше за неща, които беше най-добре да остави в забрава. И като че ли това не му стигаше, а и двамата Нортууд. Дяволът навярно бе решил да превърне тази вечер във фарс.

Трудно му беше обаче да се забавлява с фарс, който го караше да се чувства, сякаш са го ритнали в стомаха. Докато вървеше, без да вижда, към Тюйлери, събитията се връщаха в главата му с такава яснота, сякаш бяха станали вчера, а не преди тринадесет години.

Бе обичал Марго Аштън с безкритично обожание, благоговение и благодарност, че тази девойка, която можеше да избира сред най-елитните мъже в Лондон, се бе спряла на него. Пред хората се държаха дискретно, тъй като още не бяха обявили годеща си, но той прекарваше

с нея всяка минута, която можеше да отдели. Тя изглеждаше толкова щастлива с него, колкото и той беше с нея.

Тогава дойде онова съдбоносно ергенско събиране през юни. Помнеше имената на всички млади мъже, които присъстваха там тогава, можеше да си припомни с безмилостна точност как Оливър Нортууд в пристъп на пиянска откровеност разказваше как е освободил една девойка от нежеланата ѝ девственост в градината по време на някакъв бал преди няколко дни. Рафи почти не му бе обърнал внимание до мига, в който Нортууд подхвърли името на девойката — Марго Аштън.

Повечето млади мъже ухажваха Марго и след миг на смаяно мълчание един от тях смъмри Нортууд с думите, че не подобава на джентълмен да говори така за една млада дама. Но ударът вече бе нанесен.

Никой от присъстващите там не знаеше за годежа, затова не казаха нищо, когато Рафи се извини и си тръгна след няколко минути. Зеленикавият оттенък на лицето му бе приписан на повечкото кларе, което бе изпил, и забравиха за него почти веднага, щом напусна стаята.

Навън Рафи стигна едва до следващата пресечка, падна на колене и започна да повръща. Усещайки как всеки момент може да си повърне и червата, той мислеше за тялото на Марго под оня пияница, как го целува с пухкавите си устни, как разтваря дългите си крака...

Видението изгаряше мозъка му с отвратителната си яснота. Нямаше представа колко време беше минало, когато някой го запита: „Добре ли си, приятел? Да ти повикам файтон?“ Добрякът му помогна да се изправи, но Рафи отказа друга помощ и тръгна слепешком по улицата, сякаш можеше да избяга от въображението си.

Прекара остатъка от нощта, бродейки по улиците на Лондон, без цел и без посока. На няколко пъти прикрити в тъмното джебчий оглеждаха богатите му дрехи, съпоставяха ги с израза на лицето му и решаваха да го оставят да си върви невредим. Младият джентълмен сигурно си струваше да бъде опипан, но студентите му сиви очи вещаеха зла съдба на всеки глупав крадец, който се опиташе да го опипа.

Рано на следващата сутрин краката му го отведоха до дома на Марго точно преди тя да отиде на сутрешна езда. Не бяха планирали да се срещнат, но той отиде без предизвестие.

Беше го посрещнала възторжено независимо от омачканото му вечерно облекло. Воал с цвят на изумруд се развяваше над житено-златистата ѝ коса, когато изтича през салона, за да го целуне за добре дошъл, променливите ѝ очи изглеждаха зелени в ранната сутрин, усмихнатото ѝ лице грееше жизнерадостно.

Рафи се бе дръпнал рязко назад, неспособен да понесе целувката ѝ. След това ѝ разказа какво е научил, исипвайки обвинения върху златокосата ѝ глава. Познаваше страстната ѝ натура и само идеалистичното му желание да я отведе девствена в брачното легло го бе удържало да вземе това, което тя така небрежно бе отдала на друг.

Колко други е имало? Тя беше много ухажвана; да не би само той да е бил глупакът, който е пропуснал да опита от прелестната ѝ плът? Беше ли приела предложението му само защото е наследник на дук? На тези сутрешни конни разходки той би могъл да язди нея вместо жребеца си — само ако беше имал смелостта да си го поиска.

Марго не се и опита да отрича. Ако само се бе постарала да се защити, той щеше да се хване за това с жадна благодарност. Ако се бе разплакала и ако го беше замолила за прошка, той щеше да ѝ прости, дори да знаеше, че вече никога не ще ѝ повярва.

Щеше да се откаже от най-голямата си гордост в живота, ако тя му бе дала и най-малкото основание да го направи.

Тя просто го бе изслушала, а сметановата ѝ кожа бе станала мъртвешки бледа. Дори не попита за името на мъжа, който бе извадил наяве развратността ѝ — може би мъжете бяха толкова много, че това нямаше значение. Вместо това тя каза само, че е чудесно, че те двамата са открили истинските си природи, преди да е станало твърде късно.

Реакцията ѝ беше като погребален звън, защото Рафи не можеше да потисне отчаяната си надежда, че всичко това не е вярно. В този миг нещо се пропука в него и умря.

Макар че не бяха официално сгодени, той ѝ бе дал наследствения пръстен на Уитбърн, който тя носеше на верижка на шията си. Когато каза тези думи, тя го бе издърпала от гърдите си, скъсвайки нетърпеливо верижката. После бе хвърлила пръстена в краката на Рафи така яростно, че големият опал се бе напукал.

Като подхвърли, че не иска да кара коня си да чака повече вън на студа, тя бе излязла с високо вдигната глава без следа от емоции.

Повече не я видя. След броени дни тя и баща ѝ, възползвайки се от току-що подписания Амиенски мир, бяха заминали за континента.

Докато месеците минаваха, яростта на Рафи и чувството, че е предаден, отстъпваха пред копнежа му по Марго. Улавяше се, че чака с надежда и болка завръщането на двамата Аштън в Англия. След почти година агонизиращо очакване бе отишъл във Франция, решен да я намери отново. Ако бе успял, щеше да я помоли да се омъжи за него.

Тогава в Париж научи, че вече е твърде късно. Единственото, което можеше да направи, за да се извини, бе да върне нейното тяло и това на баща ѝ в Англия.

И докато времето минаваше, Рафи се убеждаваше, че е било цяло щастие тя да умре, преди той да се унизи пред нея. Мисълта, да се ожени за жена, пред която е бил така безпомощен, не беше никак приятна.

Светските сезони и красавици се сменяха едни след други и малцина си спомняха блестящата Марго Аштън, която за толкова кратко бе сияла като неоспорима звезда. Рафи се бе научил да търси удоволствията си при опитните и благосклонни омъжени жени от неговата класа, като завързваше неангажиращи връзки и ги разтрогваше с лекота. Не му се занимаваше да освобождава райските птички от любовното гнездо, когато не искаха да го правят; не виждаше защо мъжът трябва да плаща за любовница, когато има толкова много доброволки, готови само срещу няколко комплимента и евентуално някоя дрънкулка.

Особено му бе харесало да слага рога на Оливър Нортууд. Синтия Браун беше приятна, щастлива девойка, дъщеря на преуспяващ селски благородник. Смятаха, че по-младият син на някой лорд ще е идеална партия за нея. Оливър ѝ се бе сторил привлекателен с безцеремонността си и с русата си коса и тя не бе разбрала за какъв човек се омъжва.

След като разбра за склонността на мъжа си да играе хазарт, да се напива и да скита с леки жени, тя огорчена реши да играе същата игра. Макар да не беше прелюбодейка по природа, започна да си намира любовници. Наистина това бе трагично; с един любящ съпруг тя щеше да бъде предана съпруга и майка. Но вместо това се отдаваше на всеки мъж, който я поискаше.

Рафи се отзова с голямо удоволствие. Не само че Синтия беше привлекателна, но и връзката с нея задоволяваше недостойното желание за отмъщение. Макар че Нортууд не разбра как недискретността му бе разтърсила живота на Рафи, все пак той намираще известно удовлетворение в това, да си го върне, като прелъсти жената на Нортууд.

Връзката им не трая дълго, защото отчаянието на Синтия бе накарало Рафи да се почувства неудобно. Беше се освободил леко от нея благодарение на голямата си опитност. В следващите години бе срещал Синтия в обществото и с радост виждаше как тя си възвръща равновесието и не пада по-ниско.

Наскоро бе чул слухове, които я свързваха с някакъв военен, може би майора, с когото говореше на бала. Рафи се питаше дали наистина го обича, или само го използва като поредното оръжие във войната срещу мъжа си.

Тактиката ѝ като че ли даваше резултат. Оливър Нортууд явно беше мъж, който тича подир всяка фуста, но изпада в ярост, когато жена му си позволява същата свобода, за да се забавлява. В края на краищата единият от двамата щеше да убие другия.

Докато се качваше по стълбите в хотела си, Рафи се закле, че няма да се навира в кръстосания им огън. Париж обещаваще да бъде достатъчно неприятен и без това.

4.

Още преди да отвори очи на другата сутрин, Маги си спомни срещата с Рафи Уитбърн и потръпна. Невъзможен човек! Тя обикновено се възхищаваше на спокойния английски самоконтрол, но точно тази черта у Рафи я вбесяваше. Колкото и топлота и спонтанност да бе имало у него на млади години, явно бяха се разсеяли с времето.

Още бе в леглото, заслушана в звуците на ранната утрин — скърцането на някоя кола, случайни стъпки, птичи любовни призови някъде в далечината. Обикновено се събуждаше по това време, изпиваше чаша кафе, изяждаше един кроасан и отиваше на езда в Лоншан. Но тази сутрин само изръмжа, придърпа завивките над главата си и се зарови в пухения дюшек, защото за днес си беше предвидила много шпионска работа.

След половин час Маги позвъни на камериерката си Инге за закуската. Докато отпиваше горещото френско кафе, прехвърляше наум имената на информаторките, с които искаше най-напред да се свърже.

Обикновено се смяташе, че шпионката събира информацията си в легнало положение, но според Маги този метод имаше силно ограничени възможности, а освен това беше уморителен и дискриминиращ. Нейният метод беше различен и доколкото ѝ бе известно, уникален — тя бе създавала първата в света женска шпионска мрежа.

Мъже, които имат тайни, са предпазливи спрямо мъжете, но често пъти учудващо нехайни в присъствието на жени. Камериерки, миячки, проститутки и други жени с ниско обществено положение често пъти имаха възможност да следят събитията, а Маги притежаваше безспорен талант да ги убеждава да ѝ се доверят.

В Европа беше пълно с жени, изгубили бащи, съпрузи, синове и любовници в Наполеоновите войни. Много от тях охотно предаваха информация, с която биха могли да допринесат за мира. Някои искаха отмъщение не по-малко от самата Маги, други бяха разорени и отчаяно

се нуждаеха от пари. Всички те заедно съставляваха онова, което Робин наричаше милицията на Маги.

Извънредно важни документи биваха хвърляни наред с отпадъците в кошчетата за боклук, ценни писма оставаха в джобовете на дрехите, давани за почитване, мъжете се хвалеха с постиженията си на покорените от тях жени. Маги издирваше жените, които имаха достъп до подобни сведения, споделяше радостите и скърбите им, понякога им даваше пари, за да хранят децата си дори когато нямаха да ѝ продадат никаква информация.

В замяна на това предаността им към нея стоеше над всичко, което биха могли да спечелят. Нито една не я беше предала, а много от тях бяха станали нейни приятелки.

Откакто бе загубила баща си, Маги почти през цялото време бе живяла в Париж, дегизирана като скромна вдовица с безвкусно подобрани дрехи и сиромашка шапка, скрила блестящата ѝ коса. Когато беше свикан Виенският конгрес, тя си бе възвърнала естествения вид и бе заминала за Виена като графиня Янош, движейки се в естествената за дипломатите среда.

Когато Наполеон избяга от Елба и предяви претенции да му върнат короната, тя веднага се върна на поста си в Париж, за да може да праща информация в Лондон. След Ватерло повечето дипломати и безделници, навъртащи се около конгреса, отново се бяха прибрали в Париж, затова тя възкреси графинята и нае къща, достойна за нейния ранг. Но вече се уморяваше да бъде някоя друга, различна от самата себе си.

Робърт Андерсън бе играл много роли през годините. Беше ѝ помогнал да установи прикритието си, осигуряваше ѝ пари, за да живее охолно и да плаща на информаторките си. Той бе създал и каналите ѝ за връзка, а това никак не бе лесно, когато континенталната система на Наполеон беше затворила почти всички европейски пристанища за британците. В различни периоди тя пращаше информация през Испания, Швеция, Дания, дори Константинопол.

Налагаше се Робин да пътува много често. Маги се досещаше, че понякога сам пренася извънредно важни съобщения до Англия, пресичайки тайно Ламанша с помощта на контрабандисти. Почти една трета от времето си прекарваше с Маги, но между посещенията му

минаваха месеци. Работата му бе далеч по-опасна от нейната и тя винаги си отдъхваше, когато го видеше жив и здрав.

Защото през по-голямата част от тези години те бяха любовници. Дори в началото, когато отчаяно се нуждаеше от вниманието му, тя съзнаваше, че онова, което изпитва към него, е само приятелство и благодарност, а не романтична любов. Но бе продължавала, наслаждавайки се на топлотата и физическото удовлетворение, което и двамата получаваха. Той беше нейният най-добър приятел, човекът, на когото тя вярваше най-много на света, братът, когото никога не бе имала.

И една сутрин преди три години тя се бе събудила с твърдото убеждение, че приятелството не е достатъчно и че е дошло време да сложат край на връзката си. Толкова много дължеше на Робин и толкова много държеше на него, че ѝ беше дяволски трудно да му каже, че вече не иска да споделя леглото му.

Той обаче винаги се бе проявявал като извънредно внимателен любовник и я разбра. Когато му изтърси всичко наведнъж, той за момент застина. След това спокойно заяви, че не би искал да я задължава да прави нещо, което я кара да се чувства неудобно.

Останаха си приятели и продължиха да работят заедно. Той все още живееше с нея, когато биваше в Париж. Разликата беше, че сега за него имаше отделна стая.

Фактът, че Робин толкова толерантно бе приел промяната в отношенията им, потвърждаваше това, че и той я смята повече за приятел, отколкото за партньорка в живота. Макар че бе предложил да се ожени за нея скоро след като ѝ бе спасил живота, тя знаеше, че бе приел отказа ѝ с облекчение.

И все пак, макар никога да не се бе съмнявала, че е направила точно това, което трябва, леглото ѝ бе студено и самотно. Без съмнение точно затова Рафи ѝ се бе видял така зашеметяващо привлекателен. Тя побърза да отклони мислите си в друга посока.

Робин съвсем неотдавна бе изплувал от мрачините на шпионската мрежа, за да стане чиновник в британското посолство. Маги предполагаше, че лорд Касълрий знае кой е той в действителност, но останалите хора от мисията най-вероятно го вземаха просто за един приятен бърборко без никакви особени качества.

Радваше се, че той е наблизил, и то не само защото компанията му ѝ бе приятна. Имаха нужда от способностите му предвид вероятната заплаха срещу мирните преговори.

След като начерта плана си за действие, Маги навлече неочевидните си вдовишки дрехи и тръгна да наведе най-полезните си информаторки. Ако нейните жени знаеха какво да търсят, щяха да успеят да допълнят откъслечната информация на Маги. И ако късметът ѝ се усмихнеше, Елен Сорел скоро щеше да се върне в Париж и да ѝ помогне в изпълнението на задачата.

Маги и Робин седяха пред говеждото варено с една франзела и кана вино и си разказваха какво бяха научили в последните двадесет и четири часа. Разделиха си последното вино и тя каза:

— Значи се разбрахме?

— Да, тримата мъже, на които се спряхме, вероятно са мозъците на аферата, макар че ще трябва да наблюдаваме поне още половин дузина. — Робин прокара уморено ръка през русата си коса. — Дори и тогава остава възможността да не сме улучили нашия човек.

— Е, това е най-доброто, което можем да направим. Предполагам, че можем да предупредим охраната на най-важните лица, но вече имаше толкова много заговори, че всички са станали предпазливи.

— Вярно. — Робин разглеждаше лицето на Маги. Подменящите цвета си сивозелени очи имаше сенки, като от зле изкарана нощ. — Имам една идея, която няма да ти хареса.

Маги прехапа крайчеца на устата си.

— През цялото време досега не съм харесвала повечето от гениалните ти идеи, така че нека това не те спира.

Той не пожела да отвърне на закачката ѝ и продължи:

— Мисля, че ти и Кандовър би трябвало да се представяте за любовници.

— Какво? — Маги тропна чашата си така силно на масата, че виното се разплиска. — Защо, по дяволите, да правя такава щуротия?

— Чакай да се доизкажа, Маги. Нашите заподозрени до един са висши служители, които разпределят времето си между борбите в преговорите и ходенето по приеми и балове заедно с другите членове

на дипломатическия корпус. Най-добрият начин да се доближиш до тях е като ходиш на същите тези места.

— Не можеш ли ти да го правиш?

— Аз не съм достатъчно важна личност. Един нисш чиновник няма да си бъде на мястото при такива изключителни случаи.

— Защо да не мога да ходя сама?

Робин започна търпеливо:

— Маги, неразумна си. Достатъчно лошо беше, че отиде сама на онзи австрийски бал, ако го направиш пак, ще се изтълкува така, сякаш си търсиш любовник. През цялото време ще трябва да се отърваваш от мъжете, които се интересуват от тебе поради неполитически причини.

— Имам доста голям опит с подобни личности!

Без да обръща внимание на забележката ѝ, той продължи:

— Кандовър е чудесен придружител. Той е достатъчно важен, за да го канят навсякъде, и същевременно няма официална позиция в правителството. Освен това е приятел на Стратмор и е тук, за да ни помогне да разкрием заговора. Ако се появявате винаги заедно, ще можеш да ходиш навсякъде и да говориш с всекиго, без да събуждаш подозрения.

Отстъпвайки с достойнство, Маги каза:

— Мислиш ли, че наистина е необходимо да го правя, Робин?

— Интуицията ти е най-доброто оръжие, с което разполагаме. — Той прикова очи в нейните, опитвайки се да получи съгласието ѝ. — Често пъти усещаш, че има нещо нередно у човек, когото нямаме причина да подозираме, и излизаш права. Щом няма налице солидни доказателства, трябва да се възползваме от всички предимства, които имаме, а това означава, че трябва добре да се познаваш с нашите заподозрени, за да си съставиш мнение и може би да хванеш някакви следи. Но не можеш да го направиш, ако не се доближиш до тях.

— Прав си — каза тя колебливо. — Ако ги познавах добре, нямаше да фигурират в нашия списък, защото веднага щях със сигурност да доловя невинни ли са, или виновни. Но не знам дали ще мога достатъчно убедително да мятам влюбени погледи на Кандовър. По-скоро бих му метнала чаша с вино в нахалната физиономия.

Робин си отдъхна, знаеше, че е спечелил.

— Сигурен съм, че човек с твоите забележителни актьорски дарби може да свърши добра работа и да увисне на врата на дука.

Фактически според мене повечето жени биха ти завидели за работата.

И без да обръща внимание на изсумтяването ѝ, продължи:

— Освен това разследването може да стане много опасно, много повече, отколкото е била обичайната ти работа. Говорим за отчаяни мъже, притискани от липсата на достатъчно време. Съюзническите държавни глави до един искат да доведат преговорите докрай и да се върнат в кралствата си. Най-късно до края на септември трябва да се разотидат оттук, така че ако нещо има да става, ще е в следващите две-три седмици.

— Е, и? — запита тя.

— Ако някой те заподозре, животът ти може да бъде застрашен — каза той безцеремонно. — Кандовър може да не е професионален агент, но поне изглежда като човек, който би бил полезен в схватка. И понеже през повечето време няма да мога да бъда близо до тебе, ще съм по-сигурен, ако си с него.

— Кога реши, че не съм способна да се грижа за себе си? — изфуча тя.

— Маги — изрече меко Робин, — никой не е неуязвим, независимо колко е умен.

Думите му накараха кръвта да се отдръпне от лицето ѝ. Робин не обичаше да ѝ напомня за обстоятелствата, при които се бяха срещнали за пръв път, но искаше да бъде сигурен, че тя ще се държи предпазливо. От опит знаеше, че Маги е храбра до безразсъдство.

След миг тя му се усмихна примирено.

— Много добре, Робин. Ако приемем, че Кандовър може да бъде убеден да ни сътрудничи, двамата с него ще станем обект на клюки. Ще ни виждат навсякъде, ще изглеждаме така погълнати един от друг, че никой няма да заподозре, че в главите ни има и по-свестни мисли.

— Добре. — Той се изправи. — Време е да вървя. Трябва да се срещна с един човек, който никога не се показва денем.

Маги също стана.

— Понеже не разполагаме с много време, ще ида при Кандовър и ще му разкажа каква незавидна съдба го очаква. Но ако той се опъне, ще оставя на тебе да го убеждаваш.

Робин поклати глава.

— Мисля, че е най-добре той да не знае за връзката помежду ни. Известно ти е първото правило на шпионина.

— „Никога не казвай на някого нещо, което не е необходимо да знае“ — цитира тя. — Предполагам, че имаш право. Кандовър е аматьор в тези игри и колкото по-малко знае, толкова по-добре.

— Да се надяваме, че ще се изяви като талантлив аматьор.

И Робин си тръгна с една лека прощална целувка. Маги затвори вратата след него с чувство на досада. Виж го ти как се грижи за безопасността ѝ, докато според нея неговата работа е двойно по-опасна.

Тя сви рамене и се качи в стаята си. Ако продължаваше да се нервира, нямаше да издържи дълго като шпионка. Много по-добре беше да вземе да се запита как ли ще ѝ се отрази занаятът и редовен престой в компанията на Рафаел Уитбърн.

Местата, където се изнасяха представления, бяха най-сигурният барометър на общественото мнение в полуделия по забавленията Париж, затова Рафи реши да прекара вечерта в някой театър. Това беше преживяване, изпълнено с вълнения.

Всички театрални директори бяха получили заповед да приемат безплатно известен брой войници от съюзническите армии. Но за съжаление онова, което бе замислено като жест на добра воля, тази вечер се бе превърнало в кавга между французи и съюзнически войници на задните редове на партера. Макар че никой не беше сериозно ранен, се наложи представлението да бъде прекъснато почти за половин час. Друг зрител англичанин небрежно подхвърли, че подобни спречквания са нещо обичайно.

Когато се върна в апартамента си, Рафи бе изпаднал в мрачно настроение. Напук на страховете на Люсиен и Маги, той не вярваше, че разбитите европейски народи могат отново да се впуснат във война, но инцидентът в театъра го бе убедил. Имаше чувството, че буреносните облаци се съгъстват, и рискът от евентуално сътресение беше доста осезаем.

Залутан в мислите си, Рафи влезе в спалнята. Канеше се да позвъни на камериера си, когато чу студен глас откъм тъмния ъгъл:

— Бих искал да поговоря с вас, ваша светлост, преди да се оттеглим.

Разпозна гласа без капчица съмнение — мед с мъничко чакъл — и разбра кой е посетителят още преди очите му да са привикнали към бледата светлина на свещта. Маги се бе отпуснала небрежно на стола, облечена от глава до пети в тъмни мъжки дрехи, скрила блестящата си коса под плетена шапка, а черното ѝ палто се търкаляше на леглото.

Рафи се зачуди как, по дяволите, е влязла тук, но не пожела да ѝ достави удоволствието да я запита.

— Ти да не си решила да ставаш Шекспирова героиня, Виола например?

Тя се изсмя.

— В действителност се виждам в образа на Розалинда.

Той свали палтото си и го пусна на дивана.

— Предполагам, че причината да си тук не е тази, за която би си помислил един мъж, ако намери жена в спалнята си.

Сбърка с тази забележка. Тя му хвърли остър като кама поглед и отговори:

— Предположението ти е правилно. Има някои неща, за които трябва да поговорим, а това ми се стори най-бързият и дискретен начин.

— Много добре. Би ли приела да пийнеш с мен един коняк? — Тя кимна утвърдително, той наля две чаши и седна на стола вдясно от посетителката си. — Какво си открила?

Тя въртеше разсеяно чашата с бренди.

— Моите източници сочат трима основни заподозрени и няколко второстепенни. Всички те са видни мъже, такива, каквито обикновено не попадат под подозрение. Всеки от тях има способност и мотиви да планира такъв род заговор.

— Възхитен съм от твоята експедитивност. — Той отпи от брендито. — Кои са твоите заподозрени?

— Без да ги подреждам по важност, един прусак, полковник Карл фон Ференбах, и двама французи, граф дьо Варен и генерал Мишел Русе.

— Какви мотиви биха могли да имат?

— Граф дьо Варен е ултрароялист, близък сподвижник на брата на крал Луи, граф д'Артоа. Сигурна съм, че знаеш, граф д'Артоа е фанатичен реакционер. Той и приятелите му емигранти искат да изтрият всякаква следа от революционен дух във Франция и да я

върнат назад към стария режим. — Тя изрази раздражението си с един галски жест. — Това наистина е невъзможно, все едно човек да иска да спре прилива, но те никога няма да го разберат. През последните двайсет години Варен обиколи цяла Европа по съмнителни роялистки дела. Някои от последните му проекти го правят достоен да влезе в нашия списък.

— Разбирам. — Високите ѝ скули бяха невъзможно патетични под светлината на свещта, кичури златиста коса, изплъзнали се изпод шапката, огряваха лицето ѝ, смекчавайки грубостта на облеклото ѝ. Рафи с мъка си наложи да се съсредоточи върху това, което му говореше тя. — Ако този заговор идва от ултрароялистите, кой според тебе ще е мишената?

— Може да ти прозвучи налудничаво — каза тя нерешително, — но може би Варен иска да убие самия крал Луи, за да може граф д'Артоа да заеме трона.

Предположението накара Рафи да подсвирне. Това беше грозна мисъл, но като се вземеше предвид нестабилността на Франция в този момент, май всичко беше възможно.

— А другите французи?

— Русе е бонапартист. Роден е в семейството на хлебар и е станал един от най-видните френски генерали. Той е корав и смел, предан на Наполеон и на революцията. Сега е в щаба на Талейран и се занимава с въпроси, отнасящи се до френската армия.

— Кой ще е най-вероятният му прицел?

Тя вдигна рамене.

— От негова гледна точка почти всяка видна личност от съюзниците, защото това в края на краищата ще доведе до много по-неприемлив мир. Ако се случи нещо на някой от видните умерени дейци, радикалите ще имат унижението, което се стремят да постигнат.

— И Европа отново ще започне да воюва след година-две — намръщи се Рафи. — Уелингтън би бил най-подходящата мишена. Не само всички го уважават, но и всички знаят, че няма да вземе никакви предпазни мерки, защото смята, че ще изглежда като страхливец, ако започне много високо да оценява живота си.

— Дори един вълшебен живот може да си има край — заключи сухо Маги. — Ако му се случи нещо, Британия ще предяви претенции към Франция също толкова категорично, колкото го правят прусаците.

— Като заговорихме за прусаците, какво ще кажеш за полковник фон Ференбах?

Маги допи коняка си, стана и напълни отново двете чаши. Рафи се възхити от начина, по който тесният панталон прилепваше по стройните ѝ хълбоци и бедра. Някога, когато тя се обличаше само в женски дрехи, той не бе могъл да разбере какво пропуска.

Без да съзнава, че е станала обект на подобен оглед, Маги седна и започна:

— Фон Ференбах е типичен прусак, което означава, че чисто и просто съвсем недвусмислено мрази французите. Беше помощник на маршал Блюхер, а сега е военен аташе в пруската делегация.

— Всички прусаци ли изпитват такава омраза към Франция?

— За британците е по-лесно да действат въздържано, отколкото за другите съюзници — започна тя внимателно. — Като имаме предвид колко жестоко са страдали европейските народи, нищо чудно, че руснаци, прусаци и австрийци искат да накарат Франция да си плати. Франция е посяла ветрове и сега жъне бури.

Рафи знаеше причината, поради която тя изпитваше съвсем лична омраза, и запита:

— Как според тебе може да бъде третирана Франция?

Маги погледна нагоре, сивите ѝ очи гледаха студено и твърдо.

— Ако Наполеон стоеше пред наказателен взвод, самата аз щях да дам заповед за стрелба. Но някой трябва да спре омразата, иначе това ще продължи безкрай. Касълрий и Уелингтън имат право, че ако бъде унищожена гордостта и силата на Франция, това ще създаде друго чудовище, срещу което пак ще трябва да се борим. Ако се случи нещо на един от тях двамата...

Тя красноречиво вдигна рамене. Рафи разбра жеста ѝ.

— Те двамата и цар Александър единствени са застанали между Франция и жадната за отмъщение Европа. Мислиш ли, че Ференбах може да иска да убие един от тези трима души?

— Мисля, че ще е по-заинтересован да удари по Талейран или Фуше — отвърна тя. — Те са французи, които са служили и на революцията, и на роялистите, а сега водят преговорите от страна на Франция срещу четирите съюзнически държави. Един почтен прусак би трябвало да ги ненавижда заради ренегатското им поведение.

— Сега, след като ми преподаде урок по политика на конференцията, какво ще правим?

Маги почувства как стомахът ѝ се свива; това, което ѝ се бе сторило разумно, когато говореше с Робин, сега изглеждаше като удивителна глупост.

— Направени са тайни разследвания, но трябва да следим и по-отблизо нашите заподозрени. Аз имам таланта да надушвам мошениците и бих могла да отгатна кой е нашият човек, ако поговоря с всеки от тях.

Тя крадешком изтри изпотена длан в бедрото си.

— Колкото и да ми е противно да си го помисля, ще е полезно ние с тебе да се престорим, че имаме връзка. По такъв начин ще можем да се движим в дипломатическите среди на публичните събития, където се водят повечето неофициални преговори. Тебе ще канят навсякъде и можеш да ме водиш със себе си като твоя любовница.

Ужасно развеселен, той вдигна тъмните си вежди.

— Разумно предположение, но ще можеш ли да понесеш да прекарваш толкова много време с мене?

— Мога да понеса какво ли не — отвърна тя хапливо, — независимо колко ужасно ми се вижда.

Настроението ѝ не се подобри от това, че той се разсмя на висок глас.

— Улучи безпогрешно! Но това доказва моята гледна точка. Мислиш ли, че ще можеш да се въздържиш и да не забиеш ноктите си в недостойната ми плът?

Тя се изправи и каза с мила интонация:

— Пред хората ще се държа точно така, както се очаква от една безмозъчна, оглупяла от любов, женска.

— Само такава ли ще се интересува от мене? — Той също стана и в сивите му очи заигра усмивка. — А как ще се държиш на четири очи?

Маги се изруга наум, задето беше допуснала да се разкрие. Опитваше се да води разговора така, сякаш и двамата са професионални шпиони без никакви минали общи истории, но вече не можеше. Двамата с Рафи се познаваха болезнено добре и това винаги щеше да стои помежду им.

Искаше да избяга, защото знаеше, че изпада в опасно положение. Не физически, макар че той бе застанал на не повече от метър и се извишаваше над нея; на този проклетник никога нямаше да му се наложи да прибегне до сила. Само трябваше да се усмихне с онази своя ленива пленителна усмивка точно както го правеше сега...

За да не отстъпи, тя подметна сухо:

— Няма да има никакво „на четири очи“. Става дума за чисто професионален ангажимент.

— Ако мислиш, че става дума само за професионален въпрос, значи си глупава, а не мога да повярвам на такова нещо — отвърна той. — Колкото и да не ти харесва, трябва да се съобразяваш с факта, че между нас има нещо.

Той пристъпи напред и полека я прегърна.

Дори съзнавайки, че той се готви да я целуне, тя не направи никакво движение. Когато устните им се срещнаха, в нея забушуваха вихри — инстинктивно желание да избяга през глава и още по-дълбок инстинктивен подтик да се отпусне в прегръдките му.

Някъде дълбоко в съзнанието ѝ един хладен, разумен глас казваше, че Рафи е прав; щом трябва да се представят убедително като любовници, необходимо е да не се притесняват един от друг. А това нямаше да бъде възможно, ако тя подскачаше като подплашен заек всеки път, щом той я докоснеше.

Само това оправдание ѝ трябваше, за да отговори на целувката му. Обви ръце около шията му и се притисна до него. Независимо от изминалите години топлината и силата на здравето му тяло бяха тревожно познати, също като допирът на езика му и слабият му неповторим аромат на мъж. Но тогава тя беше невинна, а той — нежен, закрилящ млад ухажор. Сега и двамата бяха зрели, опитни в страстта и желанието се разгаряше в тях като подпалено от мълния.

Той леко изстена и притисна хълбоците ѝ плътно до себе си. Желаше я толкова силно, колкото и тя него, може би дори повече. Знанието ѝ даваше чувство за сила. Той беше започнал, затова на нея оставаше да реши кога да свърши. Но не точно сега, не когато допирът му прогонваше студа и самотата.

Тя неволно въздъхна, когато той погали гърдата ѝ. Зърното ѝ щръкна, по тялото ѝ започна да се разлива гореща вълна. Той започна да разкопчава копчетата на ризата ѝ. Усещайки как гърдите ѝ болят от

докосването на ръцете му, тя разбра, че не бива да остави това да продължава, защото иначе ще го накара да я отнесе в леглото. Само след миг, достатъчен да събере сила, тя се изтръгна от ръцете му и се отдалечи на няколко крачки, преди той да има време да реагира.

Той понечи да се приближи към нея, на лицето му бе изписан копнеж. Тя го спря с рязък жест, който означаваше недвусмислен отказ. И каза с възможно най-студения си глас:

— Досадно е човек да бъде привлечен от някого, когото не харесва особено много, но това ще ни помогне за нашия маскарад. Ако ме гледаш така пред хората, никой няма да разбере, че връзката ни е само преструвка.

Рафи спря наред път. В мига, преди отново да надене маската на самообладанието си, тя прочете в очите му гняв и може би нерешително възхищение.

Но никое от тези чувства не пролича в гласа му, когато ѝ отговори по също толкова студен начин:

— Ако реагираш така следващия път, когато те целуна, връзката ни ще стане съвсем естествена.

— Няма да отрека, че те намирам привлекателен, но страстта не е мой господар, затова се подготви по-добре за разочарованието. — Тя се усмихна хитро. — Ако мислиш, че ще загубиш самообладание в мое присъствие, предлагам да се свържеш с хотелските камериерки. Без съмнение някоя от тях ще пожелае да облекчи разочарованието ти.

— Мога да се справя по-добре от камериерка — отсече той. — И не се тревожи за самообладанието ми. Налага ми се да се срещам с жена, която може да ме превърне в пощурял от страст дивак.

Като прецени, че е време да приключи с това, тя извади от вътрешния си джоб един лист и му го подаде.

— Ето имената и описанията на седем други мъже, които също могат да бъдат заподозрени. Прочети го и го унищожи, преди да излезеш утре сутринта. Не ти ги споменах, защото не исках да те обърквам с прекалено много информация, но трябва да имаш всичко предвид, ако се срещнеш с някого от тях.

Рафи хвърли един поглед на листа. Сорбон, Дитрих, Льомерсие, Драйфус, Тен, Сибур и Монкан. Той остави листа настрана, щеше да се занимае по-късно с него.

Маги каза:

— Утре вечер в британското посолство има прием в чест на пруската делегация. Фон Ференбах ще бъде там, затова трябва и ние да отидем. Адресът ми е булевард „Капюсин“ 17. Ще можеш ли да ме вземеш около осем часа?

— Ще дойда. Опитай се да бъдеш точна.

Неспособен повече да се въздържа да не зададе въпроса, който го тормозеше, Рафи добави:

— Впрочем какво мисли съпругът ти за твоите занимания?

— *Кой?*

— Граф Янош, разбира се.

Напрежението в стаята се стопи, когато в очите на Маги блесна едва сдържан смях.

— О, скъпият ми Андраш! — Тя склочи ръце пред гърдите си и носталгично премига с дългите си ресници. — Той беше несравним. Толкова красив в хусарската си униформа, с *такива* рамене!

— Жив ли е още този несравним граф?

— Уви, благородният му живот бе прекъснат в битката при Лайпциг. Или пък беше при Аустерлиц.

— Между тези две битки минаха девет години — изтъкна той. — Да не би през цялото това време да не си му отдавала дължимото или просто си решила, че не си подходите?

Маги махна грациозно с ръка и вдигна палтото си, увивайки тъмните му дипли около раменете си.

— О, казват, че прекалено многото време, прекарано заедно, е пагубно за брака.

— Наистина ли така казват? — подметна той сухо и саркастично. — Защо имам чувството, че си толкова графиня, колкото съм и аз?

По пътя към прозореца Маги му се подсмихна дяволито през рамо.

— Аз поне имам възможността да стана графиня, което за тебе не би могло да се каже — подметна тя закачливо.

Докато тя отдръпваше завесите, Рафи отбеляза:

— Няма ли да е по-лесно да излезеш през вратата?

— По-лесно ще е — потвърди тя, — но трябва да си поддържам репутацията. Лека нощ, ваша светлост.

Тъмната ѝ фигура изчезна зад завесите и в стаята нахлу свеж ветреца.

Рафи се приближи до прозореца и надникна навън. Тя беше изчезнала, но заловени за стената, наблизно растяха здрави диви лози. Не бяха особено голямо препятствие за пъргав човек.

Той поклати глава развеселен и пусна завесата. Тя беше хитра вещица, която искаше да го подлуди, но тази игра се играе от двама. Устните му се извиха в усмивка. Тя може и да си мисли, че е достатъчно силна, за да не позволи на страстта да я овладее, но той не беше особено сигурен в това.

Предстояха много интересни седмици.

Бяха вързали очите на англичанина за пътуването из парижките улици и той подозираше, че го въртят в кръг, за да го объркат. Стисна зъби, когато се сети за предстоящата среща. Човекът, който го бе повикал, бе известен единствено като Льо Серпан. Също като змията, чието име бе взел за свое прозвище, той будеше страх и благоговение у малцината, които знаеха за съществуването му. Англичанинът знаеше, че запознанството с Льо Серпан е опасно, но отплатата неизбежно бе свързана с рискове.

Раздрънканата карета изтрополи и спря. Колко време бяха обикаляли — петнадесет минути? Тридесет? Когато човек е в безпомощно състояние, трудно преценява времето.

Когато вратата на вонящата карета се отвори, вътре нахлу свежа струя въздух. Мълчаливият придружител хвана англичанина над лакътя, измъкна го от каретата и го поведе по тясна павирана ивица, без да обръща внимание на това, че заслепеният от превръзката на очите човек се спъна и една не падна.

Влязоха в някаква сграда, слязоха по закрито стълбище и тръгнаха по тесен кънтящ коридор. Вървяха много дълго, изкачиха се по още едни стълби и едва тогава водачът спря. Чу се звук от завъртане на дръжка и някой блъсна англичанина в някаква стая. Той посегна да свали превръзката от очите си, но спря, когато чу един пронизителен глас, явно преправен:

— Не те съветвам да го правиш, *англичанино*. Ако видиш лицето ми, ще трябва да те убия. Това ще е голяма загуба, защото мога да те използвам много по-уместно.

Англичанинът свали ръката си, съкрушен от това, че е с вързани очи и е сам. Невъзможно беше дори да отгатне от каква народност е опасният му работодател; като знаеше какъв политически коктейл представлява Париж, този кръвожаден човек можеше да бъде всякакъв.

Опитвайки се да говори с уверен тон, англичанинът каза:

— Не ми губете времето със заплахи, Льо Серпан. Сведенията, които ви давам, сигурно ви харесват, иначе нямаше да ми плащате за тях. И сигурно искате още, иначе нямаше да настоявате за пръв път да се срещнем лично.

Чу се гърлено изсмиване.

— Дреболиите, които ми донесе, свършиха работа, но не бяха кой знае какво в сравнение с това, което искам от тебе сега. В следващите няколко седмици искам пълни сведения за придвижванията на лорд Касълрий и на дук Уелингтън, плюс всекидневни доклади за това, какво прави делегацията.

— Не съм на длъжност, която ми позволява да знам всичко.

— Тогава намери някого, който да е, *англичанино*. Заплахата в кадифения глас беше несъмнена. Не за пръв път англичанинът си пожелаваше да не се беше забърквал в това. Но вече беше много късно да съжалява; Льо Серпан знаеше доста неща за него. В желанието си да се препоръча той каза:

— За да науча нещо повече, ще струва и нещо отгоре. Повечето хора от щаба не са склонни да говорят, а онези, които се съгласят, искат много.

— Разноските ще ти бъдат възстановени, стига да са оправдани. Няма да плащам за курви и комар.

Пот изби под превръзката, когато англичанинът си помисли дали Льо Серпан знае, че е взел от парите, предназначени за по-незначителните информатори. Не беше разумно да си присвоява част от тях за собствена употреба, но ако не беше платил тъкмо този комарджийски дълг, можеше да изгуби позицията си в делегацията. Той каза сухо:

— Няма нужда да се тревожите по този въпрос.

— Колко успокояващо — поде Льо Серпан с несъмнена ирония. — Изпращай докладите си по обичайния начин. Помни, искам всекидневна информация, защото положението става критично. Ще бъдеш осведомен, когато ми потрябва пак да те видя. Сега си върви.

Когато пазачът дойде и го изведе от стаята, англичанинът се замисли върху това, което се готвеше. Ако знаеше какво е замислил Лъо Серпан, информацията щеше да бъде много ценна.

Опасността беше именно в това, че не знаеше на кого да я продаде, освен ако не разбере коя е змията. Но къде е имало някога печалба без опасност?

5.

След като Инге я облече за приема, Маги освободи камериерката и се заразглежда съсредоточено в огледалото. Бе си сложила ярка коралово розова рокля, което гарантираше, че няма да остане незабелязана. Златни верижки висяха на шията ѝ, а бляскавата ѝ коса бе вдигната на сложен възел високо на темето.

Реши, че изглежда прекалено официално, и измъкна една къдрица. Тя се спусна деликатно над голата кожа на едното ѝ рамо като нежна подкана към някой мъж да се замисли какво би станало, ако устните му проследят пътя ѝ.

Поклати глава удовлетворена; бе намерила идеалното равновесие между дамата и куртизанката.

Още не беше станало осем, значи ѝ оставаше време да помисли и за Рафи. Важно беше да разбере какво чувства, преди да започнат с маскарада си, защото бе усетила, че чувствата ѝ внезапно се променят, когато беше близо до него. Непрекъснато се люшкаше между възбуда, гняв и веселост, а това беше опасно. Делото, което бяха започнали, беше прекалено сериозно, за да бъде подложено на опасност поради лични мотиви.

Не трябваше да допуска грешката да му позволява да я целува. Преди всичко, не трябваше да го предизвиква, иначе той щеше да се почувства задължен да докаже мъжествеността си. По-безопасно би било да дразни някой тигър.

За щастие Рафи се бе държал много лошо, когато бе развалил годежа им, но и тя имаше за какво да бъде упрекната в тази работа. Той бе поднесъл извиненията си за този свой грях, когато бе пренесъл телата обратно в Англия. Това беше странна, великодушна постъпка, направена заради жена, която някога бе обявил, че презира. Но каквито и да са били мотивите му, беше уравновесил везните между тях.

Тя трябваше да се преструва, че са се запознали точно преди два дни. Трябваше да го приеме като привлекателен, загадъчен мъж, който като нея иска да открие опасния заговор; нито повече, нито по-малко.

Жалко, че беше толкова красив, защото това усложняваше положението. Той беше свикнал да получава онова, което желае, а очевидно я желаше. Отчасти, както ѝ се струваше, просто защото я намира тук, и отчасти, защото не беше я притежавал през всичките тези отминали години.

Мъжете са като рибари; никога не забравят онази риба, която им се е изплъзнала.

През годините тя бе опознала доста добре мъжете от типа на Рафи. Абсолютната липса на реакция би го заинтригувала, защото той беше свикнал жените да падат сами в ръцете му. Следователно най-добрият подход за нея щеше да бъде приятелството, смекчено с тъжно съжаление, че работата не им позволява да се сближат повече. Това щеше достатъчно да го поласкае и вършеше добра работа.

Отражението ѝ я погледна хладнокръвно, бляскаво и самоуверено. Този образ беше бронята ѝ в тайните войни, които бе водила, и беше много ефикасно. Макар чертите да бяха същите, това не бе лицето на Марго Аштън, дъщерята на полковник Джералд Аштън и годеница на Рафаел Уитбърн.

Врълхлетя я тъга. Къде беше отишла онази пламенна девойка, така отчайващо почитена, и защо се бе оказала неспособна да обуздае гнева си точно когато от това зависеха най-много? Всичко бе отишло там, където изчезват младостта и невинността.

За щастие Инге избра точно този момент, за да съобщи, че дукът е пристигнал. Маги повдигна брадичка и обърна гръб на огледалото. Понеже живееше отдавна между французи, започваше да развива досадния вкус към мрачно философстване. Слава Богу, че беше родена англичанка и притежаваше целия прагматизъм на нацията си.

Смешно красив, дукът носеше безупречното си черно вечерно облекло със същата грациозна небрежност, с която би носил и най-старите си дрехи за езда. Дори да бе поразен от бляскавия вид на Маги, това пролича единствено в слабото повдигане на тъмните му вежди. Той ѝ подаде ръка и прошепна:

— Това същото хлапе ли е, което изпълзя от прозореца на спалнята ми снощи?

Когато пое ръката му, Маги се отпусна. Докато Рафи се държеше възпитано, нямаше да ѝ бъде трудно да поддържа дружелюбни отношения с него.

— В спалнята ви има хлапета, ваша светлост? От какъв пол?

Докато излизаха от стаята, около устата му заигра лека усмивка.

— Трудно е да се каже. За съжаление нямах възможност да проуча това по-подробно.

Каретата му преливаше от великолепно черно към тъмночервено, четирите коня се съчетаваха прекрасно, гербът на Кандовър лъщеше на всяка врата. Рафи помогна на Маги да се качи, седна срещу нея и каретата потегли.

Докато екипажът пътуваше из улиците, тя каза:

— Най-добре ще е да ме наричаш Магда. Предполагам, че можеш да използваш и „Маги“, защото си англичанин, но *никога* не ме наричай Марго. Това може да породви опасни въпроси.

— Трудно ще ми е да не те наричам Марго, но ще направя каквото мога. — Той се засмя. — Странно, когато беше англичанка, носеше френско име. Сега, когато претендираш, че си унгарка, мислиш за себе си като за една добра британска Маги.

— Това да ми беше най-малката странност — отвърна тя с престорено дълбока въздишка.

— Мога ли да запитам какви са другите?

— Не и ако държите на дълголетието си, ваша светлост — подметна тя.

Не беше сигурен какво я е накарало да промени отношението си, но с облекчение виждаше Маги в това спокойно, закачливо настроение, а не рязка и отбраняваща се.

— Впрочем трябва да ме наричаш Рафи, скъпа, защото се предполага, че сме в интимни отношения.

— Не се бой за това. Ще бъде толкова убедителна, че дори на тебе ще ти бъде трудно да не забравяш, че това е само маскарад.

Сменяйки езика, тя каза:

— Сега трябва да говорим на френски.

Рафи се заслуша с интерес.

— Това френски с унгарски акцент ли е?

— Разбира се! Не съм ли унгарска графиня?

И продължи с друг акцент:

— Наистина е жалко да хабя така чистия си парижки говор — отново смени акцента, — но щом не говоря с английски акцент, няма да се zlepоставя.

Той се стресна, когато я чу така да лавира между три различни изговора. Рафи би казал, че парижкият и английският акцент са безупречни, и бе склонен да приеме унгарския на доверие.

— Как, по дяволите, го правиш?

— Умея го, това си ми е вродено, като музикалния слух — обясни тя. — Мога да повторя всякакъв акцент само като го чуя. Когато започна да си служа с него, продължавам да говоря по същия начин, докато съзнателно не реша да говоря по друг начин. Сега ще се придържам към унгарския акцент на френския, защото така ме познават хората.

— Това е истинска дарба — каза той с възхищение — и обяснява защо прусаки, италианци и французи са се клели пред лорд Стратмор, че си тяхна сънародничка.

— Наистина ли? — Тя се засмя. — Това показва неудобството да имаш ухо за езици. Не е хубаво да имаш прекалено много самоличности, винаги рискуваш да срещнеш някого от друг свой живот.

Те спряха в редицата от екипажи, чакащи да стоварят пътниците си пред разкошното, осветено с фенери, британско посолство. Скоро се смесиха с тълпата на опашката за официално представяне. Дук Уелингтън беше купил сградата преди една година от принцеса Боргезе, известната сестра на Наполеон, Полин.

Докато напредваха заедно с опашката, Маги се повдигаше на пръсти и шепнеше съблазнително в ухото на Рафи:

— Скулптурата на принцеса Боргезе е била направена от великия Канова. Когато един неин приятел я запитал как е могла да понесе да позира гола, тя се усмихнала и каза, че това изобщо не я притеснявало, защото в ателието имало запален огън.

Решен да играе играта така добре, както и Маги, Рафи пъхна ръка под шала ѝ и погали нежната кожа на ръката ѝ, докато казваше:

— Истина ли са били всички истории за принцесата?

Тя потръпна и както му се стори, не съвсем престорено, после се разсмя на глас и запримигва.

— Съвсем истински. Казват, че е покорила също толкова мъже, колкото брат си, но нейните методи са били много по... така да се каже, интимни.

Докато Маги продължаваше скандалния си коментар, той се възхищаваше на искрящите ѝ очи и пълните, зовящи за целувка, устни. Всеки наблюдател би видял в тях двамата свършената картина на заслепени един от друг млади влюбени. Не му беше трудно да бъде убедителен, защото през целия ден бе лелеял онази нейна подлудяваща, великолепна целувка.

Той я поведе напред, сложил ръка отзад на гънката ѝ талия. След като размениха поздрави с Уелингтън, двамата Касълрий и други видни личности, те се вляха в бъбрещата навалица в основната зала на приема. Маги стоеше близо до него, праметнала едната си ръка над лакътя му, и двамата си пробиваха път през залата.

Той познаваше повечето британски аристократи, дошли тук, а тя като че ли познаваше всички останали, защото към скъпата графиня бяха отправени много поздрави и целувки. Прекараха почти час в размяна на поздрави и отпиване на глътки шампанско.

Рафи забеляза колко мъже го разглеждат любопитно или със завист, опитвайки се да отгатнат по какъв начин е успял да спечели такова очарователно създание. Също толкова забавно му беше да вижда как жените мятат погледи към него и после поглеждат Маги по същия начин.

Как успяваше Маги да си придаде толкова екзотичен, неанглийски вид? Разбира се, притежаваше високомерни източни скули и жестикулираше живо с ръце, като жените на континента, но не беше само това.

Когато се притисна към него в тълпата, той долови уханието на натрапчивия ѝ парфюм. Това обясняваше донякъде излъчването ѝ; не беше деликатният английски аромат на цветя.

Вместо това се бе напръскала със сложна пикантна смес, която навяваше мисли за Пътя на коприната и градините на Персия. Парфюмът беше примитивно, но силно средство за идентифициране и който се озовеше близо до нея, започваше да мисли за тайните на Ориента.

Маги бе толкова убедителна, колкото бе обещала; почти накара Рафи да повярва, че двамата преживяват бурна любов. Кораловата копринена рокля така нежно обгръщаше разкошното ѝ тяло, че и той закопняваше да стори същото. Когато пепелявите ѝ засмени очи срещнеха неговите или когато тя се притиснеше до него, той се

изкушаваше да ѝ прошепне, че е време да потърсят по-уединено място. Би предложил това на всяка друга жена, която караше кръвта му да кипне така, както го правеше тя; неведнъж му се налагаше да си напомня, че това е само маскарад.

Когато се загледа настрани, опитвайки се да охлади разрастващите се в него мъжки желания, разбра, че пътят, който Маги бе избрала за двамата през залата, има определена цел. Макар че тя често спираше, за да представя Рафи на познатите си, двамата все повече се приближаваха до един висок мъж в униформата на пруски полковник.

Полковникът стоеше неподвижен, обкръжен от тишина, опрял гръб на стената. Русата му коса беше толкова светла, че изглеждаше почти бяла под светлината на свещите. Лицето му би било красиво, ако не излъчваше студена неприязън към хората наоколо. От време на време кимваше на някого, но не се опитваше да се присъедини към веселбата.

Рафи попита тихо:

— Това ли е полковник Ференбах?

— Да.

Когато обърна лице към него, за да отговори, устните им почти се докоснаха и тя леко отстъпи назад.

Без да обръща внимание на това почти незабележимо отдръпване, той запита:

— Познаваш ли се с него?

— На практика не. Представиха ме веднъж, но той не ходи на повечето светски събирания. Нямах да е тук тази вечер, ако приемът не беше в чест на маршал Блюхер.

Когато стигнаха достатъчно близо, Маги възкликна:

— Полковник фон Ференбах! Какво удоволствие да ви видя отново.

Протягайки ръка, тя продължи:

— Аз съм графиня Янош. Запознахме се на последния преглед на руските войски, навярно си спомняте.

Полковникът не даде вид, че си е спомнил, но учтиво се наведе над ръката ѝ. Но щом се изправи и видя по-добре дълбокото коралово деколте на роклята ѝ, изражението му се посмекчи. Рафи с радост констатира, че у този мъж има нещо човешко.

Маги представи придружителя си, полковникът се поклони леко и сковано. Рафи усети хлад, когато срещна бледосините очи на фон Ференбах. Полковникът изглеждаше така, сякаш е слязъл в ада и още не е излязъл оттам.

Маги хвърли поглед през залата към принц Фон Блюхер.

— Навярно е голяма привилегия човек да служи на фелдмаршала. Няма друг като него.

Фон Ференбах кимна сериозно.

— Наистина. Той е най-смелият и най-уважаваният.

Тя подхвана изкусно:

— Жалко, че хората не оценяват докрай ролята, която изигра при Ватерло. Колкото и да бе блестящ Уелингтън, кой знае какво би станало, ако маршал Блюхер не беше пристигнал точно когато трябва!

Рафи се почуди дали Маги не прекалява с ентузиазма си, но Фон Ференбах ѝ отправи одобрителен поглед.

— Вие сте много проницателна, графиньо. Уелингтън никога преди не се бе срещал с императора и нищо чудно в онзи момент Наполеон да беше превърнал поражението в победа.

Рафи усети леко шовинистично раздражение. Уелингтън не бе понасял поражение в цялата си досегашна кариера, а битката при Ватерло беше вече спечелена, когато Блюхер бе пристигнал в седем часа вечерта. Както и да е, той мъдро реши да си държи устата затворена.

Все още възхитена, Маги продължаваше:

— Говори се, че казали на маршала, че никога няма да настигне Уелингтън навреме и че дори няма да се опитва.

— Така е — потвърди полковникът оживено. — Но маршалът не искал и да чуе. Макар че бил болен, той повел похода, заклевайки се, че е дал дума на Уелингтън и нищо на небесата или в ада няма да го спре.

— Вие бяхте ли с него?

— Имах тази чест. Маршалът беше нашето вдъхновение, истински войник и съвършен във всяко отношение човек. — Очите на Фон Ференбах станаха студени. — Не като онзи проклет французин.

Маги направи неопределен жест.

— Навярно не всички французи са лишени от чест.

— Така ли? С крал, който бяга от собствената си столица и се крие сред багажите на съюзниците? С такива ренегати като Талейран начело? — Думите на полковника подсказваха близък гневен изблик. — Франция застана зад Корсиканеца, когато се върна от Елба, и заслужава да бъде наказана. Земите ѝ трябва да бъдат разделени и дадени на други нации, народът ѝ да бъде унижен, името ѝ дори да бъде изтрито от картата на Европа.

Рафи се стресна от яростта на Фон Ференбах. Полковникът явно беше опасен човек, напълно способен да унищожи всеки французин, който му се изпречи на пътя.

Маги каза меко:

— Не сме ли научили нищо за двеста години? Нима ще има само отмъщение, без никаква прошка?

— Вие сте жена — отвърна полковникът със снизходително повдигане на рамене. — Предполага се, че не бихте могли да разберете тези неща.

Решавайки, че вече достатъчно е стоял безмълвен, Рафи се намеси:

— Аз не страдам от пропуските на графинята в това отношение, но съм съгласен с нея, че отмъщението може би не е най-добрият начин за действие. Да унизиш губещия противник, означава да си създадеш непримирим враг. По-добре е да му помогнеш да се изправи и да опази достойнството си.

Студените сини очи се преместиха от Маги към Рафи.

— Вие, англичаните, с вашата мания за спортсменство и честна игра — каза той пренебрежително. — Това е много хубаво за бокса и другите игри, но говорим за война. Французинът научи моя народ на това, което знаем за дивацината и разрушенията, а ние добре усвоихме този урок. Вие щяхте ли да бъдете толкова добронамерени, ако вашите земи бяха изгорени и семейството ви убито?

Явната скръб на мъжа накара Рафи да отстъпи от предварително намислените си думи.

— Бих искал да мисля, че ще се опитам, но не знам дали бих успял.

Напрежението отслабна и Фон Ференбах отново надяна безстрастната си маска.

— Радвам се да чуя, че се съмнявате. Всички други британци в Париж сякаш мислят, че знаят всички отговори.

Това можеше да бъде прието като обида, но Рафи се въздържа от коментар. Той докосна дясната ръка на Маги, запитвайки я без думи дали е време да си тръгват.

Преди някой от тримата да успее да направи и крачка, една жена се присъедини към тях. Беше дребна, с приятно миловидно лице, обградено от меки букли кестенява коса. Закръгленото ѝ тяло бе по-скоро чувствено, отколкото елегантно, но синята ѝ сатенена рокля издаваше несъмнения стил на францужойката.

— Елен, скъпа, изглеждаш много добре. Отдавна не сме се виждали.

След като хвърли бърз поглед към полковника, новодошлата целуна Маги по бузата.

— Удоволствие е да те видя отново, Магда. Току-що се върнах в града.

Гласът ѝ бе също толкова приятен, колкото и лицето.

Маги я представи на двамата мъже като госпожа Сорел. След като предложи ръката си на Рафи, францужойката се обърна към прусака.

— Познаваме се с полковник Фон Ференбах.

Лицето на полковника се издължи още повече, ако това бе възможно. С глас, който би могъл да се определи по-скоро като заплашителен, той потвърди:

— Наистина се познаваме.

Усещайки напрежението, Рафи се запита дали Маги знае какво се е случило между приятелката ѝ и прусака.

Преди госпожа Сорел да успее да отговори, Фон Ференбах каза:

— Ако ме извините, трябва да се присъединя към маршал Блюхер. Дами, ваша светлост.

Той кимна и се отдалечи.

Докато гледаше как невероятно изправеният му гръб се изгубва в тълпата, Маги възкликна:

— Господи, Елен, какво си направила на този мъж, че го накара да избяга така презглава?

Госпожа Сорел сви рамене и движението ѝ накара роклята да се нагъне на прелестни вълни.

— Нищо. Виждала съм го няколко пъти в различни негови функции. Винаги ме гледа така студено, сякаш съм самият Наполеон, после се оттегля. Кой знае какво си мисли. Може би не иска да знае за всичко френско.

Разглеждайки приятелката си с дяволито присвити очи, Маги каза:

— Но е красив мъж, нали?

Елен отвърна сухо:

— Той не е мъж, той е прусак.

И след още няколко думи се сбогува с очарователна усмивка.

Рафи я гледаше с мъжко одобрение как се отдалечава със своята полюшваща се походка. Когато вече не можеше да го чуе, той запита:

— Какво става тук, което не успях да схвана?

— Не съм сигурна — отговори замислено Маги, — макар че мога да се опитам да отгатна.

Тя го погледна и добави:

— Ще се върна след няколко минути.

Когато тя се насочи към дамския будоар, Рафи сравни походката ѝ с тази на госпожа Сорел и реши, че макар францужойката да си заслужава човек да се загледа след нея, е чудно защо Маги не събира тълпи от поклонници, когато тръгне да върви по улицата.

Приятните му мисли бяха прекъснати от неприятния Оливър Нортууд.

— Моите поздравления, Кандовър, бързо действаш. Три дни в Париж и вече омота графинята. — Думите на Нортууд бяха весели, но грубоватото му лице издаваше задни мисли. — Не че е трудно да я омотаеш, особено ако не си кой да е.

Отправяйки най-ледената си усмивка към Нортууд, Рафи каза:

— Мислех, че не познаваш дамата.

— След като ми каза името ѝ, направих някои проучвания. Никой не знае много за нея, освен че е вдовица, приемат я навсякъде и има разточителни прищевки. — Той намигна многозначително. — Много умее да кара другите да плащат за удоволствията ѝ.

Рафи с удоволствие би забил юмрука си в търбуха на Нортууд. По вместо това, за свое неудоволствие, се чу да го пита:

— Какво друго научи за нея?

— Казват, че струва всяко пени от цената си, но ти сигурно знаеш по-добре, нали?

Рафи реши, че тази вулгарност го тревожи. В края на краищата Маги беше шпионка, а какъв по-добър начин да накараш мъжете да проговорят, ако не на възглавницата? Тя трябваше да се издържа, а британското правителство едва ли ѝ плащаше достатъчно, за да поддържа тази къща или този гардероб. Постъпвайки така, както другите дами със свободно държание от високо потекло, които очакваха бижута в замяна на своята благосклонност, тя чудесно прикриваше истинските си цели.

Странно наистина, по-лесно му беше да мисли за Маги като за лека жена, отколкото да си представи, че е способна да предаде родината си.

Маги седеше пред една от тоалетките с огледало, когато една от жените в будоара каза на френски с английски акцент:

— Кандовър е прекрасен любовник, нали?

Маги се извърна учудена и се вгледа в младата жена, седнала пред съседната тоалетка. И каза с възможно най-ледения си тон:

— Моля?

— Съжалявам, беше ужасно нетактично, от моя страна — в гласа на девойката се долавяше угризение. — Но ви видях с Кандовър и от начина, по който се държахте с него, ми се стори...

Накрая тя махна неопределено с ръка. Лицето ѝ бе почервеноло, сякаш едва сега разбираше колко оскърбителен е бил коментарът ѝ.

Раздразнението на Маги се смени с веселост.

— По забележката ви съдя, че познавате от личен опит уменията на негова светлост.

Девойката наведе глава в знак на потвърждение. Сигурно беше поне на двадесет и пет години, не съвсем девойка, но безгрижният ѝ вид я правеше да изглежда по-млада.

— Казвам се Синтия Нортууд. Рафи беше... много нежен с мене по-рано в брака ми, когато се нуждаех от нежност.

Заинтригувана, Маги запита:

— Значи сега бракът ви е станал по-добър и вече нямате нужда от нежност?

— Не — отвърна Синтия и погледът на кафявите ѝ очи стана твърд, — сега бракът ми не означава нищо за мене и намирам нежност навсякъде.

Маги въздъхна вътрешно. Едно от проклятията и благословиите на живота ѝ бе това, че хората се чувстваха подтикнати да ѝ доверяват най-интимните си тайни. Дори напълно непознати като това прямо младо същество сякаш смятаха, че тя ще им даде добър съвет или най-малкото, ще ги изслуша съчувствено.

Талантът, да караш хората да говорят, беше предимство за шпионите, но дали тя наистина искаше да чуе нещо за любовната сръчност на дук Кандовър от бившата му любовница? Мъчейки се да предизвика по-нататъшните ѝ откровения, тя каза:

— Аз съм Магда, графиня Янош, но вие може би вече го знаете.

— Да, наистина, като че ли всички ви познават. Възхищавам ви се, откакто влязохте. Имате такова присъствие. Вие и Рафи сте най-красивата двойка тук. Той изглежда така увлечен по вас, не както се държи с повечето жени.

Как да се обидиш от подобно наивно признание? Но въпреки това Маги каза строго:

— Госпожо Нортууд, не съзнавате ли колко неуместни са вашите забележки?

Синтия отново се изчерви.

— О, пак си изпуснах езика! Майка ми умря, когато бях много малка, а баща ми винаги ме насърчаваше да казвам това, което мисля, по възможно най-неподходящия за дама начин. А... и приятелят ми, майор Бруър, харесва това. Той казва, че не се превземам, както повечето жени. Наистина не исках да ви засегна — каза тя искрено. — Но много съм привързана към Рафи и той изглежда щастлив с вас. Не мисля, че това му се случва често.

Заинтригувана въпреки желанието си, Маги каза:

— Сигурна съм, че Кандовър има всичко, което може да иска един мъж, високо потекло, богатство, интелект, достатъчно чар и сръчност за трима. Защо мислите, че не е щастлив?

— Винаги изглежда малко отегчен. Олицетворение на учтивостта, но не се интересува от това, което прави. Наистина — прибави тя тъжно — може би просто така се е държал с мене. Знам, че никога не ме е смятал за интересна, може би съм била сравнително

интелигентна за него. Той се захвана с мене само защото тогава нямаше какво друго по-интересно да прави.

Маги слушаше думите на Синтия внимателно, потресена и с известно уважение. Може би в тази девойка се криеше нещо повече от това, което личеше на пръв поглед.

— Госпожо Нортууд, наистина не би трябвало да разказвате такива неща на непознати хора.

— Да, не би трябвало. Но аз правя все това, което не трябва, откакто съм дошла в Париж, и имам намерението да правя още по-лоши неща, преди да стана по-добра.

Тя вдигна брадичката си и прибави:

— Графиньо Янош, искрено съжалявам, ако съм ви притеснила. Надявам се, ще повярвате, че ви желая само добро, на вас и на дук Кандовър. Желая добро на всички, с изключение на моя съпруг.

И тя си тръгна, не без известно достойнство.

Маги поклати глава, мислейки за странния разговор. Ако някога беше виждала млада жена, запътила се към куп неприятности, тази жена със сигурност беше Синтия Нортууд.

6.

Рафи бе напълно способен да направи нещо, което би обезсърчило дори такъв дебелокож простак като Оливър Нортууд, но се въздържа. Нортууд очевидно очакваше да бъде представен на графиня Янош и Рафи изпита извратеното, нездраво желание да види как ще реагира Маги, когато бъде неочаквано изправена пред първия си любовник. Разбира се, при положение че Нортууд е бил първият, както самият той твърдеше.

Възползвайки се от предимството на високия си ръст, Рафи виждаше как Маги си пробива път през оживената тълпа, как спира от време на време, за да поздрави познатите си. Всичко ставаше някак между другото, докато тя не спря, за да поговори с един светлокос мъж в средата на залата.

По принцип Рафи нямаше да си помисли нищо, но сега сетивата му бяха изострени заради настоящата му мисия. За миг Маги смъкна маската си за пред обществото и лицето ѝ стана извънредно съсредоточено. След това тя продължи пътя си.

Светлокосият мъж беше с гръб към Рафи, но когато Маги се отдалечи, той се обърна и я погледна. Рафи разпозна Робърт Андерсън, чиновника в британското посолство, който бе запознал Рафи с тайнствената шпионка. Люсиен беше казал на Маги да не общува с никого от делегацията освен с най-висшестоящите, така че защо тя говореше толкова приятелски с Андерсън?

Рафи се помъчи да се сети на кого му напомня Андерсън. При първата им среща той му се бе сторил незначителен, но сега, когато погледна след Маги, лицето му имаше доста интелигентно изражение.

Когато усмихнатата Маги стигна до него, Рафи се запита дали шпионската мисия не го прави прекалено подозрителен. Скоро щеше да започне да се съмнява във всичко и всеки. Нищо чудно, че Маги бе толкова заядлива и недоверчива при първите им срещи. След годините в сенчестия свят на разузнаването сигурно е забравила какво представлява нормалният живот.

Маги прихвана Рафи под ръка и вдигна пепелявите си очи към него.

— Готов ли си да тръгваме, *скъпи*? Тук е ужасно скучно, а аз мога да ти предложа по-добро развлечение в моя дом.

— Където ти искаш, Магда, любов моя. — Рафи сложи ръка върху нейната. — Но първо нека ти представя един почитател. Това е Оливър Нортууд, от британската делегация. Нортууд, графиня Янош.

Самообладанието на Маги бе възхитително. Макар че Рафи я наблюдаваше отблизо, единствената ѝ реакция спрямо Нортууд бе едно незабележимо стискане на устните. Тя сигурно е знаела, че той е в Париж и че рано или късно ще се срещнат, затова мислено се е подготвила за тази среща.

Или пък е имала толкова много любовници, че първият не значи нищо за нея? Много малко от бившите любовници на Рафи биха могли да го смутят. Защо пък точно Маги да е различна?

Защо, наистина, освен заради това, че му се искаше тя да е различна?

Нортууд се поклони и каза с подкупващ тон:

— Голямо удоволствие е да се запозная с вас, графиньо. Наистина ви се възхищавах отдалеч.

Маги прие думите му със студено кимване. Трябваша ѝ само няколко мига, за да го разпознае. На млади години не бе лишен от известен момчешки чар, но беше загрубял с времето. Или по-скоро поведението му през годините неизбежно бе белязало лицето му. Очите му ѝ заприличаха на плужеци — студени, влажни и слузести. Не му подаде ръка.

Той трябва да беше съпругът на Синтия Нортууд. Горката Синтия. Навярно е била много млада и невинна, за да осъзнае за какъв човек се омъжва.

Нортууд каза с дебелашка галантност:

— Нашият малък северен остров не е способен да роди красавици като вас.

По извивката на устните на Рафи Маги отгатна колко го забавлява неуместният комплимент на Нортууд. Тя каза с най-сладката си усмивка:

— Много сте суров към вашите сънароднички, господин Нортууд. Току-що се запознах с една от тях, която изглежда най-

красивата от английските рози. Такава прекрасна кожа и такова прямо държание!

Свивайки вежди, тя прибави:

— Тя като че ли каза, че името ѝ е Нортууд, Синтия Нортууд?

Лицето му доби кисел израз.

— Хората смятат, че съпругата ми е жена с приятна външност.

— Много скромно мнение имате за нея, мосьо.

И като се усмихна ослепително, тя продължи:

— Удоволствие беше да се запозная с вас. Вярвам, че пътищата ни отново ще се пресекат. Но сега трябва да си тръгваме.

Когато бяха вече сами в неговия екипаж, Рафи каза със саркастично възхищение:

— Човек научава много, като те гледа как работиш, независимо дали подтикваш някой мъж да говори, или попарваш домогванията му.

— Господин Нортууд е банален. За съжаление. — Тя внимателно свали дългите си ръкавици. — Съпругата му ме поздрави за това, как си избирам любовниците.

Рафи въздъхна в себе си. Макар че винаги бе харесвал прямотата на Синтия, му се искаше да си бе държала езика зад зъбите.

— Сигурен съм, че е имала най-добри намерения.

Вече доста уморен от темата за семейство Нортууд, той запитва:

— Какво ти казва интуицията за полковник Фон Ференбах?

В краткото просветване на уличната лампа той зърна сериозното изражение, изписано на лицето на Маги.

— Очевидно е защо го смятаме за един от главните заподозрени. Какви са ти впечатленията?

— Със сигурност мрази французите достатъчно, за да бъде опасен, а военното му минало го прави опитен и застрашителен противник. Освен това — добави Рафи, опитвайки се да си изясни впечатленията — не се и опитва да прикрие чувствата си. Не трябва ли заговорникът да е по-предпазлив?

— Може би. Може би не — каза тя замислено. — Може да е толкова ядосан, че да не го интересува какво ще стане с него, щом постигне целта си.

— Мислиш ли, че той е нашият човек?

Мълчанието стана толкова протяжно, че Рафи се запитва дали тя изобщо има намерение да му отговори. И каза с лека стоманена нотка в

гласа:

— Маги, заради мисията ни ще те оставя да ме влачиш насамнатам като боа от пера, за да събираш по-удобно сведенията си, но не се отнасяй с мене като с бавноразвиващо се дете, когато сме сами. Независимо дали ти харесва, или не, двамата заедно вършим това и имаме големи изгледи да успеем, ако споделяме информацията и предположенията си.

— Това заплаха ли е, ваша светлост? — Тонът ѝ беше леко подигравателен. — Ако реша да не разкривам мислите си, ще ме биеш ли, докато си променя решението?

— Разполагам с много по-добър начин да те убедя — отвърна той нарочно двусмислено.

— Ако Синтия Нортууд не е преувеличила похвалите си за твоите способности, предполагам, че имаш намерение да омаломощиш слабия ми женски мозък с целувки. — Сарказмът ѝ беше унищожителен.

— Нищо подобно. Само трябва да засегна чувството ти за почтеност, вродената ахилесова пета на Британия.

След миг изненадано мълчание тя се разсмя на висок глас.

— Рафи, ти просто си погубваш дарбите. Трябвало е да станеш посредник като Касълрий. Със сигурност знаеш как да постигнеш превъзходство над опонента си.

— Ние не сме опоненти — изтъкна той. — Партньори сме.

— Трябва да призная, че ми е трудно да помня това.

Тя замълча, после каза:

— Въпреки че Фон Ференбах се разсърди, не мисля, че той е нашият човек. Не е потаен заговорник, това според него би било подло. Би могъл да иде при Талейран и да го застреля в сърцето, но се съмнявам, че ще се унизи дотолкова, та да заговорничи с други хора. Макар че полковникът прилича на ранено и опасно животно, той не е човекът, когото търсим.

— Разкажи ми за госпожа Сорел.

— Елен е вдовица и има две дъщери. Съпругът ѝ е бил френски офицер, загинал при Ваграм. Тя е добре осигурена, приемат я в най-добрите парижки салони. Приятелки сме от години и ѝ вярвам.

— Ще се помъчиш ли да отгатнеш защо Фон Ференбах реагира така яростно на присъствието ѝ?

— Мисля, че причината е много проста и не е политическа.

Рафи прие това без коментар.

— Ако си права за Фон Ференбах, някой от французите със сигурност е негодник.

— Ако съм права. — В гласа на Маги се прокрадна горчива нотка. — Но и аз мога да греша.

В тъмното могат да се правят неща, които са немислими на светло. Рафи импулсивно се пресегна и хвана студената ѝ напрегната ръка. Не знаеше, нито искаше да знае какви спомени са предизвикали този тон в гласа ѝ. Всичко, което имаше значение сега, бе това, че тя носи товар, прекалено тежък дори за най-яките рамене, и че усеща тази тежест.

Пръстите ѝ конвулсивно се обвиха около неговите, макар че тя не даде друг израз на признателността си. Ръката ѝ се стопли, поотпусна се. За пръв път Рафи почувства, че бариерите между тях са паднали. Може би щяха да се разбират по-добре, ако не си говореха.

Когато стигнаха дома ѝ, Маги освободи ръката си, за да придърпа кашмирения шал около раменете си. И докато Рафи ѝ помагаше да излезе от каретата, тя изкриви уста:

— Значи се виждаш като боа от пера?

Той се усмихна.

— Или като някакъв подобен безполезен декоративен предмет, който слагаш само за да се покажеш.

Той се обърна и освободи кочияша си с едно махване. Маги го погледна остро, когато той я последва в къщата ѝ. Преди обаче да отвори уста за коментар, той каза:

— Ако трябва да поддържахме илюзията, че имаме връзка, не мога да те оставя така на стълбите и да си замина. След уместен интервал от време ще се върна пеша до хотела си. Той не е далеч оттук.

Тя прие довода му с обидна липса на въодушевление.

— Предполагам, че е необходимо.

Влязоха в салона и тя наля бренди за него и за себе си. След това изрита сандалите си и се сви на единия диван.

— Трябваше ли да питам Синтия Нортууд колко дълго е необходимо да стоиш, за да оправдаеш репутацията си? Може би трябва да подредя едно легло в някоя от стаите за гости, защото никой не очаква да те види преди утре сутринта.

Той не пожела да влезе в капана ѝ.

— Ще се измъкна през задната врата след час-два. В края на краищата репутацията и на двама ни ще пострада, ако си тръгна прекалено рано.

Разхождайки се из салона, той откри на малка масичка за игра старинен шах. Представляваше средновековен кралски двор. Гладките емайлирани фигурки бяха високи по около три инча, всяка бе скулптирана с индивидуални черти, изрисувани на ръка.

Рафи взе бялата царица, прекрасна златокоса жена, яхнала бяха кобила, и погледна към Маги. Приликата бе неоспорима. Царицата, най-силната фигура на дъската.

Оставяйки фигурата, той взе черния цар от другата страна на дъската. С тъмно и надменно лице, прилично на ястребово, царят размахваше меч от седлото на кон, изправен на задните си крака. Рафи огледа за миг фигурата, мислейки дали не намира прилика със себе си. Царете бяха крайният обект в шаха, но самите те имаха относително малка власт.

Имаше нещо общо с играта, която играеха той и Маги, бялата царица да напада, а черният цар да изчаква. Но двамата бяха от една и съща страна, нали така?

Той вдигна светлокосия бял цар. Лицето беше студено и загадъчно, не му трябваше силно въображение, за да види в него Робърт Андерсън. Ако това беше предзнаменование, то със сигурност го обезпокои.

Рафи остави белия цар.

— Искаш ли да изиграем един шах? На приема ми обеща по-добро развлечение тук у вас.

Маги се изправи грациозно и се присъедини към него при масичката за игра.

— Стига да искаш. Ще видиш, че съм станала по-добър играч. Да хвърляме ли ези-тура, да видим кой ще играе с белите?

По традиция белите фигури правеха първия ход, което беше предимство, но Рафи отново взе бялата царица, възхити се на гордата ѝ брадичка и я подаде на Маги.

— Само ти можеш да играеш с нея.

Седнаха и започнаха. На млади години Маги играеше с яростно съвършенство, което понякога ѝ носеше победа, но по-често я

довеждаше до поражение срещу по-обмислената игра на Рафи. Сега силите им се бяха почти изравнили. Той установи с интерес, че тя все още играе горделиво, но с много по-остър усет за стратегията.

Мина цял час, а единственото, които двамата си размениха, бяха случайни комплименти за добре изигран ход. Когато часовникът удари единадесет, Маги вдигна поглед изненадана.

— Рискувайки да се представя като лоша домакиня, ще трябва да те помоля да си ходиш. Можем да довършим играта друг път. Не ми се вярва някой да наблюдава къщата, но за всеки случай ще ти покажа задната врата, откъдето можеш да се измъкнеш незабелязан.

Рафи я последва през салоните, възхищавайки се на къщата. Макар да не бе много голяма, бе проектирана така, че да изглежда просторна и всеки детайл бе съвършен. Изглеждаше съвсем като дом на благородна дама, внушавайки идеята, че издръжката му не идва от възнаграждения на шпионка. Той си помисли кисело колко ли любовници дават своята дан за тази институция.

Когато Маги се обърна с лице към него пред задната врата, Рафи с учудване видя колко дребна изглеждаше в ниските си пантофи. Темето ѝ едва достигаше до брадичката му. Изглеждаше млада, нежна и страшно желана, а въздухът около тях бе сякаш зареден с възможности.

Някога Марго Аштън бе гледала нагоре към него със същия израз в очите. За миг миналото и настоящето се сблъскаха и светът на Рафи се олюля. Той я пожела с цялата страстна сила на някогашните си двадесет и една години; искаше да зарови лицето си в кичурите златиста коса, да открие една по една тайните на смеха, неуловимия дух и сочното тяло на Марго.

В този мъчителен миг на дезориентация единственото му спасение бе в това, че сегашната Маги нищо не подозираше. Когато осъзна, че иска да я прегърне, по тялото му пробягна слаб трепет. Но опитът му подсказа, че ще е по-добре да играе изчаквателно. Тя го желаше; нека даде време на желанието ѝ да нарасне. Ако действа прекалено бързо, тя ще започне да се държи враждебно.

Той учтиво ѝ пожела лека нощ, надявайки се, че това, което пробягна в очите ѝ, е следа от разочарование. После слезе по стълбите, прекоси задния двор и сви вляво по една тясна и пуста уличка.

Беше твърде неспокоен, за да се оттегли примирено в апартамента си. Помисли дали да не иде до Пале Роял да потърси компания за игра на карти или жена, но перспективата не му хареса. Реши да повърви и се отправи към площад „Вандом“.

Маги не напускаше мисълта му. Дори когато бе осемнадесетгодишна, невинността ѝ бе съществувала само в неговия ум, така че никак нямаше да се учуди, ако разбере, че се е присъединила към кохортата от жени, които прибираха скъпи подаръци в замяна на своята благосклонност. Това се случваше често, когато жените бяха надарени повече с красота, отколкото с богатства. Не мислеше, че ще е честно да я нарече куртизанка; просто бе намерила практичен начин да съчетае работата и забавленията.

Тя поне имаше цели, които надхвърляха собственото ѝ удоволствие. Предполагаше се, че си избира любовниците и по богатството, и по информацията, която можеха да ѝ осигуряват. Легнеше ли с жена като Маги, всеки мъж можеше да каже каквото и да е и да не го е грижа, нито пък да си спомни за това по-късно.

Той навлезе в осмоъгълния площад „Вандом“, който в този час беше почти пуст. В средата се издигаше невъзможно високата колона, която Наполеон бе накарал да издигнат в памет на битката при Аустерлиц. Бронзовата спирала, която се виеше чак до върха на колоната, бе излята от стопените хиляда и двеста оръдия, пленени от Наполеон в тази битка. Нищо чудно, че прусаците искаха да махнат тази колона.

Той сви уста. Трудно му беше да се занимава с политика, когато мисълта му бе пленена от съблазната. Като нищо можеше да се озове лице в лице с факта, че иска Маги за любовница. Макар че наистина бе имал жени, които биха могли да се сметнат за доста по-красиви, никога не бе познавал жена, която повече да го привлича.

Въпреки уверенията ѝ тя също не беше безразлична към него, а тази вечер враждебността ѝ изглеждаше понамаляла. Време беше да оставят настрана миналото и да се радват един на друг такива, каквито бяха сега, без обвинения или усложнения.

Вместо да се състезава с нея, би трябвало да ѝ направи недвусмислено предложение. Може би е така непреклонна и го държи на разстояние, защото не иска да се откаже от нещо, което по принцип за нея е източник на приходи.

Е, той беше разумен мъж и призна, че Маги трябва да се издържа. Макар че никога преди не беше плащал на любовница, в нейния случай беше склонен да направи изключение. Фактически бе готов да бъде изключително щедър. Ако тя се съгласеше на трайна връзка, дори би могъл да уреди финансовия въпрос така, че тя да е осигурена и за в бъдеще.

Той се обърна решително и закрачи обратно към булевард „Капюсин“. Макар че бе късно, се върна на алеята зад къщата ѝ, надявайки се да получи някакъв знак, че тя е още будна, може би също толкова неспокойна, колкото него.

Докато оглеждаше прозорците ѝ, той видя една фигура, която предпазливо се приближаваше от другия край на алеята. Рафи отстъпи назад в сянката, за да остане незабелязан.

Вместо да отmine, другият мъж спря и внимателно се огледа наоколо. Рафи се прилепи до стената, доволен, че е облякъл черни дрехи.

Явно, уверил се, че никой не го е видял, непознатият се изкачи по задното стълбище на Маги и почука на вратата. Тя веднага се отвори. Показа се Маги, осветена от лампата, която държеше в ръка. Беше се преоблякла в широка тъмна роба, а блестящата ѝ коса се спускаше свободно по раменете, също както на бялата царица.

Посетителят се наведе да я целуне и Рафи не можа да види нищо повече.

Предпазливият новодошъл беше Робърт Андерсън, самият бял цар. Нищо чудно, че тя говореше с него така оживено на приема; бяха си определили среща.

Студена ярост обхвана Рафи, без да разбира защо. Знаеше, че Маги има любовници, тогава защо така се вбеси, когато видя един от тях да влиза? Това наистина не беше ревност; не бе ревнувал жена от... откакто беше на двадесет и една години и Марго го бе предала с Нортруд.

Той изруга на висок глас, отхвърляйки мисълта. Гневът му не бе породен от ревност, а от загриженост за мисията му. Беше казано на Маги да не се свързва с нисшите членове на британската делегация, но тя пренебрегваше нарежданията на Люсиен.

Това беше опасна, сложна работа и с всеки час ставаше още по-опасна. Рафи кръстосва улиците до късно след полунощ, мислейки

усилено върху новото положение.

Тъй като Маги беше експерт по шпионажа, той приемаше, че тя няма да допуска глупави грешки в преценките си. Беше безразсъдно, от негова страна. Макар все още да му беше трудно да повярва, че тя съзнателно би предала страната си, в бъдеще щеше да се отнася по-скептично към действията ѝ.

Въпреки че връзката ѝ с Андерсън сигурно не влияеше върху настоящата ѝ работа, по-сигурно бе да допусне обратното. Беше напълно възможно и жените също като мъжете грешно да преценяват партньорите си в леглото. Ако Андерсън беше предател, той можеше да използва Маги точно така, както тя бе използвала безброй други мъже.

Когато Рафи стигна до хотела си, вече бе решил как да действа. Достатъчно добре познаваше упоритата независимост на Маги, за да бъде сигурен, че ако я помоли да не се вижда с Андерсън, тя ще му се изсмее в лицето. Рафи трябваше да стане неин любовник, за да има повече влияние над нея. Тогава щеше да ѝ каже да се освободи от Андерсън... И от всички други проклети мъже, с които си играеше.

Беше искал да легне с нея по чисто физически причини. Сега желанието му се подсилваше и от необходимостта да осигури нейната лоялност. В името на тяхната мисия той се готвеше да използва всяко налично оръжие, за да спечели в битката с Маги.

Колко удобно, че в този случай дългът върви заедно с удоволствието.

Той не се съмняваше, че в края на краищата ще успее; винаги бе успяват да спечели жените, които желаше. Но трябваше да действа много внимателно. Тъй като времето беше извънредно важен фактор, не биваше да рискува да ѝ се противопоставя. Вместо да прави еднозначно финансово предложение, първо щеше да смекчи съпротивата ѝ със скъпи подаръци.

Реши също така, че би трябвало да си осигури някои собствени източници на информация. Един богат лорд има много служители; само след две минути Рафи се спря на двама умни, дискретни и достойни за доверие французи, които работеха за него.

Преди да си легне, той написа писмо до агента си, молейки двамата мъже да дойдат незабавно във Франция.

Робин изглеждаше уморен и загрижен, което беше необичайно, затова след целувката за добре дошъл Маги настоя да се присъедини към нея в среднощната ѝ вечеря. Седнаха край кухненската маса и започнаха да опустошават пастетите, нарязания пай с месо и различните други деликатеси, които готвачът на Маги бе оставил.

Когато свършиха, той бутна настрана остатъците.

— Няма нищо по-хубаво от храната, за да възстановиш оптимизма си. Ти научи ли нещо полезно тази вечер?

Маги описа срещата си с полковник фон Ференбах, завършвайки със заключението си, че той може би не е човекът, който стои зад конспирацията.

— Сега е твой ред, Робин. Какво те е разтревожило?

Той неспокойно прокара дясната си ръка през косата си. Беше по-светла от тази на Маги и на светлината на свещта изглеждаше сребриста.

— Един информатор ми каза, че някой дискретно е търсил смел човек, който да иска да повали „Победителя на Победителя на света“.

Маги прехапа устни. Парижани бяха прикачили този прякор на дук Уелингтън след победата му при Ватерло. Беше в реда на нещата, тъй като Бонапарт бе свикнал да се смята за „Победителя на света“, а Уелингтън със сигурност бе разбил на парчета тази хипербола.

— Значи наистина са се насочили към Уелингтън — каза тя мрачно. — Трудно биха намерили по-добър начин да разбутат гнездото на стършелите. Има ли някаква информация кой е предприел тези проучвания?

— Знам само, че е французин, и това съвпада със заключението, до което си достигнала тази вечер. — Робин ухапа последния резен пастет. — Какво става с Кандовър?

Маги сви рамене и започна да чертае някакви линии на масата сред капките разлято вино.

— Беше прав, той е идеалното прикритие за моите разследвания. Освен това е и схватлив. И той стигна до моето заключение за Ференбах. Но се тревожа...

Гласът ѝ изтъня.

— За какво?

— Макар че дотук прояви склонност да ми сътрудничи, тази вечер ми направи забележка, че го влача насам-натам като боа от пера, за да прикривам работата си.

Робин се изсмя, но тя продължи съвсем сериозно:

— За момента му е забавно да играе тази игра. Не се съмнявам в патриотизма му, но ме е страх какво може да направи, когато престане да му е забавно.

Очите на Робин се присвиха.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, че той е свикнал да ръководи и да прави само това, което иска. Този човек не е глупак, но ако се отнася към всичко господарски и твърдоглаво точно когато не трябва, ще ни създаде сериозни проблеми.

Край сините очи на Робин се образуваха леки бръчици.

— Разчитам на тебе да го държиш в правия път.

Маги се отпусна на стола си, почувствала внезапно изтощение.

— Надценяваш способностите ми, скъпи.

— Съмнявам се. — Той бутна назад стола си и стана. — Ще си тръгвам. Кой е следващата ти мишена?

— Надявам се тия дни да попадна на граф Дьо Варен. Той живее извън Париж, но е чест гост на кралския двор и присъства на много светски събития. Би трябвало скоро да получа възможност да подновя познанството си с него.

Маги последва Робин до задната врата. Когато я целуна за лека нощ, тя го прегърна и положи глава на рамото му. Внезапно силно ѝ се прииска да го помоли да прекара нощта с нея. Не само копнееше за топлината и целостта на любовта, но се надяваше той да успее да прогони мислите за Рафи от главата ѝ.

Но не каза нищо, защото щеше да бъде непростимо, ако използва Робин по този начин. И нямаше да бъде нищо повече от временно средство срещу това, което я мъчеше. Тя каза тъжно:

— Кога ще свърши всичко това, Робин?

Нотката в гласа ѝ го трогна. За миг Маги му се стори като момиченцето, каквото не бе успявала да бъде от много години насам. Той я прегърна и я притисна към себе си малко по-продължително, отколкото беше разумно.

— Скоро, скъпа. После всички ще си идем у дома, в Англия.

Тя погледна нагоре към него с разширени очи.

— И ти ли искаш да си идеш в Англия?

— Може би. — Той се усмихна закачливо. — Но ще легна и ще лежа, докато ми мине желанието.

И си тръгна. Маги заключи вратата след него, мислейки за това, че сега изобщо за пръв път Робин проявява желание да види родната си страна. Дори той с неизчерпаемата си енергия и веселата си природа сигурно беше уморен от безкрайните разочарования, а напрежението бе вечният му спътник.

В този случай тя имаше пълното оправдание да пролее няколко сълзи на изтощение, нали така? В края на краищата бе само жена.

7.

На другия следобед беше горещо и повечето от елегантните дами, дошли в Сен Жермен, се изтягаха под сенките на дърветата, оставяйки алеите във владение на Маги и Елен. Маги се радваше, че приятелката ѝ бе поискала да се срещнат, защото имаха да обсъждат много неща.

В началото си разменяха обичайните шеги между приятелки, които известно време не са се виждали. Елен току-що бе отвела двете си малки дъщери при баба им близо до Нант, където бе прекарала няколко седмици, преди да се върне сама в Париж.

Макар че искаше дъщерите ѝ да бъдат далеч от всякаква опасност, самата Елен се чувстваше задължена да допринесе с каквото може за каузата на мира. Докато не бъдеше подписан мирният договор, информацията играеше извънредно важна роля, а благодарение на положението си успяваше да бъде винаги осведомена за слуховете. Знаеше, че това, което научи, бива съобщено на британците, а любовта ѝ към родината беше толкова силна, че бе избрала да върши онова, което мнозина биха нарекли предателство.

Двете се разхождаха нагоре-надолу из пътеките на парка в шумолящите си муселинени рокли, като прилични две капки на всички други жени, потърсили развлечение. Едва когато се отдалечиха достатъчно от всяко възможно подслушващо ухо, Маги запитва:

— Научи ли нещо по-интересно? От бележката ти се подразбираше, че има нещо спешно.

— Да. — Елен сбърчи чело. — Чух, че някой прави заговор да убие лорд Касълрий.

Маги си пое дълбоко дъх.

— Една от камериерките ми има брат, който работи в игрална зала в Пале Роял. Той чул двама мъже да си говорят късно снощи, непредпазливи от многото изпито вино.

— Братът може ли да познае тези хора?

Елен поклати глава.

— Не, светлината е била слаба, а той само дочул част от разговора, докато обслужвал хората на съседната маса. Според него единият бил французин, а другият вероятно чужденец, може би германец или англичанин. Французинът запитал дали планът е задействан, а другият човек казал, че Касълрий ще бъде отстранен най-много след две седмици.

Маги замълча, опитвайки се да асимилира тази нова информация. Дали това беше същият заговор, по чиито следи е тръгнала, или друг, отделен? Чувстваше се така, сякаш се опитва да намери игла в купа сено. Когато навлязоха в нова алея между лехи с ярки цветя, тя разказа накратко малкото, което знаеше за заговора.

Докато слушаше, Елен помрачня.

— Това изглежда много опасно. Както са се събрали толкова много войски от всякакви нации, само една искра е достатъчна, за да подпали отново Франция.

— Знам — каза навъсено Маги. — Но други подобни заговори са се проваляли. Дай Боже и с този да стане така.

И като смени темата, запита:

— Какво знаеш за полковник фон Ференбах?

Мекото закръглено лице на Елен потъна в сянка под дантеления чадър. По гласа ѝ не можеше да се разбере какво мисли. Макар че двете жени бяха приятелки, всяка си имаше своите тайни.

— Не е кой знае колко. Срецали сме се няколко пъти на светски събития. Той е като повечето прусаци: сърдит и решен да накара Франция да страда.

— Извинявай, ако ти изглеждам недискретна, Елен — каза нерешително Маги, — но има ли нещо помежду ви?

— Когато ме види, мисли за всичко, което ненавижда — каза приятелката ѝ с безизразен глас. — Като се изключи това, няма нищо друго.

— Мислиш ли, че той може да е замесен в този заговор?

— Не, той е пряк човек и няма нужда да заговорничи.

И Елен добави с хитра усмивка:

— Също като покойния ми съпруг Етиен, смело върви право напред, несмущаван от съмнения или от доводите на здравия разум. Имаш ли причина да подозираш полковника?

— Не съвсем. Фон Ференбах доста лесно би могъл да се забърка в нередни дела, но мнението ми съвпада с твоето. И все пак, ако отново се срещнеш с него и забележиш нещо подозрително, нали ще ми съобщиш?

— Разбира се. — Елен махна към свободната пейка под един кестен. — Искаш ли да седнем и да ми разправиш малко за този невероятен англичанин, когото си хванала?

Маги усети странно нежелание да говори за Рафи.

— Той е богат, отегчен и е в Париж. Засега ме ухажва. — Тя махна един паднал лист от дървената пейка, преди да седне. — Иначе друго няма.

Тъмните очи на Елен я изгледаха скептично.

— Щом казваш.

Време беше отново да сменят темата. Маги запита:

— Знаеш ли нещо за Синтия Нортууд? Съпругът ѝ Оливър е член на британската делегация.

Размахвайки плоската си чантичка като ветрило, за да раздвижи тежкия въздух, Елен се замисли за момент, преди да отговори.

— Тя е невинно лекомислено същество. Има връзка с един британски офицер, майор Бруър, и не я е грижа кой знае за това. След като се запознах със съпруга ѝ, мога да разбера защо е свърнала от правия път, но тя не проявява никаква дискретност. Защо се интересуваш от нея?

— Няма причина, освен може би това, че вчера ми разказа доста неща, каквито човек обикновено не споделя с напълно непознати. — Маги сви вежди. — Тя е непредсказуема и понеже е свързана с британската делегация, може да се забърка в нещо, което не разбира.

— Права си... Госпожа Нортууд е от този тип хора, които могат непреднамерено да издадат някоя тайна. Но ако не се разбира със съпруга си, вероятно няма достъп до важна информация?

— Вярно е, но не можем да си позволим да пренебрегваме никоя възможност. Можеш ли да разбереш нещо за средата, в която се движи, освен онзи майор?

Елен кимна и Маги продължи:

— Освен това знаеш ли нещо за граф Дьо Варен?

Приятелката ѝ я погледна загрижено:

— Да, и то не особено добри неща. Този човек е опасен. Той също ли е замесен във вашия заговор?

— Възможно е. Къде бих могла да се запозная случайно с него?

— Често посещава вечерните салони на лейди Касълрий. Внимавай, приятелко, когато го срещнеш. Казват, че пишел името си е кръв.

Въпреки следобедната горещина Маги почувства как ледени тръпки пропълзват по гърба ѝ. Насили се да мисли, че това е само реакция на мелодраматичните думи на Елен.

Ако Касълрий и Уелингтън са мишените, Варен би трябвало да бъде изключен от списъка на възможните кандидати. Въпреки това, за да се застрахова, тя искаше да се срещне с него. Довечера Рафи щеше да я заведе на театър. След това щяха да отидат на вечерния салон в британското посолство и да се надяват, че ултрароялистки настроеният граф ще бъде там.

Но ако Варен не е замесен, защо само мисълта за него я караше да усеща надвиснала опасност?

Когато Рафи дойде да вземе Маги за театъра, тя се появи в салона в блестяща сребристосива рокля, чиито гънки хвърляха сини и зелени отблясъци. Беше толкова красива, че само като я гледаше, изпитваше болка. Той си пое дъх бавно и дълбоко. Трудно му беше да запази самообладание.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, ваша светлост. Ще тръгваме ли?

Каdifеният глас беше приветлив и дружелюбен. Рафи беше смаян от това, колко спокойно ѝ отговаря.

— Изглеждаш особено красива тази вечер, скъпа. Ще ми завиждат всички мъже в Париж.

Тя поклати тъжно глава.

— Разочарована съм, ваша светлост. Един джентълмен с репутацията на духовит човек, с каквато се славите вие, сигурно би измислил по-ярко ласкателство.

— Казвам само истината, графиньо — отвърна Рафи, пропускайки я да мине. — Ласкателството би било безполезно пред толкова пронизателна жена като вас.

Тя му отправи недоверчива усмивка.

— Моите извинения, че ви подценях. Явно ласкателствата ви отиват на по-високо равнище. Жена, която често получава комплименти за външността си, предпочита да чува по-скоро лъжи за своята интелигентност.

Той се усмихна широко, докато ѝ помагаше да се настани в каретата му. За да я съблазни, щеше да му трябва всеки грам остроумие, с който разполагаше; не беше се чувствал така оживен от години. Тъй като при него парите и жените винаги бяха повече от това, с което можеше да се справи, беше страшно отегчен и колкото повече трудности му създаваше тя, толкова по-сладка щеше да бъде победата му накрая.

И докато каретата трополеше по булевард „Капюсин“, Маги заговори, но без следа от предишната игривост:

— Заговорът се задълбочава. Имам сигурни сведения за предстоящо покушение срещу лорд Касълрий в следващите две седмици.

— Дяволите да го вземат! — Закачливото настроение на Рафи се изпари, докато слушаше оскъдните факти, събрани от Маги. Запита се за миг кой ли е бил информаторът ѝ: някой собственик на игрална зала на възглавницата тази сутрин, но отпъди мисълта, за да разсъди по-сериозно. — Може би ще мога да посетя този клуб по-късно довечера, след като те оставя?

— Не ми се вярва да има особена полза от това. Едва ли можеш да питаш работещите там за имената на двамата мъже, които са говорили за убийство миналата вечер.

— Така е, но онези хора може да са били редовни посетители. Ако подметна нещо критично по адрес на Касълрий или Уелингтън, някой може да завърже разговор с мене.

И понеже тя продължи да мълчи, той добави:

— Бива ме да се преструвам, нали знаеш.

— Не мисля така — каза тя, но явно не беше убедена. — Предполагам, имаш достатъчно здрав разум, за да отидеш там въоръжен, нали? Има френски офицери, които нарочно оскърбяват чужденци с надеждата да предизвикат дуел. Като англичанин ти ще си лесна плячка. Не толкова добра като прусака, но достатъчно привлекателна за войнствените французи.

— Трогнат съм от загрижеността ти за опазването на моето съществуване.

— Не се ласкайте, ваша светлост — каза тя намръщено. — Просто не ми харесва да губя партньор на шах точно посред играта.

Не му беше ясно дали в гласа ѝ прозира сарказъм или просто хумор. Тя добави:

— Ако те принудят да участваш в дуел, пистолетите може би ще са най-добрият избор. Повечето френски офицери по принцип предпочитат шпагата и рядко някой чужденец може да се мери с тях.

Рафи тъкмо щеше да попита защо е толкова уверена в точния му мерник, но се сети за един забравен следобед, когато двамата бяха стреляли по мишени в частното стрелбище на един приятел. Сигурно си е спомнила за уменията му. Марго също беше добра колкото него, единствената жена, която познаваше, способна да стреля също толкова добре, колкото и мъжете. Това бе едно от многото неща, на които я бе научил баща ѝ, който се държеше с нея, сякаш му беше син, а не дъщеря. Едно от многото неща, които я правеха различна от всички други жени, които някога бе познавал.

Каретата спря пред театъра. Докато Рафи ѝ помагаше да слезе, Маги привлече вниманието на зяпачите наоколо. Тя веднага влезе в ситуацията и зафлиртува, хвърляйки усмивки на всички страни. Никой дори не би заподозрял, че това е хладнокръвна шпионка, а не разгорещена развратница.

Той я придружи до частната им ложа. Пиесата беше прекрасна и от време на време хуморът на Молиеровия *Тартюф* караше Рафи да забрави за сериозните си мисли.

Но докато течеше представлението, той все по-ясно усещаше близостта на Маги. Когато започна второто действие, той небрежно сложи ръка на облегалката на стола ѝ, без да я докосва, но достатъчно близо, за да почувства топлината на кожата ѝ.

Харесваше му да я гледа как се навежда напред, сякаш погълната от представлението. Но не Молиер бе причината по високите ѝ скули да избият леки розови петънца; тя също така осъзнаваше близостта му и Рафи се досещаше, че тя не се доверява достатъчно на себе си, за да се облегне на него. Добре. Той остави върховете на пръстите си да се плъзнат по голото ѝ рамо.

Тя потръпна и ръката ѝ стисна по-силно сгънатото ветрило. Той се запита докъде може да стигне, преди тя да го спре. Едва ли много далеч. Той отново отпусна ръката си на стола. Постепенно тя се успокои и се облегна на тапицираната облегалка, а раменете ѝ леко се допряха до ръката му.

Това беше приятна игра. Той тъкмо реши да погали леко основа та на врата ѝ, когато от галерията се разнесе някакво ръмжене. Рафи дръпна ръката си и се наведе напред, за да погледне през парапета на ложата. Ръмженето се превърна в ропот и Рафи видя как хората долу си сочат нещо един на друг.

Актьорите се мъчеха да надвикат с репликите си растящия шум, но виковете *Да живее кралят!* започнаха да се смесват с *Да живее императорът!* Последният актьор, който отвори уста, бе замерен с плодове и всички хукнаха да се спасяват зад кулисите.

Някои зрители вдигнаха бели знамена, което означаваше подкрепа за краля. Когато бонапартистите започнаха да развяват виолетови знамена, Рафи разбра, че предстои сбиване. Едно от най-страшните събития в живота му бе тогава, когато се бе озовал наскоро едно улично сбиване в Лондон, а тълпата долу се готвеше да поеме в същото опасно направление.

Роялистите превъзхождаха числено бонапартистите и виолетовите знамена едно по едно бяха разкъсани. Един як мъжага със знаме с имперския орел бе смъкнат на пода и изчезна под бруталните ритници и юмручни удари. Една жена нададе внезапен пронизителен писък. Викове *Да живее кралят! Да живее кралят!* започнаха да преминават в дрезгав застрашителен рев, от който стените и таванът трепереха.

Рафи погледна към Маги и я видя спокойно да наблюдава партера. Беше съвършено хладнокръвна, само здраво стиснатите устни издаваха тревогата ѝ. Докато съзерцаваше спокойния ѝ профил и безупречната златиста коса, внезапно с ужас си представи Маги обкръжена и повалена на земята от онези грубияни. Картината беше толкова жива, че за миг скри от погледа му гледката в театъра. Тя се бореше отчаяно, но нападателите бяха твърде много и тя изчезна под злосторните ръце.

Разтърсващото видение пробуди у Рафи трескав импулс да изведе Маги оттук, преди насиетието да овладее целия театър. Той я

сграбчи за ръката и почти я вдигна от стола.

— Хайде — каза тихо на нисък глас. — Махаме се.

Повлече я към задната врата на ложата. Врявата заглушаваше гласа му и отначало тя се възпротиви. Рафи почти щеше да я вдигне на ръце и да я помъкне насила по коридора, когато тя се предаде.

Другите редовни посетители също започнаха да напускат ложите, но Рафи беше по-бърз. Той я прегърна през кръста и я дръпна към най-близкото стълбище.

По средата на пътя към партера пътят им бе препречен от двама грубияни, които тичаха нагоре. Мъжете се спряха и когато видяха Маги, очите им заискряха.

Без да чака да види дали мъжете ще ги нападнат, Рафи бухна здравата единия с юмрук в корема. Жертвата му издаде дрезгав квичаш звук и се стовари върху другаря си.

Докато двамата мъже се мъчеха да се задържат на крака и да не паднат по стълбите, Рафи хвана Маги за ръка и я поведе покрай тях. Без да протестира, тя прихвана полите си със свободната си ръка и бързо изтича край двамата, здраво стиснала пръстите му.

Стълбите ги отведоха в един безлюден коридор. Шумът от боя долиташе отдясно, затова те се обърнаха и продължиха наляво, докато достигнаха страничния изход.

Навън видяха, че и аристократи, и обикновени хора масово напускат театъра. Един мъж тичаше по булеварда, викайки стражата. За щастие каретата на Рафи чакаше наблизо. Той я набута вътре и след секунди двамата вече напускаха района на театъра.

Маги шумолеше с полите си, докато се настаняваше в ъгъла на каретата. Сърцето на Рафи още биеше ускорено. Заплахата за сигурността и бе възбудила най-първичната от покровителствените реакции у него и той още бе смаян от нейното държание. Импулсивно се премести на седалката до нея и я прегърна, защото чувстваше нужда да се увери, че тя е добре.

Тя потръпна, после извърна лице към него и потърси устните му. Езиците им се срещнаха и изведнъж двамата започнаха бясно да се целуват. Тя пхна ръце под дрехата му и започна да гали гърба му, а ноктите ѝ се забиха дълбоко в мускулите му.

Той долови, че срещата с опасността е отприщила нещо у нея, нещо тъмно и първично, което възбуди също такава лудост и у него. Те

потънаха в дълбоката, тапицирана с кадифе, седалка. Екзотичният ѝ парфюм изпълни ноздрите му и го завладя. Той зарови лице в топлата извивка на шията ѝ, целувайки пулсиращата вена. Звукът на накъсаното им дишане изпълваше каретата.

Припомняйки си, че тя винаги е имала извънредно чувствителни уши, той продължи с целувките по-нагоре, по линията на челюстта, докато достигна със зъби долната част на ухото ѝ. Тя си пое дъх и се вцепени, изви глава назад, а краката ѝ леко се раздалечиха, така че коляното му се вмъкна между нейните. Те се впиха един в друг, телата им инстинктивно търсеха близостта, невъзможна в това тясно пространство.

Устните им отново се срещнаха, дъхът им отново стана горещ и търсец. Гърдите ѝ се притиснаха в неговите, меки и зовящи. Той прокара длан отстрани по тялото ѝ, по фината ѝ талия и стигна до разкошната пълнота на хълбоците.

Каретата се разтърси, попадай в някаква дупка, и той едва не падна. Повдигна се малко, притисна рамо в страничната дъска и подпря крака си в основата на отсрещната седалка. Тя се намести в новото положение, притискайки ханша си към него.

Бедрото ѝ бе твърдо и оформено, а докато ръката му слизаше надолу, той откри, че полата ѝ се е повдигнала над коляното. Чу шепота на коприната, докато пръстите му се плъзгаха по обувките в чорап прасец. Ако можеше да разсъждава, сигурно щеше да действа по-бавно, но той не разсъждаваше. Продължаваше с ласките по-нагоре, над панделката на жартиерата, към голата топла плът на вътрешната част на бедрото.

Тя си пое дълбоко дъх, после отдръпна главата си от неговата.

— Стига!

Когато срещна хладния ѝ поглед, Рафи изведнъж застина. Под светлината на уличните лампи той видя, че на лицето ѝ все още е изписано желание, но дивият порив бе отминал.

И с него бе станало така. Макар че страстта пареше във вените му — о, Господи, как пареше! — лудостта бе останала. Беше толкова изнервен, че не разбираше как последователно бе загубил контрола над себе си.

Той инстинктивно се отдръпна. Макар че тялото му го призоваваше да завърши онова, което бе започнал, дори не се опита да

я убеди да продължат. Внимателно се надигна и седна на седалката срещу нея. Мускулите му трептяха от напрежението.

Маги се надигна, изправи гръб и дръпна полата над голите си крака.

— Какво стана сега?

— Допирът до опасността често предизвиква желание да отдаваме почести на живота — отбеляза Рафи, опитвайки се да говори безстрастно, сякаш преди миг и двамата не бяха готови да разкъсат взаимно дрехите си. Благодарен беше на тъмнината, която скриваше мъчително очевидната му възбуда.

— Опасността не беше кой знае колко голяма. — Доволна, че полата ѝ е в ред, та започна да проверява косата си. — Подобни събития не са рядкост. Роялистите се опитват да разбунтуват останалата част от Франция сега, когато имат надмощие. Наричат това бял терор. Ако си бяхме останали в ложата и бяхме размахали бели кърпички, щяхме да бъдем в пълна безопасност.

— Въпреки че се възхищавам на самоувереността ти, по време на размирици никой никога не е в пълна безопасност — каза той сухо. Ужасната картина на нападнатата Маги отново проблесна пред вътрешния му поглед и той потръпна. Ако тя беше сама, бялата кърпичка щеше да бъде слаба защита пред мъже като онези на стълбите. — Понеже, както изглежда, си по-скоро смела, отколкото разумна, чувствам се отговорен за безопасността ти, най-малкото докато не открием нашия убиец.

Тя извади един фуркет и закрепил разхлабения кичур коса.

— Жалко, че пропуснахме края на хубавата пиеса. За щастие и преди съм гледача *Тартюф*, а понеже си тръгнахме рано, значи ще стигнем във вечерния салон на лейди Касълрий в удобно време.

Доця му се да се изсмее на абсурдния начин, по който и двамата игнорираха неотдавнашния зрелищен изблик на страст.

— Какво, няма ли да има девически истерии?

— Щяха да бъдат много неуместни, понеже не съм девица — парира тя.

Пое дълбоко дъх, преди да продължи:

— Чух, че граф Дьо Варен често ходи във вечерния салон на лейди Касълрий. Макар че е малко вероятно един ултрароялист да стои зад нашия заговор, все пак ми се иска да се запозная с него. — И

добави след моментен размисъл: — Предупредиха ме, че е много опасен мъж.

— Ще го имам предвид. Значи, може да ме извика на дуел? Напомняй ми да стоя с гръб, опрян в стената, ако го срещнем.

Неловкостта, която бе обхванала Рафи, когато бе загубил самообладание, започна да се изпарява и той започна да изпитва задоволство от напредъка, който бе постигнал. Маги ставаше все по-податлива; не се съмняваше, че тя скоро ще склони да го приеме. И съвсем скоро след това той щеше да се погрижи тя да се освободи от всичките си други любовници.

Доволен от заключенията си, той протегна дългите си крака, колкото бе възможно, в ограниченото пространство.

— Карай. Надявам се, че лейди Касълрий е приготвила добра вечеря. Ако човек иска да си раздразни апетита, няма по-добро средство от размириците.

8.

Докато каретата бързаше по булеварда към британското посолство, ръцете на Маги бяха така силно стиснати в скута ѝ, че пръстите ѝ сигурно бяха побелели вътре в ръкавиците. Тя се чудеше дали гласът ѝ не издава колко се бе уплашила от безредиците в театъра.

Епизодът бе съживил най-лошите ѝ кошмари в отвратителни подробности, страхът така я бе парализирал, че едва се движеше, когато Рафи я измъкна от театъра. Реалната опасност може би беше малка — тя носеше винаги двата вида кърпички, бяла и виолетова, в чантичката си, за всеки случай, — но паниката не беше подвластна на разума.

Макар че трябваше да превъзмогне себе си и да остане в театъра, вместо да се поддава на страховете си, присъствието на Рафи до нея беше истинско облекчение. По принцип Маги би се отбранявала със зъби и нокти, ако някой мъж поискаше да я принуди на нещо въпреки волята ѝ, но не и тази вечер, не и пред лицето на кипящите безредици, предизвикани от подлудялото човечество.

Силната му ръка, обвита около нея, ѝ носеше дълбоко успокоение, а когато го видя как сръчно се разправи с онези двама грубияни, това ѝ достави истинско удоволствие. За дук Кандовър това не беше кой знае колко сложна работа. Дори не беше измачкал безупречно ушития си костюм и пред лицето на безредиците бе проявил не повече смущение, отколкото, ако някой магарешки впряг бе препречил пътя на каретата му.

Тя се възхити на хладнокръвието му. По принцип нейното можеше да се мери с неговото, но не и щом тълпата възкреси пред очите ѝ страшната сцена, когато убийството на баща ѝ и на Уилис бе променило целия ѝ живот.

Тя се опита да не мисли за страстната им прегръдка, макар че тялото ѝ пулсираше от разочарование. Привличането, което винаги бе изпитвала към Рафи, бе реагирало експлозивно на страха ѝ и бе породило отчаяно желание. Макар че и той бе реагирал стремително,

когато се отделиха един от друг, я бе гледал така, сякаш е някоя непозната. Господи, какво ли си бе помислил за нея?

Мисълта породила хладна усмивка. Неговото мнение за нея вече беше достатъчно ниско, така че разпуснатата ѝ постъпка вероятно нямаше никакво значение. Добре, че бяха в тясната карета, иначе кой знае докъде щяха да стигнат.

До катастрофа, ето докъде.

Ръцете ѝ почти бяха спрели да треперят, когато пристигнаха пред британското посолство на улица „Фобур Сент Оноре“. Докато Рафи ѝ помагаше да излезе от каретата, тя се усмихна и каза с най-очарователния си унгарски акцент:

— Вечерите на лейди Касълрий винаги са великолепни, с най-духовитите разговори в цял Париж. Там човек може да се види с кого ли не.

Вътре ги посрещна самата лейди Касълрий. Емили Стюарт не се славеше с красота или духовитост, но беше приятна жена и двамата с блестящия си съпруг си бяха много предани един на друг.

— Добър вечер, Кандовър, очарована съм да ви видя. — Тя протегна ръка. — Вярвам, че Магда ви кара да се чувствате добре приет в Париж, нали?

Той се поклонил над ръката на нейна светлост.

— Наистина е така. Графинята ми показа тази вечер едни размирици в театъра, така че се смятам добре информиран за събитията в Париж.

— Не е честно, ваша светлост — реагира възмутено Маги. — Вие избрахте театъра. Мисля, че нарочно сте аранжирали размириците като алтернатива на фарса.

— За съжаление човек няма нужда да търси много, за да попадне на безредици — отбеляза кисело лейди Касълрий. — Нощни сборища в Тюйлерийските градини, почти всеки ден дуели между френски и съюзнически офицери. И в четирите театъра, където имам ложи, имаше размирици, а това са най-спокойните театрални зали в Париж.

Тя погледна към вратата и видя да пристигат други гости.

— Сега трябва да се извиня, но се надявам да си поговоря с вас по-късно. Има ли тук човек, когото някой от вас да иска специално да види? Тази вечер е доста оживено.

— Тук ли е граф Дьо Варен, Емили? — запита Маги. Между веждите на лейди Касълрий се появи тънка бръчица, но тя само каза:

— Имаш късмет, дойде преди няколко минути. Ето го там, в най-далечния ъгъл, разговаря с руския офицер. — Тя кимна и ги остави, за да изпълни задълженията си на домакиня.

Великолепната зала за приеми беше препълнена с хора, чуваха се около дузина езици, макар че преобладаваше френският. Лорд Касълрий и британският посланик сър Чарлз Стюарт бяха в групата около принц Хинденбург, пруския външен министър, и Франц II, императора на Австрия.

Преговорите бяха навлезли в критична фаза и ключовите фигури ден и нощ се стремяха към постигане на споразумение. Подкрепян от Уелингтън, планът на лорд Касълрий за окупационна армия бавно започваше да намира почва сред съюзниците.

Очите на Маги се спряха за момент върху Касълрий. Беше висок, красив мъж, сдържан пред хора, но великодушен и непретенциозен насаме. Външният министър беше известен и с интелигентността си, и с безукорното си свършенство, затова смъртта му би била огромна загуба.

Тя стисна зъби; ако бе способна да направи нещо, той нямаше да стане жертва на политическия терор. Тя погледна към придружителя си и видя, че дукът също гледа към британския министър, а лицето му издаваше, че и той мисли като нея. Усещайки, че тя го гледа, той я погледна и за миг очите им се срещнаха в свършено съгласие.

Присъстваха доста британци. Рафи познаваше всички, затова им беше лесно да се придвижат незабелязано към своя обект, докато разменяха поздрави с останалите гости. Когато се приближиха, Маги започна да изучава графа. Наближаваше петдесетте, едър мъж със здраво телосложение, среден на ръст, много елегантен и авторитетен.

Тя си припомни всичко, което знаеше за него. Последна издънка на стара фамилия, въвлечен в роялистките опити за възвръщана контрола над Франция още от времето на Революцията. Обстоятелствата го бяха направили опасен и неискрен, пък и несъмнено знаеше как се организират заговори.

В последните десет години бе управлявал една руска провинция от името на царя. Поражението на Наполеон бе върнало графа у дома и сега той възстановяваше имението си извън Париж, възвръщайки му

предишното великолепие. Понеже беше един от най-влиятелните ултрароялисти, мнозина мислеха, че скоро ще бъде издигнат на важен държавен пост.

Когато се приближиха още към графа, Маги с удоволствие видя, че неговият събеседник русин е княз Орков, с когото вече няколко пъти се бе срещала. Тя хвана здраво лакътя на Рафи, придърпа го към техния обект, увлечена сякаш в небрежен разговор, и изгука:

— Княз Орков, колко възхитително е, че отново ви виждам. Последния път, струва ми се, се видяхме у баронеса Крюденер?

Очите на принц Орков грейнаха в нескривано мъжко задоволство.

— Колко отдавна беше, графиньо — каза той и се поклони над протегнатата ѝ ръка.

Започнаха официалните представяния, но блестящата светска усмивка на Маги замръзна, когато срещна очите на граф Дьо Варен. Повечето мъже се заглеждаха в нея с очевидно физическо одобрение. Понякога това ѝ досаждаше, но съблазънта беше нормална, а страстта я сгряваше. Погледът на Варен беше чист лед, студена, безстрастна оценка на купувача, съзерцаващ възможна придобивка.

За момент тя излезе от равновесие. Можеше да се справя с различни видове страсти, все едно любов, гняв или омраза — харесваше Рафи повече тогава, когато проявяваше чувства, — но графът изглеждаше като човек, който стои настрана от подобна човешка слабост.

Макар да не беше сигурна как точно да подходи към него, тя го атакува с усмивка.

— Слушала съм за вас, господин графе. Сигурно е прекрасно да се завърнете в родината и именията си след толкова години изгнание.

Той замълча и черните му очи, станаха непрозрачни, после заговори с дълбок шептящ глас:

— Задоволство, да, навярно. Но удоволствие би било твърде силна дума.

Тя кимна съчувствено.

— Франция сигурно изглежда немалко променена, но сега вие и вашите сънародници роялисти имате шанса да възстановите всичко, което е било разрушено.

Той сви устни.

— Никога няма да успеем напълно в това, защото твърде много неща се промениха пред последните двадесет и шест години. Заблуденият идеализъм на радикалите съсипа Франция. Новозабогатели буржоа се правеха на аристократи, истинските благородници бяха избити или докарани до просяшка тояга. Дори самият крал е само сянка на именитите си предци. Кой може да погледне Луи XVIII и да види Краля слънце?

Мекият му глас беше странно заповеднически и Маги се запита дали си въобразява, че открива в него сянка на заплахата.

— Изглеждате доста голям песимист за човек от управляващата партия. Мислите ли, че нещата са толкова отчайващи?

— Трудни, графиньо, но не и отчайващи. Ние чакахме дълго време, за да си възвърнем наследството. Няма да го загубим отново. — Погледът му отново пробягна по нея, студен и пренебрежителен. — Ако ме извините, очакват ме на друго място.

Той кимна учтиво на останалите и напусна групата.

Рафи и княз Орков говореха за коне, предмет на универсален и неизчерпаем интерес за мъжката половина от човешкия род. Когато тя се обърна отново към тях, Рафи каза:

— Князът ни кани на бала, който дава след два дни. Имаме ли възможност да приемем?

Предполагайки, че някой от предвидените гости би могъл да бъде особено интересен, Маги отвърна сърдечно:

— Приемаме с удоволствие, Ваше Височество. За вашите балове се носят легенди.

Принцът взе ръката ѝ и от начина, по който я погали, на Маги ѝ стана ясно, че не бива да допуска да я завари някъде насаме.

— Вашето присъствие, графиньо, ще им придаде допълнителен блясък.

Маги изтръгна ръката си от неговата с известно затруднение и двамата с Рафи се отдалечиха. Побъбриха с още няколко гости, за да не изглежда, че интересът им е спаднал, след като са говорили с Варен, но след половин час вече бяха на път обратно към булевард „Капюсин“.

Когато останаха сами, Рафи запита:

— Как преценяваш графа?

— Радвам се, че изборът на мишена го изключва от кръга на нашите заговорници, защото изглеждаше безкрайно безмилостен,

толкова опасен, за какъвто минава.

Припомняйки си тъмния му поглед, тя потисна едно потръпване.

— Кой ще бъде на бала на Орков?

— Генерал Русе, нашият заподозрян бонапартист. — Рафи ѝ отправи ленива усмивка. — Сложи си онази зелена рокля, освен ако не искаш да си съсипеш репутацията, защото твърде скоро си я облякла повторно.

— Мисля, че реномето ми няма да пострада — парира го тя. — Аз съм само една бедна унгарска вдовица. Хората ще бъдат снизходителни.

Рафи влезе с нея в дома ѝ, този път без да освобождава каретата си. За момент във въздуха се прокрадна някаква несигурност, сякаш той замисляше да я целуне.

Без да посмее да потърси точен отговор, Маги бързо се обърна и го поведе към масичката за шах, където продължиха започнатата игра. Тя се питаше дали някой в Париж би повярвал, че играе шах с Рафи, когато останат насаме. И на самата нея ѝ беше трудно да го повярва.

Играта вървеше с дълги паузи и непреклонни размишления и завърши с пат. Тя си помисли, че символът е уместен, защото това беше историята на тяхната връзка.

Когато играта свърши, Рафи стана.

— Отивам в Пале Роял да видя дали мога да открия тайнствения заговорник. В кафене „Мазарен“ ли е бил чут разговорът?

Маги кимна и го последва до предната врата. Рафи се извисяваше над нея, силен, надежден и със свършено самообладание. Щеше без съмнение да се почувства оскърбен, ако тя проявеше и най-малката липса на вяра в способностите му. Въпреки това изпита нелепото желание да му каже да се пази.

Странно, но Рафи сякаш знаеше какво мисли тя.

— Не се страхувай, няма да разбутам гнездото на осите.

Той вдигна дясната ѝ ръка и я целуна, не с леко, формално докосване, а съвсем истински, с топли и чувствени устни, допрени до пръстите ѝ.

И тръгна. Маги неволно сви ръката си в юмрук, сякаш за да запази тръпката на удоволствие, която целувката му бе вляла в ръката ѝ. Тази малка ласка бе събудила желанието, което почти бе взело връх над нея там, по-рано в каретата.

Тя си напомни кисело, че той навярно дълбае резки по таблата на леглото, за да си води статистика за жените, с които е спал. За момента резките щяха да бъдат сведени до нула.

Придаде си спокойно изражение и се отправи нагоре към спалнята си. Когато ставаше дума за Рафи, чувството ѝ за хумор не ѝ даваше никакви перспективи или причини да бъде весела.

Пале Роял имаше дълго и пъстро минало. Кардинал Ришельо бе построил част от него и там бяха живели различни кралски величия. Малко преди Революцията дук Дьо Шартр бе построил огромна пристройка около градините, давайки под наем долните нива за магазини, а горните за жилища.

Сега Пале Роял беше сърцето на френското прахосничество, с всички видове пороци, достъпни за изпълнените с надежди контета, които се навъртаха тук. Външно това беше най-добре осветеното място в Париж и човек можеше да срещне безделници от всички нации да се шляят под арките и да подпират колоните.

Единствените жени тук бяха по-скоро от простолудието и именно една такава жена се приближи до Рафи, когато той слезе от каретата си. Той се запита на каква ли магия се държи зле ушитата ѝ рокля, та още не се е разпаднала. За щастие вечерта беше топла, иначе тя непременно щеше да хване пневмония.

Жената явно доста дълго бе упражнявала професията си и вече безпогрешно разпознаваше националността на мъжете и дълбочината на кесиите им.

— За развлечение ли е дошъл тук английският лорд? — запита тя с дрезгав глас и провинциален акцент.

Тежкият грим не можеше да скрие чертите на лицето ѝ.

Рафи не позволи на отвращението да се изпише по лицето му. Това беше едно недодялано, непривлекателно същество и всеки мъж, решил да се възползва от прелестите ѝ, рискуваше да хване сифилис, но не беше нито по-лоша, нито по-добра от петдесетината жени, които кръстосваха галериите и градините. Всъщност тя малко се различаваше от високопоставените дами от доброто общество, с изключение може би на цената си, която беше по-ниска и по-откровена. Той каза учтиво:

— Чувствам, че тази вечер имам късмет. Разбрах, че в кафене „Мазарен“ има вълнуващи игри.

— Кафето е нататък.

И като тръсна грациозно глава, проститутката добави:

— Може би по-късно ще пожелаете да имате компания, която да празнува с вас или да ви съчувства?

— Може би.

Проправяйки си път през тълпата от съюзнически офицери, Рафи скоро откри табелата на кафене „Мазарен“. На приземния етаж имаше златарски магазин, все още отворен в този късен час с надеждата, че някой ощастливен комарджия може да влезе и да купи някоя дрънкулка, за да я подари на възлюбената си.

Отстрани на магазина едно мрачно стълбище водеше нагоре към кафенето. Зад бара стоеше жена в ярки дрехи, а тъмните ѝ очи веднага преценяваха всеки нов посетител. Явно харесала онова, което виждаше у Рафи, тя излезе лично да го посрещне.

— Добър вечер, милорд. За вечеря ли идвате, или за игра, а може би, за да се качите горе?

„Горе“ означаваше жени от по-висока класа, от онези, които не кръстосваха улицата. С малко повече късмет можеше да не се окажат болни от сифилис и да не пребъркват джобовете на клиентите си.

— Разбрах, че тук имало добри игри, мадам. Може би по-късно и ще вечерям.

Жената кимна и го поведе през салона за хранене към залага за комар. Изглеждаше като много други такива места, в които Рафи бе ходил. В единия ъгъл имаше маса за „червено и черно“, в друг рулетка. Пръснатите тук-там маси предлагаха игри на карти като фаро и вист.

Редовните посетители бяха от най-различен калибър — от невинни гълъбчета до печени играчи, които ги ограбваха, а задименият въздух бе изпълнен с отчаяната възбуда на сериозните играчи. Към неспирния ромон на разговорите се примесваха тракането на заровете по масата за комар и мекото пляскане на картите по зеленото сукно. Съвсем истинско свърталище на греха и в никакъв случай място, което Рафи би намерил за привлекателно.

Но той бе дошъл тук да търси информация, а не удоволствие, затова прекара следващите два часа в игра на различни маси. Вистът беше единствената игра, която му харесваше, тъй като беше по-скоро

изпитание на уменията, а не шанс, затова отмина масата за вист, тъй като щеше да се увлече. Докато играеше на зарове, карти и рулетка, разменяше случайни забележки с другите играчи и по-скоро слушаше, отколкото говореше.

Не се изненада, че повечето посетители разискваха политиката. Но не чу нищо по-различно от онова, което се носеше из Париж. Специално това заведение се посещаваше и от французи, и от чужденци, но ако сред тях имаше екстремисти, явно си държаха устата дискретно затворена.

В един часа Рафи се приготвяше да си поръча файтон и да излезе да се поразведри на чист въздух, когато вниманието му бе привлечено от един слаб чернокос мъж на масата за „червено и черно“. Човекът отначало бе печелил, но след това шансът му се бе обърнал и банката му бе взела всичките пари. Когато посегна към вътрешния си джоб, за да извади последния залог, под светлината на свещите на бузата му проблесна един мъртвешки бледен белег. Той хвърли предизвикателно купчина банкноти върху червеното каро.

В тишината, която понякога настъпва в препълнена стая, всички като че ли наблюдаваха. Рафи беше твърде далеч, за да види какви карти се раздават, но когато след миг мъжът с белега извика, стана ясно, че е спечелил.

Това можеше да бъде незначително събитие, ако французинът до Рафи не се бе обадил:

— Май Льомерсие пак се опаричи. Тоя човек има късмета на самия дявол.

Името му се стори познато и след миг Рафи се сети откъде. В списъка с второстепенните заподозрени, който Маги му беше дала, фигурираше името Льомерсие, бонапартистки офицер, ако беше запомнил правилно. Рафи се загледа в мъжа с белязаното лице, когато онзи стана от масата за „червено и черно“. Човекът имаше стойката на военен; сега трябваше да се разбере дали това е капитан Анри Льомерсие.

Докато човекът пресичаше салона, Рафи се изпречи случайно на пътя му с думите:

— Може ли да ви почерпя едно питие, за да отпразнуваме победата ви над банката?

Обектът му се усмихна развеселен.

— Може. И вие ли загубихте срещу банката, а?

Сервитьорката им донесе бутилка дълнокачествен портвайн в кафенето на заведението. Рафи разбра, че човекът действително е капитан Анри Льомерсие, а портвайнът не е първото му питие за вечерта.

Когато стигнаха дъното на бутилката, Рафи узна, че капитанът ненавижда всички германци, руси и англичани, с изключение на настоящия си събеседник, и че е дяволски добър играч. Не след дълго той започна да се хвали, че само благодарение на железните си нерви е печелил там, където по-неиздръжливи биха се отказали от играта.

Разговорът не даваше особени сведения, макар че за Рафи бе интересно да узнае, че Льомерсие е редовен посетител на кафене „Мазарен“. „Поне масите са по принцип честни, мой английски приятелю.“

Льомерсие имаше нервните жестове и блуждаещия поглед на пор. Рафи отгатна, че е страстен комарджия, човек, който би направил всичко за пари. Ако капитанът имаше политически убеждения, те лесно можеха да бъдат използвани за личното му обогатяване. Имаше големи изгледи да е бил онзи французин, когото информаторът на Маги е чул тук предната вечер. Ако бе така, тогава кой е бил чужденецът, с когото е разговарял капитанът?

След като слуша половин час хвалбите на мъжа, Рафи реши, че няма вероятност да научи нещо повече. Сбогува се с него след обичайните уверения във взаимно уважение и надежда, че отново ще се видят в кафене „Мазарен“. Ако се наложеше отново да търси Льомерсие, това трябваше да става в по-ранните вечерни часове, когато имаше изгледи човекът да е по-трезвен. Пиян не беше особено интересен.

Рафи плати портвайна на обсипаната със скъпоценности жена зад бара. Преди да слезе, огледа за последен път салона. Очите му се присвиха, когато зърна един рус мъж, който седеше на празния стол срещу Льомерсие. Въпреки че салонът беше мрачен и задимен, а мъжът беше облечен несъмнено по френски маниер, Рафи съвсем лесно разпозна новодошлия, който говореше съвсем открито с Льомерсие.

Това беше Робърт Андерсън, вездесъщият нисш чиновник от британската делегация, любовникът на Маги.

Англичанинът беше напрегнат, макар че вече веднъж бе правил това сляпо пътешествие. Нарезданията на Льо Серпан бяха кратки, без обяснения защо се налага да присъства. Екипажът отново тръгна да обикаля Париж и мълчаливите придружители отново отказваха да си отворят устата. Както и да е, този път, когато го заведоха при Льо Серпан, шипящият глас му заповяда да махне превръзката от очите си.

Англичанинът потрепери от страх, че тази заповед означава, че няма да излезе оттук, но един дрезгав смях разсея опасенията му.

— Не се безпокой, *англичанино*, няма да ме разпознаеш. Очите ще ти трябва за онова, което искам да ми разкажеш довечера.

Когато свали превръзката, той се намери в една тъмна стая, осветена само от слабото пламъче на една единствена свещ и мебелирана само с бюро и два стола. Льо Серпан седеше зад бюрото, на лицето му имаше маска, а едно черно наметало скриваше тялото му така добре, че беше невъзможно да се каже дали е нисък или висок, слаб или дебел.

Пренебрегвайки встъпленията, тъмната фигура каза:

— Нарисувай ми подробен план на конюшната на британското посолство. Има промени, откакто принцеса Боргезе го продаде на Уелингтън, и трябва да знам какви са. Особено ме интересува къде държат конете на Касълрий. Искам подробно да ми опишеш неговите коне, как изглеждат и какъв нрав имат.

Очите на англичанина се разшириха.

— Заговорничите срещу Касълрий? Ако нещо му се случи, ще настане истински ад. Уелингтън му е най-добрият приятел и ще вдигне цялата британска армия да търси убийците, ако се наложи.

А щателното разследване можеше да разкрие неща, твърде дискредитиращи англичанина. Само това, че никой не се съмняваше в него, му бе позволило да изнесе досега толкова много информация.

Сякаш прочитайки отново мислите му, Льо Серпан се изкикоти:

— Няма нужда да се тревожиш за главата си, която не струва нищо. Каквото и да се случи на Касълрий, ще изглежда като инцидент. Скоро и самият именит дук няма да бъде в състояние да разследва каквото и да било.

Докато англичанинът чертаеше плановете на конюшната и двора ѝ, в главата му се рояха мисли. Неговият ужасяващ домакин като че ли искаше да отстрани и двамата най-висшестоящи британски дипломати, факт, който водеше до интересни изводи. Досега бе имало недодялани атентати срещу живота на Уелингтън, но в плана на Льо Серпан нямаше да има нищо недодялано. Въпросът бе, как може да се извлече полза от тази информация?

Льо Серпан задаваше много въпроси за реда в конюшната и за конярите, даваше безапелационни заповеди на посетителя си да намери отговори на всички въпроси, на които не можеше да отговори в момента. След като обсъдиха конюшната, той започна подробно да разпитва за всекидневния режим и навиците на Касълрий и Уелингтън.

Уморен от разпита, англичанинът каза раздражено:

— Навярно знаете, че дукът предпочита низшето общество, той дори не живее в посолството. Как да знам кога къде ходи?

— Известно ми е, че Уелингтън живее в хотел „Уврал“ — отвърна Льо Серпан. — Все пак той често ходи в посолството и ако имаш мозък на гризач, ще успееш да научиш каквото ми е необходимо. Ще чакам доклад с отговорите, които тази вечер не успя да ми дадеш, до четиридесет и осем часа.

— А ако реша, че повече не искам да работя за вас?

Времето за предизвикателство бе зле подбрано, но англичанинът беше прекалено уморен и раздражен, за да прояви разум.

Льо Серпан изсъска с натежал от заплаха глас:

— Тогава с теб е свършено, *англичанино*. Мога да заповядам да те убият или да съобщя на Касълрий за предателството ти и собствените ти хора ще те унищожат. Публично, така че всички твои близки и приятели, ако имаш такива, да научат за твоето падение. Не мисли, че би могъл да изтъргуваш живота си, като доносиши срещу мене, защото нищо не знаеш.

Той стовари юмрука си върху бюрото и скочи на крака.

— Ти живееш на мои разноски, бунищен петел такъв. Аз те *притежавам*, и имаш късмет, че съм човек на честта. Ако ми служиш добре, ще преуспееш, освен ако не паднеш жертва на собствената си глупост. Ако се опиташ да ме предадеш, си мъртъв. Нямах друг избор.

Англичанинът сведе очи, сякаш искаше да прикрие страха си. Това се оказа внезапен късмет. Ръката, с която противникът му бе

тропнал по бюрото, бе украсена с тежък златен пръстен с богато украсен герб на него. Реши, че е разумно да не се заглежда, но от бързия му поглед не убягна това, че около средната част на герба се обвиваше триглава змия.

Идентифицирането на собственика щеше да отнеме време, но англичанинът поне имаше откъде да започне. Преструвайки се, че е победен, той избъбри:

— Ще ви служа добре.

А сърцето му пееше възторжена песен. Ще разбере кой е Льо Серпан, за Бога, и тогава това копеле щеше да съжалява за обидните си думи. Ако си изиграеше картите правилно, ще излезе от цялата тази работа като герой — като *богат* герой.

9.

На следващата сутрин Маги получи бележка от Елен Сорел, в която се казваше, че някакъв недоволен френски офицер питал група безделници в едно кафене дали някой не иска да спечели пари, като застреля дук Уелингтън. Понеже този глупак направил предложението си пред дузина свидетели, бил арестуван само след броени минути.

Маги се усмихна кисело и остави бележката настрана. В града имайте безброй недоволни мърморковци, но повечето бяха безобидни като този. Хора като глупавия френски офицер не бяха проблем.

Но като се замисли върху това, че при нея няма никакъв напредък, веселото ѝ настроение се изпари. Робин се бе отбил предната вечер и бяха говорили до късно, без да стигнат до нови заключения. Толкова много възможности, и толкова малко време.

Денят ѝ мина в напрегната работа, разглеждаше информацията, с която вече разполагаше, и се опитваше да намери някаква схема, но без успех. Можеше само да продължава работата, която бе вършила досега, и да се надява, че ключът е може би у генерал Русе.

Докато се обличаше за бала у княз Орков, дори любимата ѝ зелена сатенена рокля не успя да я разведри. Тя мълчеше, докато Инге оформяше косата ѝ в купчина златисти къдри. Вътрешно се чудеше до каква степен Рафи е отговорен за напрегнатостта ѝ.

Макар че вярваше на неговите добри намерения относно мисията им, нямаше в какво друго да вярва. Като шпионин беше безспорно любител. В личен план беше като незакрепено оръдие на борда на кораб — неконтролируем и опасен. Маги можеше да се преструва умело, че си играе на любов, без да се опари, но знаеше колко крехка е фасадата ѝ. За нея липсата на дълбоко чувство беше игра. За Рафи Уитбърн това бе самата истина.

Когато Инге съобщи, че дукът е пристигнал, Маги си придаде приветлив израз и отиде да го посрещне. Когато влезе в салона, възхитеното изражение на Рафи я отвлеche от мрачните мисли за шпионската работа.

— Изглеждаш възхитително тази вечер, графиньо. Благодаря ти, че си облякла тази рокля. Ще отива много добре.

— Много добре с какво?

Той ѝ поднесе една покрита с кадифе кутийка.

— На това.

Маги отвори кутийката и дъхът ѝ замря при вида на изключително красивата изумрудена огърлица и обици, фината златна обковка и безупречно шлифованите камъни на украшението му придаваха лекота и въздушен вид и в същото време го правеха безумно разточително.

— За Бога, Рафи, за какво са тези неща?

— За тебе, разбира се.

— Не мога да приема нещо толкова скъпо. Хората ще си помислят... — запъна се тя.

— Че си ми любовница? Точно това е целта, скъпа.

Гласът му бе дълбок и галещ и за един опасен миг тя се отдаде на мисълта, какво ли би било, ако му беше любовница наистина, а не само за пред хората. После стисна челюсти.

Дори да беше най-привлекателният мъж, когото някога бе познавала, проклета да е, ако позволи на този благородник да я покори, независимо колко много би им харесало и на двамата. Покоряването си беше покоряване, а тя решително не беше плячка за никой мъж.

Хлопна капачето на кутийката и му я подаде.

— За нашия маскарад не е необходим откуп във вид на бижута, ваша светлост.

Без ни най-малък признак на обезсърчение Рафи каза:

— Само че е необходим. Половината лондонско общество сега е в Париж, а моите навици не са тайна за никого. Винаги съм подарявал красиви дрънкулки на приятелките си. Хората ще започнат да се чудят, ако не направя същото и с тебе.

— Красиви дрънкулки! — каза тя разгорещено. — Можеш да купиш половин Англия с парите за тези тук.

— Преувеличаваш, скъпа. Не повече от една четвърт, и то трябва да е доста малко графство.

Усмивката му я приканваше да погледне по-весело на нещата и Маги не можа да се удържи да не се разсмее.

— Много добре, щом настояваш, ще приема да ги нося *назаем*, докато трае маскарадът ни. После можеш да си ги прибереш за следващата истинска любовница.

Вземайки кутийката от ръката ѝ, Рафи я поведе към огледалото, окачено между два прозореца. Застана зад нея и сръчно откопча обикновената ѝ нефритова огърлица.

— Тези изумруди няма да подхождат на всяка жена. Ще изглеждат най-добре само на такава, чиито очи стават зелени, за да са в тон с тях. — Той вдигна огърлицата от кутийката. — Жена с достатъчно стил и величественост, за да може да носи онова, което ти наричаш откуп, без да се чувства потисната. Не мога да се сетя за друга жена, на която да стоят така добре.

Рафи положи огърлицата около шията ѝ, топлите му ръце контрастираха със студения допир на украшението. Балната ѝ рокля беше изрязана доста ниско, излагайки на показ шията, раменете и вълнуващо изпъкналите гърди, и тя внезапно се почувства гола, докато пръстите му галеха непокритата ѝ кожа. Желанието напираше в нея, напрегнато и властно. Когато беше на осемнадесет години, за пръв път се бе осмелила да изследва границите на сексуалността със същия този невъзможен, привлекателен мъж, а времето само бе задълбочило копнежа ѝ.

Погледът ѝ срещна очите на Рафи в огледалото. Той положи ръце върху непокритите ѝ чувствителни рамене и когато заговори, гласът му бе съвършено сериозен:

— Марго, защо не можем да забравим всички усложнения от миналото си и да бъдем самите ние? Ти си най-неустоимата жена, която някога съм познавал. Като стоя толкова близо до тебе, без да те докосвам, скоро ще полудея. — Той започна леко да масажира тила ѝ с палци. — Искам те и мисля, че ти също ме искаш. Защо да не можем наистина да бъдем любовници?

Вече не беше възпитаният сардоничен дук, който ѝ късаше нервите, а откровеният млад мъж, в когото се бе влюбила. Сърцето я болеше за онова, което бяха имали и изгубили. Борейки се да не се поддаде на лудостта, тя промърмори:

— Това ще бъде грешка.

Той се наведе и я целуна по крайчеца на ухото, който се подаваше изпод златистата ѝ коса, после продължи нежно надолу по

тила ѝ. Ръцете му се спуснаха към голите ѝ лакти нежно, като погалване с перце, после се обвиха около талията ѝ и притиснаха гърба ѝ към него. Тя си пое дъх и се опита да потисне силната реакция, предизвикана от докосването му.

— И двамата сме зрели хора, достатъчно възрастни, за да знаем какво искаме — прошепна той с дълбокия си, натежал от мекота, глас. — Никой няма да пострада и знам, че ще изживеем неவிждано удоволствие заедно.

Ръцете му се плъзнаха и обгърнаха гърдите ѝ. Дланите му бавно описаха кръг и тя почувства как зърната ѝ щръкват от допира.

Тя неволно опря ханша си о скута му. Когато почувства една твърда издатина от плът, се насили да остане спокойна.

— Не, проклет да си! — изрече, останала без дъх. — Не е толкова просто.

Дясната му ръка се вмъкна под нагръдника ѝ и започна да си играе със зърното ѝ. В същото време лявата се спусна по корема и стигна до мястото, където се съединяваха бедрата ѝ.

— Наистина ли казваш „не“? — запита той, докато опитните му ръце намираха най-чувствителните места у нея. — Думите ти казват едно, но тялото ти казва друго.

В това, което той казваше, имаше твърде много истина и пламъкът в тялото ѝ бе не по-слаб от бурята, която опустошаваше мислите ѝ. Тя наистина го искаше. Бе омаломощена от копнеж и не смееше да си признае колко опасно близо е до това, да обърне гръб на миналото и бъдещето и да го остави да я люби в опияняващото настояще.

Но тя се бе учила на самообладание в най-суровата от всички школи и дори сега осъзнаваше, че няма да бъде честно да се преструва, че никой няма да пострада от техните действия. Тя щеше да пострада, и то много; щеше да бъде съсипана, ако отново се влюбеше в Рафи. Когато го загуби, това едва не я уби и никакво време, през което щеше да бъде негова любовница, нямаше да си струва болката, която близостта щеше да ѝ причини.

И докато тя се опитваше да намери силите, които ѝ трябваха, за да се освободи, той прошепна:

— Обещавам ти, че няма да загубиш от това, Марго. Изумрудите са само началото.

Той искаше тя да бъде неговата куртизанка.

Осъзнавайки това, тя се вбеси и тъкмо това ѝ придаде сили да се съпротивлява. Отскочи назад и несъзнателно вдигна ръка, за да се защити.

— Не означава *Не!* Ако исках да кажа да, щях да кажа да!

Извъртя се рязко и лакътят ѝ се заби в слънчевия му сплит с такава сила, че му изкара целия въздух. Рафи си пое дъх и се преви.

Маги се вторачи уплашена в него и отстъпи назад, докато гърбът ѝ опря в масичката под огледалото. Тя изрече със задавен глас:

— Съжалявам, не исках да те нараня.

Той се изправи, мъчейки се да си поеме дъх. Сега сивите му очи бяха студени; искряха от гняв и още нещо. Маги никога не се бе страхувала физически от Рафи, но сега ясно осъзна, че е висок, едър и силен като атлет. Тя бе наранила гордостта му, а това беше далеч по-тежко, отколкото случайният удар с лакът.

Докато Рафи си поемаше дъх, той успя да потисне и последните искри на внезапно избухналия си гняв.

— Имаш късмет, че са ме учили никога да не удрям жена — каза той с ледена ярост. — Ако беше мъж, щях да ти дам урок, който никога нямаше да забравиш.

— Сигурно ако бях мъж, тази ситуация нямаше да възникне — отвърна тя разтреперана.

Гневът на Рафи започна да се уталожва.

— Да, предполагам, че нямаше. Предпочитанията ми са доста конвенционални.

Тя му отправи несигурна усмивка.

— Ще ми простиш ли, ако обещавам да не те удрям пак, освен ако имам намерение да го направя?

Наложи му се да се усмихне.

— Прощавам ти.

Тя сведе очи и се зае да си слага вечерните ръкавици. Стана му ясно, че е много разстроена от това, че си е позволила да избухне така, и това беше обещаващо. Но все пак и у него се надигна неясна вина, защото я бе накарал да се почувства нещастна.

Хладнокръвната стратегия и аналитичността се изпариха, когато тя вдигна към него прекрасните си сивозелени очи. В тези мъгляви дълбини имаше неизчерпаема смелост и уязвимост и разтърсен от

внезапно избухналото чувство, Рафи разбра, че не бе пожелал подлудяващата и изплъзваща се графиня. Това, което той наистина искаше, бе да си върне Марго Аштън.

В този миг би дал титлата си и половината си състояние, за да върне часовника назад към чистосърдечната любов, съществувала между тях, когато бяха млади. Макар че това беше невъзможно, явно девойката, която бе обичал, живееше някъде в тази шпионка. Ако това беше в човешките възможности, би призовал отново някогашната Марго.

Леко учуден, той разбра, че в ума му тя щеше да си остане винаги Марго, независимо дали я вижда такава, каквата е, или каквата би искал да бъде. Запита:

— Защо не ти харесва да те наричат Марго?

Тя му хвърли дълъг поглед с неразгадаемите си променливи очи. И каза така, сякаш изтръгваше думите от себе си:

— Да бъда Марго, е много болезнено.

Тези думи казваха много и нищо, но интуицията му подсказа, че сега не е време да настоява за подробни обяснения. Замълча и след малко поде:

— Време е да тръгваме за бала на княз Орков. Трябва да намерим генерала.

— Да, прав си. — Маги се обърна към огледалото и смени нефритовите си обици с изумрудените. — В деня, когато свърши мисията ни, ще си получиш обратно „красивите дрънкулки“. — И след като обви небрежно елегантно кашмирения шал около голите си рамене, тя се обърна с лице към него, отново станала графиня Янош. — Ще тръгваме ли?

Рафи ѝ предложи ръката си, доволен, че не се е поддал на почти непреодолимото желание отново да я целуне. Но въпреки това, докато ѝ помагаше да се качи в каретата, усети, че протяга ръка, за да докосне златистата ѝ коса. Копринените къдрици се плъзнаха по пръстите му като муселин и той си пожела да можеше да зарови пръсти в тях. Искаше я повече от всякога, но тя беше доста по-голямо предизвикателство, отколкото бе очаквал. Беше си помислил, че тя ще се поддаде на страстния миг, както светските красавици, които познаваше, и бе сгрешил.

Но Рафаел Уитбърн не беше свикнал да губи, и сега също не приемаше това. Трябваше да има начин да я победи и за Бога, той щеше да го открие.

Балната зала на княз Орков беше декорирана с варварско ориенталско великолепие, включително пажове, облечени като пазачи на турски харем, и египетска кючекчийка, която танцуваше в съседната зала. Дори според предубедения вкус на парижкото общество това беше нещо изключително.

Въпреки разочарованието, че не са постигнали много в разкриването на заговора, Маги се забавляваше. Домакинът бе държал ръката ѝ и я бе гледал в очите със славянска задушевност, но за щастие се бе оказал твърде зает, за да тръгне подир нея.

През първата част от вечерта Рафи стоеше наблизко до Маги, играейки ролята на предан любовник, сякаш преди това между тях не се беше разиграла мъчителна сцена. За него обаче това нямаше да бъде мъчително. Имаше много жени, които щяха да задоволят физическите му нужди по-късно тази вечер.

Тя се позабавлява за миг с мисълта, да го остави да постъпи с нея както иска, за да не носи и занапред печата на недостъпността. След една-две нощи сигурно щеше да се отегчи и да си потърси късмета другаде.

Но когато тази мисъл изплува, тя я отблъсна, защото ѝ се стори като оскърбително оправдание. Независимо какви причини си измисляше, за да го пусне в леглото си, емоционалният отзвук щеше да бъде катастрофален. И сега той ѝ създаваше достатъчно безпокойства. Щом погледнеше към Рафи, усещаше как устните му се плъзгат страстно по шията ѝ и коленете ѝ се разтреперваха. Трудно ѝ беше да се съсредоточи върху задачата си за тази вечер.

Макар че очакваха идването на генерал Русе, не можаха да го открият в тълпата и Маги започна да се притеснява, че няма да успеят. След час тя и Рафи решиха да се разделят и да го потърсят.

Полунощ дойде и си отиде, сервираха вечерята, после танците се възобновиха, но все още не бе открила своя човек. Раздразнена, тя бродеше из залата, където кючекчийката танцуваше за шепа гости.

Жената размахваше воали и ленти, а тримата музиканти на ниския подиум зад нея свиреха минорна музика, която звучеше странно за европейското ухо. Когато очите ѝ свикнаха с неясната

светлина, Маги разбра, че е намерила своя човек. Макар че никога не я бяха представяли на генерала, веднъж ѝ го бяха посочили, и тя веднага го разпозна.

Мишел Русе беше под средния ръст и набит, но от пръв поглед ѝ напомни за полковник фон Ференбах. Русокосият прусак беше аристократ с военна подготовка, докато тъмнокосият французин не беше потомствен благородник и беше постигнал положението си благодарение на своите заслуги. Въпреки това в приглушената светлина си личеше, че двамата са кръвни братя, притежаващи безкомпромисната бдителност на професионалния войник.

Дали Русе таеше в себе си толкова яд, колкото Фон Ференбах? От тримата заподозрени бонапартистът беше най-мотивиран да създава безредици.

Маги прекоси стаята и седна близо до Русе, чудейки се как да поведе разговор, щом няма кой да ги представи един на друг. Генералът бе погълнат от танцърката и я следеше с поглед.

Тя никога преди не беше виждала кючекчийката, защото единствените места, където можеше да се види такава танцърка, бяха недостъпни за жени. Гледката я накара да замига смаяно. Наистина ли беше възможно жена да кара гърдите си да се движат на противоположни страни? Колкото и да беше невероятно, доказателството беше пред очите ѝ. Въртящите се пискюли подчертаваха ефекта. Танцърката беше дебела за европейските стандарти, но голяма част от тялото ѝ беше изложена на показ и то беше идеално тренирано.

Маги, както изглежда, бе издала учудването си, защото един нежен теноров глас каза:

— Много талантлива изпълнителка, не смятате ли?

Тя се обърна и видя, че Русе я гледа развеселено. И отвърна:

— Наистина, господине, нямах представа, че е възможно човешко тяло да прави такива неща.

Той махна с ръка към сцената.

— Макар че Орков я е поканил като куриоз, тя е наистина изкусна артистка.

— Артистизма ли вижда мъжът, когато гледа кючекчийка?

— В умовете на повечето мъже това може би няма да е първата мисъл — съгласи се той с лека усмивка, — но аз съм прекарал

известно време в Египет и мога да оценя тънкостите на изкуството.

Тя си спомни, че Русе се е сдобил с първия си военен опит в Наполеоновата египетска кампания от 1798 година, когато е бил почти момче. Невъзможен човек. И Маги каза мило:

— У нея има доста тънкости.

Музиката спря, плувналата в пот танцьорка се поклони и се оттегли за почивка. Останалите зрители също излязоха от салона, оставяйки Маги сама с Русе. Тя запита:

— Как е в Египет?

Този път усмивката му беше по-топла.

— Забележително. Почти невъможно е да повярваш, че има такива храмове, дори когато се изправиш пред тях. Ние поглеждаме катедрала, която е едва на пет века, и я смятаме за старинна. *Техните* храмове са на много пъти по толкова. А пирамидите...

Генералът за миг потъна в спомените си.

— Бонапарт прекара една нощ в най-големия. На следващата сутрин, когато го запитаха какво е видял, той каза само, че никой няма да му повярва.

И прибави с тъжна нотка в гласа:

— В историята на Египет кратката френска окупация е не повече от миг. В историята на Франция Наполеон може да бъде също толкова значим.

Маги отбеляза сухо:

— Хората може да забравят след хиляда години. Но в наше време възприемат Наполеон като най-великия и най-злосторния човек на епохата.

Русе замръзна и тя се запита дали не е отишла твърде далече. Макар че искаше да го накара да реагира, щеше да бъде грешка съвсем да го отблъсне.

— Вие не сте францужойка, мадам — каза той студено. — Предполага се, че не гледате на него така, както гледаме ние.

В желанието си да разбере каква е мотивацията му тя запита:

— Как *виждат* французите Бонапарт? Аз съм една от многото, които платиха висока цена заради амбициите му. Можете ли да ме убедите, че си е струвало?

Тъмните очи на генерала се взряха в нейните.

— Права сте, че той е най-великият човек на нашето време. Когато беше по-млад, да бъдеш край него, означаваше да чувстваш... да чувстваш, сякаш духа някакъв силен вятър. Императорът притежаваше повече сили и жизненост, отколкото всеки човек, когото познавам, повече убеденост и повече перспектива. Никога няма да има втори като него.

— Слава на Бога — каза тя, неспособна да потисне горчивината у себе си.

Той се наведе напред и изрече напрегнато:

— След революцията ръцете на повечето европейски нации се вдигнаха срещу нас. Франция трябваше да бъде унищожена, но не стана така. Бонапарт ни върна властта и гордостта. Навсякъде побеждавахме.

— А в по-късни години вашият император изгуби цялата си армия. Стотици хиляди войници и безброй цивилни умряха за славата на Франция. Той беше казал, че животът на милион хора е нищо за него — отвърна дръзко Маги. — Когато Бонапарт се върна от Елба, вие бяхте ли един от онези, които забравиха обета си към Луи и последваха своя император?

След дълго мълчание генералът отговори:

— Бях.

Тя си пое дълбоко дъх и си напомни, че трябва да се владее.

— Мислите ли, че беше редно отново да се свържете с него?

Той я изненада, казвайки:

— Не, не мога да кажа, че е било редно, но това нямаше значение. Наполеон бе моят император и бих го последвал дори в ада.

— Значи желанието ви се е изпълнило. Казват, че при Ватерло е било почти като в ада.

— Императорът не беше такъв, какъвто беше преди, и петдесет хиляди войници заплатиха с живота си за това. Може би трябваше да бъда един от тях, но Бог имаше други планове за мене. — Изразът на Русе се смекчи. — Въпреки че това е спасение, което не заслужавам, разбрах, че има живот и извън войната.

Странно, мистично изказване за войник. В залата влязоха двама души и спестиха на Маги необходимостта да коментира думите му. Тя погледна към тях и видя Рафи, придружен от слаба, извънредно елегантна жена с гарвановочерна коса, чиято фигура издаваше

понапреднала бременност. Русе стана и една усмивка преобрази сериозното му лице.

— Магда, любов моя, нека ти представя госпожа Русе. Тя ми показва картините на нашия домакин. Ние сме почти братовчеди, защото тя е от Флоренция и семейството ѝ има роднинска връзка с италианската ми баба.

Жената с гарвановочерна коса отправи топъл поздрав към Маги. По начина, по който се гледаха двамата Русе, човек можеше да заключи, че съпругата е спасението, за което говореше той; връзката помежду им беше почти осезаема. Беше ли генералът достатъчно пламенен бонапартист, за да рискува личното си щастие в предателски заговор?

За съжаление Маги се побоя, може би беше така.

Напрежението на неотдавнашните думи се стопи в общия разговор. И четиримата сериозно се интересуваха от изкуството и преди двойките да се разделят, си обещаха заедно да посетят Лувъра след три дни.

В главната бална зала звучеше валс. Рафи въввлече Маги в танца, без да ѝ иска позволение. Докато се въртяха из залата, тя със съжаление реши, че консервативното мнение има право. Макар че той се държеше на прилично разстояние от нея, валсът все още беше прекалено еротичен, за да бъде почтен. Когато си спомни колко беше разгорещен от срещата им по-рано тази вечер, ѝ беше много по-лесно да забележи колко много близостта и движенията на танца приличаха на правене на любов.

Разбра с неособено голямо облекчение, че целта му беше строго делова. Той запита:

— Какво мислиш за генерал Русе?

Тя помълча цели три кръга, преди да отговори:

— Той е предан на Франция и на императора и мисля, че е напълно способен да участва в заговор, за да върне Бонапарт на трона. Има най-силния мотив от всички наши заподозрени, заедно с достатъчно интелигентност и убеждение, за да постигне целите си.

— Но ти си имаш резерви — изтъкна Рафи, разчитайки неизказаните ѝ мисли.

Маги въздъхна.

— Само това, че човекът ми харесва. Започнал е от съвсем малко и е постигнал положението си единствено благодарение на своите заслуги. Освен военните умения притежава вкус и чувствителност. Искаше ми се Варен да е нашият негодник, но по-вероятно е да е Русе.

— Ако е така, новооткритата ми братовчедка скоро ще остане вдовица — каза сериозно Рафи. — Тъй като Русе вече веднъж е нарушил клетвата си към Луи, и най-малкият намек, че е въввлечен в заговор, ще го тикне в килията до маршал Ней в очакване на екзекуцията.

— Мъжете са такива глупаци! — възкликна раздразнено Маги. — Има прекрасна жена, която го обожава, спечелил е достатъчно законно богатство, за да си живее необезпокояван, но би захвърлил всичко това.

— И на мене ми хареса. Сигурна ли си, че той е нашият човек?

Тя поклати глава със съжаление, гледайки някъде отвъд него.

— Не мога да бъда сигурна, но чувствам, че при генерала не всичко е на повърхността. Може би не е замесен специално в нашия заговор... но се страхувам, че по-скоро е.

В такива моменти мразеше да бъде шпионка. Ако грешеше, можеше да допринесе за съсипването на един невинен. Всички видни бонапартисти вървяха по опасно тънък лед, човек можеше да бъде съсипан само от едно подозрение, и дори да се озове пред наказателния взвод.

Тя си напомни мрачно, че залогът е по-голям от човешкия живот; успешният атентат срещу един от съюзническите водачи би могъл отново да хвърли Европа във война.

— Трябва да споделим подозренията си възможно най-скоро. Лорд Стратмор може да знае нещо, което да ги потвърди.

— Тази нощ ще изпратя куриер до Люсиен, но смятам, че вече е време да говорим с лорд Касълрий.

Свикнала да говори с намеци, в първия момент Маги се стресна. Както и да е, външният министър знаеше за нейната работа и имаше право да вярва на мнението ѝ. Ако двамата с Рафи поговореха лично с него, може би щяха да го убедят колко сериозно е положението.

— Трябва да се срещнем с него по такъв начин, че да не събудим подозрения.

— Лесна работа — отговори Рафи. — Лорд и лейди Касълрий често приемат високопоставени английски посетители, за какъвто, казано най-скромно, мога да се смятам и аз. Като моя приятелка, жена, която вече познават, ти също ще бъдеш добре дошла. Ще се срещна с него и ще го помоля да ни уреди покана за закуска или обяд насаме.

— По-добре да го направиш възможно най-скоро — каза тя мрачно. — Усещам в мозъка на костите си, че скоро ще се случи нещо.

Музиката спря и двамата тръгнаха към края на балната зала. Тя тъкмо щеше да предложи да си тръгват, когато оркестърът засвири друг валс и Робин се доближи до тях. Той поздрави Рафи приятелски и след това се поклони пред Маги.

— Графиньо Янош, ще ми окажете ли честта за този танц?

Въпреки стоманения проблясък в очите на Рафи, на Маги дори не ѝ хрумна да му откаже. Пред хората тя и Робин бяха просто добри познати и той не би я поканил да танцуват, ако нямаше какво да обсъжда с нея. Тя се усмихна и протегна едната си ръка.

— За мене ще бъде удоволствие, господин Андерсън.

И изпрати въздушна целувка на Рафи, докато Робин я вземаше в прегръдките си и я отвеждаше във въртележката на валса.

През всичките тези години, колкото и да бяха близки, двамата никога не бяха танцували валс. Тя откри без никакво учудване, че той е великолепен танцьор, двамата така добре се познаваха, че нямаше нужда да внимават особено в стъпките си. Тя запита с безгрижна усмивка:

— Всичко наред ли е, Робин?

— Чух нещо, което искам да споделя, защото се надявам ти да успееш да направиш нещо по въпроса. — Сериозните му сини очи контрастираха с нехайния тон. — Един от моите информатори в подземния свят ми даде едно име, което може да е в дъното на заговора. Не е истинско име за съжаление, но все пак е начало. Наричат човека Льо Серпан.

— Льо Серпан? — Тя сбърчи вежди в размисъл. — Не ми е познато.

— На мене също. В парижкия подземен свят няма човек с такова име. Моят информатор дори не може да каже дали човекът е французин или чужденец. Явно Льо Серпан набира престъпници за заговор срещу някой от водачите на съюзниците.

Тя се замисли върху думите му, но информацията не събуди никакви спомени.

— Ще попитам дали някоя от моите жени не е чувала за такъв мъж. Има ли и други опорни точки?

— Не бих казал. Но се питам... — Робин проточи думите си, докато двамата заобикаляха внимателно един пиян руски офицер, чийто ентузиазъм за валса надвишаваше уменията му.

Когато се отдалечиха на достатъчно разстояние, Робин продължи:

— Възможно е това име да идва от семеен герб или нещо подобно. Човекът, когото търсим, сигурно има власт и положение и най-вероятно има и семеен герб.

Тези думи я накараха да потръпне. Робин имаше толкова силна интуиция, колкото и Маги, и не за пръв път някой дребен факт караше мислите им да прескочат към нещо свършено различно. Когато получише вдъхновение, обикновено излизаше прав.

— Това е твърде вероятно — съгласи се тя. — Ще поразпитам да разбера чий герб има змия, каквато и да била. Не може да са много. Добре ще е да имаме нещо конкретно, което да проучваме, след толкова много дни на разочарование.

В последната част от танца тя описа срещата си с генерал Русе и своите подозрения по негов адрес.

Робин слушаше внимателно. Когато тя свърши, той каза:

— Ще видя дали няма да намеря някоя змия в миналото му. Мисля, че сме на път да разкрием нещо. Но, за Бога, Маги, внимавай. Моят информатор явно смята, че Льо Серпан е пратеник на самия Сатана. Който и да е, този човек е опасен.

Музиката свърши. Робин бе маневрирал така, че последните тактове да ги доведат до дук Кандовър. След като любезно върна ръката на Маги на Рафи, той им пожела лека нощ и изчезна.

Загриженият поглед на Маги го проследи. Робин сигурно беше толкова уморен, колкото и тя, но ако добре го познаваше, той щеше да прекара половината от оставащата нощ в парижките вертепи и игрални зали, търсейки още следи от Льо Серпан. А на нея ѝ казваше да внимава.

Загрижена за приятеля си, тя не видя мрачния израз на лицето на Рафи, който наблюдаваше тревогата ѝ.

10.

Още на другата сутрин Маги се зае да търси змии и подобни на тях хералдични фигури и за тази цел посети една крехка стара жена в предградието Сен Жермен. Госпожа Доде беше загубила всичките си мъжки наследници в Наполеоновите войни и копнееше за мир. Освен това познаваше историята, браковете и гербовете на всички важни френски фамилии. След като изслуша Маги, тя обеща за четиридесет и осем часа да състави подробен списък на възможностите и в старата, и в новата френска аристокрация. С малко късмет оттам щеше да излезе нещо.

Около пладне дойде бележка от Рафи, в която той съобщаваше, че на другия ден ще обядва със семейство Касълрий. Маги кимна доволна и се приготви да посети една известна сплетница, която много добре се ориентираше сред каймака на бонапартисткото общество. Може би тя щеше да бъде достатъчно информирана относно змиите.

Тръгването на Маги обаче се отложи, понеже икономът донесе картичката на една неочаквана посетителка, госпожа Оливър Нортууд.

Любопитна какво има да ѝ казва Синтия Нортууд, тя нареди на иконома да въведе гостенката. Младата жена влезе с напрегнато изражение, миловидното ѝ лице се белееше посред тъмните къдрици.

— Радвам се, че ви намирам у дома, графиньо — каза тя на безупречен френски. — Бих желала да обсъдя нещо с вас.

Маги отвърна на английски:

— Но разбира се, скъпа. Ще пиете ли едно кафе?

Гостенката кимна утвърдително и Маги даде нарежданията си на иконома, а след това седна, канейки с жест Синтия да седне на дивана близо до прозореца, за да може лесно да следи изражението ѝ. Докато сервираха кафето и фините сладкиши, Маги направи няколко общи бележки и получи едносрични отговори. Когато останаха сами, тя каза:

— Ако имате да ме питате нещо, може би просто трябва да го кажете.

Големите кафяви очи на Синтия погледнаха встрани.

— По-трудно е да се каже, отколкото си мислех. Вие почти не ме познавате и няма причина да ви разказвам за тревогите си. Но... но имам нужда да поговоря с друга жена.

На уплашената физиономия на Синтия се разля слаба усмивка.

— И избрахте мене, защото и двете сме свързани с Кандовър?

Синтия като че ли се стресна, после се усмихна едва-едва.

— Може би заради това. Тъй като имаме... общ приятел, а и вие веднъж бяхте така добра да ме изслушате, помислих, че мога да говоря с вас. — Тя изправи гръб, видимо напрегната. — В предишния ни разговор ви разказах колко бях нещастна в брака си.

— Когато по-късно онази вечер се запознах с мъжа ви, разбрах причината — каза насърчително Маги. — Защо се омъжихте за него?

Синтия разпери ръце в отчаян жест.

— Наистина мислех, че съм влюбена. Оливър беше красив и смел, живееше такъв вълнуващ живот в сравнение с моя в Линкъншир, където съм израснала. Лелята, която ме представи, беше впечатлена от това, че той е син на лорд, и ми каза, че съм покорила блестящ кандидат. Не виждах по-далеч от потеклото и облеклото му. Той беше красив преди седем години, преди пороците му да го овладеят напълно. Бях само на осемнадесет години, зашеметена от това, че синът на един лорд ме ухажва. Никога не ми беше хрумвало да се вгледам в характера му. — Тя сви рамене. — Получих това, което съм си заслужила. Невероятно е, че избираме спътниците си за цял живот само след няколко срещи, обикновено в най-изкуствени обстоятелства. Понеже Оливър произхождаше от благородно семейство, баща ми не виждаше причина да не му даде ръката ми. Бях толкова поласкана от добрия си късмет, че никога не го запитах какво е видял в мене.

— Много сте строга към себе си. Вие сте много привлекателна жена, в която всеки мъж би се влюбил.

— Може би — каза непреклонно Синтия. — Но най-важното беше, че имах добра зестра. Понеже беше по-младият син, Оливър трябваше във всички случаи да се ожени за богата жена, но комарджийските му дългове направиха положението критично. — Тя въздъхна. — Много малко време ми трябваше, за да разбера каква лоша сделка съм сключила. Произхождах от скромно провинциално семейство, което вярва в старомодните идеали като верността. Няма да ви отегчавам и да ви разказвам как разбрах за неговите похождения, но

това разби всичките ми илюзии. Когато му го казах в лицето, той ми се подигра, че съм била малка провинциална глупачка.

Гласът на Синтия трепна и тя замълча. Маги, винаги практична, й наля още кафе. Когато отпи от него, девойката отново продължи тъжния си разказ.

— Реших да му го върна тъпкано. — Тя се изчерви и се загледа в чашата си. — Бях глупава. Жените не са като мъжете, а това не беше уместна форма на отмъщение. С изключение на Рафи, имам много малко добри спомени от онова време. Той винаги беше мил и ми казваше да се оценявам по-високо.

Тя отново вдигна поглед.

— Отначало не знаех какво има предвид, но после разбрах. Започнах да постъпвам така, че баща ми да не се засрами, ако разбере, и разбрах, че ми е много по-лесно да се понасям.

— Но все пак се е случило нещо лошо, и затова сте при мене.

— Влюбих се и бях по-щастлива от когато и да било, но сега нещата станаха много, много по-лоши. — Очите на Синтия помръкнаха. — Майкъл Бруър е съпругът, за когото винаги съм си мечтала, но съм била глупава, за да го оценя. Той е мил, надежден и почтен. И най-вече, обича ме независимо от всичките грешки, които съм допуснала.

Маги я погледна съчувствено. Нищо чудно, че младата девойка изглеждаше така нещастна. В нейното положение имаше много малко надежди за щастлива развръзка.

Синтия остави чашата и започна нервно да си играе с венчалната си халка.

— Искам да се омъжа и да се установя някъде в провинцията с Майкъл, да отгледам много деца и да надебелея, и да си топля краката в гърба му през зимата. И той иска същото. Противно му е да сме в това непочтено положение.

— Но докато е жив съпругът ви, това е невъзможно. В Англия разводите са практически невъзможни. Дори да имахте парите и влиянието, с които да получите развод чрез Парламента, обществото ще ви отхвърли.

— Няма време за това — каза мрачно Синтия. — Бременна съм.

Маги си пое дълбоко дъх:

— И детето не е от съпруга ви?

— От години не сме живели като мъж и жена. За нещастие, макар че не ме иска за себе си, той не допуска и да принадлежа на никой друг — вдигна рамене Синтия. — Страх ме е какво ще направи той, когато разбере, че коремът ми се надува.

— А това не е нещо, което човек може дълго време да крие — отбеляза Маги. — Какво мисли вашият майор?

Синтия преплете нервно пръсти.

— Още не съм му казала. Когато му кажа, знам, че ще настоява да напусна Оливър и да живея с него.

— Това ще бъде скандал, но едва ли ще е единствен по рода си. Може би това е най-доброто разрешение.

За пръв път гласът на Синтия потрепна.

— Вие не познавате съпруга ми. Оливър е ужасно отмъстителен и ще преследва Майкъл за прелюбодеяние. Майкъл не е богат... ще го разори. Военната му кариера ще се провали, семействата и на двама ни ще изпаднат в немилост.

Тя довърши с шепот:

— И това ще разбие сърцето на баща ми.

Зарови лице в ръцете си, зарида и изрече на пресекулки между изхлипванията:

— И най-лошото е, че Майкъл ще ме намрази заради това, че съм съсипала живота му.

Маги бързо се озова до гостенката си, седна до нея на дивана и я прегърна, за да я успокои, доколкото можеше. Прокле яростно брачните закони, които задържаха мъжа и жената вързани един за друг, независимо колко лош е съвместният им живот.

Когато хълцането на Синтия утихна, Маги ѝ подаде чиста кърпичка и каза:

— Изборът ви е ограничен. Можете да останете със съпруга си или да го напуснете. Ако го напуснете, можете да отидете при баща си, да живеете с вашия майор или евентуално да се установите някъде сама.

Синтия се изправи и изтри очи с кърпичката.

— Така, както го казвате, изглежда просто. Искам да го напусна, но ще е много трудно. Оливър ще получи удар по кесията и по гордостта си, защото се издържаме от парите на баща ми. Зестрата ми отдавна свърши, но татко ни изпраща издръжка, която използвам за

къщните разходи. Ако си отида, парите ще секнат. Оливър губи толкова много на комар, че няма да може да издържа домакинството, ако не съм аз. — Тя вдигна нервно ръка и отмахна един паднал кичур коса. — Макар че може и да се справи. Изглежда, че винаги има пари.

В мозъка на Маги звънна тревожен звънец. Нортууд е закоравял играч с неочаквани финансови ресурси? Бяха се съсредоточили върху разследването на заговор за убийство, защото това беше най-спешното, но съществуваше и възможността в британската делегация да има шпионин. Ако имаше такъв човек, вероятно тайнственият Льо Серпан използваше услугите му. И понеже Маги никак не харесваше Оливър Нортууд, много ѝ се искаше да го изобличи като мерзавец. А ако беше свързан с главния заговорник...

Сдържайки вълнението си, тя подметна небрежно:

— Сигурно заплатата от Форин офис му стига.

— Това е просто една пенсия, двеста лири годишно. — Синтия сви рамене с безразличие. — Може би е станал по-добър играч. Ако не си плащаше дълговете, предполагам, никой нямаше да се съгласява да играе с него.

— Възможно ли е съпругът ви да е въввлечен в нещо, в което не е трябвало да се забърква?

— Какво искате да кажете?

Маги си наложи маската на невинността.

— Просто си мисля. Ако Нортууд има някаква тайна, вероятно може лесно да бъде убеден да ви позволи да го напуснете, без да ви създава неприятности. — Тя се усмихна хитро. — Предполагам, че една от причините, да искате да говорите с мене, е да разберете как мисли една лукава европейка, която не е била възпитавана във вашия английски дух на почтената игра.

Мигновеното стресване на Синтия премина в смущение.

— Може би е така, без да съм го осъзнала. — Тя се замисли с отсъстващ вид върху думите на домакинята си. — Може би той *наистина* крие нещо. Когато влезе във Форин офис, като че ли се промени, а промяната стана още по-очевидна, когато дойдохме в Париж. Оттогава има и повече пари. Искам да кажа, повече, отколкото би следвало, като се има предвид заплатата му.

— Предполагате ли, че може да взема подкупи?

— Не е особено влиятелен, за да се продава — каза Синтия с нотка на съмнение.

— Може да се прави на по-важен, отколкото е — отбеляза Маги.

Вземането на подкупи не беше рядко явление, подкупи приемаха и мнозина, на които и през ум не им минаваше да шпионират във вреда на родината си. Нортууд може би беше такъв. Въпреки това си струваше тази възможност да бъде разследвана докрай.

Синтия изрече бавно:

— Преди няколко седмици, докато пишех писма, ми се свърши хартията и потърсих на бюрото на Оливър. Тогава той дойде и се ядоса, като видя какво правя. Фактически ме удари. Тогава не се замислих много над това, защото той често пъти е непредсказуем, но оттогава започна да си заключва книгата. Мислите ли, че това означава нещо?

— Може би да, а може би не. Някои мъже по природа са избухливи. Но ако той има някоя недостойна тайна, която да успеете да откриете, това може да ви даде средство да се защитите. — Маги улови погледа на Синтия и каза строго: — Това, за което говорим, не е хубаво нещо. Склонна ли сте да постъпите непочтено?

Синтия си пое дълбоко дъх, но погледът ѝ остана непоколебим.

— Да. Ние, жените, разполагаме с малко оръжия и ще бъда глупачка, ако пренебрегна някое от тях. Може би ще мога да предотвратя някоя по-голяма трагедия, например дуел. Не мисля, че Оливър ще се осмели да предизвика Майкъл, но може и да греша. — Тя потрепери, сякаш из стаята бе преминал леден вятър. — Не бих понесла Майкъл да рискува живота си заради мене.

Маги отбеляза със задоволство:

— Щом сте сигурна. Мислите ли, че ще можете да отключите бюрото на съпруга си и да проучите личните му книжа?

Синтия прехапа устни, но кимна утвърдително.

— Трябва да бъдете крайно предпазлива, не само да действате, когато го няма, но и да не оставяте следи от претърсването. Съпругът ви има избухлив характер и ако ви заподозре, може сериозно да ви нарани. Трябва да пазите не само своя живот.

Маги вложи в гласа си толкова искреност, на колкото беше способна. Макар да не се гордееше особено със себе си, защото караше жената да шпионира мъжа си, възможността никак не беше за

пренебрегване. Нещо повече, ако Оливър Нортууд действително беше шпионин, този факт можеше да улесни Синтия да му се изплъзне.

— Обещавам, ще бъда внимателна. — Тя сви устни. — По-добре от всички знам на какво е способен Оливър.

— Ако откриете нещо подозрително, съобщете го първо на мене — каза Маги. — Имам достатъчно опит и ще мога най-добре да разбере това, което сте открили.

Синтия отново кимна и стана.

— Не бих могла да ви се отблагодаря, както подобава, графиньо. Разговорът с вас много ми помогна.

Маги също стана.

— Може би трябва да ме наричате Магда, щом ще бъдем съзаклятнички. Или може би Маги.

— Благодаря, Маги. И моля те, наричай ме Синтия.

Тя се наведе и прегърна сърдечно по-възрастната жена.

След като отново предупреди Синтия да бъде много внимателна, Маги изпрати гостенката си. После седна отново, за да размисли над всичко, което беше чула.

Освен че не харесваше Оливър Нортууд, инстинктът ѝ подсказваше, че той е способен на предателство. Не изключваше и възможността да е невинен или пък да се е провинил само в незначителна корупция. Както и да е, като се вземеше предвид нестабилната обстановка в Париж, информацията беше неизказано важна. Един слаб човек лесно можеше да се поддаде на изкушението.

Следващият въпрос беше дали да каже на Рафи. Тя смръщи вежди. Макар че Рафи и Нортууд не бяха близки приятели, те се познаваха отдавна и на млади години се бяха движили в едни и същи среди. Рафи трудно щеше да повярва, че някой от онази група енергични, почтени англичани е предател. Много по-лесно беше да подозираш чужденец, отколкото познат човек.

Маги реши, че няма да каже на Рафи за подозренията си, освен ако Синтия не открие някое конкретно доказателство. Заради всички тях тя се надяваше това да стане, и то скоро.

Тази вечер Рафи отиде в „Салона за чужденци“, най-близкото подобие на благороднически клуб в Париж. Там се срещаха сериозни

играчи, сред редовните посетители бяха много от най-влиятелните мъже в Париж. Макар че бе ходил там няколко пъти с надеждата да научи нещо полезно, досега не бе постигнал никакъв успех. Но въпреки това усещаше, че е по-добре да прави нещо, отколкото да бездейства.

Застанал на входа на главната игрална зала, той търсеше в тълпата познати лица. „Салонът“ беше по-голям и доста по-пищен от скромното кафене „Мазарен“, но признаците на игралната треска и тук бяха същите.

Собственикът, маркиз Дьо Ливри, пристъпи към него. Маркизът забележително приличаше на принц-регента и по пълнотата, и по достойнството на маниерите си. Той каза с любезна усмивка:

— Какво удоволствие да ви видя тук тази вечер, ваша светлост. Какво ще желаете?

— Изчаквам да видя коя маса ще ме призове — каза Рафи. Маркизът кимна, беше свикнал с играчи, които търсят магическите признаци за благосклонността на съдбата. След като пожела на Рафи приятни забавления, Ливри го остави и отиде да посрещне група австрийци.

Рафи взе чаша превъзходно бургундско от минаващия сервитьор и се смеси с тълпата. Когато видя Робърт Андерсън да седи на масата за фаро, изпита чувството за неизбежност. Русокосият мъж имаше таланта да се появява там, където никой не го очаква. Твърде вероятно беше Андерсън също да е замесен в тъмната дейност по събирането на сведения.

Но ако е така, за кого работи той? Логичният отговор беше, че си държи ушите отворени в полза на британската делегация. Рафи обаче си имаше своите съмнения.

Закрит зад коринтската колона, той отпиваше от виното си и разглеждаше по-младия мъж. Отново усети това измъчващо чувство, че го познава отнякъде другаде, но не можа да се сети. Опитите му бяха прекъснати от един сърдечен поздрав.

— Добър вечер, Кандовър. Радвам се да те видя отново.

Рафи се обърна без никакво въодушевление и видя пред себе си Оливър Нортууд. Учуди се, че среща стария си познат на такова място, където играта е толкова сериозна, защото и хора с много по-голямо

богатство от Оливър Нортруд се бяха разорявали в „Салона за чужденци“.

Докато двамата мъже си разменяха незначителни любезности, Рафи наблюдаваше как Андерсън избутва половината чипове от масата пред себе си, защото бе загубил един залог, също толкова невъзмутим в поражението, колкото и в победата. Мъжът изглеждаше толкова рус и имаше толкова ангелски вид, че сякаш беше момченце от църковен хор.

Какво е видяла Маги в него, това красиво лице ли? Или си е въобразила, че е влюбена в него? *Какво, по дяволите, имаше Андерсън, което му липсваше на него самия?*

Рафи се стресна от яростния пристъп на ревност, който се надигна у него. Беше неприсъщо за него и не му харесваше. Винаги бе склонен да се разделя по приятелски с жените, които бяха предпочели друг пред него... но не и когато ставаше дума за Марго. Дори след тринадесет години той не можеше да си спомни без горчивина, че Нортруд е бил интимен с нея, и гневът, който почувства при спомена за това, как Андерсън се промъкваше през задната врата на Маги, нанесе тежък удар по собственото му мнение за себе си като за цивилизован човек.

Мъчейки се да овладее първичните си реакции, Рафи си напомни, че Андерсън е само един от мъжете в живота на Маги. Нямаше причина да ревнува единствено защото това копеле е само един от нейните любовници, които Рафи познаваше.

Размишлението, странно защо, не успя да го успокои.

Като реши, че може да се възползва от възможността да научи нещо повече за своя съперник, Рафи каза:

— Твоят колега Андерсън ми напомня на някого, но не мога да се сетя на кого. Какво знаеш за него?

— Почти нищо. — Нортруд допи чашата си с вино. — Просто се появи през юли в Париж и Касълрий го взе в делегацията. Сигурно има препоръчителни писма, но не знам от кого. Казва, че не е близък на нито едни Андерсъновци, които познавам. — Той повика сервитьора и смени празната чаша с пълна. — Често идва тук.

— Наистина ли? Значи от които и Андерсъновци да произхожда, явно са доста заможни.

Нортууд сви вежди и заприлича на човек, който е стигнал до някакво решение.

— Може би не би трябвало да го казвам, Кандовър, но около тоя Андерсън има нещо дяволски потайно. Изскочи отникъде, винаги си вре носа в неща, които не го засягат, а после изчезва като улична котка. И има повече пари, отколкото е нормално.

— Интересно. — Рафи се помъчи да потисне вълнението си. — Говорил ли си с Касълрий за подозренията си?

След като се огледа наоколо, за да се увери, че никой не може да го чуе, Нортууд каза тихо:

— Да, говорих с Касълрий. Затова съм тук, външният министър ме помоли да наглеждам Андерсън. Неформално, нали разбираш.

И като видя въпросителния поглед на Рафи, добави:

— Да видя дали не говори с някой подозрителен тип. Не трябваше да ти го казвам, но знам, че мога да ти вярвам, и искам да те предупредя. Знаеш какво е положението тук, в Париж. Не можеш да не бъдеш предпазлив.

Нортууд сякаш се колебаеше дали да продължи, но след миг поде с почти нечут глас:

— От британската делегация изтича поверителна информация. Не искам да хвърлям вината върху невинен човек... но наблюдаваме Андерсън много отблизо.

Рафи никога не беше виждал Нортууд толкова сериозен и се запита дали пък не е подценил стария си училищен приятел. Може би очебийната му любезност към всички беше просто маскировка. Той се вгледа в него, опитвайки се да бъде обективен.

Макар че Рафи дълбоко не харесваше вулгарните маниери на Нортууд, нямаше причини да не му вярва. Дали ревността не оставяше отпечатъка си върху преценките на Рафи? Твърде възможно.

Същата ревност го бе накарала много лесно да повярва найлошото за Андерсън. Рафи си напомни, че е дошъл в Париж, за да помогне на родината си, не да плете лични интриги. Но ако русият мъж предаваше Англия, щеше да бъде неизразимо удоволствие да го види хванат и наказан.

Рафи каза:

— Ще си отворям очите и може би ще се сетя защо Андерсън ми изглежда познат. Това може да се окаже от значение.

След като кимна съучастнически, той се отдалечи от Нортууд и се озова при масата за „червено и черно“. Тази игра изискваше повече късмет, отколкото умение, затова Рафи успяваше да наблюдава всичко, което ставаше из залата. Той забеляза как генерал Мишел Русе зае празния стол на масата за фаро до Андерсън, забеляза и че двамата мъже си размениха няколко оживени реплики, които можеше и да имаха нещо общо с фарото, но можеше и да нямаха.

Забеляза и смръщи вежди.

11.

На следващия ден и Маги, и Рафи мълчаха по пътя към британското посолство, където отиваха на посещение при семейство Касълрий. Тя се поколеба дали да му каже за подозренията си спрямо Оливър Нортууд, но днес той беше прекалено хладен и дистанциран аристократ, лицето му ѝ се виждаше красиво и отчуждено.

Поднесоха им храната в частната трапезария в личния сервиз на самата Полин Бонапарт, който Уелингтън беше купил предната година заедно с къщата. Маги, която от глава до пети изглеждаше като любовница на дука, бе облякла небесносиня рокля и бе забола в косата си щраусови пера в подхождащ на тоалета ѝ цвят. Лорд Касълрий беше спокоен и духовит, а ястията — превъзходни.

Разговорът се въртеше около незначителни неща, докато поднесоха на масата сребърен сервиз за кафе и лейди Касълрий направи знак на прислугата да се оттегли. Външният министър започна обсъждането с думите:

— Чухте ли най-новото от Тюйлери?

Гостите поклатаха отрицателно глави, френският кралски двор в Тюйлери беше извор на мълва и клюки, роялистките фракции се бореха за надмощие, но напоследък оттам не се чуваха сериозни слухове.

Касълрий поде:

— Фуше беше изваден от правителството и Талейран скоро ще го последва, само след няколко дни. — В очите му проблесна искрица насмешка. — Всеки път, когато принц Дьо Талейран бъде подложен на сурови критики, той великодушно си подава оставката. За негово голямо учудване този път кралят реши да я приеме.

Маги прехапа устни, мислейки за евентуалните усложнения, после отправи поглед към Рафи. Очите му бяха сериозни. Макар че Талейран беше труден и непредсказуем, беше също така и блестящ, настояваше за умереност. Оттеглянето му можеше да увеличи опасността за другите умерени. Тя запита:

— Не са ли избрали още нов министър-председател?

— Царят предложи на краля да избере някого от френските роялисти, които са работили за него в Русия, може би дук Дьо Ришельо или граф Дьо Варен. Луи прие кандидатурата на Ришельо — отговори външният министър. — Дипломатическият корпус е единодушен, че той ще се задържи не повече от няколко седмици.

— Не бъдете толкова сигурен, ваша светлост — намеси се Маги. — Срещата съм се с този човек и мисля, че той ще ни поднесе някои изненади.

Касълрий я изгледа внимателно; явно се надяваше да получи подобна информация.

— Какво мислите за Ришельо?

— Невероятно способен да употреби сила, ако се наложи — каза тя без никакво колебание. — Той ще бъде силен защитник на Франция, но мисля, че двамата с него ще се разбирате добре.

Касълрий кимна бавно.

— Това потвърждава моите впечатления. Преговорите вървят добре и монарсите ще се върнат в държавите си след около две седмици. — Той хвърли успокоителен поглед към жена си. — Има някои подробности, по които трябва да поработим в следващите няколко месеца, но мисля, че най-лошото мина.

— Надявам се, че сте прав — каза Рафи, — но се страхуваме, че следващите две седмици ще бъдат особено опасни за вас лично, лорд Касълрий.

И той изложи накратко слуховете, които двамата с Маги проучваха, както и подозренията си.

Външният министър прие спокойно заплахите.

— Лорд Стратмор ме информира за това, което ми казвате. Разбирам, че има известна опасност, но не за пръв път ме заплашват и предполагам, няма да е за последен.

Маги си помисли развълнувана, че стоицизмът наистина е нещо хубаво, но от малко страх сигурно ще има полза. Тя погледна към домакинята си и видя, че овалното лице на лейди Касълрий е напрегнато и пръстите ѝ са стиснали здраво сребърната лъжичка. Докато съпругът ѝ демонстрираше героичен дух, Емили вътрешно се разкъсваше. Но тя твърде дълго беше живяла като жена на политик, за

да се издаде пред когото и да било, затова само Маги забеляза притеснението ѝ.

Те поговориха още няколко минути, докато часовникът в трапезарията удари два. Лорд Касълрий каза:

— Сега трябва да тръгвам за среща с французите и с царя в Тюйлери. Струва ми се, че ще бъде доста оживена.

Двамата с Рафи заговориха за Свещения съюз, докато се отправяха към конюшната, където чакаха каретата на дука и конете на посолството. Лейди Касълрий ги изпрати до задната врата и Маги изостана за момент, прошепвайки:

— Има опасност, Емили, но съм сигурна, че той ще се справи отлично.

— Само се моля съпругът ми да има такава магическа способност да избягва куршумите, както и Уелингтън — каза Емили в пристъп на черен хумор. — Говорихме дали да не поставим стража на входа на посолството. — Тя погледна към красивия си съпруг. — Ще се радвам, когато всичко това свърши и се върнем в Лондон. Понякога ми се иска Робърт да си беше останал в Ирландия и да отглежда овце. Това щеше да се отрази много по-добре на нервите ми.

— Без съмнение — съгласи се Маги, — но ако го беше направил, нямаше да е този, който е сега.

— Така е. Напомням си го. — С видимо усилие лейди Касълрий си придаде израз на спокойна домакиня. — Толкова се радвам, че ви видях двамата с Кандовър. Трябва отново да се срещнем някой ден.

И тя се върна в посолството.

Слизайки по стълбите към двора зад посолството и към конюшната, Маги беше на няколко стъпки зад двамата мъже. Каретата на Кандовър беше приготвена, а наблизко стоеше един неспокоен червеникавокафяв кон, който Касълрий щеше да яхне, за да отиде на срещата си.

Маги се намръщи, нещо ѝ подсказваше, че има някаква опасност. Тя огледа двора и прозорците, които гледаха към него, но не откри нищо подозрително.

Погледът ѝ се върна към двора на конюшната и тя видя как жребецът на Касълрий се върти и тръска глава с изблещени очи.

Животното изглеждаше прекалено буйно за езда в града и тя се запита защо конярят не се е погрижил по-добре за него.

Рафи и Касълрий стигнаха до коня, но бяха толкова увлечени в разговора си, че не забелязаха поведението на животното. Погледът на Маги се спря върху коняря, който стоеше от другата страна на коня. Беше мургав мъж с белег на лицето и видът му ѝ се стори подозрителен. Докато се опитваше да разбере защо ѝ се струва, че у този коняр има нещо нередно, конят внезапно изцвили, чу се яростен звук, който отекна рязко сред каменните стени. Животното изцвили отново, дръпна се назад и се освободи от коняря, после рязко наведе глава напред и ритна със задните си крака.

Рафи и лорд Касълрий бяха твърде близо, за да могат да го избягнат, и опасните подковани копита се стовариха върху външния министър. Пред ужасения поглед на Маги Касълрий политна върху Рафи и двамата тупнаха долу на земята.

Тя веднага изтича надолу по стълбите, викайки за помощ. Притиснат в ъгъла на двора, конят не можеше много да мърда, но продължи да тропаше с копита и да подскача над безчувственото тяло на външния министър.

Рафи успя да се изправи и подхвана Касълрий под мишниците. Докато се опитваше да издърпа министъра на безопасно място, конят отново хвърли къч. Този път едно от смъртоносните копита едва не улучи Рафи в главата. Той успя да се сниши, но копитото удари рамото му и го извади от равновесие. След миг той отново подхвана Касълрий, и пак се опита да го издърпа.

Маги изруга на висок глас, когато стигна при тях. Къде, по дяволите, бе отишъл конярят? Човекът бе изчезнал веднага щом конят излезе от контрол. Тя смъкна от главата си украшението от щраусови пера и го заразмахва пред очите на коня, опитвайки се да отвлече вниманието му от Рафи и Касълрий.

Конят отново изцвили яростно, очите му се въртяха лудо насам-натам, а от устата му капеше пяна. Маги бе стъпила здраво на земята, а дългото, развяващо се, украшение от пера държеше коня настрана от нея. Докато животното отстъпваше назад покрай стената, откъм посолството долетяха неистови викове.

Когато конят се отдалечи достатъчно от хората, той се завъртя рязко и затрополи из двора. Един млад червенокос коняр изтича от

конюшната и започна да се мъчи да укроти побеснялото животно.

Маги хвърли украшението от пера и се обърна към Рафи, който бе коленичил до външния министър.

— Как е той? — запита тя едва чуто, като на свой ред коленичи на камъните.

Касълрий беше в безсъзнание, отстрани на главата му имаше кървяща рана, но дишаше.

— Не съм сигурен — каза Рафи мрачно. — Първият удар го улучи точно в ребрата, после копитото го удари по главата.

Докато говореше, оглеждаше раните с вещо око.

От посолството прииждаха тичешком хора, начело с преbledнялата лейди Касълрий. Рафи автоматично пое командването, поръча да донесат носилка и изпрати един слуга да доведе лекар.

Маги се изправи и прегърна Емили.

— Това беше ужасен инцидент, но съм сигурна, че той ще се оправи.

Лейди Касълрий кимна, но в очите ѝ се четеше страх. Дотичаха двама слуги с импровизирана носилка, сложиха външния министър на нея и го отнесоха в посолството. Жена му ги последва, а Маги тръгна с нея, за да помогне, с каквото може, докато дойде лекарят.

Докато шествието влизаше в посолството, Рафи се обърна и хлътна в конюшната. Младият червенокос коняр бе хванал здраво животното и го беше затворил в един бокс. Конят се дърпаше, все още оседлан и обуздан, а конярят стоеше и изчакваше пред конюшната.

Рафи каза:

— Аз съм Кандовър. Конят на лорд Касълрий винаги ли е бил толкова бесен?

Младият коняр го погледна загрижено. Както всички служители в посолството, и той беше британец и отговори с напевния си западняшки акцент:

— Не, ваша светлост. Самсон е своенравен, но няма по-добродушен кон от него. Негова светлост зле ли е ранен?

— Не знаем, докато не дойде лекарят да го прегледа, но мисля, че има надежда да се оправи.

— Те... те ще убият ли Самсон, ваша светлост?

— Не знам. — Рафи забеляза, че около пяната около устата на коня има кръв. Отвори широко вратата на конюшната, влезе вътре и

внимателно се доближи до животното. — Ще го огледам по-отблизо.

Припомняйки си всички цигански хитрости, които бе научил от приятеля си Никълъс, Рафи постепенно се успокои и външно, и вътрешно. Когато Самсон отхвърли глава назад и сви уши, Рафи започна да ниже върволица от несвързани и нищо незначещи думи. Конят започна да се успокоява и скоро му позволи да го погали по врата.

След като го гали няколко минути, Рафи духна в ноздрите на Самсон, още един цигански трик. Тежкото дишане на коня се забави и той се успокои. Рафи бе взел шепа овес и скоро Самсон започна да яде буквално от ръката му.

След като конят изяде овеса, Рафи внимателно свали юздата. Намери това, за което се съмняваше — мундщукът на юздата беше назъбен и най-малкият натиск върху чувствителната уста на Самсон щеше да му причини силна болка.

Младият коняр погледна мундщучка, после вдигна към Рафи очи, в които се четяха много въпроси.

— Защо някой ще прави това на един добър кон, ваша светлост? Назъбеният мундщук е ужасно нещо дори за някое злобно животно.

— Не знам, но ще се опитам да разбера. — Рафи отново погледна към коня. — Мундщукът обяснява защо Самсон най-напред се дръпна назад, но трябва да има още нещо, което да го е накарало да хвърли къч. Да видим какво още можем да открием.

Той внимателно откопча ремъците, след това повдигна седлото и покривката под него. Самсон се дръпна силно, затова Рафи положи длан върху изпотения му врат и я задържа, докато конят напълно се успокои.

Рафи разгледа кожата на коня точно под седлото и без никаква изненада откри един малък металически предмет, забит в хълбока на Самсон. Когато го издърпа, конят трепна и струйка кръв се стече по кафявия му хълбок.

Предметът, който Рафи извади от раната, се състоеше от четири спици, съединени в средата, като миниатюрна разновидност на съоръженията, с които осакатяваха конете на война. Показа го на коняря, който побесня от гняв.

— Някой е искал да нарани негова светлост. — Момъкът стисна устни. Не беше глупав и сигурно съзнаваше колко е сложна

политическата обстановка в Париж.

— Кой обикновено оседлава коня на лорд Касълрий?

— Главният коняр, господин Антъни, но той сега не е тук. Трябваше тази сутрин да иде до Сен Дени.

— Знаете ли кой е оседлал Самсон днес?

Конярят помисли, после поклати глава.

— Не съм точно, господине. Аз чистех яслите и не видях кой беше. Не знаех, че нещо не е наред, докато не чух Самсон да цвили.

— Ще се помъчиш ли да се сетиш? Имаше ли някой подозрителен човек в конюшната?

— Не мога да се закълна, че е бил той, но един френски коняр работеше тук, щото нямаме достатъчно хора — отговори момъкът. — Един от редовните коняри трябваше да си иде в Англия, щото баща му починал, а друг го пребиха в един уличен бой и няма да работи няколко дена. Може той французин да е оседлал Самсон и да го е извел навън.

— Как изглежда?

— Среден на ръст, мургав, с белег на лицето. — Момъкът отново се замисли. — Май че с кафяви очи. Държеше се настрана, изобщо не съм говорил с него. Казваше се Жан Блан.

Описанието отговаряше на капитан Анри Льомерсие. Рафи погледна строго младия коняр, за да му внуши колко сериозно е положението.

— Не се чуди, ако не видиш повече Жан Блан. И не казвай на никого какво съм намерил. Аз сам ще говоря с лорд Касълрий. Разбра ли?

Момъкът кимна, Рафи излезе от конюшната и отиде да намери Маги и лейди Касълрий.

На лекаря му беше необходим един час, за да уточни диагнозата на външния министър, но прогнозите бяха добри. Макар че Касълрий имаше няколко счупени ребра и леко сътресение, беше в съзнание и вече планираше да свиква събрания в спалнята си за голямо притеснение на жена си.

Лейди Касълрий благодари сърдечно на Маги и Рафи за участието им в предотвратяването на фаталния край на инцидента. После Рафи отведе напращената си и раздърпана спътница към каретата.

Отначало Маги не каза и дума; просто се облегна назад на тапицираната седалка и затвори очи. Бяха на половината път от дома, когато тя отвори очи и изрече:

— Можеше да бъде убит пред очите ни.

— Знам — каза навъсено Рафи. — Това говори лошо за способностите ни като шпиони и телохранители.

— Какво откри в конюшните?

Рафи описа назъбения мундщук, спиците, забити в кожата на Самсон и тайнствения френски коняр Жан Блан.

— Предполагам, че Блан е дръпнал юздата и това е прерязало устата на Самсон — каза Маги. — После, когато конят се дръпна назад, Блан е бръкнал под покривката на седлото и е забил спиците. После е избягал.

— Сигурно е трябвало да избяга, защото ние бяхме там и нещата не се развиваха по неговия план — отвърна Рафи. — Ако конят беше стъпнал Касълрий, щеше да го убие на място. Щеше да настане такава бъркотия, че Блан да има достатъчно време, за да махне мундщука и спиците, и тогава тази смърт щеше да изглежда като нещастен случай.

— Нещо в този коняр ми се стори подозрително. — Маги се опита да си припомни какво впечатление бе получила от краткия поглед, който бе хвърлила към коняря. — Не изглеждаше като слуга. Държеше се като войник, макар че това не означава кой знае какво, след като толкова много французи са служили в армията на императора.

— Аз не го видях, но според описанието, което ми дадоха, може да е един от второстепенните ни заподозрени, капитан Анри Льомерсие. Запознах се с Льомерсие вечерта, когато отидох в кафене „Мазарен“.

Маги отбеляза с леден тон:

— И не ми спомена за това, макар че тук обсъждахме сведения за планирано убийство?

Рафи не беше споменал за срещата, защото Льомерсие бе завършил вечерта си с Робърт Андерсън, а той не искаше да говори на тази тема. Рафи имаше неоспоримо доказателство за виновността на Андерсън и нямаше защо да се кара с Маги заради него. Той каза меко:

— Не ти казах, защото Льомерсие беше пиан и не каза нищо интересно.

Маги го изгледа подозрително, но реши да не засяга повече този въпрос. На Рафи му се искаше да разбере какви мисли се роят зад тези огромни пепелявосиви очи. След инцидента в двора на конюшната златистата ѝ коса беше разбъркана, а деколтираната рокля нежно обгръщаше чувственото тяло, което толкова лесно можеше да обърка разума на човека. Ако наистина беше негова любовница, щеше да я обладае още тук в каретата.

Вместо това той се насили да премисли отново събитията. Злополучният инцидент бе разтърсил силно Рафи и му бе напомнил за опасностите, които в тази работа бяха много повече, отколкото навсякъде другаде.

Време беше да си зададе въпроса за професионалната лоялност на Маги, защото връзката ѝ с Андерсън беше крещящо доказателство против нея. Русият миловиден Андерсън, който приличаше на момченце от църковен хор или на паднал Луцифер, почти със сигурност беше агент на враговете на Британия. Дали Андерсън не беше уреждал „инцидента“ с Касълрий онази вечер, когато се беше срещнал с Льомерсие в кафене „Мазарен“? А за какво разговаряше той с генерал Русе, когато се бяха видели в „Салона за чужденци“?

И най-важното, нищо ли не знаеше Маги за Андерсън, или му беше съучастничка? Макар че този следобед беше помогнала да спасят Касълрий, това не означаваше, че тя не продава информация или не заговорничи срещу страната си. Между Марго Аштън и Магда Янош лежаха много скрити години, за да може и занапред да я приема с пълно доверие. Тя можеше да е наемничка, работеща за този, който ѝ плати, или пък Андерсън да я е убедил да работи срещу британските интереси.

Но в едно отношение това нямаше никакво значение. Рафи я искаше, независимо коя е или какво прави. Ако той разкриеше заговора и се окажеше, че Маги е предателка, щеше да ѝ се наложи да избира между това, да го приеме или да отиде на каторга. Би предпочел тя да дойде при него доброволно, но ако станеше нужда, той щеше да я има с всякакви средства, като се изключи насилието. Не се гордееше с тази мисъл.

Англичанинът свикваше с пътешествията си до Льо Серпан и вече не се притесняваше, както първия път. Но въпреки това, когато влезе в тъмната стая, където го очакваше неговият господар, той помисли, че светлата му коса би го направила добра мишена даже в този полумрак. Ако беше предвидил по какви тъмни пътеки ще тръгне, би взел мерки да се роди мургав.

Провалът на опита на Льо Серпан да убие лорд Касълрий бе отнел от безстрашието на маскирания мъж. Англичанинът не можеше да се отърве от мисълта, че има и по-сигурни начини да бъде убит човек, отколкото чрез кон. Направи грешката да каже това на мрачния си домакин.

— Да не смяташ да ме критикуваш? Ти, който не знаеш кой съм аз или какви са целите ми? Ти си глупак. — Съскащият глас просвистя като леден вятър.

Той продължи с отсянка на студен хумор:

— Трябва да си поласкан, *англичанино*, да научиш, че следващият план ще съдържа по-малко елементи на случайност. От утре дипломатическите събрания ще стават в спалнята на Касълрий заради раните му. Ще ми трябват пълни планове на етажите в тази част на посолството. Всяка стая, всеки коридор, всеки килер, с точните размери на всяко помещение. Плюс информация за служителите и движенията им.

— Това ли е всичко? — запита англичанинът с прикрит сарказъм.

Вземайки въпроса буквално, Льо Серпан каза:

— Ще ми трябва и да знам кой ще присъства на всяко събрание. Трябва да знам това, без грешки, най-късно от предната вечер. — Той стана и фигурата му се очерта застрашително в полумрака. — И ти ще ми го съобщаваш, *мой малък англичанино*. Всяка вечер, без изключение.

Англичанинът кимна нерешително. Вече беше навлязъл твърде надълбоко, за да иска да се откачи. Но му трябваше време, време да издири герба, който бе забелязал на ръката на Льо Серпан, и да отстрани всички подозрения от себе си. Реши да даде информацията, която пазеше за резерва.

— Нали чухте за графиня Янош, която отдалечила коня от лорд Касълрий, преди работата да бъде довършена?

— Чух. Жалко, че тя и любовникът ѝ са били там, но човек не може да планира всичко. — Льо Серпан леко вдигна рамене, сякаш това малко затруднение щеше само да го забави, но не и да го накара да се предаде. — Доста хубава жена. Унгарките нямат равни на себе си в леглото.

Англичанинът каза:

— Тя не е унгарка. Англичанка е и се казва Марго Аштън, измамничка, курва и шпионка.

— Наистина ли? — Шепнещият глас таеше заплаха, но не насочена срещу посетителя. — Ти ме заинтригува, англичанино. Разкажи ми какво знаеш за тази жена. Ако работи за британците, може да стане необходимо да... се оправяме с нея.

Англичанинът лека-полека разказа всичко, каквото знаеше за Магда, графиня Янош, известна някога като Марго Аштън. Щеше да бъде много жалко, ако се наложеше да бъде жертвана такава съблазнителна жена, но човек трябва преди всичко да пази собствените си интереси.

12.

На другата сутрин Маги и Елен Сорел отидоха в дома на госпожа Доде, която беше съставила списък на всички френски семейни гербове, в които фигурираха змии. След задължителния четвърт час над чаените чаши, гостенките получиха списъка, написан с почерк, крехък като самата стара дама. След това им бе позволено да ползват свободно библиотеката.

Двете жени издирваха имената в масивните томове с варакосани букви, в които имаше рисувани на ръка табла с хералдични девизи и семейни гербове. Прекопираха най-вероятните гербове на листов прозрачен пергамент, които Маги бе донесла със себе си. Макар че отхвърлиха драконите и другите средновековни същества със съмнителен произход, те изследваха всичко, което приличаше на змия, включително триглавите хидри като тези в герба на Д'Агюст.

Проучването отне четири часа, те се умориха и им се доспа от застоялия въздух в библиотеката. Но когато се приготвиха да си тръгват, Елен забеляза една книга за пруската аристокрация.

Отваряйки на „Фон Ференбах“, францужойката така притихна, че Маги се наведе над рамото ѝ. Това, което видя, я накара веднага да застане нащрек. Гербът на фон Ференбах представляваше лъв, носещ копие, около чиято дръжка бе увита змия.

Елен преведе латинския девиз, без да показва никакви признаци на чувства: „Хитростта на змията, смелостта на лъва“. Маги беше потресена.

— От всичките ни възможности смятах полковник фон Ференбах за най-малко вероятната.

— Това нищо не доказва — отбеляза Елен с рязка нотка в гласа.
— Прерисувахме една дузина други гербове.

— Но никой от тях не принадлежи на заподозрени.

Маги замълча за миг, после продължи:

— Елен, питам те преди, и сега пак ще те питам. Има ли нещо между тебе и полковник Фон Ференбах?

Елен се отпусна в едно от тапицираните с кожа кресла, а погледът ѝ отбягваше очите на Маги.

— Нищо освен... привличане. Срещали сме се няколко пъти, винаги на обществени места, и не сме си казали нищо, което останалите да не бива да чуят.

Маги също седна и отметна назад косата си с пръсти, напрашени от прелистването на старите книги. Елен повтори движението ѝ по инстинкт, обикновено по-надежден водач от логиката.

— Мислиш ли, че полковникът може да е замесен в заговор срещу Франция?

— Не — каза еднозначно Елен. Тя вдигна поглед към Маги. — Ще го разследвам по-отблизо заради тебе.

Маги с подозрение приседна по-напред на стола си.

— Какво имаш предвид, Елен? Ако полковникът наистина е Льо Серпан, той е опасен човек, фактически той така и така е опасен.

Елен се усмихна едва-едва.

— Няма да правя нищо, което може да застраши мене или разследването ми.

Виждайки недоумяващото изражение на лицето на приятелката си, тя добави:

— Не можеш да ме спреш, нали знаеш. Не съм твоя служителка, а свободен агент, който работи с тебе, защото има същите цели.

Маги въздъхна, гледайки нежните черти на Елен и миловидното ѝ лице. Макар приятелката ѝ да изглеждаше невинна като новородено агънце, Елен беше едновременно твърда и интелигентна. Ако си беше наумила да се доближи до Фон Ференбах, Маги можеше само да чака и да се надява, че от това ще излезе нещо, което си струва усилията.

Повикан от Маги, Робин дойде в дома ѝ късно през нощта. Луната беше наполовина, но достатъчно ярка, за да може мъжът, който гледаше от един прозорец от другата страна на алеята, да го различи без усилие. Рус и красив като Луцифер, точно както дукът го беше описал.

Наблюдателят философски се отпусна обратно на стола си, радостен, че е избрал удобно място. Нямаше изгледи среднощният посетител на апетитната графиня да си тръгне рано.

Той нямаше представа, че и друг чифт скрити очи следяха същата къща.

Маги спа лошо, след като Робин си тръгна. Той беше намерил рисунките на гербовете за обещаващи и възнамеряваше да ги покаже на хора от подземния свят на Париж, които може би щяха да си развържат езиците.

Робин на свой ред можа да ѝ каже много малко и това изнерви Маги, защото тя усещаше, че той крие нещо. Можеше да си има цял ред уважителни причини, но най-вероятно се опитваше да я предпази, което идваше да докаже, че това е опасна работа. Тя страстно искаше договорът да бъде подписан, за да може да се върне в Англия към мира, спокойствието и сигурността.

Отвори очи и се загледа неவிждащо в тъмнината. Идеята за малка вила в Англия не ѝ се стори толкова привлекателна, колкото преди няколко седмици. Спокойствието ѝ се струваше желана перспектива, но дните се точеха празни и безлични. Можеше да се разхожда и да чете, да завързва приятелства и да устройва матинета — ден след ден, месец след месец, година след година...

Перспективата не беше особено обещаваща. Щеше да бъде много самотна в този свят на безупречна почтеност, за който толкова бе копняла. Нямаше да има мъже като Рафи, които си устройваха с нея словесни дуели или ѝ правеха неприлични предложения.

При тази мисъл тя тихо се засмя. Ако се съдеше по досегашния ѝ живот, нямаше да ѝ липсват мъже, които да си предлагат услугите. Просто нямаше да има мъж, чиито предложения тя да иска да приеме. И това в края на краищата най-много я безпокоеше.

Рафи Уитбърн все още беше най-очарователният мъж, когото някога бе срещала, интелигентен, малко прекалено нахален, ту нежен, ту загадъчен. И ужасно, дяволски привлекателен. Омайваше жените още откакто бе направил първите си самостоятелни стъпки, затова нямаше нищо чудно, че и тя спадаше към армията негови почитателки.

От висотата на своите тридесет и една години тя виждаше колко хубаво е това, че не се бяха оженили. Тогава и двамата бяха деца. Тя беше толкова влюбена в Рафи, че никога не ѝ бе хрумвало, че той ще си има любовници, както всички мъже в неговото положение. Първия

път, когато това се случеше, щеше да я разтърси, също както бе станало и със Синтия Нортууд.

Вместо самата тя да се впусне в приключения, Маги знаеше, че щеше да се превърне във войнствена мъжкарана, също толкова решена да не пуска Рафи да си отиде, колкото и склонна да приеме изневерите му. Рафи щеше да реагира недоверчиво, щеше да изпадне в затруднение, да съжали, че не си е взел по-обиграна жена, която да разбира как стават нещата.

Колкото по-силно би се борила Маги, толкова повече той щеше да се отдалечава. Любовта щеше да умре, и двамата щяха взаимно да си съсипят живота. Това ѝ беше трагично ясно.

Но щом си беше доказала колко хубаво е това, че Рафи беше развалил годежа им, защо този извод не я караше да се чувства щастлива?

Маги отчаяно закри с ръка очите си, за да не вижда пред себе си Рафи и да не си спомня как неговото докосване помиташе здравия ѝ разум и самообладанието ѝ.

Слаба беше утехата да знае, че тя е единствената жена в живота му, на която е предложил женитба, а тя е отказала. Но това наистина ли беше по-добре от нищо?

Посещението на Маги и Рафи в Лувъра заедно със семейство Русе се оказа поучително в известен смисъл. Наполеон беше грабил произведения на изкуството отвсякъде, където се беше подвизавал, а после ги беше настанил в стария дворец. Бяха го наименували музей „Наполеон“ и тук в прекрасните галерии се устройваха държавните приеми.

Изкуството беше станало постоянен извор на разногласия по време на мирните преговори. Победените нации постоянно си искаха картините и скулптурите, докато френските роялисти и бонапартисти се обединяваха в желанието си да задържат плодовете на победата. Въпросът все още не беше решен, макар че съюзниците в края на краищата трябваше да вземат връх; единственият суверен, който беше благосклонен към идеята французите, да задържат плячката си, беше руският цар, но той самият не беше изгубил нито едно произведение на изкуството.

Когато двете двойки спряха пред един великолепен Тициан, Русе направи забележка, косвено отнасяща се до въпросния диспут:

— Трябва да им се възхищаваме, докато можем. Такава колекция не е била виждана никога досега и може би светът вече няма да види подобно нещо.

Те разглеждаха с преклонение великолепното платно, когато зад тях се разнесе един неочакван глас:

— Имате право, генерал Русе. Този музей е един от най-добрите плодове на империята.

Дълбокият шепнещ глас накара косата на Маги да настръхне. Тя се обърна и видя граф Дьо Варен. Мишел Русе каза хладно:

— Учуден съм да чуя един роялист да одобрява дело на Бонапарт.

Графът се усмихна.

— Аз съм роялист, но не и глупак, генерал Русе. Императорът беше колос на нашето време и само глупак би го отрекъл.

Думите му забележимо смекчиха израза на лицето на генерала.

Варен продължи:

— Също като вас, и аз съм тук, за да се сбогувам с някои от любимите си картини.

Едва беше изрекъл тези думи, когато недалеч в галерията се чу силен шум. Гласове завикаха на френски и звук от маршируващи стъпки оповести влизането на един взвод войници. Маги позна униформите, бяха пруски. Посетителите на музея гледаха невярващо, докато войниците откачаха картините от стените.

Генерал Русе се втурна към войниците и викна яростно:

— Кой ви е дал позволение?

Пруският командир се обърна и Маги позна полковник Фон Ференбах. Полковникът каза с израз на хладно задоволство, изписан на лицето му:

— Позволение ни е дала собствеността. Тъй като преговарящите не са по-близо до окончателния договор сега, отколкото бяха през юли, Прусия си взема това, което е нейно.

Заета да следи всяка дума и всеки нюанс в сблъсъка, Маги тръгна след Русе из галерията. Рафи я спря, като я обгърна здраво през кръста.

— Недей — каза той с глас, който не допускаше никакви възражения.

Маги помисли да му се възпротиви от принципни съображения, но здравият разум я накара да отстъпи и тя остана до него.

Граф Дьо Варен беше тръгнал след сънародника си. Макар че тонът му беше не така яростен, и неговите думи бяха не по-малко неприязнени:

— Виенският конгрес позволи на Франция да запази своите съкровища и това нареждане без съмнение ще бъде отменено. Сега вие извършвате кражба.

Високият прусак остана неумолим.

— Говорете каквото искате, аз съм тук по заповед на своя крал. Силата и правото са на наша страна и няма да търпя да ми се пречи.

Войниците започнаха да опаковат картините в дървените сандъци, които бяха донесли със себе си. Около спорещите мъже се беше събрала тълпа намръщени френски граждани. Маги се запита дали в следващия миг ще се нахвърлят върху войниците, но мигът отмина и наблюдателите останаха да гледат пасивно.

Разнесе се съскащият глас на Варен:

— Не бъдете толкова надменен, полковник. Много от творбите, които съюзниците си искат обратно, са били преди това откраднати. Бронзовите коне на „Сан Марко“ например, които венецианците са отнесли от Константинопол.

Фон Ференбах изглеждаше цинично развеселен.

— Не отричам това, но плякосването само по себе си не оставя място за плоско морализаторство.

Русе каза твърдо:

— Всички нации може да станат грабители, но само Франция е направила тази красота достъпна за всички. Дори най-бедните сред бедняците могат да дойдат тук и да се любуват на гледката.

— Така е, французите са най-сръчните крадци в историята — съгласи се полковникът. — Проучватے пътеводители и пращате художници, за да сте сигурни, че няма да пропуснете нито един от шедьоврите. Императорът дори накара Ватикана да си плати, за да бъде пренесена неговата плячка с кораби до Париж. Но не забравяйте какво каза самият Уелингтън, че плячка е онова, което можеш да сграбчиш с проклетите си ръце и да го държиш.

Фон Ференбах се обърна отново към хората си и каза през рамо:
— А Франция не може по никакъв начин да задържи това.

За щастие полковникът беше довел доста внушителен взвод войници, защото думите му предизвикаха ропот на безсилна ярост сред наблюдателите.

След като се отърси от моментното си вцепенение, генерал Русе се обърна рязко и се присъедини към спътниците си.

— Мисля, че сега е най-добре да си вървим.

Той хвана за ръка жена си и я поведе по коридора, далеч от войниците, а Маги, Рафи и Варен мълчаливо ги последваха.

Мълвата за нападението над Лувъра се разнесе бързо и отвън на площад „Карусел“ се събираше тълпа. Под сянката на голямата триумфална арка, която носеше бронзовите коне от „Сан Марко“, Маги и спътниците ѝ успяха да видят как най-напред изкарват Венера ди Медичи с краката напред, последвана от Аполон Белведерски.

Наблизо един млад мъж в изцапана с бои жилетка нададе страдалчески стон.

— О, да беше наредил Уелингтън да изнасят тези неща през нощта, щеше да ни бъде спестен ужасът да ги видим откъснати от нас!

Макар че страданието на художника беше болезнено, Маги не можа да отпъди горчивата мисъл, че венецианците, прусаците и другите жертви на Наполеоновата алчност също са изпитвали подобна болка.

Зад нея Рафи каза меко:

— Обвиняват най-вече Уелингтън за това за съжаление. Популярността му сред французите бързо ще спадне.

Русе се обърна към тях, а в огромните черни очи на жена му, облегната на ръката му, се четеше тъга.

— Страхувам се, че за известно време няма да сме ви добра компания — каза генералът с великолепно самообладание. — Моля, извинете ни, защото сега трябва да се сбогуваме.

Рафи въпреки всичко отговори:

— Наистина, генерал Русе, братовчедке Филомена. Може би ще можем да се срещнем отново по не толкова противоречиви поводи.

Генералът се усмихна без капчица веселост.

— Нищо във Франция не минава без противоречия.

Варен се обади за пръв път, откакто се бяха отдалечили от прусаците:

— Цяла Франция споделя скръбта ви, генерале.

Когато видя как двамата опасни и враждуващи помежду си французи си разменят съчувствени погледи, Маги си помисли обезпокоена, че Франция отново ще стане най-опасната страна в Европа, ако роялистите и бонапартистите се обединят. Слава Богу, че между фракциите имаше толкова много вражда. В скоро време това нямаше как да се случи.

След като семейство Русе си тръгна, Варен каза на Маги и Рафи:

— Съжалявам, че станяхте свидетели на такава сцена. Чух, че прусаците бързали с преговорите, но никой не очакваше да избързат толкова много.

— Страхувам се, че нещата ще се влошат, преди да се обърнат към по-добро — каза Рафи. — Споровете за изкуството стават символ на всичките конфликти на мирната конференция.

— Ситуацията е много взривоопасна — съгласи се Варен. — Както, сигурен съм, знаете, правителството на краля е в задънена улица и се страхувам, че Ришельо няма да успее да въведе ред.

Отгърсвайки се от мрачното си настроение, той се усмихна на Маги:

— Не би трябвало да говоря за такива неща пред една дама.

Маги предположи, че иска да каже, че я смята за лишена от остър ум, за да може да разбира от тънкостите на политиката. Но колкото по-неинтелигентна я мислеше той, толкова по-добре. Тя премига кокетно и отговори:

— Всичко това е толкова ужасно. Понеже войните свършиха, човек можеше да си помисли, че няма да има повече проблеми.

— Страхувам се, че нещата не са толкова прости — каза Варен с лукав блясък в тъмните си очи. — Надявам се да доживея деня, в който ще мога да се оттегля в имението си и да се занимавам само със собствените си работи, но това няма да е скоро.

— Имението ви близо ли е до Париж? — запита Маги, въпреки че знаеше отговора от проучванията си.

— Да, недалеч от дома на императора в Малмезон. Шантъой е може би най-красивият средновековен замък във Франция.

— Звучи невероятно романтично.

— Така е наистина. — Варен ѝ отправи усмивка, която би могла да бъде очарователна, ако в очите му не пробягваха пресметливи пламъчета. — Ще бъда очарован да ви го покажа. Може би следващата седмица?

Маги щеше да отговори, когато Рафи обви ръка около талията ѝ.

— Може би по-късно. В близко бъдеще графинята, и аз ще бъдем много заети.

Като че ли развеселен от изблика на собственически чувства у Рафи, Варен взе ръката на Маги и положи въздушна целувка върху нея.

— Вие и очарователната графиня ще бъдете добре дошли в Шантъой по всяко време, господин дук.

И изчезна сред недоволната тълпа от сърдити парижани. Маги неспокойно гледаше как се отдалечава широкият му гръб. Графът се бе опитал да флиртува, но тя усещаше, че не се интересува истински от нея.

Преди да разбере на какво се дължи притеснението ѝ, Рафи изведнъж се обърна към нея:

— Време е да тръгваме, графиньо. Тази тълпа може да стане опасна.

Думите му я накараха да осъзнае сърдития ропот наоколо и тя изпита внезапния страх, който тълпите винаги събуждаха у нея. Понеже хората правеха път на Рафи, тя беше благодарна, че е с него. Всеки би си помислил два или три пъти, преди да се осмели да нападне дук Кандовър, не само заради очевидното му богатство, но и заради благородния му и същевременно застрашителен вид.

Когато излязоха от тълпата, Рафи спря един файтон и нареди на кочияша да ги закара на булевард „Капюсин“. Останал насаме с нея във файтона, той отбеляза:

— Интересно беше да видим тримата заподозрени заедно, но не мога да кажа, че ми е станало по-ясно кой за какво е виновен. Ти какво имаш да кажеш по въпроса?

Тя сви вежди, премисляйки впечатленията си от конфронтацията в музея.

— Същото, каквото и преди, само че съм по-убедена. Полковник фон Ференбах ненавижда французите и приветства унижението им. Макар че все още не си го представям в ролята на душа на някакъв

заговор, възможно е той само да е бил използван от човек с по-потаен характер.

— А генерал Русе?

— Той се държа необикновено резервирано — каза тя бавно. — Беше толкова вбесен от нахлуването в Лувъра, че нямаше да се учудя, ако беше насъскал тълпата французи да нападне прусаците.

— Сигурно нямаше да рискува, тъй като жена му беше там.

— Това във всеки случай има значение — съгласи се тя. — Той е и много интелигентен човек и навярно разбира, че изгонването на прусаците няма да доведе до съществени резултати. Но той е войник и имам чувството, че му беше много трудно да се въздържа от намеса. Спомняш ли си, че го подозирах, че може да е замесен в нещо тайно? Може би си тръгна, за да не направи нещо, с което да изложи на риск друго начинание. Обзалагам се, че някои части от живота му няма да понесат дневната светлина.

— Ами Варен и неговият толкова романтичен замък? — запита Рафи със сардонична нотка в гласа.

Тя се поусмихна.

— Не бих повярвала на този човек повече, отколкото бих могла със собствени сили да повдигна подвижния му мост. Подозирам, че той е толкова потаен по природа, че няма да е възможно да се разбере дали заговорничи, или само по принцип всява недоумение.

Без да се заразява от закачливия ѝ тон, Рафи каза мрачно:

— Чувствам се като пред буря, когато се събират облаците. Ако поне знаех откъде ще дойде вятърът...

Опряна на собствения си, трудно придобит, личен опит, тя отвърна:

— И да знаем, това няма да ни спаси от бурята, трябва да бъдем гъвкави. Този, който не се преклони, бива пречупен.

Той вдигна тъмните си вежди.

— Това да не е намек за непреклонни души като моята? Помни, че цветята се превиват преди буря, но биват изтръгвани и венчелистчетата им се разпиляват по четирите посоки на света.

— Не простирайте аналогията толкова далече, ваша светлост — възрази тя сухо. — Може да изглеждам като прецъфтяла роза, но съм преживяла и бури, по-сурови от всички, които изобщо можете да си представите.

Файтонът спря пред дома на Маги и двамата слязоха. Тъй като преждевременният край на разходката ги бе довел тук с часове по-рано от предвиденото, той я последва вътре.

Рафи изглеждаше в странно настроение, затова тя предложи:

— Напоследък не сме играли шах. Да си довършим ли играта?

Той се съгласи, но и двамата бяха така разсеяни, че не можеше да се прецени кой от тях е по-небрежен в играта. Маги не забелязваше как мести фигурите, докато той не обяви:

— Шах.

Виждайки, че черният офицер заплашва нейния цар, тя премести белия кон на пътя на офицера. Рафи можеше да вземе коня ѝ, но тогава Маги щеше да може да вземе неговия офицер и да възстанови равновесието на силите, както и да спаси своя цар.

— Обичам конете — каза тя лениво. — Движат се по такъв заблуждаващ начин.

— Като вас ли, графиньо?

Учудена от острата нотка в гласа на Рафи, тя каза:

— Предполагам, че не. Шпионирането е изкуство да заблуждаваш в края на краищата.

— Бялата царица ще се пожертва ли за белия цар?

Сивите очи на Рафи се впиха в нейните и тя разбра, че той вече не говори за шаха. Правилните черти на лицето му бяха изопнати, а от тялото му се излъчваше напрежение.

Тя стисна устни. Подозираше, че отношенията с него може в един момент да станат трудни, и явно този момент беше дошъл.

— Рафи, какво се опитваш да ми кажеш?

Вместо да отговори, той поведе черния цар по дъската, за да плени нейната бяла царица.

— Много добре знаеш, че това не е законен ход — каза тя възбудено. — Какво искаш да направиш?

Рафи взе бялата царица и черния цар и ги вдигна от дъската.

— Само това, Маги — няма да те оставя да се пожертваш за белия цар. Със или без съгласието ти, аз ще те извадя от играта.

13.

Маги се загледа в Рафи, чудейки се каква ли идиотска муха му е влязла в главата.

— Да ме извадиш от играта? — каза тя студено. — Ще трябва да ми разясниш това по-подробно.

С един яростен замах на ръката Рафи смете от дъската старинните фигури за шах. Емайлираните фигурки се търкулнаха по ориенталския килим и се пръснаха на всички страни, като се удряха една в друга.

— Говорим за Робърт Андерсън — изсъска той. — Твоят любовник, който е шпионин и предател.

Маги се изправи така внезапно, че столът ѝ падна на пода.

— Не знаеш за какво говориш!

Рафи също стана и се извиси над нея. Цивилизованият, дистанциран светски човек беше изчезнал, от него се сипеше ярост.

— Да, моя малка развратнице. Знам, че той идва тук късно нощем, макар че Люсиен ти каза да не общуваш с никого от британската делегация.

Без да отвърне очи от унищожителния му поглед, Маги каза меко:

— Играла съм опасни игри много преди да ги започнете вие, ваша светлост. Работя с тези, на които вярвам.

— Дори ако са предатели? Твоят любовник е бил видян да се среща тайно с генерал Русе. Самият аз го видях да говори с Анри Льомерсие в кафене „Мазарен“, може би да планира покушението срещу Касълрий.

За пръв път тя почувства, че го разбира, но продължи упорито:

— Това не доказва нищо. Шпионите могат да говорят с всекиго, не само с почтените граждани.

Рафи заобиколи масичката и се озова на няколко инча от Маги.

— Значи признаваш, че е шпионин?

— Разбира се, че е! Работили сме заедно години наред.

— И години наред си му била любовница — повтори Рафи, а очите му бяха като лед. — Знаеш ли за кого работи?

— За британците, разбира се. Робин е толкова англичанин, колкото съм и аз.

— Дори ако е така, националността не означава нищо за един наемник. Той може би продава информацията си на повисокопоставени клиенти и те използва за прикритие. — Очите на Рафи се присвиха. — Сигурна ли си, че е англичанин?

Маги избухна:

— Невеж глупак! Обвиненията ти са абсурдни и няма да те слушам.

Тя се обърна, но Рафи я сграбчи за ръката.

— Абсурдни ли? А откъде идват твоите пари? Кой плаща за копринените рокли и каретата, и къщата ти в града?

Тя издърпа ръката си.

— Аз ги плащам, с това, което печеля от британското правителство.

— Директно ли ти плащат?

След кратка пауза Маги отговори:

— Парите идват чрез Робин.

Точно това очакваше Рафи.

— Писах на Люсиен и запитах колко ти е плащало правителството през последните дванадесет години. Показаха се около пет хиляди лири, недостатъчно да поддържаш дори една година този начин на живот, който водиш.

Очите ѝ се разшириха, но тя не отстъпи.

— Може би ми е плащал лорд Стратмор, но е възможно да има и други британски агенции, които се нуждаят от информация. Робин може би работи с някои от тях.

Макар че тя говореше смело, той видя, че неговите разкрития са я разтърсили. Бързайки да се възползва от предимството си, той каза:

— Възхищавам се на твоята лоялност. Въпреки това има голяма вероятност Андерсън да е шпионинът в британската делегация и да е замесен в заговора против Касълрий. Единственият въпрос е дали ти си негова съзнателна помощничка, или само прикритие?

— Не мога да повярвам! — избухна тя. — Робин е най-добрият приятел, когото някога съм имала, и ако трябва да избирам между това,

да вярвам на него и ли на тебе, избирам *него*. Махай се!

Досега Рафи се беше въздържал да ѝ каже подозренията си относно лоялността на Андерсън, но отказът на Маги да повярва в нещо лошо за своя любовник разклати самообладанието му. Той я сграбчи за раменете и настоя:

— Защо него, Марго, защо него, а не мене? Няма ли равен на себе си като любовник? Мислиш ли, че го обичаш, или просто той е издържал разкошния ти начин на живот? — Пръстите му се впиха в раменете ѝ. — Ако искаш неговите пари, аз ще платя цената ти, независимо колко е висока. Ако е заради секса, дай ми една нощ, и тогава реши кой е по-добрият.

Дишаше неравно.

— А ако го защитаваши от сляпа лоялност, помисли си добре дали един предател е достоен за такава привързаност.

Тя му се изсмя в лицето:

— И още *смееш* да питаш защо предпочитам Робин? Той ми спаси живота и ми даде основание да продължа да живея. Господ ми е свидетел, по-скоро ще послужи като параван на някой предател, отколкото да стана любовница на мъж, който ме обвини и осъди без доказателства, на мъж, чиято ревност накара баща ми да напусне Англия.

Гласът ѝ трепна и той видя изписан на лицето ѝ вледеняващ костите му гняв.

— Баща ми никога нямаше да падне убит от французите, ако не беше това, което ти направи, Рафи. Дори само заради това никога няма да ти простя. А колкото до суетния ти мъжки егоизъм, не ме интересува какво си научил в леглата на всички кучки из Европа. Никога не съм се отдавала на мъж без любов, а ти не си способен да обичаш никого. Ти си егоистичен, надменен, самомнителен развратник и не искам повече никога да те виждам. Сега ме остави!

Тя вдигна ръце и се опита да се изскубне от хватката му, но Рафи беше прекалено силен, за да се мери с него. Той я хвана за тила с едната си ръка и обърна лицето ѝ към себе си.

— О, Божичко, Марго, не ми се противи. Просто искам да си в безопасност.

Той я зацелува яростно, надявайки се, че тази страст ще преодолее съпротивата ѝ. Както винаги, щом се прегърнеха, между тях

избухваше топлина, безусловна и трудна за отричане.

Отначало тя се съпротивляваше с всички сили, но тъй като той я държеше здраво, тя омекна и започна да му отговаря със същата страст. Езикът ѝ влезе в устата му, а ръката ѝ се спусна в търсене надолу по тялото му.

Когато го докосна, той изстена и се втвърди под ласките ѝ. Това трябваше да бъдат те един за друг — да се обичат, а не да се борят. Той отпусна хватката си и плъзна ръце по заобления ѝ ханш.

Тя се възползва от отпускането му и нанесе с коляно изпитан удар от уличните борби. Осъзнавайки болезнено, че страстта ѝ е била само хитрост, той едва има време да се извърти настрана. Ударът ѝ попадна върху бедрото, вместо да се стовари върху гениталиите му, но цената на спасението му беше това, че я изпусна.

Когато Маги се освободи от хватката му, тя изтича през стаята към тоалетката си и извади от чекмеджето пистолет. Извъртя се моментално и се озова с лице към Рафи.

— Махай се оттук и никога повече не се доближавай до мене! Ако направиш нещо, за да нараниш Робин, ще накарам да те убият!

Макар че гласът ѝ трепереше, тя държеше здраво с две ръце смъртоносното оръжие.

Рафи погледна невярващо пистолета.

— Маги...

— Стой на място! — Тя щракна предпазителя. — Предупреждавам те, ако нараниш Робин, ще умреш, дори и аз да трябва да умра. Знам как да уредя едно убийство и няма да има място на света, където да се скриеш. Сега си прибирай любителските шпионски неумения и ревността, и глупавите си обвинения и се връщай в Англия!

Той беше сигурен, че тя блъфира. Оръжието може би не беше заредено.

Той пристъпи към нея и тя натисна спусъка.

Гърмежът отекна оглушително в затвореното помещение. Той почувства вибрирането на куршума, който се заби близо до него, и някаква отломка го одраска по крака.

Помисли, че Маги е изпуснала контрола над оръжието си. Размаха ръка, за да разсее заслепяващия пушек, и видя, че беше стреляла в черния цар, който лежеше на килима до крака му.

Възхитителна точност; очевидно тя можеше също така лесно да прати куршума и в окоето му.

Когато той вдигна очи, тя умело зареждаше отново пистолета и го насочи към него.

— Както виждаш, не съм забравила стрелковите си умения — каза тя навъсено. — Ако се опиташ да направиш нещо, следващият куршум ще те улучи.

Той помисли дали да не опита да ѝ отнеме пистолета, но между тях лежеше просторният салон, а и очите на Маги излъчваха убийствен блясък. Прокле се, задето така глупашки беше нападнал Андерсън. Трудно щеше да му бъде да я убеди, че любовникът ѝ играе двойна игра, дори в най-благоприятни обстоятелства. Ревността го бе накарала да забрави доказателствата си и той беше изгубил всякакви шансове да накара Маги да си промени мнението.

Все пак събра цялото си спокойствие и убедителност и каза:

— Заради тебе самата, Маги, не вярвай на Андерсън. Макар че може да съм ревнив глупак, казах ти истината за него. Искаш ли Касълрий, може би и други да загинат заради упорството ти да не видиш какъв е в действителност Андерсън? Той е единствената нишка към заговора, с която разполагаме, и трябва да накараме Уелингтън да го задържи и да бъде разпитан.

— Не успяхте да ме убедите, ваша светлост — каза тя, а пепелявосивите ѝ очи бяха също толкова студени, колкото и думите ѝ. — Както казах, шпионите трябва да говорят с всякакви хора, особено с подозрителни като Льомерсие и Русе. Колкото до парите — ти може би си твърде богат, за да го разбереш, но повечето хора трябва да имат практично отношение към подобни долни неща. Да продаваш информация на повече от един враг на Наполеон, може просто да бъде добра сделка, а не предателство.

— Но ти не си сигурна, нали? — каза меко Рафи, усещайки отчаяната смелост, която подбуждаше Маги да защитава Андерсън.

При тези негови думи тя се напрегна и той се запита колко леко се щрака спусъкът на пистолета ѝ. Почувства прилив на студено задоволство при мисълта, че благородният дук Кандовър може да бъде убит в обикновено любовно спречкване... а по ирония на обстоятелствата те дори не бяха любовници.

Тя изрече с повдигащи се и спадащи от вълнение гърди:

— Можеш да представиш железни доказателства и дузина безукорни свидетели, че Робин е предател, и аз бих могла евентуално, само евентуално, да ти повярвам, но въпреки това няма да вляза в леглото ти. Сам ли ще си отидеш, или да позвъня на прислужниците да те изхвърлят?

Рафи си каза отчаян, че е сгрешил и грешката му е влошила нещата още повече. Макар че Маги беше неотклонно вярна на Андерсън, той все още не можеше да повярва, че тя ще се забърка в заговор за убийство. Сега, когато Рафи я беше предизвикал, тя щеше да бъде дори още по-непреклонна в стремежа си да разкрие заговора, дори и само за да докаже, че той не е бил прав относно Андерсън. Така можеше да се изложи на сериозна опасност, а той нямаше да бъде там, за да я защити.

Пистолетът го следеше, без да трепне, по пътя му към вратата. Той спря, хванал дръжката, и се обърна. Дори и това, че тя държеше оръжие, насочено срещу сърцето му, не намаляваше желанието му.

— Няма да напусна Париж, докато всичко това не свърши — каза той тихо. — Ако ти трябва помощ, по което и да е време, за каквото и да е, знаеш къде да ме намериш.

И си тръгна, а вратата, разделена на квадрати, се затвори тихо зад гърба му.

Маги остави оръжието на масичката под огледалото и се отпусна в креслото, защото коленете ѝ се подкосиха. Докато ужасната сцена отново минаваше пред мисления ѝ поглед, тя притисна ръце към стомаха си и почувства, че ѝ се повдига.

Често се бе питала какво се крие зад студената дистанцираност на Рафи. Сега знаеше, но ѝ се искаше да не бе научавала. Макар винаги да беше показвал, че я желае, не бе допускала, че той изпитва такава дива ревност. Наистина беше се държал почти по същия начин и преди тринадесет години. Тогава тя бе сметнала, че го прави от любов, но явно истинският източник са били гордостта и властническото чувство.

Възможно ли беше да лъже относно Робин? Макар че сведенията на Рафи бяха обезсърчаващи, това едва ли бе доказателство за двойна игра. Може Робин да не беше споменал за срещата си с Русе или Льомерсие, но това не означаваше нищо, защото той рядко говореше в

подробности за работата си. По същата причина не я беше осведомил за всичко, което правеше.

Много по-трудно беше да отмине разкритието на Рафи за парите. Макар Маги да не бе живяла разточително през всичките тези години, Робин ѝ беше давал хиляди лири повече от това, което лорд Стратмор казваше, че ѝ плаща. Част от тях бяха отишли за информаторите ѝ, друга част за издръжката ѝ, а останалите бяха вложени в Цюрих и даваха достатъчно лихва, за да може един ден да живее в Англия като рентниерка.

Никога не беше запитвала колко пари точно получава, приемайки, че това е нормалното заплащане за шпионската ѝ дейност. Наистина ли бе възможно Робин да служи на повече от един господар? Винаги бе намеквал, че всички пари идват от Британия.

Тя се застави да се върне към въпроса за националността на Робин. Когато се срещнаха за пръв път, той ѝ бе казал, че е англичанин, но никога не бе говорил за живота си отпреди това. Тя с притеснение разбра, че може да е израснал където и да е, защото притежаваше същия смайващ талант за езици като нейния, фактически Робин я научи как точно да слуша, което ѝ помагаше да усъвършенства акцентите си.

Макар че по-голямата част от живота му беше обвита в тайна, Маги никога не се бе съмнявала, че не я лъже за нещата, които наистина имаха значение за нея. Сега вече не можеше да бъде сигурна. Едва преди две седмици той ѝ бе казал да не вярва на никого, дори и на него. Тогава бе приела забележката му като шега, но сега тя не я оставяше на спокойствие.

Маги се изправи неуверено и тръгна към шкафа, за да си налее малко бренди. След това изпи половината чаша на един дъх. То я стопли, но не ѝ даде ключа към истината.

Рафи може би беше подлудял от незадоволена страст или наранена гордост, но тя се съмняваше дали вярва на това, което ѝ беше казал. Все пак как да се усъмни в Робин, в най-добрия си приятел, който ѝ беше спасил живота и разума?

Тя допи брендите, без да съзнава какво прави и без да обръща внимание на това, че ѝ изгори гърлото. Странно, колко много можеше да я засегне Рафи въпреки миналите престъпления и предателства. Той

бе способен да събуди бездни от чувства в нея, съвсем различни от солидното топло приятелство, което изпитваше към Робин.

Жалко, че Рафи използваше тази сила само за да я нарани.

Англичанинът даде на Льо Серпан исканата информация за британското посолство, събрана с немалки рискове. Два пъти едва не бе хванат от други членове на персонала и бе видял подозрение у тях заради това, че го намират на места, където няма работа. Никой обаче не му бе задавал смущаващи въпроси и бе получил добра цена за поетите рискове.

Този път светлината беше малко повече, за да може Льо Серпан да разгледа нарисуваните планове на етажите. След няколко минути той изръмжа триумфиращо:

— Съвършено, абсолютно съвършено. *Добрият дядо Господ* трябва да е планирал това за моите цели.

Тъй като не се интересуваше да узнае нещо повече за плана, англичанинът се изправи и се приготви да си върви.

— Ако нямате повече нужда от мене...

Льо Серпан също се изправи и очите му блеснаха сурово иззад маската.

— Не съм те освободил, *мой малък англичанино*. Плановете ми изискват твоето доброволно участие. Виждаш ли този килер тук?

Дебелият пръст тупна по плана на етажите. Англичанинът погледна надолу.

— Да. Какво за него?

— Той е точно под спалнята на Касълрий. Ти ми каза, че рядко го използват и винаги го държат заключен. Ако бъде напълнен с барут и подпален, той ще вдигне във въздуха това крило на посолството.

— Вие сте луд! — избухна англичанинът, разбирайки защо Льо Серпан искаше да знае кой присъства на различните събрания.

Ако бъдеше избран подходящият ден, Уелингтън и другите съюзнически министри щяха да бъдат унищожени заедно с Касълрий.

— Ни най-малко — каза спокойно мъжът с качулката. — Моят план е смел, но съвършено изпълним. Най-трудното ще бъде да се внесе барутът в посолството, но тъй като ти си член на персонала, това не представлява непреодолим проблем.

— Как възнамерявате да устроите експлозията? — запита англичанинът, ужасен от това, че знае отговора.

— Една свещ ще свърши добра работа. Бавно горяща свещ от твърд восък, която ще гори с часове, докато се стопи. Ще имаш достатъчно време да се измъкнеш оттам и никой няма да те заподозре.

— Не искам да участвам в тази лудост! Ако съюзническите водачи бъдат убити, ще настане такъв лов на хора, какъвто Франция никога не е виждала.

— О, ще се надигне шум, но съюзниците ще бъдат като пиленца без квачка, щом се лишат от своите водачи. А докато се слегне прахолякът... — Льо Серпан направи драматична пауза, — във Франция ще има нов ред!

— Какво ме е грижа за Франция? Няма да си заложа главата за нея!

Англичанинът се опита да се отдръпне, но Льо Серпан посегна и сграбчи китката му с желязна хватка. И изсъска с глас като от кошмар:

— Ще ти кажа още веднъж, *приятелю*, нямаш избор. Ако застанеш срещу мене, ще си намериш смъртта. От друга страна, твоето сътрудничество е жизненоважно особено за този проект, а аз съм много щедър към подчинените си.

Той остави думите да отзвучат, после продължи меко:

— Забележи, че не правя опит да купя твоята лоялност, защото знам, че не притежаваш такава. Алчността е най-доброто средство за натиск при хора като тебе, затова та обещавам: помогни ми да успея, и ще станеш богат и властен, повече, отколкото някога си мечтал.

Англичанинът не беше сигурен дали е по-добре да работи за Льо Серпан, да издаде копелето или да избяга от Франция. Мъчително осъзна, че в следващите няколко дни трябва да избере на коя страна да застане, а ако избере погрешната, ще умре.

Наистина всякак щеше да умре — и ако предадеше Льо Серпан, и ако британците откриеха предателството му. Сътрудничеството беше най-добрият избор за него, а и най-печелившият. Той каза прегракнало:

— Още веднъж откривам колко брилянтна е вашата логика.

— Много добре. — Льо Серпан отпусна хватката си. — Харесвам хората, които бързо се учат. Сега седни, имам още въпроси към тебе. Няколко британски агенти ме следят и трябва да бъдат

отстранени от пътя ми. Разкажи ми всичко, което знаеш за въпросните хора.

Две от имената, които каза Лъо Серпан, не бяха неочаквани, но едното го изненада. Съвсем приятна изненада и твърде логично, когато се замисли повече върху това.

Англичанинът трепна доволно, но се постара да го прикрие; не можеше да си представи някого, когото с по-голяма радост би премахнал.

14.

Персоналът отдавна се бе оттеглил и Маги седеше вече от часове в кухнята си само с една свещ и в компанията на кухненската котка. Робин беше казал, че ще дойде, ако има да ѝ съобщи нещо ново, но едва ли би дошъл толкова късно.

Тя отчаяно искаше да поговори с него, да чуе обясненията му по повод обвиненията, които бе повдигнал Кандовър. Сигурно имаше разумно обяснение.

А ако я лъжеше, тя щеше да разбере.

Не можеше да заспи с толкова много нерешени проблеми — със съмненията, че Робин е предател, с отзвука от ужасния скандал с Рафи. Тя импулсивно реши, че ако Робин не дойде при нея, тя ще отиде при него. Бе наел жилище близо до площад „Карусел“, съвсем в съседство с Лувъра и Тюйлери. Ако не е там, ще го чака, докато се върне. Няма да ѝ е за пръв път да върви из парижките улици по тъмно.

Горе тя бързо се преоблече в мъжки дрехи, радвайки се, че септемврийската нощ е достатъчно хладна, за да оправдае тъмния, скриващ формите, плащ. Както винаги, когато тръгваше сама, си взе пистолет и нож. Макар че предпочиташе да избягва затрудненията, Робин се бе погрижил да я научи как да се бие.

Робин. Все Робин. Тя изпитваше отчаяна нужда да вярва в него.

Ако нямаше него, кого имаше тогава?

— Само, единствено ти, Рафи — казваше Марго нежно, със замъглени от желание очи. — През всичките тези години аз чаках да ме намериш. Защо не дойде по-рано?

Тя го целуваше, разкопчавайки ризата му, и притискаше горещите си устни към ямката в основата на шията му. Дрехите му като че ли се разпадаха и житенозлатистата ѝ коса се разливаше мъчително нежно върху кожата му. Умелите ѝ ръце слизаха надолу по тялото му, дразнеха го и го възбуждаха до полуда...

Рафи се събуди с бумтящо сърце и треперещо тяло и потъна в неприятната действителност. Не беше спал дълго, само колкото трескавите му сънища да го завържат на възел. След спречкването с Маги се бе върнал в хотела си, бе написал доклад до Люсиен и си бе легнал. Но тя го преследваше дори насън.

Той уморено реши, че може за капак да потъне докрай в абсурда. След като облече най-обикновените си дрехи, се върна на булевард „Капюсин“, където един от неговите хора наблюдаваше дома на Маги от наета стая на отсрещната страна на задната уличка.

Рафи бе сложил наблюдателния пост преди няколко вечери. Освен посещенията на Андерсън и два други случая наблюдателят не бе видял нищо интересно и може би тази вечер щеше да бъде същото. Все пак, тъй като Рафи не беше в състояние да стои настрана, той освободи своя човек и сам зае поста.

Трябваше да остави цялата работа и веднага да се върне в Лондон, веднага щом бе научил, че проклетата шпионка на Люсиен е Марго Аштън. Престоят ѝ в Париж със сигурност не помагаше на нейната страна и бе създал безредице в подредения му живот.

Горчиво разочарован, той призна пред себе си, че простичката ученическа любов, която бе изпитвал към Марго, бе заменена от тъмна всепоглъщаща страст. Тя беше единственото живо същество, което можеше да прати по дяволите преднамерената му дистанцираност, и я мразеше заради това дори когато импулсивно си представяше какво ли би било да се люби с нея. Вече познаваше вкуса на устните ѝ и въображението му представяше живи картини на това, как може би изглежда тя или какво би било да е вътре в нея, или как ще реагира...

Той още веднъж разкъса порочния кръг, в който се бяха завъртели мислите му. Силата на желанието му беше толкова голяма, че за пръв път в живота си той се запита дали ще е способен да я изнасили, ако му се представи такава възможност.

Запита се и отблъсна въпроса, защото се страхуваше от отговора му.

Маги го бе обвинила, че я иска, защото е недостъпна, и той знаеше, че в това има известна истина. В края на краищата тя беше само жена, а жените си приличаха. Той знаеше от собствения си опит,

че красивите жени в повечето случаи не са най-добрите любовници; жените, които не бяха толкова надарени от природата, обикновено се стараеха повече. Ако поне веднъж можеше да се люби с Маги, това щеше да го освободи от натрапчивата мисъл, която бе заседнала в младежките му спомени.

Но нямаше изгледи това да се случи. Тя щеше да му пусне един куршум, ако се доближи на по-малко от петдесет крачки от нея.

За щастие Андерсън тази вечер не беше дошъл при Маги. Рафи би се изкушил да го убие на място, но русият мъж беше по-полезен жив. Утре Рафи ще уведоми Уелингтън за подозренията си и щеше да настоява Андерсън да бъде разпитан. Тази нощ щеше да продължи наблюдението, което му носеше само болка.

Къщата беше тъмна с изключение на светлината в кухнята. Той се почуди дали Маги спи, или е толкова неспокойна, колкото беше и той. Обвиненията срещу Андерсън я бяха разстроили и може би я измъчваха съмнения. Испита диво желание да е така.

Беше вече много късно, когато забеляза една тъмна фигура да се измъква от къщата, придвижвайки се с котешка потайност и пъргавина. Той веднага разбра, че това е Маги. Любопитен да разбере какво ще прави, той остави наблюдателния си пост и тихо се измъкна навън.

Едва бе стигнал алеята, когато видя как една друга фигура излезе от сградата отляво и тръгна след Маги.

Дяволите да го вземат, кой друг я наблюдаваше? Дали собствените му хора са загубили състезанието, или има ново развитие на нещата? Ужасно се зарадва на импулса, който го бе накарал тази вечер да поеме сам наблюдението. Ако тя се насочваше към някаква опасност, поне той щеше да е там. Вярваше, че е способен да я защити по-добре от собствените си наемници.

Маги ги увлече в оживено състезание. Рафи се възхити на бързината ѝ и същевременно на уменията да се движи незабелязано. Избягвайки добре осветените булеварди, тя изглеждаше като една от сенките в тесните задни улички. От време на време поглеждаше назад, но нямаше причина да предполага, че някой върви след нея, и същата онази тъмнина, която пазеше в тайна пътя ѝ, закриваше от погледа ѝ преследвачите.

Осъзнавайки по какъв смешен начин понякога хората се преследват едни други, Рафи се огледа зад себе си, за да се увери, че зад собствения му гръб няма никой, и като че ли той наистина беше последният от върволицата.

Когато наближиха площад „Карусел“, той разбра с тревога, че тя може би се е насочила към жилището на Андерсън, което беше наблизно. Планирано убийство, или пък искаше да предизвика мъжа с това, което ѝ бе разказал Рафи? Ако беше нещо друго, не беше сигурен дали иска да знае какво е.

Той видя как Маги спря в края на улицата, където тя се вливаше в площада. Рафи се взря още по-напред и видя огромната триумфална арка, построена от Наполеон наскред площада и увенчана с четирите бронзови коня, които бяха донесени от „Сан Марко“ във Венеция. Около паметника горяха факли и трепкащата им светлина озаряваше работниците, които се бяха изкатерили на върха на арката. Под еката на длетата и чуковете, който огласяше площада, той зърна надзорника им в униформата на британски офицер. Явно Уелингтън бе решил да спести на французите вълнението, като свали тези най-явни примери за плячка през нощта. Работеше се буквално под прозорците на краля в Тюйлери.

Маги се колебаеше, сякаш се чудеше дали да пресече площада, или да заобиколи отстрани.

Тогавя зад Рафи се чу трясък. Той се обърна и видя как едно отделение от френската национална гвардия изскочи иззад ъгъла и се насочи към площад „Карусел“. Осъзна, че от известно време насам е чувал викове, но преплетените средновековни улички отдалечаваха звука.

Рафи хукна към близките стълби и се прислони под портика на една врата. Гвардейците изтичаха покрай него, последвани от тълпа разгневени парижани. Всички тълпи бяха еднакви — като хищно животно, само зъби, търбух и нокти. Никой не забеляза Рафи в сигурното му укритие над тичащите тела.

Като видяха гвардейците и тълпата, хората на арката изоставиха сечивата си и побързаха да се отдалечат. След като се спуснаха на земята, те хукнаха към Тюйлери, където една врата се отвори, за да приеме работниците. Умно беше от страна на Луи да не остави хората да бъдат разкъсани на парчета; погледът на Уелингтън щеше силно да

се замъгли, ако кралят допуснеше да бъдат убити британски войници и граждани.

Докато вниманието му беше приковано към ставащото на площада, Рафи бе изпуснал Маги от очи. Уплашен за нея, да не загине в навалищата, той изтича надолу по стълбите и си проби път през тълпата, където я беше видял за последно. Оглеждаше се и за мъжа, когото бе видял да я проследява, но не се опитваше да се прикрива. В простите си дрехи беше само още един член на разпененото множество.

Откъм малката пресечка вляво долетяха викове, последвани от измучаването на познат френски глас:

— Ето един английски шпионин, един от крадците на Уелингтън!

Разочаровани от измъкването на работниците, хората от навалищата, които бяха достатъчно близо, за да чуят вика, се затичаха към глъчката в търсене на нова плячка. Тогава сред възгласите на тълпата се извиси остър женски вик на ужас.

Маги.

Боднат от панически страх, Рафи се хвърли към нея, възползвайки се от ръста и боксьорските си умения, започна да раздава наляво и надясно удари с лакти, юмруци и ритници, за да си пробие път до нея колкото може по-бързо. Подир него се разнесоха викове и ругатни, но той не им обръщаше внимание.

Животинският ропот на тълпата доби друг, по-мрачен тон.

Рафи блъсна настрана двама пияни младежи и видя ужасното възплъщение на кошмара си от сбиването в театъра.

Маги бе съборена на земята, но все още се бореше яростно, дърпаше се, риташе и мушкаше с ножа си. Рамото и част от гърдите ѝ се белееха под скъсания плат на дрехите ѝ, а лицето ѝ под несигурната светлина бе изкривено от страх, такъв, какъвто Рафи не беше виждал преди.

Един парцалив работник се опита да я хване за китката. Тя промуши с ножа си опакоето на дланта му. Работникът изкрещя, когато от раната бликна силна струя кръв.

Един тежък ботуш уцели Маги отстрани по главата и борбата ѝ бе прекратена. Тя изпадна в безсъзнание и ножът тупна от безжизнената ѝ ръка.

Човекът, който я беше ритнал, я повдигна нагоре и я притисна до себе си, а ръката му замачка яростно разголената ѝ гръд. Рафи го погледна в лицето и разпозна белязаната триумфираща физиономия на Анри Льомерсие.

— Трябва да почакате на опашка, *приятели* — озъби се капитанът. — Аз пръв я видях, но не се тревожете, наоколо е пълно с такива.

Той я повлече към пресечката. Осъзнавайки, че на практика една жена не може да бъде изнасилена от повече от един мъж едновременно, заобиколилите ги побойници поотстъпиха назад, отваряйки място около Маги и похитителя ѝ.

Смелостта беше единствената надежда. Рафи изскочи от тълпата, стовари ръба на дланта си върху гърлото на Льомерсие и сграбчи Маги, когато французинът отпусна хватката си.

Когато Рафи я повдигна, усети твърдите очертания на пистолет във вътрешния ѝ джоб. Един куршум нямаше да ѝ помогне срещу тълпата, но на него можеше да му бъде от полза. Преметна омекналото ѝ тяло на лявото си рамо и в същото време премести пистолета в своя джоб. После хукна по пресечката, по-далеч от площада, молейки се тълпата да закъснее с реакцията си.

Преди да бе изминал и десет метра, зад него се разнесе рев:

— Още един шпионин на Уелингтън! — изкрещя задавено Льомерсие. — Убийте ги и двамата!

Един камък улучи Рафи по рамото и го отклони встрани. Когато се съвзе, той се осмели да погледне назад и видя, че Льомерсие е събрал тълпата около себе си и ги преследва.

Тъй като тежестта на Маги го забавяше, Рафи нямаше да може да избяга от тълпата. Имаше само един възможен изход. Той извади пистолета от джоба си и го зареди с една ръка. За миг отново пред очите му се мярна ужасното видение как тълпата я разкъсва и помисли дали да не изпрати единствения куршум в сърцето ѝ.

Мисълта изчезна също така бързо, както бе дошла. Не можеше да нарани Марго, дори ако трябваше да я спаси от ужасяваща смърт. Той вдигна пистолета и протегна ръка, целейки се също толкова съсредоточено, колкото и когато стреляше по мишени на стрелбището.

Изстрелът прозвуча странно и за един сърцераздирателен момент той помисли, че оръжието е засякло.

Тогава пистолетът даде откат в ръката му. Времето като че ли течеше по-бавно и той почти видя как куршумът се върти във въздуха, отдалечавайки се, докато улучи Льомерсие право между очите.

Все в това странно забавено движение изражението на французина се смени от порочна страст в невярващ шок. Когато силата на куршума отхвърли Льомерсие назад в ръцете на побойниците, от раната се разхвърчаха кръв и кости. Загубила водача си, тълпата се разпръсна в объркване.

Рафи не загуби повече време в наблюдения. Вдигна Маги, обърна се и се затича в плетеницата от пресечки, които заобикаляха площада, кривваше ту наляво, ту надясно. Неочакваният изстрел забави тълпата достатъчно, за да може да се изплъзне от полезрението ѝ.

След пет минути лудешки бяг Рафи усети, че никой не го преследва, той спря да си поеме дъх. Харесваше Маги точно такава, каквато беше, но все пак тя тежеше доста повече от едно перце, а дробовете му горяха от напрежение.

Поемайки големи глътки въздух, той я положи на паважа и бързо я огледа. Беше прекалено тъмно, за да разбере нещо повече, но дишането и пулсът ѝ изглеждаха нормални.

В далечината откъм площад „Карусел“ още се дочуваха викове. Когато си пое достатъчно въздух, той я вдигна на ръце и тръгна. В края на краищата стигна до един от булевардите, спря карета и с две думи нареди на кочияша да ги откара в хотел „Мир“.

В тъмното усамотение на каретата той я прегърна и черното ѝ наметало се разстла над двамата. Бе загубила шапката си на площада, но бляскавата ѝ коса все още бе скрита под черен шал. Той го развърза и внимателно опипа мястото, където я бяха ритнали, молейки се дано тежкият ботуш не я е ударил зле. За свое облекчение установи, че явно гъстата коса е омекотила силата на удара.

Той я люлееше в прегръдките си, опитвайки се да стопли измръзналото ѝ тяло. От косата ѝ още струеше миризмата на лек екзотичен парфюм, спомен за елегантната графиня. Но с неясно учудване той осъзна, че в този момент нежността бе взела връх над страстта му.

Когато стигнаха хотел „Мир“, той излезе от каретата, хвърли една златна монета на кочияша и отнесе Маги нагоре по стълбите, без да се оглежда. Портиерът явно се смая, но не каза нищо. Човек не

задава въпроси на един дук, дори ако носи в ръцете си раздърпана и изпаднала в безсъзнание жена.

Ритникът по вратата на апартамента му накара слугата да се разтича. Рафи внесе Маги вътре и изсъска:

— Накарай портиера да доведе една камериерка и да донесе чиста нощница. После иди за лекар. Трябва ми до половин час, даже ако се наложи да го доведеш с оръжие.

Апартаментът беше малък, без стая за гости, затова Рафи я внесе в собствената си спалня. Облечената ѝ в черно фигурка се губеше в огромното легло. Иронията не му убягна — беше си мечтал да я има в леглото си, но не по този начин. Господи Боже, не по този начин.

Той запали свещите на свещника и го сложи на нощната масичка. Бледото измъчено лице на Маги беше невероятно спокойно, докато той смъкваше разкъсаната риза от оголените ѝ гърди.

Влезе една прозяваща се камериерка по домашно облекло, носейки преметната на ръката си бяла дреха. Рафи вдигна очи към нея.

— Ще ти платя нощницата. Съблечи тази дама и я облечи с нея.

Камериерката премига. Когато господата водеха дами тук, те обикновено настояваха сами да извършат процедурата по събличането. Тя сви рамене съвсем по френски и се зае да изпълни задачата си.

Рафи излезе от стаята. Приятелите, които го познаваха като женоядец, сигурно щяха да се смеят на тази мисъл, но след това, което беше преживяла Маги, щеше да бъде непростимо нарушение на личния ѝ живот, да гледа как я събличат или самият той да го направи.

След няколко минути камериерката отиде отново да спи, а сънените ѝ очи се отвориха широко, като видя какъв бакшиш ѝ даде Рафи.

Когато влезе отново в стаята си, Маги лежеше под завивките и сякаш беше заспала, а единственият знак за разправата с нея беше драскотината на лявата ѝ буза. Камериерката бе вчесала косата ѝ и тя се разстилаше по възглавницата като нежна златиста мъгла. Фина бродерия обкръжаваше деколтето на ефирната муселинена нощница и тя изглеждаше като ученичка, с изключение на това, че ученичките нямаха лица като нейното.

Лекарят пристигна бързо, несъмнено в резултат на убедителността — или заплахите — на неговия слуга. Казаха му само, че пациентката е попаднала в улично сбиване. Лекарят я прегледа,

докато Рафи се разхождаше неспокойно из претъпканата с мебели гостна.

След едни безкрайно продължил момент лекарят излезе от спалнята и каза:

— Младата дама е имала голям късмет. Освен няколко драскотини и главоболието няма друго. Няма счупени кости и признаци за вътрешни увреждания.

Като видя в какъв вид е човекът, който го бе повикал, лекарят добави:

— Искате ли да прегледам и вас? И на вас като че ли не ви се е разминало.

Рафи махна нетърпеливо с ръка.

— Нищо ми няма. Или поне не усещам — уточни той. Сега, когато тревогата му бе отминала, усети болките и охлузванията по цялото си тяло. Беше точно както едно време, когато конят му го хвърли от седлото на едно състезание и през половината поле галопираше над него.

След като прати слугата да си легне, Рафи стъкна огън в малката камина, свали палтото и обувките си и седна с чаша бренди в ръка до леглото. Не искаше Маги да се събуди на чуждо място, без да види познати лица, затова реши да седи тук до нея, докато отново се върне в съзнание. И докато протягаше дългите си крака, си помисли без капчица хумор, че дори тя да го мрази, все пак не ѝ е непознат.

Отпиваше от брендите, желаейки си да пропъди от ума си мисълта, как куршумът му се забива в черепа на Льомерсие. И понеже не можеше, се насили да погледне право в лицето факта, че беше убил човек. Ако бе улучил французина така, че да не го убие, щеше ли да постигне същия ефект? Тогава бе действал абсолютно инстинктивно, а очевидно инстинктите му бяха като на дивак. Най-малкото, когато ставаше дума за Марго. Ако беше имал оръдие, щеше да гръмне с него в тълпата, за да я спаси.

Той уморено потърка слепоочията си. Изстрелът беше необходим и в същите обстоятелства не би се поколебал отново да постъпи по същия начин. Но отнемането на човешки живот не беше действие, което да може да се пренебрегне, сякаш няма никакво значение. Може би някой ден щеше да попита приятеля си Майкъл Кениън, който е бил войник, дали човек изобщо може да свикне да убива.

Или може би нямаше да го запита. Имаше доста много въпроси, на които би предпочел да не знае отговорите.

Задряма, но се събуди от слабо неспокойно движение. Изправи се на стола и видя, че Маги се върти насам-натам, а на лицето ѝ е изписан страх и гърдите ѝ се повдигат във въздишки. Докато я наблюдаваше, тя подскочи и изпищя, същият смразяващ кръвта панически писък, който беше надала на площада.

Той веднага се събуди напълно, скочи от стола и седна на ръба на леглото.

— Маги, всичко е наред! — каза той хрипливо. — Тук си в безопасност.

Тя отвори очи, но те бяха замаяни, не го позна. И докато събираше дъх, за да изпищя отново, той я разтърси за рамото.

— Събуди се, Маги. Няма нищо страшно.

Тя полека фокусира погледа си върху него.

— Рафи? — изрече тя несигурно. Изправи се бавно и седна в леглото.

— Да, скъпа. Не се тревожи, само те удариха по главата, иначе ти няма нищо.

Той говореше нежно, но думите му явно бяха съживили спомена за сбиването. Тя извика, сгърчи се и се разтърси от хълцания и ридания.

Рафи я притегли в прегръдките си и тя се вкопчи в него като удавник. В едно отдалечено ъгълче на мозъка му се мярна мисълта, колко силно е разстроена. Невъзмутимата графиня изглеждаше като крехка жена.

Но това не беше графинята, това беше Марго, и тя бе ужасно ранима. Той прегръщаше здраво треперещото ѝ тяло, шепнейки успокоителни думи и уверения. Когато хлипането ѝ поутихна, той каза:

— Льомерсие насъска тълпата срещу тебе. Видя ли го?

Тя кимна, прикрила лице.

— Ако това ще те успокои, правосъдието не закъсня да го посети.

Тя трепна и вдигна поглед към него.

— Да не би ти...

— С твоя пистолет — каза той. — Чисто, поетично правосъдие.

Описа с няколко думи какво се бе случило и как бе успял да се спаси заедно с нея.

На лицето ѝ се изписа удовлетворение, което обаче бързо изчезна.

— Продължавам да ги виждам — каза тя с треперещ глас. — Лицата и ръцете, и всички посягат към мене... Колкото и да се опитвам, не мога да избягам. И тогава, тогава...

Тя отново зарови лице на гърдите му. Поглаждайки я по косата, Рафи каза ободрително:

— Маги, всичко свърши, и ти си в безопасност. Няма да позволя да ти се случи нещо.

Тя вдигна глава и го погледна, а зениците ѝ бяха така разширени, че очите ѝ изглеждаха черни. И каза с потреперващ глас:

— Рафи, аз... искам да се любиш с мене.

15.

В този ден, така изпълнен с драматични събития, най-зашеметяващото бяха думите на Маги. Рафи каза невярващо:

— Знаеш ли какво говориш?

Макар че дългите ѝ светли мигли бяха натежали от сълзи, тя го погледна с необикновено ясни очи.

— Знам за какво те моля и знам, че не е честно към тебе, но искам... имам нужда... да забравя.

Гласът ѝ се пречупи и тя потръпна, затваряйки за момент очи, преди да ги отвори и да поднови молбата си.

— Рафи, ако някога си се интересувал от мене...

Той още се въздържаше. Въпреки най-ярките си фантазии усещаше, че не иска да я вземе така, когато е наранена и изплашена. Искаше тя да го пожелае, както той я желаше, не да вижда в него само начин да потисне непоносимия спомен.

Тя посегна и поглади леко бузата му с върха на пръстите си, а изражението ѝ беше отчаяно:

— Моля те...

Рафи не можеше да понесе да гледа как тя пречупва гордостта си. Той се обърна към ръката ѝ, целуна я по дланта и прошепна:

— О, Господи, Марго, толкова дълго чаках. Толкова, толкова дълго...

Желанието, което го изгаряше от толкова много дни, се нажежи до бяло и за миг погледът му се замъгли. Повече от всичко на света той искаше да се зарови в нея, да се изгуби в страстта. Но сега не беше време за диво безразсъдно съвкупление; ако трябваше да ѝ помогне, необходимо беше да е по-силен и по-спокоен от нея.

Той хвана раменете ѝ и я привлече към себе си, за да я целуне. Веднага щом я докосна, тя започна да трепери.

Той остана съвършено спокоен.

— Това от желание ли е, или от страх?

Избягвайки погледа му, тя отвърна:

— По малко и от двете.

Колко странно, помисли си той, предната вечер се бе питал дали е способен да я изнасили; самата мисъл, че Марго може да се страхува от него, го прободеше в стомаха като нажежен ръжен.

Докато се мъчеше да реши какво да прави, тя вдигна ръка и нервно я прокара през косата си. Ръкавът на нощницата се плъзна леко надолу и откри една ужасна синина на ръката ѝ.

Когато видя мораво-синкавото петно, той пусна раменете ѝ. Осъзнавайки, че някакви непознати са я наранили, почувства желание да убива.

— Това не е добра идея — каза той твърдо. — Не искам да правиш нещо, за което по-късно ще съжбяваш.

— Няма да съжбявам за това. — Тя взе ръката му и я притисна към сърцето си. — Трябва да си припомня, че... че не всички мъже са зли грубияни.

Неспособен да прикрие металната нотка в гласа си, той отговори:

— Като се вземе предвид, че съм егоистичен, надменен и самомнителен женкар, сигурна ли си, че представлявам добър избор, за да си върнеш вратата в мъжете?

Лицето ѝ пламна.

— Съжбявам за това, което казах. Не... не исках да те нараня.

— Напротив, искаше, и то с известно основание. Наистина съм егоистичен, със сигурност надменен и твърде е възможно да съм самомнителен — той се направи, че размишлява. — Не съм сигурен дали ще приема, че съм женкар... иска ми се да мисля, че упражнявам пороците си в цивилизована форма.

— Тогава ще оттегля специално това обвинение. — Тя му отправи потрепваща усмивка. — Примирие?

Искаше му се да я развесели, но когато надникна в пепелявите ѝ очи, видя там опустошение. Смрази го мисълта, че единствено силата на волята я удържа да не се разпадне, но дори и най-силната воля си има граници. Ако някой не я върнеше назад по стръмнината на страха, можеше да пропадне в бездната.

— Примирие, скъпа.

Той отново я притегли в прегръдките си и склони глава към нея. Когато устните им се докоснаха, двамата почувстваха нещо като лек удар, като искрата, която понякога прескача в студено време. Част от

нея бе привличането, което винаги бе трептяло помежду им, но сега се долавяха и скрити страсти.

Докато отговаряше на целувката му, тя постепенно се отпускате, но това трая съвсем кратко. Тя затвори очи и внезапно отново се смръзна. После впи пръсти в ризата му и я задърпа, за да я измъкне от панталоните.

Той хвана ръцете ѝ и ги спря.

— Има още много време, докато съмне, а аз искам да използвам добре всеки миг — каза той успокоително. — Отпусни се, почини си, наслаждавай се. Обещавам ти, че когато всичко свърши, онова, което стана на площад „Карусел“, ще ти изглежда само като далечен кошмар.

Тя прехапа устни.

— Съжалявам, Рафи. Когато затворя очи, виждам отново ръцете и лицата. То е... то е като че си обкръжен от вълци. — Тя си пое дъх на пресекулки. — Не мога да контролирам страха и единственото, което знам, че е по-силно от страха, е страстта.

— Вярно е, че страстта може да ни накара да забравим всичко друго поне за момент — съгласи се той.

Но знаеше също така и че за нея ще е трудно да се отдаде на желанието, когато е толкова близо до точката на емоционалния срив.

Тогавя му стана ясно как да действа. Тя неведнъж го бе наричала ваша светлост с острия си като бръснач сарказъм. По същия начин за него възхитителната графиня бе изчезнала и на нейно място се бе появила Марго Аштън. Той каза тихо:

— Нужно ни е нещо повече от примирие, Марго. Нека се опитаме да се върнем към предишните си години, към времето, преди животът ни да стане толкова мъчителен и усложнен. Забрави снощното сбиване и всички други епизоди, които са ти оставили белези и цинизъм. Представи си, че си на осемнадесет години и аз съм на двадесет и една, и светът е едно безкрайно обещаващо място.

— Не знам дали ще мога — каза тя, а гласът ѝ потрепваше. — Само да беше възможно да се върнем назад.

— Бих те пренесъл в миналото, ако можех, но се страхувам, че това не е по силите ми. — Той нежно отмахна един блестящ кичур коса от ожулената ѝ буза. — Но все пак за няколко часа можем да пресъздадем онова, което би могло да бъде, ако светът беше по-просто... или по-приветливо място.

— Светът не е нито прост, нито приветлив — каза тя с горчивина.

— Тази нощ е такава — Той вдигна ръцете ѝ и ги целуна така, сякаш тя беше направена от крехък като яйчена черупка порцелан. — Повярвай, Марго, поне само за следващите няколко часа.

Нежните ѝ пръсти бавно се разтвориха.

— Ще се опитам, Рафи.

Той продължи да я целува, като нарочно съсредоточаваше цялото си внимание върху чувственото сливане на устните им. Тази нощ беше тяхната брачна нощ, за която си бе мечтал, когато бяха сгодени. Нищо на света нямаше значение освен нежността на нейните или на неговите устни, грапавата влажност на езика ѝ, топлината на гърдите ѝ, които се притискаха до неговите.

На осемнадесет години Марго беше невинна, но и пламенна, и жадна за нови познания. Макар че на двадесет и една години Рафи имаше достатъчно опит, за да бъде сигурен, че всичко ще мине гладко, у него бликаше достатъчно младежки оптимизъм, който го караше да вярва в щастливите развръзки.

За миг грозната действителност на това, което бе унищожило този оптимизъм, нахлу в представите му, но той я отблъсна. Тази нощ бе за онова, което можеше да бъде, и той си обеща, че ще ѝ поднесе като дар всичките изтънчени умения на любовта, които някога бе научил.

Както когато успокояваше изплашения кон на Касълрий, той си наложи вътрешно спокойствие, за да може настроението му да се предаде на Марго. Страхът ѝ постепенно започна да намалява и напрежението се заоттича от нея като пясък от пясъчен часовник.

Когато тялото ѝ отново стана податливо, той започна да обсипва с целувки високите ѝ скули. Достигна до ухото ѝ и започна да облизва сложните му извивки с езика си.

Тя въздъхна от удоволствие и отметна назад глава. Покорно, помисли той, какво доверие е необходимо, за да изложиш така незащитеното си гърло пред друго същество. Странно, въпреки всички подозрения и конфликти помежду им тя можеше да му вярва дори когато беше най-беззащитна.

Той притисна устни до нежната кожа под челюстта ѝ, усещайки биенето на пулса и шепнещото трептене на дишането ѝ. Пъхна едната

си ръка под гърба ѝ за опора и започна да разкопчава малките кръгли копчета, които затваряха предната част на нощницата ѝ.

Когато откри бялата ѝ кожа, устните му леко се разтвориха. Представяйки си, че тази нощ е миналото, по-простото време, той усети прекрасна палавост, докато слизаше все по-надолу и по-надолу. Когато лекичко духна в прелестната долчинка, която образуваха гърдите ѝ, тя потрепна и започна да мачка мускулите на гърба му с неспокойни пръсти.

След шест копчета нощницата нямаше накъде повече да се отваря, затова той посегна към долния край на дрехата, за да я съблече цялата. Но когато го повдигна до средата на бедрата ѝ, спря. Когато облечен мъж се люби със съблечена жена, това налага усещането за власт и доминиране, а той не искаше Марго да чувства такова нещо. Трябваше да бъдат еднакво незащитени.

Той се спусна от леглото и сръчно се освободи от дрехите си, после отново се присъедини към нея, когато очите ѝ се отвориха, за да видят докъде е стигнал. Светлината на свещта драматично очертаваше високите ѝ скули, но сянката на страха все още тегнеше над нея.

— Не съм те напуснал, Марго — каза той тихо. — Тук съм, докато ме искаш, не повече.

Макар че ако тя бе поискала да го спре, той не знаеше как би го понесъл.

Този път тя се приближи към него, обвивайки тънката си здрава ръка около голия му кръст, преди да докосне устата му с пълните си устни. Той разбра, че тази нощ тя ще говори малко, затова от него зависеше да усети от какво има нужда тя.

Докато траеше дългата спокойна целувка, която последва, той издърпа нощницата над измъчващите го извивки на нейното тяло. Ефирната тъкан остана нагъната около раменете ѝ няколко минути, защото никой от тях не искаше да се отдели от другия достатъчно дълго, за да може дрехата да бъде издърпана над главата ѝ.

Накрая той се откъсна и издърпа дрехата, после я хвърли настрана. Когато погледът му падна върху нея, той неволно въздъхна. Какъв глупак е бил да мисли, че всички жени си приличат. За него Марго беше въплъщението на женската тайна, възбуждаше го така, както никоя жена преди това.

Той изрече с потрепващ глас:

— Ти си толкова хубава, колкото винаги съм знаел, че ще бъдеш.

Тя се усмихна бегло, после притисна лице към рамото му като плахата девствена младоженка от неговите представи.

— Хубаво е да си представяш. Да започнеш отново — прошепна тя, а дъхът ѝ галеше шията му.

— Повече от хубаво. Прекрасно. — Той я погали по косата и блестящите кичури се заплетоха в пръстите му. — Вълшебно.

Когато тя издаде въздишка на удоволствие, движението накара зърната ѝ закачливо да се плъзнат по гърдите му. Тялото му се напрегна болезнено, беше по-нетърпеливо от ума.

За момент той се залюля опасно между страстта и въздържанието. Може би тя беше готова...

Не. Твърде рано беше. През годините трескавите му мечти за нея бяха продукт на собственото му нестихващо желание, но тази нощ неговите нужди трябваше да отстъпят на втори план.

След като се овладя, той нежно я положи обратно на възглавницата. Тя беше податлива като върба, като доверчивото момиче, каквото бе някога. Забележително според него беше това, че поне за тази нощ тя бе успяла да остави настрана упоритата си независимост и да предпочете нежното женствено копнение.

Множество синини, непристойни и грозни, бяха белязали сметановото съвършенство на тялото ѝ. Той инстинктивно докосна с устни пурпурно черното петно на китката ѝ, преди да си припомни, че трябва да бъде по-внимателен.

— Заболя ли те?

— Не. — Пръстите ѝ се свиха. — О, не.

Приемайки това като насърчение, той погали леко с езика си всеки белег. Рамо, лакът, хълбок, ребра, корем и бедро. Накъсаното ѝ дишане съпровождаше пътя на устните му като музикален контрапункт.

Когато бе отдадено възмездие на всяка рана, той обхвана покорните ѝ гърди с шепи и зарови лице в нежната падина помежду им. Сърцето ѝ биеше до бузата му, мощно, топло и жизнено.

Ако нещата се бяха развили другояче — ако пистолетът беше дал засечка, — това непобедимо сърце щеше да замлъкне завинаги.

В желанието си да отминне немислимото той обърна глава и започна да смуче гърдата ѝ. Тя изпъшка и се изви нагоре, а зърното ѝ

щръкна към свода на устата му.

Хълбоците ѝ започнаха да се движат с неспокойна жадност, затова той спусна и двете си ръце надолу, прилепяйки длани към богатите ѝ чувствени форми от талията към бедрата. Светлокафявото петно между бедрата ѝ беше само малко по-тъмно от косата ѝ, по-скоро есенен дъб, отколкото лятно злато.

Докато облизваше топлата изпъкналост на корема, той плъзна длан между коленете ѝ. Тя внезапно изпъшка, но с явно неудоволствие, и стисна крака.

— Повярвай ми, Марго — прошепна той. — Естествено е да си нервна първия път, но ти се кълна, че няма да те нараня.

Тя издаде звук, като че ли изтръгнат някъде издълбоко. После, с явно усилие, се помъчи отново да се отпусне.

Той галеше напрегнатите ѝ крайници, докато почувства, че тя наистина се отпуска. В същото време и в същия ритъм притискаше и целуваше гърдите и корема ѝ. Когато ръката му достигна дотам, където започваше вътрешната част на бедрото ѝ, тя излъчваше топлина и желание. Той зарови пръсти в мекия къдрав пух към скритите под него тайни.

Когато я докосна, тя нададе лек вик. Хълбоците ѝ се разтърсиха от спазъм, притискайки се към ръката му. Той проникна по-дълбоко, напипвайки гънките на деликатната плът, които пулсираха под пръстите му, изкусително влажни.

Докато я галеше и опитно проникваше все по-навътре, тя заби болезнено нокти в рамото му.

— С-сега? — изпъшка тя.

— Скоро, любима. Скоро.

Той продължи, докато усети, че тя е на ръба на кулминацията. Тогава, разтърсен от мъчително желание, се надвеси над нея. Започна да навлиза бавно и стегнатата, приканваща прегръдка на тялото ѝ беше всичко, за което си бе мечтал, и нищо повече. Знаейки, че малко му остава да избухне, той спря, а цялото му същество туптеше с настойчивост, която заличаваше целия свят с изключение на нея.

Маги бе очаквала, че когато за пръв път слоят непознаващите се взаимно свои тела, ще усети нещо непривично, но нямаше нищо такова. Природата явно ги бе предопределила за идеални партньори и

тя се чувстваше цялостна както никога досега. Съвсем несъзнателно тазът ѝ се изви нагоре, притискайки се до Рафи.

Той прошепна:

— С-сега.

Той се бе надвесил над нея, светлината очертаваше широките му рамене, изрязаните му черти се губеха в полумрака. Синините по него бяха също толкова много, колкото и по нея, и тя отново потръпна при мисълта, колко смелост и сила бе проявил, спасявайки жена, която презира.

Той беше великолепен, целият сила и мъжествена грация, и тя искаше да се наслаждава на всеки миг от тяхното съвкупление. В едно отдалечено ъгълче на ума ѝ бе заседнала мисълта, че скъпо ще плати един ден за тази наслада, но точно сега отказваше да мисли за това. Желаяйки го все повече, тя обви ръце около гърба му и го дръпна надолу, привличайки върху себе си тежестта на цялото му тяло, която я притисна в пухения дюшек.

Още откакто Рафи бе пристигнал в Париж, около тях се кълбяха буреносни облаци и когато той влезе в нея, бурята се разрази. Тя я подхвана яростно, мина като вихрушка през кръвта ѝ и помете целия страх и всички съмнения. После светкавица озари всяка клетка от тялото ѝ. Тя изстена и се притисна към него, търсейки сигурност наред бурята.

Гръмотевиците отзвучаха надалеч, оставяйки тялото ѝ потръпващо, а мисълта разпиляна на парчета. Започна постепенно да осъзнава, че той все още е твърд в нея. Тя прокара длани по гърба му, от който се стичаше пот.

— Ти не си...

— Не се тревожи за мене — каза той, преди тя да довърши. — Нощта е млада.

Макар това да не беше вярно, тя предпочете да не му противоречи. Достатъчно беше просто да е свързана с него. В безопасност.

Желанието обаче все още кипеше в нея. Рафи разбираше тялото ѝ по-добре, отколкото тя самата, защото знаеше кога да започне отново да се движи. Първите му движения бяха незабележими, но я сгряха невероятно много. Тя се нагаждаше към тласъците му и колкото по-бързо ставаше темпото, толкова повече те взаимно се възпламеняваха.

Близостта помежду им бе одиране, оголване на ум и тяло, плашещо с напрегнатостта си.

Тя неистово мятеше глава, докато телата им се сливаха с учудваща сила. Всичко преди това беше пролог, просто увертюра към един глад, по-настойчив от всеки, който досега бе изпитвала. Този път надигащата се буря беше не вятър, а огън, който изпепеляваше мисълта ѝ, докато в нея остана само пламък. Страхът и предпазливостта, гневът и омразата бяха изчезнали, оставяйки само кристално ясното съзнание, че мъжът, когото обича, я обладава страстно и неизмеримо нежно.

Постигна разтърсващо удовлетворение и се остави на пламъка да я погълне. Неспособна да потисне думите си, тя прошепна:

— Обичам те.

Буря и пламък. Разпадане и прераждане. Като насън тя го дочу да стене:

— О, Господи... Господи, помогни ми!

Със стряскаща неочакваност той се отдръпна от нея, притискайки я в ръцете си, и тя усети подпалващия му допир върху корема си. След няколко безумни движения спермата му се разля между тях.

Тя го притисна с всички сила, а по миглите ѝ избиха сълзи. Рафи отново я предпазваше от възможна катастрофа.

През годините, когато тя и Робин бяха любовници, бяха вземали строги предпазни мерки да не заченат дете, защото в техния опасен живот нямаше място за семейство. Тя осъзнаваше, че това все още е вярно.

Но плачеше отчасти и заради това, което можеше да бъде — заради децата, които тя и Рафи биха могли да имат в отминалите тринадесет години; заради детето, което можеше да бъде заченато в нежност тази нощ. Отлетяло като вятъра, както всичките ѝ останали мечти.

Рафи отмести тежестта си от нея и изтри и двамата с хвърлената настрани нощница. После я прегърна и двамата се гмурнаха в съня, без да продумат.

Тя не намираще думи, с които да опише как се чувства.

С ужасено изхълцване Маги се събуди от кошмара си. Паника, болка, разрушение — всички познати, вдъхващи ужас страхове, отключени от инцидента на площад „Карусел“, нахлуха в главата ѝ.

Тя потръпна и се сгуши до Рафи. Дори и в съня си той излъчваше сигурност. Почти несъзнателно тя погали гърдите му, пригладжайки тъмните косми, така чувствени под пръстите ѝ.

Когато усети, че дишането му се променя, тя спря, не искаше да го буди. Но разбра и че не може да удържи ръцете си. Обичаше гладката топлина на кожата му, осветявания от свещта контраст между неговата мургавина и нейната белота.

Едно размърдване под чаршафите показа, че най-малкото част от него е будна. Сякаш живееща свой живот, ръката ѝ дръпна чаршафа и го докосна. Разгорещената мъжка плът набъбна под ръката ѝ.

Очите му все още бяха затворени, но той повдигна ръка и започна да гали основата на врата ѝ. Топлина се разля по нея и ѝ се прииска да мърка като котенце. Дори нещо повече, искаше ѝ се да ръмжи като лъвица.

Тя започна да го целува, отминавайки устата му заради други чувствителни места. Преходът между челюстта и гърлото, ямката над ключиците му, плоските му гладки зърна, леката падина между мускулестите бедра и стегнатия корем.

Макар че той не помръдна, оставайки легнал по гръб, дишането му се ускори и дясната му ръка започна да гали всичко от нея, което успяваше да докосне. Заклевайки се, че този път ще го докара до полуда, тя се наведе напред и го целуна по най-чувствителното място, използвайки устата и езика си, за да покаже това, което не можеше да изрече на глас.

Той си пое дълбоко дъх и крайниците му затрепериха. Тя удвои усилията си, черпейки отбилата си, за да го накара да се раздвижи. Този път бурята щеше да го отнесе точно така, както бе отнесла и нея.

Той изстена гърлено и заби юмрук в дюшека. Но преди тя да успее да го докара до кулминация, той изведнъж отхвърли пасивността и я преобърна по гръб, разменяйки местата. Доставяше ѝ удоволствие с вещина, горещата му уста я подпалваше, докарваше я до ръба на екстаза, докато тя започна да вие от неистово желание.

Накрая те се сляха като звънтящи цимбали. Това не беше припомнената невинност на младостта, а пламенната чувственост на

опита — умела, знаеща и безсрамна.

Но въпреки замъгляващото разума удоволствие тя знаеше, че само тялото му е изцяло увлечено. Умът и душата му се въздържаха, оставяйки сянка от празнота в самото сърце на близостта.

Дори когато потръпна в конвулсивно облекчение, тя бе тъжна. Той беше най-превъзходният любовник, какъвто човек можеше да си представи — с изключение на това, че бе направил това, което бе направил, без любов.

Марго заспа в ръцете му, все още потънала в изтощението, а обърканата ѝ коса се бе разстлала по голите му гърди. Рафи беше толкова уморен, че не му стигаха сили да вдигне ръка и да отметне тъмнорозовите къдри от очите ѝ, да прокара пръст по нежните черти на лицето ѝ. Но не можеше да заспи.

Човек би казал, че е щастливец, защото съдбата му бе дала възможността да се освободи от натрапчивите си мечти, като му позволи тази страстна интерлюдия с жената, която го държеше в плен.

Но не беше точно така. Макар да бе постигнал целта си и за кратко да бе изличил мисълта за нея от измъчващите го спомени, за него тази победа беше куха.

Години наред беше мечтал как Марго ще дойде при него с топли думи на копнеж и възпламеняваща подкана. Тази нощ част от мечтите му се бе осъществила, но бе открил, че подканата е куха, когато ги няма топлите думи.

Ако между тях бе имало само мълчание, той би могъл да поддържа илюзията, че наистина са любовници. Вместо това Марго бе така оплетена в премеждията на своя живот, че любовните думи ѝ се бяха изплъзнали. Признанието ѝ го бе наранило по-дълбоко, отколкото бе допускал, защото знаеше, че е предназначено за друг мъж. Андерсън владееше сърцето ѝ. Единствено случайността я бе докарала тази нощ в неговото легло, когато тя отчаяно се нуждаеше от забрава.

Въпреки болката той искаше тази нощ да не свършва. Беше искал да си върне Марго Аштън и с горчиво-сладката измамливост, присъща на отговорите, които боговете дават на човешките молби, той бе получил онова, което бе искал.

Но Рафи не бе разбрал, че ако си върнеш Марго, щеше повторно да се влюби сляпо и безразсъдно в нея, както тогава, на двадесет и една години.

Страстта към графиня Янош бе само друго име на тази любов, но той достатъчно цинично бе избягнал да нарече чувствата си с истинското им име. В тъмнината, докато бледата зора посребряваше рамките на прозорците, той осъзна като в проблясък на светкавица, че никога не е преставал да обича Марго. Независимо от предателството и лъжите ѝ, независимо през колко легла беше минала, той я обичаше — повече от мъдростта, повече от гордостта, повече от самия живот.

А на сутринта тя щеше да го напусне. Утре всички бариери щяха отново непохватно да заемат местата си може би с още един слой от срам у нея, заради това, което така безсрамно бе направила.

Иронията бе съкрушителна. Рафаел Уитбърн, пети дук Кандовър, бе любимец на боговете — надарен със здраве, духовитост, чар и богатство повече, отколкото човек може да си представи. Хората, които го познаваха, му се възхищаваха и го уважаваха.

Но той бе почернил съдбата си с тъмната отчайваща ярост заради това, че единствената жена, която за него означаваше повече от всичко друго, не можеше да го обича. Тя се бе интересувала от него, когато беше млада, така е, но не дотолкова, че да му бъде вярна през кратките месеци на годежа им. Никога не бе станал първият за нея, нито тогава, нито сега, когато един предател и шпионин означаваше повече за нея.

Загледан в избледняващата тъмнина, Рафи се запита каква ли дълбока, осакатяваща празнота го бе направила неспособен да обича друга жена освен онази, която не можеше да му отвърне с любов.

Утре щеше да има достатъчно време да мисли над това. Засега ще вкусва тази шепа мигове с единствената жена, която някога е обичал.

С мрачната увереност, която винаги лежи отвъд надеждата, той съзнаваше, че това е единственото време, с което някога ще разполага.

16.

Когато се събуди, Маги се почувства добре отпочинала, макар ниското слънце да показваше, че е още рано. В ясната светлина на деня трудно можеше да повярва, че бе имала смелостта да поиска от Рафи да се люби с нея. Но топлото му едро тяло, легнало до нея, бе неоспоримото доказателство за това, което се бе случило.

Като светска жена, тя бе помислила, че той вероятно няма да ѝ откаже; макар жените да имаха нужда от причина, за да пожелаят интимност, на мъжете обикновено им трябваше само място. Тя беше имала причина, а Рафи бе предоставил мястото... Но това, което се бе случило помежду им, бе отишло далеч отвъд всичко, което тя бе способна да си представи, и щеше да остане запечатано завинаги в мозъка ѝ.

Тя леко извърна глава и започна да изучава спящото тяло на Рафи. Многобройните му натъртвания бяха достигнали мелодраматичния синьо-червен цвят. Само Господ знаеше как я бе измъкнал от онази тълпа. Вземи му титлата и богатството, и влиянието, и той отново ще бъде мъж сред мъжете — силен, смел и сърцераздирателно красив по съвършено мъжки начин.

Маги затвори очи натъжена. Винаги бе съзнавала, че ако станат интимни, тя отново безпомощно ще се влюби в Рафи, и това се случи. Любовта винаги я бе имало, още откакто го бе срещнала преди тринадесет години. Може би точно затова никога не бе успяла да обича Робин така цялостно, както го заслужаваше.

Не, проблемът не беше колко обича Робин, а как го обича. Тя се интересуваше от двамата мъже повече, отколкото можеше да се изрази с думи, но обичаше Рафи едновременно конфликтно и хармонично, с предизвикателство и разбиране.

Странна бе мисълта, че именно по-трудните елементи в техните взаимоотношения придаваха на чувствата ѝ към него такава дълбочина и интензивност. С Робин винаги имаше хармония и любовта им беше

любов между приятели, почти братска. Тя искаше Рафи за партньор, първичния мъж, който я караше да се чувства най-истинска жена.

Тя преглътна с мъка и леко се изплъзна от ръката на Рафи, за да не го събуди. Макар че на света нямаше нищо друго, което да желае повече от това, да прекара живота си в неговото легло, това не беше възможно. Заговорът и смъртта още ги обкръжаваха, а и имаше обвинения срещу Робин.

Работата трябваше да продължи по един или друг начин, и тогава тя никога нямаше да види Рафи отново. Като се има предвид сексуалният огън между тях, той щеше все още да иска тя да му бъде любовница, ако гордостта му не бе наранена от начина, по който тя се бе възползвала от него. Споменът за страстта от отминалата нощ правеше за нея почти невъзможно да си представи живота без него. Ако наистина станеха любовници, тя никога нямаше да преживее края на връзката помежду им.

Когато дойдеше краят, Рафи наистина щеше да бъде съвършено очарователен, учтив и малко отегчен. Тя вече си го представяше.

Допирайки opakото на дланта си до бузата му, Маги мълчаливо се сбогува с кратките им часове на интимност, устоявайки на изкушението да го целуне още веднъж.

Тъй като дрехите ѝ бяха спретнато сгънати на стола, тя се облече, мръщейки се на невероятно многото болки и охлузвания, които откри. Малки груби кръпки прикриваха най-големите разкъсвания по дрехите ѝ, така че изглеждаше повече или по-малко прилично. Освен дето беше облечена като мъж, разбира се.

После отиде до скамейката под прозореца, сви се там, придърпвайки коленете към гърдите си, и зачака Рафи да се събуди.

Измина може би четвърт час, преди той да се размърда. Първото му движение беше към онази страна от леглото, която бе заемала Маги. Празното място го събуди, той се надигна на лакът и погледът му се плъзна из стаята, докато не я откри на скамейката под прозореца.

Отчасти успокоен, той се загледа през разделящото ги пространство с неразгадаемо изражение на лицето. Маги усети как се разсейва от изящните кичури черна коса, спускащи се към голите му гърди. Снощи бе опознала техния допир, но сега видът им ѝ предоставяше съвсем различно удоволствие.

Надявайки се в светлината на деня да е оцеляла поне малко от интимността на отминалата нощ, тя се осмели да каже:

— Добро утро.

Той я изгледа с дяволски студените си сиви очи.

— Добро ли е утрото?

Щеше много да я затрудни. Маги спусна крака на пода и си наложи да издържи на погледа му.

— Е, аз съм жива, за което съм ти безкрайно благодарна. Нямах да остане кой знае колко от мене, след като тълпата си свършеше работата.

След кратка борба с паниката, предизвикана от тази мисъл, тя продължи:

— Нямам достатъчно силни думи, за да изразя благодарността си за това, че ми спаси живота.

— Не си прави труда — изрече той, а сивите му очи бяха като две бучки лед. — Не съм го направил, за да получа благодарност.

Тя ужасена се досети, че трябва да спомене и онова, което се бе случило в горещината на нощта. Ако не го направеше, щеше да го направи той, а я беше страх какво може да каже.

— Дълга та също и извинение — каза тя с пресекващ глас. — Ти ми спаси живота, а аз те използвах по непростим начин. Да ти поискам това, което аз поисках, беше... оскърбление срещу честта и добрия вкус. Ти ми помогна да преживея кошмара, надявам се да намериш в сърцето си сили да ми простиш.

С язвителна нотка в гласа Рафи каза:

— Не мислете за това, графиньо. Сигурен съм, че жена с вашия опит знае, че мъжете обикновено не възразяват да утешават разстроени жени. А вие сте невероятно опитна. Беше привилегия да имам възможността да изпитам вашите умения.

Маги се почувства така, сякаш някой я беше настъпил. Макар че се досещаше, че той може да се разсърди, това беше много по-лошо от всичко, което можеше да си представи. Никой мъж нямаше да хареса идеята, да бъде използван като успокоително срещу болката, а специално на този мъж щеше още по-малко да му хареса. Гордостта несъмнено беше най-дълбокото от чувствата му, а тя сериозно я бе наранила.

Поне не я упрекуваше за любовните думи, които се бяха изтръгнали от нея, когато всичките ѝ защитни сили я бяха напуснали и сърцето ѝ говореше без задръжки. Ако се беше подиграл на непредпазливото ѝ признание, болката сигурно щеше да бъде непоносима.

Но тайно в сърцето си Маги не можеше да съжالياва за онова, което се бе случило, дори знаейки колко много ще ѝ струва то за в бъдеще. Тя повтори тихо:

— Съжالياвам.

Стана и се приготви да си тръгне. Гласът му я настигна през стаята:

— Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш?

Тя спря, но не се осмели да погледне към него.

— При Робин, естествено. Трябва да поговоря с него.

— Да не искаш да кажеш, че аз наистина съм успял да събудя някакви съмнения спрямо него в твоя ирационален женски ум?

Обръщайки се с лице към Рафи, тя отсече:

— Да, проклет да си, успя. Сега трябва да му дам шанс да обясни.

Той се изправи в леглото, завивките се струпаха в скута му и очите му се впиха в нейните:

— А ако няма задоволително обяснение?

— Не знам. — Раменете ѝ потрепнаха. — Просто не знам.

— Позвъни за закуската, когато стигнеш до гостната. Ще дойда при тебе след петнадесет минути.

Маги се наклони да протестира, но той я сряза:

— Няма да си тръгнеш, преди да си хапнала нещо. После аз сам ще те отведа при Андерсън.

Тя поиска да възрази, не знаейки дали да се зарадва, да се разтревожи, или да се обиди от покровителството му.

Без да я изпуска от пронизателния си поглед, Рафи каза:

— Ако си мислиш, че ще те оставя да тръгнеш сама из улиците в тоя вид, сигурно ударът по главата е причинил повече вреди, отколкото предположи докторът. Всяка нощ по улиците на Париж убиват хора, предната нощ са намерили две тела около площад „Карусел“... И като говорим за лекари — той взе едно малко шишенце и ѝ го подхвърли, —

докторът остави това за тебе, за ужасното главоболие, което ме увери, че ще имаш. Сега, ако обичаш, излез от стаята, за да се облека.

И без да я дочака да излезе, той се изплъзна от леглото, гол и прекрасен. Тъй като знаеше, че ако веднага не напусна стаята, ще се изкуши да го завлече обратно под завивките, тя бързо извърна глава и се насочи към вратата.

Щом Рафи спомена за възможното главоболие, тя осъзна, че в главата ѝ наистина бият чукове. И щом се озова в гостната, глътна едно от хапчетата на лекаря.

Колко жалко, че болките на сърцето не можеха да се лекуват така просто, както тези на главата.

Понеже беше в прекалено лошо настроение, за да изчака слугата си, Рафи започна сам да се бръсне, но умът му не можеше да се успокои. Не беше искал извинения и благодарност от Марго. Като последен глупак искаше тя като по магия да се влюби в него. Но когато се събуди и я видя свита на скамейката под прозореца, настръхнала като таралеж, той разбра, че в чувствата ѝ не са настъпили чудотворни промени.

Когато ръката му неволно натисна дръжката на бръснача, той усети жилеца болка по ръба на челюстта си. Изруга, а кръвта започна да капе в порцелановия леген. Божичко, ако не внимава, някой път може сам да се заколи. Той притисна кърпата към порязаното, за да спре кървенето, чудейки се какво, по дяволите, става с него.

Марго — ето какво ставаше с него. Винаги се беше гордял, че се държи разумно и цивилизовано. В Камарата на лордовете и сред приятелите си беше известен със своята способност да обединява противопоставящите се фракции в търсене на общ език.

Но в мига, в който бе влязъл в онази малка стая в австрийското посолство и бе познал Марго, той започна да се разпада. През последните две седмици бе губил контрола над себе си и разума си по често, отколкото в десетте години, които ги предшестваха. Ставаше съвършено ясно, че единствената причина, той да се слави като човек с умерен темперамент, е било отсъствието на нещо в живота му, което толкова да го интересува, че да го накара да загуби самообладание.

Не можеше да се изправи пред Марго в такова състояние, затова се насили да вдиша няколко пъти бавно и дълбоко. Тя бе съвършено честна по отношение на причината, поради която бе поискала той да се люби с нея, и той нямаше право да ѝ се сърди. Заради собствената си гордост трябваше да престане да се държи като лошо хлапе.

Той махна кърпата от порязаното място и установи, че кръвта е спряла. Марго бе успяла да се съвземе след снощния ужас, и той също трябваше да го направи. Предположи, че трябва да се гордее с факта, че усилията, които бе положил заради нея, бяха имали благотворен ефект.

И се гордееше. Дяволски много.

Когато Рафи свърши с обличането и се присъедини към Марго на закуската, той отново си бе възвърнат самообладанието. Тя го изгледа с крайчеца на окоото си и се успокои. Той беше доволен, че все още можеше да поддържа вида си на цивилизован човек.

Почти не говориха, докато закусуваха с превъзходно кафе и кроасани, както и през първата част от пътя към жилището на Андерсън. Когато каретата им стигна околностите на площад „Карусел“, напирещата тълпа я принуди да спре.

Докато кочияшът полека обръщаше каретата, Рафи и Маги видяха, че площадът е обкръжен от хиляди австро-унгарски войници, а слънцето хвърляше отблясъци по белите им униформи и медните части на оръдията. Под тази защита продължаваше в пълна безопасност свалянето на бронзовите коне от „Сан Марко“.

Когато първият кон бе вдигнат от арката, австро-унгарските войници нададоха възторжени викове, а тълпите от французи изреваха протестиращо. Този път плячката на Наполеон си отиваше завинаги.

Рафи се усмихна мрачно.

— Уелингтън сигурно е побеснял, когато е чул какво е станало снощи, и е решил да демонстрира сила. Париж може да не го обича сега, но, кълна се, ще го уважава!

Равният глас на Маги го върна към усложненията.

— Да се надяваме, че нарастващата непопулярност няма да увеличи шансовете да бъде убит.

Останалата част от пътуването премина в мълчание. Заобиколиха площад „Карусел“ и Лувъра, за да стигнат до малкия хотел, където се бе настанил Робин. Рафи изчака навън, а Маги влезе, като го предупреди да я последва, ако се забави повече от десет минути.

Това не се наложи, защото тя се върна бързо потъмняла.

— Когато почуках на вратата на Робин, никой не отговори — каза тя, докато се качваше в каретата. — Портиерката ми каза, че Робин не си е бил у дома вече два дни.

Рафи се намръщи.

— Възможно ли е да е останал през нощта в посолството, ако има много работа?

Тя поклати отрицателно глава.

— И британската делегация не го знае къде е. Вчера изпратили куриер да пита дали Робин си е в апартамента.

Тя се настани на удобната седалка, а стомахът ѝ се свиваше на възел от притеснение. Ако Робин е научил, че над него тегнат подозрения и е избягал, значи е виновен. Ако е невинен, никога не би напуснал Париж, без да ѝ се обади.

Значи, тъй като беше изчезнал безследно, или бе виновен, или мъртъв.

Рафи не каза нищо, когато върна Маги в дома ѝ в града, а веждите му бяха буреносно смръщени. Тя беше доволна, че той се ограничаваше само да ѝ повтаря:

— Казах ти го.

Когато пристигна в дома си, тя прати съобщение на Елен Сорел, молейки приятелката си да ѝ направи компания за лека закуска. Понеже положението се бе превърнало в криза, тя имаше нужда от съюзник, който да може да види онова, което тя пропускаше.

След това тя се оттегли в спалнята си за два часа разходки напред-назад и мъчителни мисли. Прекалено много държеше на Робин, за да се надява, че той е предан патриот, а не жив предател, но ако беше предал родината си, тя нямаше никога повече да го погледне.

Елен дойде бързо, а на лицето ѝ бе изписано леко любопитство. Когато задоволиха апетита си, Маги я посвети в неотдашните събития, включително изчезването на Робин.

Елен слушаше внимателно, кестенявата ѝ коса бе прибрана назад в скромен кок. Изглеждаше като всяка друга хубавичка францужойка, с изключение на точните си и интелигентни въпроси.

Когато Маги спря, Елен отбеляза:

— Картината е по-обширна и по-мътна, отколкото знаех аз. Щом Талейран вече не е на власт и Касълрий е на легло, като че ли Уелингтън е най-вероятната мишена на убийците, *нали така?*

— Страхувам се, че си права. Кандовър отиде да говори с Уелингтън, да го предупреди специално да внимава. Те се познават, така че Уелингтън може да го послуша, но всички познават навика му да пренебрегва опасностите. Едно предупреждение може да не свърши кой знае колко работа.

— Време е да намалим броя на заподозрените — каза Елен. — Приключих разследванията си около полковник Фон Ференбах и тази вечер ще се срещна с него. Когато свърша, мисля, че повече няма да е заподозрян.

— Не мога да си позволя да изгубя още един приятел — каза простичко Маги. — Кандовър ще иска от Уелингтън да му даде няколко войници, затова, заради сигурността ти, те моля да вземеш придружители.

— Ще го направя, щом настояваш, но те трябва да чакат отвън и да не влизат, освен ако не ги повикам. — В кафявите очи на Елен блесна искрица веселие, докато си подбираше сладкиш от подноса, поставен на масата пред тях. — Няма да ми трябва.

На Маги ѝ се доця да бъде също така уверена, както бе приятелката ѝ. Ако се беше излъгала катастрофално в Робин, Елен сигурно можеше да се излъже относно мъжа, когото едва познаваше.

— Ако елиминираме фон Ференбах, това ще остави генерал Русе най-вероятния заподозрян — въздъхна Маги.

Тя искаше да се оттегли в стаята си и да поспи и да не трябва да се изправя пред света, в който бе загубила Робин, в който Рафи я ненавиждаше и в който съдбата на Европа може би тегнеше на нейните крехки рамене. Тя подпря лакти на махагоновата масичка, зарови лице в дланите си и започна да разтрива пръскащата се от болки глава, като си казваше да не се държи прекалено мелодраматично.

Чу се почукване, после се разнесоха два гласа, този на иконома ѝ и един женски глас. Икономът каза с извиняващ се тон:

— Знам, че не искате да ви безпокоят, госпожо, но госпожа Нортууд каза, че е много спешно.

Събирайки всичките си сили, Маги се изправи.

— Много добре, Ланъов.

Икономът отстъпи, за да направи път на посетителката, и Маги ахна, виждайки ужасно насиненото лице на Синтия. Девојката каза с потреперващ глас:

— Не знаех къде другаде да отида.

— Горкото ми дете! — възкликна Маги стресната, пристъпи напред и прегърна гостенката си.

Синтия се притисна до нея за миг, после решително отстъпи назад.

— Съжалявам, не исках да го правя. Трябва да говоря с тебе.

Тя погледна със съмнение към Елен, която бе наляла чаша бренди и ѝ я поднасяше. Маги каза:

— Не се притеснявай, можеш свободно да говориш пред госпожа Сорел. Двете с нея сме близки приятелки и на нея може да се вярва за всичко. Сега кажи какво се е случило с тебе?

Приемайки едновременно уверението и брендито, Синтия се отпусна на стола и пусна долу малката чанта, която носеше.

— Да не би той да те е хванал и да те е бил? — възкликна Маги, чувствайки се ужасно виновна заради това, че е изложила Синтия на подобен риск.

— Не, наби ме заради съвсем друго нещо — каза с горчивина гостенката ѝ. — Когато претърсих бюрото му вчера, имах много време и намерих едно тайно чекмедже, преписах всичко оттам и оставих документите така, както ги намерих. — Тя извади половин дюза листове от чантата и ги подаде на Маги. — Не посмях да донеса оригиналите, но мисля, че ще разбереш нещо и от това.

Маги остави документите на масичката, за да ги разгледа малко по-късно.

— Ако Нортууд не е знаел, че го претърсваш, защо те е набил?

— Бях решила най-сетне да го напусна. Не можех повече да остана с него, а Майкъл се кълне, че е готов да поеме последствията, независимо какво ще направи Оливър. Изпратиха Майкъл в крепостта Хунинген, ще се върне едва след няколко дни, затова трябваше да

чакам. За нещастие това, че взех решение, така ме успокои, че съвсем се зашеметих и мисля, че Оливър е отгатнал, че се мъти нещо.

Тя сведе поглед към ръцете си с почти изгризани нокти.

— Тази сутрин Оливър дойде неочаквано в стаята ми, когато се обличах, и веднага забеляза, че напълнявам. Знаеше, че бебето не може да е от него, и побесня. Накара камериерката ми да излезе и започна да ме бие, да ме нарича с ужасни епитети, казваше, че се надява да пометна това копеле и ако имал късмет, надявал се и аз самата да умра. После ме заключи в стаята.

Тя се разплака, но успя да каже през сълзи:

— Не мога да се върна там, той ще ме убие! Моля ти се, Маги, мога ли да остана при тебе, докато се върне Майкъл?

— Разбира се, че можеш — каза топло Маги. — Той никога няма да те намери тук. Как успя да избягаш от заключената стая?

Синтия се усмихна гордо.

— Когато бях малка, бях голяма мъжкарана. След като той отиде на работа, аз завързах чаршафите и се спуснах от прозореца, после взех фойтон и дойдох тук.

— Това е било разумно — каза Маги с искрено уважение. — Но сега е време да си починеш, сигурно си изморена.

Маги настана Синтия в стаята за гости и изпрати за лекар, който да се погрижи за раните на девойката. После седна с Елен долу в трапезарията и двете започнаха да разглеждат документите, които беше донесла Синтия. Повечето се състояха от закодирани изречения, все едно някой си е играл да драска, докато мисли, и почти нямаше начин да бъдат разгадани от друг човек. Имаше един списък със случайни записки и друг с цифри във франкове, може би печалби или загуби.

Макар Маги да бе разочарована, тя предположи че дори нехранимайко като Нортууд навярно няма да остави на показ нещо прекалено обвиняващо, ако се има предвид, че този мъж е вероятно виновен в нещо повече от обикновено издевателство. Тайните отделения в бюрата бяха нещо обикновено и по принцип именно там трябваше да се търси. Собственото бюро на Маги имаше тайно чекмедже; тя го беше натъккала със сърцераздирателни, но фалшиви любовни писма, които да оправдават репутацията ѝ на безмозъчна

развратница, ако някой ги откриеше. Тя и Робин се заливаха от смях, докато ги съчиняваха...

Споменът събуди болка у нея и тя посегна към следващата страница. Едно изречение, надраскано по средата, привлече вниманието ѝ: „Андерсън — шпионин? Възможна опасност.“

Двете с Елен го забелязаха едновременно. Маги каза с твърд глас:

— Това не доказва нищо за Робин.

— Не, не доказва — съгласи се Елен. — Ти още вярваш в невинността му, нали *приятелко!*

— Да — каза едва-едва Маги. — Мисля, че е изчезнал, защото твърде често се е приближавал прекалено много до огъня.

И тя остави настрана с пламнали очи последния лист хартия.

Рисунката на листа привлече изненаданото внимание на двете жени, защото това беше един от гербовете, които Маги бе прерисувала в дома на госпожа Доде — триглавата змия на фамилията Д'Агюст. Отдолу беше написано: „Льо Серпан“ и тържествуващо „Еврика!“.

След един дълъг миг Маги каза:

— Очевидно Нортууд е въввлечен в някакви тайни работи. Въпросът е за кого?

— И какво означава за него този герб? Ако това е наистина гербът на Лео Серпан, тогава ще разплетем загадката, щом разберем с кого е свързан — каза замислено Елен.

— Може би най-накрая започнахме да напредваме — отговори Маги. — Но по-скоро имам чувството, че отваряме една от онези китайски кутии, всяка от които съдържа още една кутия, и то с още по-сложна заключалка от предишната.

В този момент икономът влезе и извести за пристигането на лекаря. Елен стана, за да се сбогува, обещавайки да се върне тази вечер, след като се срещне с полковник фон Ференбах.

Маги се помоли дано инициативата на приятелката ѝ да ги доведе по-близо до целта им, преди да се е случило още някое нещастие.

17.

Елен се облече грижливо за срещата си с полковник Фон Ференбах, избра една синя рокля, която беше женствена, но не и предизвикателна. Макар че имаше две причини, за да го посети, никоя от тях не включваше съблазняването в обикновения смисъл на думата.

Кандовър я отведе до Фон Ференбах със собствената си карета. Беше уредил също така и четирима британски войници да чакат пред задната стълба на полковника, ако тя се нуждае от помощ.

Докато пътуваха натам, Рафи предложи на Елен един пистолет, достатъчно малък, за да го скрие в чантичката си. Тя отхвърли предложението му възмутена. За да го успокои, се съгласи да вземе една свирка, чийто писък щеше да проникне през няколко стени, ако потрябва.

В ума ѝ се въртяха мисли за Рафи и Маги. Усещаше напрежението помежду им и се чудеше дали е, защото взаимно се желаят и не са направили нищо в тази насока, или защото са имали...

Мислите за тях я освежиха, отвлякоха я от собствените ѝ грижи, защото въпреки външната си самоувереност перспективата за предстоящата ѝ среща с пруския офицер я ужасяваше.

Каретата спря пред една разкошна къща в квартала Маре, недалеч от тази на госпожа Доде. Сградата беше разделена на апартаменти, а полковникът живееше в един от тях заедно със слугата си, който беше получил свободна вечер. Тъй като Фон Ференбах избягваше изкушенията на парижкия нощен живот и излизаше само когато го налагаха служебните му задължения, Елен щеше да го намери сам.

Кандовър излезе и заобиколи къщата, за да се срещне с войниците и да влезе вътре от задния вход. След като прокара нервно ръка по косата си, Елен също излезе от каретата. Вътре портиерът я насочи към втория етаж, апартамента по средата.

Къщата беше строена в началото на осемнадесети век и на това се дължеше до голяма степен нейното великолепие. Докато стоеше

пред вратата на фон Ференбах, Елен се огледа из преддверието и хвърли поглед към вратата, зад която стоеше телохранителят ѝ. После почука.

След няколко мига полковникът сам отвори вратата, като с това потвърди, че прислужникът му отсъства. Макар че Фон Ференбах не беше в униформа, стегнатата му поза издаваше несъмнения войник. Бледорусата му коса блестеше като сребриста под светлината на лампата; беше много красив мъж, изглеждаше като някакъв леден принц.

Те се гледаха мълчаливо, докато помежду им избухваше диво, първично привличане. Така бе станало и първия път, когато се бяха запознали, макар че нито единият, нито другият си го признаваха.

На лицето му бе изписан шок и сложна смесица от други чувства. Той каза студено:

— Госпожо Сорел. Какво неочаквано удоволствие. Какво ви води насам тази вечер?

— Един неотложен въпрос. — За да срещне погледа му, тя трябваше да отметне главата си доста назад. — Ако ви обещавам да не ви компрометирам, ще ме пуснете ли да вляза, за да можем да поговорим за това?

Лека червенина се появи по бузите му и той се отдръпна, за да я пусне да влезе. Навеждайки глава с благодарност, тя влезе в гостната и прие предложението за стол.

Стаите бяха добре оразмерени и безупречно подредени, но освен пълната библиотека, всичко друго излъчваше негостоприемна строгост. Точно това очакваше Елен; вътрешното състояние на човека намираще отражение в заобикалящата го обстановка, а в душата на полковника владееше зима.

Без да ѝ предложи нещо за освежаване, Фон Ференбах седна на известно разстояние от нея и каза заплашително:

— Да, госпожо?

Преди да отговори, Елен за миг се вгледа в лицето му, чувствайки напрежението, което се криеше под безстрастното му изражение. В пристъп на съмнение тя се почуди дали пък не е могла да сгреша относно причината за това напрежение. Може би той наистина прави тъмни и опасни планове, за да навреди на други хора. Тя изведнъж изпита радост от това, че носи в чантичката си онази свирка.

Без да се впуска в светски учтивости, тя каза направо:

— Има заговор да бъдат провалени мирните преговори чрез убийство. Инцидентът, който прикова Касълрий на легло, фактически беше покушение срещу живота му, а следващата мишена може да е Уелингтън.

Бледите вежди на Фон Ференбах се повдигнаха.

— Париж е пълен със заговори. Какво общо има това с мене?

Тя склочи ръце в скута си, защото топа, което се канеше да каже, си беше живо оскърбление.

— Има причина да вярваме, че вие може да стоите зад този заговор.

— Какво? — Полковникът скочи на крака, спокойствието му изведнъж се изпари. — Как смееете да ме обвинявате в подобно нещо! Каква извратена логика може да накара някого да ме подозира?

В сините му очи проблесна светкавица и той прибави с нисък заплашителен глас:

— И защо го чувам именно от вас, а не от някой друг?

Елен остана спокойна.

— Зададохте ми три въпроса и не е така просто да се отговори на никой от тях. Ако седнете и ме изслушате само за няколко минути, ще ви обясня.

Той се поколеба, но тя прибави:

— Във ваш интерес е да ме изслушате.

Той присви очи.

— Заплашвате ли ме, госпожо?

— Изобщо нямам такова намерение, полковник. Как бих могла аз да ви заплашвам? Вие принадлежите към победителите, човек богат и влиятелен, докато аз съм само една вдовица от победена нация. Ако някой ви заплашва, това не съм аз.

Виждайки нерешителността му, тя добави:

— Хайде, сигурно не се страхувате от мене. Нищо няма да ви струва да ме изслушате.

Той премести стола си по-близо до Елен и каза така тихо, че думите му прозвучаха като насън:

— Тук грешите, госпожо Сорел. Аз се страхувам от вас.

Със странно облекчено замайване тя разбра, че е права — всеки контакт между тях ставаше не само на едно равнище. Но преди да се

заеме да преследва собствените си цели, тя трябваше да свърши работата, която я беше довела тук.

— Бяха хвърлени доста големи усилия в разследването на този заговор и се достигна до заключението, че вие сте един от малцината, достатъчно способни, интелигентни и мотивирани хора, които биха могли да го организират.

— Поласкан съм от вашата преценка на способностите ми — каза той сухо. — Сега ми обяснете защо бих направил подобно нещо.

— Знае се, че ненавиждате Франция и всичко френско. Два пъти сте убивали френски офицери в дуели. Също така често сте повтаряли, че мирните предложения са прекалено умерени. Ако Уелингтън или Касълрий бъдат убити, какво ще стане с преговорите, които са толкова близо до финалната точка?

Веждите на полковника се извиха нагоре учудено.

— Започвам да разбирам. Ако някой от тях бъде убит, умерените гласове ще замлъкнат и Европа ще поиска реванш. Франция ще бъде разделена и обезсилена.

— Това харесва ли ви, полковник Фон Ференбах?

— Би ми харесало, но аз съм войник, не убиец — отсече той. — Убих двама грабливи френски офицери, които обираха младши съюзнически офицери. Това е твърде далеч от заговор срещу родината ви. Дългът ми е да изпълнявам заповедите на суверена си, не да се занимавам с политика.

— Вярвам ви, и това е една от причините да бъда тук.

Тя седеше, без да помръдва, докато той я разглеждаше необикновено внимателно. Започваше наистина да разбира онова, което тя му говореше, а тя се бе надявала да стане именно така.

— Има ли други причини да бъда заподозрян? — запита той. — Едва ли съм единственият съюзнически офицер, който мрази Франция.

— Има друга причина, случайна, но съществена. Научихме, че човекът зад заговора се нарича Льо Серпан.

— А това какво общо има с мене?

— Мъдростта на змията, храбростта на лъва — цитира тя, наблюдавайки реакцията му.

Той си пое дъх.

— Наистина това е девизът на моето семейство. Интересно, но както казахте, съвсем случайно. В много семейни гербове има змии.

Фактически — прибави той, след като помисли, — няма нужда да се обръщате към семейните гербове. Има един френски генерал, чийто прякор е Льо Серпан, а доколкото знам, наричат точно така и парижкия крал на крадците.

Без да обръща внимание на последните му думи, Елен запита, внезапно развълнувана:

— Какъв е този генерал?

Полковникът я изгледа сурово.

— Мишел Русе. Един мой приятел се опита да плени него и малка част френски войници след битката при Лайпциг. Русе все му се изплъзваше, също като змия. Той е добър войник.

— Генерал Русе е друг от главните заподозрени.

— Каква ще е ползата за него, ако Франция бъде осакатена вследствие мирния договор? — каза възбуден Фон Ференбах. — Изпадате в огромна нелогичност.

— Един революционер може да приветства договор, който да разгневи Франция до такава степен, че тя повторно да грабне оръжието.

Думите на Елен оказаха незабавно въздействие върху полковника. Лицето му се затвори и той като че ли забрави за присъствието ѝ. Накрая той обърна поглед към нея.

— Защо сте дошли тук, за да ми кажете това ли? Ако наистина съм под подозрение, защо Уелингтън просто не заповяда да ме арестуват?

— Има политически пречки — отговори тя. — Маршал Блюхер невероятно много ще се ядоса, ако един ценен негов помощник бъде арестуван заради такава несериозно свидетелство. Наистина няма доказателство, за което да се говори, а само подозрения. Това е една от причините, поради които по този въпрос се действа с възможно най-голямата дискретност. Ако историята около заговора нашуми, ефектът ще бъде почти също толкова унищожителен, колкото и едно съвсем действително убийство.

— Може би — съгласи се полковникът. — Но както казвате, няма действителни доказателства, което никак не е учудващо, като се вземе предвид, че нищо не съм направил. Какво ви кара да мислите, че изобщо има някакъв заговор?

Елен сви рамене.

— Слухове и дребни противоречиви факти, които никога не биха могли да бъдат изложени пред някой съд. Единственото солидно, реално доказателство е атаката срещу лорд Касълрий, която беше устроена така, че да прилича на нещастен случай. Освен това бил е убит един британски агент, защото се е приближил твърде много до Льо Серпан.

— Или защото се е сбил за жена... никога не съм чувал шпионството да е било особено благородна съдба. Което ме връща към вас, госпожо Сорел. Вие отговорихте на другите ми въпроси, но не и на този: защо точно вие, сред всички останали мъже и жени във Франция, дойдохте да ме обвините.

Разговорът вече наистина ставаше труден. Елен отвърна с овлажнели длани:

— Неофициално съм свързана с британското разузнаване и участвам в разследването на заговора.

— Значи дамата е шпионка — изрече той с отвращение. — Или това е противоречие в терминологията? Шпионирането е само друга разновидност на разврата, разбирам, че шпионките се продават под различни форми.

Тя знаеше, че ще се случи нещо подобно, но все пак я заболя.

— Никога не съм се продавала по никакъв начин, полковник, и не вземам пари за онова, което върша — каза тя остро. — Можеше някой друг да дойде да ви задава въпроси, но дойдох аз.

— Защо? — Той се наведе напред на стола си, а лицето му беше все така враждебно. — Пак ви питам, защо вие?

— Знаете защо, полковник.

Тя го погледна с цялата топлина и откритост, на които беше способна.

Макар че очите му изглеждаха сини като студения северен лед, в дълбините им тя зърна жестока, пронизваща болка. Той изруга неясно на немски, откъсна поглед от нея и се изправи, посягайки към шкафа. От мястото си тя виждаше някои от заглавията. Предимно философия и история, доста латински и гръцки текстове. Полковникът беше човек с разностранни интереси.

Без да гледа към нея, той каза:

— Вие говорите с гатанки, госпожо Сорел.

— Говоря твърде ясно, макар че може би това не е езикът, който искате да разбирате. — Тя стана, прекоси стаята и се спря на няколко крачки от него. — Дори да не го приемате, между нас има нещо още от първия път, когато се срещнахме.

Той се извъртя и застана с лице към нея, а гневът разтапяше спокойствието му.

— Много добре, приемам го. Вие ме възбуждате, както разгонената кобила възбужда жребеца. И вие го чувствате, иначе нямаше така да се появите тук. Толкова много французи ли са измрели, че трябва да търсите партньор така далече? Трябва ли да ви взема тук на килима и да направя с вас онова, което искам съюзниците да направят с Франция?

Лицето на Елен побеля. Беше очаквала той да се бори с нея и призна, че жестокостта му показва колко дълбоко го е засегнала. Дори да беше така, думите му бяха твърде резки, за да ги пренебрегне.

— Ако се интересувах само от случайни връзки, щях лесно да си ги намеря, без да ходя при мъж, който ме оскърбява.

— Тогава защо сте тук, госпожо?

Думите му бяха сурови, но още по-суров беше студеният му поглед.

Елен каза със стоманена нотка в нежния си глас:

— Искам да ме погледнете поне веднъж, без да си спомняте, че аз съм францужойка, а вие прусак.

Полковникът сведе очи към нея и я изгледа продължително, а под бледата му северна кожа биеше ясно забележима вена. После се извърна с гръб към нея.

— Това, госпожо, е почти невъзможно.

Когато се отдалечи на безопасно разстояние, той се обърна и върху нея се посипаха още по-горчиви думи.

— Гледам ви и виждам изгорения си дом, убитата си жена, син и сестра. Убити от французите, госпожо, от вашия народ, може би от вашия брат или съпруг. Никога няма да мога да забравя, че сме врагове.

— Аз не съм ваш враг — каза тя меко. Той се взря в нея с напрегнато лице.

— Напротив. Единственият по-лош враг, който имам, съм самият аз, защото ме привлича жена от народ, който мразя и ненавиждам. Вие

ми докарахте много безсънни ноци, госпожо. Ще ви хареса ли да научите колко много ме накарахте да мразя себе си?

Елен не се и опита да скъси разстоянието помежду им. Застанала пред книжния шкаф, тя беше една дребна, приятно закръглена, фигурка. Мека, но неотстъпчива.

— Никога не бих могла да се зарадвам на чуждата болка. Захванах се с шпионството, за да помогна с каквото мога за установяването на мира. Аз имах братя, полковник. Единият загина при изтеглянето от Москва, другият бе измъчван до смърт от испански партизани. Казаха ми, че умираше два дни. Това беше по-младият ми брат, Пиер, който искаше да стане художник. Имах и съпруг, убит при Ваграм, два месеца преди да се роди по-малката ми дъщеря. Вие сте се били при Ваграм, полковник. Възможно е вашите войски да са го убили.

— Великолепно, госпожо Сорел, и двамата сме страдали. — В гласа му се долавяше горчивина. — Имате моето позволение да мразите прусаците толкова, колкото и аз мразя французите. Това ще ви задоволи ли?

— Не! — извика тя, когато болката окончателно надделя над трудно постигнатото спокойствие, на което я беше научил животът ѝ, пълен със загуби. — Искам да видя края на омразата. Ако Прусия беше агресорът, а не Франция, съпругът ми нямаше ли въпреки всичко да бъде убит? Искам дъщерите ми да живеят в свят, където техните съпрузи ще остаряят заедно с тях, където момчета като брат ми ще могат да рисуват цветя и красиви момичета и да пишат глупави любовни стихове, вместо да умират с писъци.

Тя го погледна умолително, питайки се как да разгони леда около сърцето му.

— Като християнка съм била учена да мразя греха, но да обичам грешника. Мразя войната и неизказаното зло, което тя носи, а ако не можем да се научим как да обичаме, сме осъдени да се бием и да умираме отново, и отново.

— И мислите, че ако ние можем да се обичаме, това ще сложи край на войната?

Макар че в гласа му имаше обида, в него се долавяше и една нишка на желанието да повярва.

— Не знам дали можем да се обичаме, може би между нас има единствено физическо привличане — каза Елен, а сълзите потекоха по лицето ѝ.

Макар да усети, че думите ѝ го разчувстваха, тя се страхуваше, че не е достатъчно. Той бе живял прекалено дълго в своята агония, за да рискува отново да се върне към живота. Тя продължи с треперещ глас:

— Ако двама души не могат дори да опитат, няма надежда за човечеството. Ще бъдем осъдени навеки да изкупваме грешките си.

Фон Ференбах започна да се разхожда из стаята, а широките му рамене бяха все така сковани. Той спря пред масата, където един миниатюрен портрет в сребърна рамка стоеше до една затворена библия. На картината се виждаше красива руса жена с дете в ръце.

Поглеждайки надолу към портрета, той каза с дрезгав глас:

— Вие сте смела жена. Може би жените имат повече смелост от мъжете. Ако тялото е наранено достатъчно много, то умира, но с наранено сърце човек оцелява, за да страда безкрай.

Той докосна леко лицето на жената на портрета, после погледна към Елен, а лицето му беше неизмеримо тъжно.

— Искате твърде много, госпожо Сорел. Силите ми не стигат за тази задача.

Беше се провалила. Преглъщайки сълзите си, тя каза със съжаление:

— Жените не са по-смели, полковник, просто ние сме по-глупави.

Обърна се настрана, зарови в чантичката си и извади една кърпичка. Светската задача да попие сълзите си и да издуха носа си ѝ позволи да си възвърне донякъде самообладанието. След това тя прекоси гостната и се отправи към вестибюла.

Чу зад гърба си неговите думи:

— Какво ще кажете на господарите си за мене?

— Ще кажа, че мисля, че не сте замесен по никакъв начин. Ще бъдете под строго наблюдение, докато свърши конференцията, така че дори да съм сгрешила, възможността ви да извършите нещо ще бъде ограничена. — Тя сложи ръка на дръжката на вратата. — Сбогом, полковник фон Ференбах. Не мисля, че ще се срещнем отново.

За нейно учудване той също прекоси стаята и се вгледа изпитателно в лицето ѝ, сякаш се опитваше да запомни как изглежда.

— Вие наистина сте много смела жена.

После вдигна ръката ѝ и я целуна, не романтично, а с някакво тъжно уважение.

Полковникът отвори вратата и Елен успя да излезе с вдигната глава, но след като вратата се затвори, тя се облегна на стената. Беше така невероятно уморена...

Накрая се изправи, тръгна към вратата в края на коридора и я отвори. Четирима войници играеха на карти на пода. Те бързо станаха на крака, когато Елен се появи. Изглеждаха толкова млади. Тя им се усмихна, а източеният младичък лейтенант почервения и наведе глава.

Рафи, на чието мургаво лице се четеше облекчение, че я вижда жива и здрава, запита:

— Добре ли протече срещата ви, госпожо Сорел?

Тя каза, въздъхвайки:

— Толкова добре, колкото можеше да се очаква.

Карл фон Ференбах се разхождаше неспокойно в строгия си апартамент, вземаше някоя вещ, и пак я оставяше, издърпа книга от Фихте и я върна неотворена на мястото ѝ, после наслуки отвори томче от Виргилий. Погледна и прочете: „*Omnia vincit Amor: et nos cedamus Amori.*“ Любовта покорява всичко: нека всички се покорим на Любовта.

Затвори книгата и я пхна обратно на мястото ѝ с такава сила, че разкъса кожената подвързия.

Опря чело в книгите и мисълта му с тъга се върна към Елен Сорел, застанала тук, където сега стоеше той, малка и нежно женствена. Дали беше ангел, дошъл от небесата като инструмент на неговото изкупление, или демон от ада, изпратен да го изкуси и да отнеме онова, което бе останало от безсмъртната му душа? Каквато и да беше тази жена, тя имаше смелостта да се изложи на суровата му природа.

Той отиде до портрета на Елке и Ерих и го вдигна, за да разгледа отново техните скъпи лица. Съпругата му, която имаше такъв прекрасен смях, и синът му, който бе наследил ръста на баща си и

слънчевата природа на майка си. Елке бе изпратила портрета три месеца, преди тя и Ерих да намерят смъртта си. Къщата била подпалена и те били вътре. Фон Ференбах се молеше да са загинали от дима, а не от пламъците.

Непоносима мъка нахлу в него и разби всичките бариери, които бе издигнал пред болката. В отчаянието си той отвори библията и потърси напътствие в нея.

Стихът, който изскочи пред очите му, гласеше: „Нейните грехове, които са много, са забравени, защото тя много беше обичала.“

Ако това беше послание от Бога, то бе твърде болезнено и непоносимо. Той коленичи край тапицирания с брокат стол в стил Луи XV, зарови лице в дланите си и даде воля на мъчителните стонове на един мъж, който така и не се бе научил да плаче.

18.

Сегашното посещение при Льо Серпан беше кратко. Англичанинът вече не се боеше от това, че страховитият му домакин е маскиран; той знаеше на кого служи и когато му дойдеше времето, щеше да покаже, че го знае.

Льо Серпан каза кратко:

— Барутът прибран ли е в килера?

— Да, пренесох го там на няколко пъти, няма изгледи да го открият случайно. Дори някой да надникне в килера, барутът е в кутии, така че няма да събуди подозрения.

— Много добре. — Маскираният мъж кимна удовлетворен. — Денят е вторник.

— Вдругиден?

Англичанинът се сепна; беше неочаквано и съвсем предстоящо.

— Точно така. Барутът трябва да избухне по възможност около четири часа. Свещта, която ти дадох, трябва да гори осем часа, затова я запали в осем сутринта. Вярвам, че това няма да ти създаде проблеми.

Англичанинът се размисли.

— Може да се окаже трудно. Правех се на почти невидим през последните няколко дни и присъствието ми в посолството може на някого да се стори подозрително, още повече в такъв ранен час.

— Не се интересувам от усложненията, които личният ти живот може да ти причини — каза хладно Льо Серпан. — Плащам ти за резултати. Щом запалиш свещта, можеш да бягаш накъдето ти видят очите, но експлозията *трябва* да стане във вторник. Това е единственият ден, когато самият крал ще дойде заедно с другите министри в спалнята на Касълрий. Касълрий скоро ще оздравее, може никога повече да не стане така, че всички да се съберат на едно достъпно място.

— Не се тревожете, ще се справя. — Англичанинът беше ужасен от размера на разрушенията, които щеше да предизвика. Да, със сигурност трябваше да хвърли жребия с Льо Серпан. Мащабността на

замислите и силната воля на заговорника щяха да го изведат на самия връх по време на хаоса, предизвикан от експлозията, а онези, които му бяха помогнали, щяха да се издигнат с него.

Това беше главозамайваща перспектива. Но му се искаше да поразпита и за нещо друго, не толкова значимо за в бъдеще, но което лично го интересуваше.

— Относно британските шпиони...

Льо Серпан го погледна нетърпеливо иззад бюрото си.

— Справяме се с тях. Не се тревожете.

— Интересувам се от една жена. Графиня Янош.

Маскираният мъж се наведе назад и притисна ребра с пръсти.

— Да не би да я искате за себе си, мой малък англичанино? — каза той развеселен. — Тя е доста хубава женичка, признавам.

— Да, искам я... поне за малко.

— Когато си свършите работата както трябва, ще ви позволя да я вземете като премия. Сега ме оставете, имам много работа.

Англичанинът си тръгна, преливащ от възбуда. Никога не можа да прости на Марго Аштън, че го беше отблъснала с презрение. Сега тя щеше да си плати за това и за всички други унижения, които бе получавал от жени. Ще плати, ще плати, ще плати.

Елен и Рафи се върнаха в дома на Маги и разговорът на тримата трая с часове. След като обсъдиха срещата на французойката с пруския полковник, те се опитаха да решат какво още трябва да се направи. Всички усещаха, че положението е критично и трябва да действат по-бързо, отколкото обикновено правят шпионите.

През това време Маги изпрати бележка до един свой информатор и получи потвърждение, че Русе има прякор Лео Серпан. Тя прехапа устни, когато прочете отговора, защото донякъде се беше надявала Фон Ференбах да е измислил тази история. Ако Робин посещаваше тайно Русе, както изглежда, и двамата мъже бяха заговорници. Генералът беше патриот, може би заблуден, но сътрудничеството на Робин едва ли можеше да бъде наречено с друга дума освен предателство. Чувствата на Маги се бореха с това заключение, но умът ѝ не можеше да отрече трупащите се срещу него доказателства.

Ясно беше, че следващият наложителен ход е конфронтацията с генерал Русе. За целта Рафи изпрати бележка на генерала, позовавайки се на по-раншната си уговорка с него. Русе вежливо отговори, предлагайки среща в единадесет на следващата сутрин.

Когато дойде съобщението от генерала, Елен се приготви да си върви у дома. Рафи веднага се изправи и каза, че ще я придружи, но от израза на лицето му Маги ясно разбра, че не иска да остава сам в нейната изкушаваща го компания.

Тя осъзна с тъга, че колкото и топлота да беше имало помежду им, тя се бе изпарила. Можеше само да се надява, че този заговор ще бъде неутрализиран, колкото може, по-скоро и двамата никога повече няма да се видят.

Маги започна следващия си ден с посещение в британското посолство. Макар че външният повод беше поканата от лейди Касълрий, истинската причина беше намерението ѝ да съобщи за подозренията си относно Оливър Нортруд. Тя изложи съмненията си пред Емили и настоя тази информация да бъде предадена, колкото може, по-скоро на нейния съпруг.

Обезпокоената лейди Касълрий обеща да го направи веднага, после, от своя страна, ѝ съобщи, че в последните два дни Нортруд не се е появявал на работа. Получили бележка, че има хранително отравяне и ще дойде веднага, щом му бъде възможно.

Докато се връщаше към дома си, Маги размишляваше усилено върху „хранителното отравяне“ на Оливър Нортруд, което съвпаднаше с побоя, нанесен от него на жена му. Явно изплашен от това, което Синтия би могла да каже за него, дали беше решил да избяга, когато е открил, че тя се е изплъзнала от затвора си? Или самият той я търси, решен насила да я върне? Слава на Бога, че Синтия бе дошла при Маги; докато стоеше там скрита, девойката щеше да бъде в безопасност.

Каретата остави Маги пред вратата на дома ѝ, после зави зад ъгъла и се отправи към конюшните. След половин час Рафи трябваше да дойде да я вземе за посещенията им при генерал Русе и тръгвайки нагоре по мраморните стълби, тя мислеше за предстоящия разговор.

Когато една карета спря точно зад нея, тя се обърна, мислейки, че Рафи е подранил, но не позна луксозното тъмносино ландо. Позна обаче мъжа, който слезе от него.

— Добро утро, граф Дьо Варен — каза тя с най-приветливата си усмивка. — Ако сте дошли при мене, страхувам се, че трябва да ви разочаровам, защото след малко излизам.

Огромната фигура на Варен бе облечена с обичайните за него елегантни дрехи, но студенината в очите му накара Маги неволно да отстъпи назад. Той каза:

— Когато ви видях тук, внезапно реших да ви взема и да ви покажа имението си в Шантъой. Градините тъкмо сега са най-пищно разцъфтели.

— Съжалявам, ваша светлост, но...

Графът я прекъсна с весел тон:

— Наистина, скъпа, не приемам извинения. Дотам няма и един час път и ви гарантирам, че посещението ще е интересно.

Той небрежно я хвана през кръста, все едно искаше да ѝ помогне да се качи в ландото.

Маги замръзна. Варен държеше нож, насочен към нея така решително, че острието му проникваше през зелената ѝ муселинена рокля и се забиваше в плътта ѝ.

Той каза меко:

— Наистина настоявам.

Ако се опиташе да повика прислужниците си, ножът щеше да влезе между ребрата ѝ, преди да издаде и един звук. Маги се качи с каменно лице в ландото, а един съсухрен човечец, облечен като чиновник, седна при нея с гръб към конете. Все още с ножа, насочен към ребрата ѝ, графът седна до нея, вратата се затвори и екипажът потегли. Цялата сцена трая не повече от една минута.

Дори жената, която наблюдаваше от прозореца отгоре, не забеляза нищо нередно.

Когато каретата тръгна, графът махна ножа.

— Вие сте предпазлива жена, графиньо Янош... нямаше да ви се отрази добре, ако бяхте предизвикали сцена. — Той ѝ отправи заплашителна усмивка. — Или да ви наричам мис Аштън?

— Наричайте ме както искате — каза Маги, разярена, че се беше оставила да я хванат толкова лесно. — Виждам, че инстинктът ми не

ме е излъгал. Още от самото начало забелязах, че сте непоносим, но не можех да си представя защо един ултрароялист би заговорничил срещу някой британски държавник.

— Липсата на въображение е сериозен пропуск, както може би сама вече разбирате. — Варен кимна на чиновника, който извади малко шишенце и капна няколко капки от някаква лепкава светла течност върху един шал. — Моля да извините грубостта ми, мис Аштън, но аз много уважавам способностите ви и не искам преждевременно да ви навредят. Добре се отървахте на площад „Карусел“, макар че усилията ви нямаше да ви бъдат от полза, ако на сцената не се беше появил вашият надарен с мускули любовник.

Чиновникът се наведе напред и притисна парцала към носа и устата на Маги, като в същото време затисна главата ѝ така, че тя да не може да мръдне. Докато тя се бореше да се освободи, Варен я държеше с неподозирана сила.

Угасващото ѝ съзнание дочу графа да казва:

— Кандовър ме лиши от услугите на Льомерсие, което не мога така лесно да простя. Но аз съм гъвкав човек. Тъй като оцеляхте от онова малко сбиване, намерих как да се възползвам от вас. Ще ви дам на един мой съдружник. Той обожава тази прекрасна плът и не се интересува дали тя го иска, или не.

Последните му думи събудиха ужас у Маги, но волята ѝ вече не можеше да управлява мускулите. Изплашена до смърт, тя пропадна в мрака.

Рафи пристигна наежен на булевард „Капюсин“, без да знае дали е по-ядосан от мисълта за предстоящия сблъсък с Русе, или от това, че ще трябва да прекара известно време с Марго. Не можеше да мисли за нея като за Маги; това име принадлежеше на изплъзващата се, подлудяваща го графиня. По време на тяхната интимна близост за него тя отново бе станала изцяло Марго Аштън и той не искаше да се откаже от тази мисъл.

Споменът за нощта, която бяха прекарали заедно, вече му се струваше невъобразимо далечен, сякаш това се бе случило преди много години, а не само преди ден. Запита се дали има някакъв шанс Марго да го пожелае, ако Андерсън завинаги напусне живота ѝ. Може

би щеше да отнеме много време, но той беше готов да чака. Господ знае, беше чакал цели тринадесет години.

Намръщи се при думите на иконома, че графинята още не се е върнала. Рафи изчака още петнадесет неспокойни минути и пожела да говори със Синтия Нортууд. Макар че Марго му беше казала защо девойката живее при нея, Рафи все пак много се стресна, когато видя раните ѝ.

— Как си, Синтия?

— По-добре, отколкото съм била от дълго време насам, Рафи — каза тя тъжно. — Само ми се щеше да се бях осмелила по-рано да го напусна.

— Сигурно ти е била необходима много смелост, за да си отидеш оттам — каза Рафи, радостен, че поне не е разстроена. Макар тяхната връзка да бе приключила преди години, той все още изпитваше нежни чувства към нея и към безразсъдния ѝ понякога дух. За надвисналия над главата ѝ скандал ѝ е била необходима сигурно цялата смелост на света; надяваше се и майор Бруър да се покаже също толкова силен. Той продължи: — Съжалявам, че те обезпокоих, но се чудя дали графинята е казала дали ще ходи някъде другаде освен в посолството. Имаме неотложна среща и се учудвам, че я няма тук.

— Маги се върна от посолството преди около половин час, но пак тръгна, без да влезе в къщата — отговори Синтия. — Аз тъкмо гледах от прозореца и видях как един мъж спря с екипажа си. Поговориха малко, после потеглиха заедно.

Рафи почувства как стомахът му се свива.

— Познаваш Робърт Андерсън от делегацията. Той ли беше?

— Не, беше мургав мъж, не много по-висок от Маги — каза тя без колебание. — Струва ми се, французин.

Рафи се насили да потисне нарастващата си ревност и да мисли ясно. Разбираемо беше, ако Марго бе тръгнала така внезапно с Андерсън, но не беше много вероятно някой друг да успее да я убеди да отмени ангажимента си за срещата с Русе. Значи по всяка вероятност не е тръгнала доброволно.

— Кажи ми точно какво видя, Синтия, всяка подробност, която можеш да си припомниш.

Тя не можа да каже много за цвета на каретата, защото завесите на прозореца бяха скрили подробностите. Описанието на мъжа

можеше да пасне на половината мъже във Франция.

Първо изчезна Андерсън, сега и Марго. Рафи усети как започва да чувства страх, а най-добрата противоотрова беше действието. Разговорът с генерал Русе ставаше много наложителен. Ако случайно генералът е наредил да отвлекат Марго...

Той стана и каза решително:

— Трябва сам да отида на срещата. Изпрати бележка до госпожа Сорел и я помоли да дойде тук от мое име. Трябва да се върна след около час и е много важно да поговоря с нея.

После тръгна, оставяйки обезпокоената Синтия Нортруд.

По пътя към дома на Русе Рафи реши, че най-добрата стратегия е да стресне генерала с обвинения и да се надява, че той ще се издаде, ако е виновен. Каквото беше настроението му в момента, никак нямаше да му бъде трудно да обвинява.

Русе го посрещна приветливо, стана от бюрото в кабинета си и му подаде ръка.

— Добър ден, ваша светлост. Много мило, че дойдохте, макар да съжалявам, че графиня Янош не е с вас. Съпругата ми се надяваше да си поговори с нея.

— Това не е светско посещение, Русе — каза сурово Рафи. — Аз водя тайно разследване за британското правителство и съм дошъл да ви кажа, че играта свърши. Дори Льо Серпан този път не може да избяга.

Лицето на генерала побледня и той се отпусна на стола си. След миг на смаяно изчакване посегна към чекмеджето.

Рафи го изпревари и извади зареден пистолет изпод палтото си. Насочи го с нетрепваща ръка и изсъска:

— Не правете това, Русе. Вие сте арестуван. Отвън чакат британски войници. И да ме застреляте, няма да се измъкнете.

— Каква ярост — каза генералът с отсянка на горчива веселост. — Исках да взема една пура. Ако съм арестуван, това може да е последната ми възможност да се възползвам от удоволствията на цивилизацията. Ще се присъедините ли към мене?

С предпазливо движение той извади една инкрустирана орехова кутия, сложи я на бюрото и извади оттам една пура. Отрязва края ѝ и я

запали с небрежна елегантност, сякаш разполагаше с цялото време на света. Беше забележителна демонстрация на добри маниери от страна на човек, изправен пред провала на всичките си планове и пред възможната загуба на собствения си живот.

Отказвайки предложената пура, Рафи седна пред бюрото, а пистолетът му все още сочеше към Русе. Щеше да има достатъчно време да повика войниците. Преди това обаче генералът трябваше да отговори на някои въпроси.

Русе дръпна от пурата и изпусна дима с удоволствие.

— Има едно нещо, за което искам да ви помоля, Кандовър, като джентълмен към джентълмен. Заклевам се, че жена ми не знае нищо за това. Моля ви, направете каквото ви е възможно, за да не пострада тя заради моите грехове.

Вгледан в каменното лице на госта си, генералът прибави:

— Филомена ви е роднина. Това би трябвало да означава нещо, дори ако някой от вашето издигнато потекло не може да признае човек като мене за благородник.

Рафи стисна устни на тънка черта.

— Ще използвам влиянието си. За разлика от вас не воювам срещу жени.

— Не става дума за това, Кандовър — каза Русе с лека режеща нотка в гласа. — Макар че офицерът не може винаги да удържа войниците си, правил съм всичко, което ми е по силите, за да сведа до минимум жестокостите, които често се случват на война.

— Не говоря за войната, говоря за днес и за графиня Янош. — Рафи стана и се наведе над бюрото, а от високата му фигура лъхаше враждебност. — Тя изчезна, вероятно отвлечена. Ако се случи нещо с нея и вие стоите зад това, заклевам се, няма да доживеете да се изправите срещу наказателния взвод.

Генералът извади пурата от устата си и погледна учудено госта си.

— Нямам и най-малка представа за какво говорите. Защо ми е да навреждам на графинята? Като се остави настрана фактът, че тя е прекрасна жена, аз съм заинтересован да запазвам живота, а не да го разрушавам.

— Хубави думи, генерале — каза горчиво Рафи. — След като ми кажете какво сте направили с Марго, може би ще успеете да обясните

как според вас убийството може да запазва живот.

Русе се взираше напрегнато в посетителя си.

— Започвам да си мисля, че говорим за различни неща. В какво точно ме обвинявате и защо вашата дама трябва да бъде замесена в това?

Рафи бе започнал да ненавижда спокойствието, на което преди се бе възхищавал. Мимоходом се запита дали собственото му невъзмутимо самообладание не е подлудявало останалите през всичките тези години.

Отхвърляйки всякаква дискретност, той каза:

— Графинята е британска агентка и служеше като инструмент за разкриване на вашия заговор. Предполагам, сте разбрали какво прави тя и сте решили да я премахнете, но е твърде късно. Вече знаем за опита за покушение срещу живота на Касълрий и че Уелингтън е следващата ви мишена. След като ми кажете какво сте направили с нея, искам да знам какви са плановете ви за бъдещето. Застрелях вашия съдружник Льомерсие и заклевам се в Бога, ако трябва, и на вас ще пусна един куршум!

Русе отметна назад глава и се засмя:

— Това ще бъде доста смешно, освен че ще трябва в крайна сметка да умра точно така, както, ако бях виновен в това, в което ме обвинявате. — Той отново дръпна от пурата. — Моята долна постъпка, която, както сега се вижда, не ви е била известна, е, че се опитах да помогна на някои от своите видни колеги, които са в смъртния списък на крал Луи.

Рафи го загледа неразбиращо, а генералът продължи:

— Хайде, Кандовър, сигурно знаете за смъртния списък, имената на мнозина от главните имперски военни са в него. Единствено въпрос на време е кога ще ексекутират маршал Ней и още неколцина други. Смятат ги за предатели. Чист късмет е, че и аз не съм в затвора като тях.

Той се загледа в огънчето на края на пурата си.

— Предателството често е въпрос на дати. Осъдените мъже до един бяха уважавани войници, единственото им престъпление беше, че служеха на губещата страна. Надявах се, че ще мога да помогна на някои от тях да избягат. Дори някои ваши съотечественици са на

мнение, че кралските репресии са ужасяващи. Наистина разчитах на помощта на един британец.

Той издуха тънка струйка дим.

— Няма да ви кажа името му, затова не си губете времето да ме заплашвате. Макар че предполагам, че британското правителство няма да екзекутира британец за участие в пропаднал заговор за бягство.

Рафи запита с пресъхнала уста:

— Робърт Андерсън ли беше?

Русе направи пауза и изрече бавно:

— Виждам, че сте добре осведомен.

Рафи смаян започна да преосмисля всичко, което знаеше. Ако Русе казваше истината, това премахваше повечето от свидетелствата, че Андерсън е предател. Мнозина, включително и Рафи, не одобряваха отмъстителността на роялистите. Парите на Андерсън можеше и да бяха подозрителни, но както бе подчертала, отбранявайки го, Марго, нейният любовник може би продаваше една и съща информация на няколко места, без наистина да предава отечеството си.

Колкото до генерала, прозвището му Льо Серпан можеше да бъде чисто съвпадение; в края на краищата още нямаше обяснение за герба с триглавата змия, намерен сред книжата на Нортууд, който беше напълно възможно да е символът на истинския Льо Серпан. Единствената друга възможна връзка беше от Льомерсие към Русе и фактът, че и двамата бяха бонапартистки офицери, не означаваше, че са заговорници.

Рафи запита:

— Анри Льомерсие също ли работеше заедно с вас?

Генералът сбръчка нос, сякаш някаква неприятна миризма си бе пробила път през аромата на пурата.

— Обиждате ме. Льомерсие е чакал, най-лошият тип офицер. Никога няма да си повдигне и пръста, за да помогне на някого, освен ако не му се заплати добре. Ако получи добра цена, би удушил собствената си баба, за да я сготви на фрикасе.

Рафи гузно свали ударника на пистолета и го пхна под палтото си. Може би Русе беше просто брилянтен лъжец, но Марго никога не бе вярвала, че той е роден убиец, дори когато го подозираше, че е замесен в нещо тайно. Инстинктът ѝ показваше забележително здравомислие.

Рафи каза вдървено:

— Дълга ви извинение. Надявам се, че ще ми простите обвиненията.

— Почакайте — вдигна ръка генералът. — Защо мислите, че съм искал да убия Касълрий или Уелингтън? Без тях Франция би била принудена да приеме много по-унизителен мир.

— Точно затова. Изглеждаше напълно възможно някой истински революционер да иска да види Франция унижена до такава степен, че да е склонна отново да грабне оръжието. Сега, ако ме извините, трябва да тръгвам и да потърся Марго.

Русе поклати глава.

— Блестящо хрумване, но, уверявам ви, не бих направил нищо, за да удължа агонията на родината си: Франция не може да си позволи второ Ватерло. Ако има заговор, заплашващ мира, аз съм също толкова заинтересован да го разкрия, колкото и вие. Ако ми кажете какво знаете, може би ще ви бъде полезен.

Рафи се поколеба, после седна, проклинайки се, задето е така омагьосан от Марго, че не е задавал повече въпроси, когато имаше възможност. Сега беше прекалено късно; когато и Марго, и Андерсън бяха изчезнали от пейзажа, той беше безсилен поради незнанието си. Без достъпа до информацията, с която разполагаха те, нямаше представа към кого да се обърне, затова всяка помощ беше добре дошла. Той изложи накратко какво знаеха и предполагаха, после изброи всички главни и второстепенни заподозрени, които бяха разследвали.

Генералът слушаше внимателно и лицето му потъмня при вестта, че Робърт Андерсън е изчезнал. Прекъсна го едва когато Рафи спомена, че граф Дьо Варен е сред заподозрените.

— Защо Варен? Ултрароялистите имат най-голяма изгода от статуквото.

Рафи помисли малко и отговори:

— В началото имаше подозрение, че ултрароялистите може да искат да убият краля, за да го замести граф Д'Артоа. Но когато стана ясно, че атаката е насочена срещу британските водачи, елиминирахме Варен от нашия списък.

Русе кимна.

— Не съм се виждал с него преди срещата ни в Лувъра, така че направих някои разследвания. Варен е бил сериозно замесен в роялисткото разузнаване, когато е бил в изгнание, но сега дейността му е в рамките на закона. Моля, продължете.

Когато Рафи свърши, генералът се замисли, а въздухът около него стана синкаво-сив от дима на пурата. Накрая той каза:

— Познавам повечето от тези хора, а от всички тях Льомерсие беше най-вероятният участник в подобен заговор. Но не беше достатъчно интелигентен или амбициозен, за да застане начело на подобно начинание. Трябва да узнаем за кого е работил.

След като помисли още малко, той добави:

— Може би ще успее да го разбере. Ако знаем кой е работодателят на Льомерсие, може да намерите вашия Льо Серпан. Ще започна разследването още днес следобед и ще ви уведомя, ако науча нещо важно. Какво ще правите, ще помолите ли Уелингтън да ви даде хора, за да търсите графинята?

— Не, щом не знам къде да я търся, можем да пратим всички съюзнически войски да претърсват Франция, и пак да не я открием. Но вие ми давате идея. Ако Варен е бил замесен в роялисткото разузнаване, той може още да има известни познанства. Може би ще успее да го убеди да ми помогне, заради графинята. Той явно я обожаваше.

— Кой ли мъж не би я обожавал! — усмихна се Русе за пръв път, откакто дукът му бе отправил обвиненията си. После лицето му отново стана сериозно и пръстите му се свиха около мундщука на пурата. — Ще кажете ли на роялисткото правителство за интереса ми към освобождаването на затворниците?

— Няма да предам човек заради това, че е лоялен към приятелите си — каза Рафи и се изправи. — Но внимавайте, генерале, съпругата ви също заслужава вашата лоялност.

— Знам. — Русе замълча за един дълъг миг. — Когато ми казахте, че ме арестувате, видях съпругата си вдовица и нероденото си дете сираче. Няма да ги изложа на такова нещо. Освен това — прибави той, надсмивайки се над себе си — ще излъжа, ако кажа, че животът не ми е приятен, още повече сега.

Рафи му подаде ръка.

— Няма нищо нередно в това, човек да се радва на живота. Господ знае колко много нещастие има по света.

След като се ръкуваха, той си тръгна, питайки се какво, за Бога, трябва да направи сега.

19.

Съзнанието бавно се връщаше у Маги, придружено с отвратителното чувство за гадене, което, както се досещаше тя, беше предизвикано от упойката, с която я бяха зашеметили. Тя лежеше на някакво легло, но погледът ѝ бе така замъглен, а светлината толкова оскъдна, че когато отвори очи, различи само някакви неясни очертания. По тишината отгатна, че е сама, затова повдигна с огромни усилия дясната си ръка и заопипва наоколо си.

Напипа с ръба на ръката си някакво обло, пухкаво нещо и пристъп на луда паника я разтърси. Тя подскочи, макар че умът ѝ подсказваше, че формата и текстурата не са като на човешка глава.

Обърна се надясно, от което световъртежът се усили още повече и замига, за да проясни погледа си. После отново замижа, когато от тъмнината се материализираха два ослепителни златни кръга. И докато се люлееше на ръба на истерията, към златистите кръгове се присъедини една прозяваща се розова уста с малки, блестящи зъби.

Облекчението ѝ беше толкова голямо, че Маги едва не се разсмя. В леглото ѝ имаше не изнасилвач, а котка. Свита на топка върху възглавницата ѝ, тя беше доста голяма, доста рошава и доста черна, със сплесканата физиономия на истинска персийка. Глупавото създание явно се беше вмъкнало, когато са внесли Маги тук.

Тя се надигна внимателно и изрече с дрезгав глас:

— Ако ти си котаракът на Варен, събрал си се с неподходяща компания, Рекс. Или и тебе са те затворили за шпионство, а?

Тя почеса копринената черна глава и бе възнаградена с едно мъркане, толкова силно, че почувства вибрациите му по дюшека.

— Впрочем ти *наистина* се казваш Рекс, нали?

Понеже котката не я опроверга, тя сметна въпроса за приключен. Спусна крака от леглото, изправи се полека и се заоглежда. Освен тъмнината в стаята и сухотата в устата си се чувстваше доста добре. Макар че зелената ѝ муселинена рокля беше скъсана, не я бяха

изнасилили, докато е била в безсъзнание, а от това именно се притесняваше най-много.

Хвана се за таблата на леглото и заразглежда оскъдно мебелираната стая. Някога, много отдавна, тя сигурно е изглеждала привлекателно, но сега тапетите бяха зацапани, а златистите завеси около леглото разнищени.

Тъмнината се дължеше на също такива парцаливи пердета, които закриваха прозореца, затова тя отиде и ги дръпна. Благословената слънчева светлина нахлу в стаята и ѝ помогна окончателно да прочисти мисълта си. От положението на слънцето тя заключи, че е ранен следобед, така че е била в безсъзнание два-три часа.

Прозорецът гледаше към висок стръмен бряг, водещ към някаква река, и когато погледна надолу, ѝ се зави свят. Оттук нямаше как да избяга. Явно Варен я беше довел в Шантъой, имението му на Сена.

Известно време Маги оглеждаше обстановката наоколо си. Както се и очакваше, тежката врата беше заключена, а в стаята нямаше нищо, което да използва като оръжие. Тя въздъхна, и отново седна на леглото.

Рекс веднага скочи в скута ѝ, а мощното му мъркане заплашваше да наруши кръвообращението ѝ. Тя го почеса по главата, мислейки си, че е глупаво да търси утеха в присъствието на котката. Но въпреки това я получи. Винаги бе харесвала котките, а Рекс беше великолепен представител на котешкия род.

Тя се облегна назад на таблата и се замисли върху ситуацията. Макар че мотивите му не ѝ бяха ясни, очевидно Варен беше Льо Серпан. Изруга се, задето остави логиката да надделее над инстинкта. Липсата на явни мотиви у Варен беше по-маловажна от недоверието ѝ към този човек и тя трябваше да бъде по-подозрителна спрямо него.

Все пак имаше една ръководна нишка; щом Варен я беше отвлякъл, той можеше да е направил същото и с Робин. Фактически Робин можеше да се намира под същия този покрив, да е жив и да не е предател. Тази възможност я накара да се почувства по-добре.

Тъй като тя и Рафи трябваше да посетят Русе, отсъствието ѝ вече навярно е събудило подозрения. Както и да е, от това нямаше да има особена полза, тъй като нямаше вероятност да заподозрат Варен, че я е отвлякъл. По-добре беше да се приготви за продължителен престой тук.

Единственото вълнение, което изпита в следващия един час, беше когато Рекс отметна назад глава и се хвърли към другия край на стаята с бързина, доста изненадваща за подобно сънливо създание. Рязкото драсване с нокти ѝ подсказа, че е уловил някаква плячка. Маги потрепера, когато той седна край малкото отпуснато тяло и започна да го ръфа. Тъй като не можеше да обвини котката за това, че е хищник, тя се идентифицира по-скоро с мишката.

Слънчевите лъчи оповестяваха средата на следобеда, когато едно стържене в ключалката извести за идването на граф Дьо Варен. Беше придружен от един грубиян с насочена пушка и от стар прислужник, който остави подноса с покрити блюда на единствената маса и излезе от стаята.

Поне нямаха намерение да я уморят от глад, помисли си тя мрачно. След още няколко часа мишката на Рекс щеше да ѝ се стори доста добра възможност. Самият Рекс незабавно скочи на пода и се пъхна под леглото, показвайки, че притежава достатъчно здрав разум.

Докато пазачът държеше пушката си насочена към Маги, Варен спря на около три стъпки от нея. Полуотворените очи му придаваха израз на влечуго; може би на това се дължеше прякорът му.

— Надявам се, че няма да се почувствате оскърбена, ако се държа на разстояние, мис Аштън — каза той така учтиво, сякаш бяха на чай. — Виждате колко ви уважавам.

Маги изви вежди на дъга.

— Не мога да си представя защо... със сигурност не съм се изявила особено блестящо пред вас. Дори не разбирам защо сте в дъното на този заговор.

— Обичайните причини, мис Аштън, власт и богатство. — Хладните му очи я огледаха от горе до долу. — Трябва да призная, убедихте ме, че сте само една унгарска курвичка, която си търси богат покровител. С учудване разбрах коя сте и какво търсите.

— Гордея се, че съм пълна с изненади — каза тя сухо. Пренебрегвайки коментара ѝ, той продължи:

— Както и да е, моята информация за вас е непълна. Все още ли се водите като мис Аштън, или през годините сте се сдобивали с някой и друг съпруг?

— Не и със законни — отговори тя хапливо. Графът се усмихна разбиращо.

— Сигурен съм, че сте имали доста неосветени от закона връзки, като например с вашия рус приятел.

Сърцето на Маги заби ускорено.

— Предполагам, имате предвид Робърт Андерсън. И него ли отвлякохте?

За нейно огромно облекчение той кимна утвърдително.

— Да, макар че неговата квартира не е толкова удобна като вашата. Той се намира почти точно под вас, пет етажа по-надолу. Замъците имат известни неудобства като жилища, но за сметка на това са превъзходни затвори.

— Какво ще правите с нас?

Варен се усмихна слабо, но смразяващо.

— Един от моите съдружници желае да задълбочи познанството си с вас, така че ще му дам възможност да го направи. След това ще зависи от вас, доколко ще бъдете склонна да ни сътрудничите. Вие сте идеалната придобивка, скъпа.

Гаденето отново се върна и Маги направи всичко възможно, да не допусне отвратителното чувство да се изпише на лицето ѝ.

— А какво ще стане с Робин?

— Надявах се той да ни бъде полезен, но вашият младеж е забележително упорит човек. Няма смисъл да го държим тук до безкрайност. — Графът поклати глава с подозрително съжаление. — Страхувам се обаче, че ви отегчавам, като мисля на глас. Ако има нещо, което да ви е необходимо, за да стане престоят ви по-приятен...

Макар да се съмняваше, че той очаква от нея да приеме сериозно ироничната му забележка, тя каза:

— Четка за коса, гребен и огледало ще ми дойдат много добре. Също и леген за миене, сапун, вода и някакво четиво.

Той се усмихна, истински развеселен.

— Вие сте невероятно приспособима жена, мис Аштън. Искате да се издокарате за новата си изгора?

Прищя ѝ се да плюе в лицето му. Вместо това се усмихна сладко:

— Да. Човек трябва максимално да се възползва от обстоятелствата.

Варен погледна към пазача.

— Погрижи се тя да получи каквото поиска.

Когато чу ключа да се превърта в ключалката, Маги се сви на леглото и зарови лице в ръцете си. Стомахът ѝ тежеше, тя се насилваше да не допусне гаденето да я завладее. Господи Боже, така отчаяно се бе опитвала да не бъде жертва и дванадесет години подред бе успявала.

Но сега беше хваната при обстоятелства, които показваха колко е безсилна всъщност. Беше просто примамка за тълпата или безпомощна плячка на един заговорник. Този път обаче ги нямаше нито Рафи, нито Робин, за да я спасят.

Първата малка победа беше да овладее гаденето. Когато се справи с него, тя се изправи неуверено и отиде до прозореца, вдишвайки с пълни гърди свежия въздух. Далече под нея в подножието на склона се виждаха скали. С облекчение тя разбра, че може да скочи.

Стисна устни. Това беше изходът на страхливеца, а тя не беше преминала през толкова много изпитания, за да се предаде без борба. Все пак имаше известно успокоение в това, че брегът можеше да стане възможен път за избавление.

Обърна гръб на прозореца, върна се при подноса и намери там чиния с вкусно задушено, малка бутилка вино, половин хляб и няколко плода. Тя решително седна и започна да яде, защото щеше да се нуждае от цялата си сила.

Едно тихо „мррр“ край стола ѝ подсказа, че Рекс е дошъл при нея, явно желаейки да сподели храната ѝ. Тя се поусмихна, наблюдавайки как огромната му пухкава опашка се размахва с надежда напред-назад. После пусна няколко парченца месо на пода. Той беше единственият съюзник, когото би могла да намери тук.

Елен Сорел чакаше Рафи да се върне от срещата с Русе. Както се бе опасявал, все още нямаше никаква вест от Маги. Елен бе разпитала подробно Синтия какво точно е видяла, но не бе успяла да научи нещо повече за похитителя на Маги. С изопнатото от тревога лице, Елен запита:

— Русе ли е нашият човек?

Неспособен да седи на едно място, Рафи обикаляше из стаята.

— Не, той ме убеди, че желанието му да се постигне мир е също толкова голямо, колкото и нашето. Ще се опита да открие за кого е

работил Льомерсие.

— Моля се да успее — каза мрачно Елен. — Нямаме други ключове, нали?

Овладян от болезнено любопитство, да научи по какъв начин Маги си е вършела работата, Рафи на свой ред запитва:

— Не и ако успеете да използвате източниците, които е ползвала Маги. Това възможно ли е?

— Не съвсем. Тя познава стотици жени в града: перачки, камериерки, улични търговки. На практика познава такива жени из цяла Европа. Аз бях само една от тях, с изключение на това, че се сприятелихме. Всяка от нас има нужда от приятелка.

Рафи застана на едно място и я загледа учуден.

— Тя е получавала цялата си информация от жени?

Елен цъкна с език възмутена.

— И вие не сте по-добър от полковник Фон Ференбах. Защо мъжете винаги смятат, че шпионките работят само в легнало положение? Помислете малко, ваша светлост. Жените са навсякъде, но често пъти към тях се отнасят така, сякаш са невидими. Мъжете говорят за тайни планове пред камериерките, хвърлят много важни документи в боклука, хвалят се с постиженията си пред проститутките. Геният на Маги се състои в това, че събира много такива сведения и намира връзката между тях.

Тя прехапа устни за миг, преди да продължи:

— Предполагам, че някъде трябва да има списък с информаторките на Маги, но може да е много добре укрит и най-вероятно закодиран. Дори да успеем да намерим и дешифрираме подобен списък, повечето от нейните жени няма да искат да говорят с непознати. Ние сме лоялни към делото на Маги и към нея лично. Парите са на второ място.

Рафи започна да барабани по полицата над камината, мислейки върху разкритията на Елен. В ревността си той бе допускал, че Марго е продавала тялото си, за да се сдобие с информация, ползвайки се от циничното съучастническо одобрение на Андерсън. По дяволите, бил ли е изобщо прав за каквото и да било?

Прекъсвайки мислите му, Елен запитва:

— Какво ще правите сега, при Уелингтън ли ще идете?

— Не, както казах на Русе, Уелингтън може само да ми отпусне войски, а като не знаем къде да я търсим, от това няма да има особена полза. Пуснах спешно съобщение до човека в Лондон, който ме изпрати тук. Сигурен съм, че той ще предложи нещо разумно, но ще минат няколко дни, преди да получа известие от него.

— А междувременно?

Рафи направи гримаса.

— Ако Русе успее да открие за кого е работил Льомерсие, може и да попаднем право в гнездото на заговора. А какво друго ще правим, проклет да съм, ако знам. Ще се върна в хотел „Мир“ и ще си поразмърдам мозъка. Напишете ми адреса си и ще ви съобщя, ако открия нещо.

Елен отиде до бюрото, за да потърси писалка, хартия и мастило. След като написа адреса си, тя каза:

— И аз ще видя дали ще успея да измисля нещо друго. Трябва да има някой, който може да ни помогне, само трябва да се сетя кой точно.

Двамата размениха унили погледи и Рафи си тръгна. Докато каретата го отнасяше към дома му, той реши, че си струва да поговори с граф Дьо Варен. Ако, както бе казал Русе, графът е бил активен роялистки шпионин по време на своето изгнание, може би все още има полезни източници на информация.

Рафи спря в хотела си само за да се преоблече в дрехи за езда и да запита портиера как да стигне до Шантъой. После яхна червеникавокафявия кон, който беше купил още първата седмица от престоя си в Париж. Ездата щеше да бъде не само по-бърза от придвижването с карета, но той отчаяно се нуждаеше от физическо разтоварване, каквото само тя можеше да му даде.

Пътят го водеше на запад покрай императорския дворец Малмезон, който Жозефин Бонапарт бе купила за свое тихо селско убежище. Жозефин се бе оттеглила тук и тук бе умряла, след като императорът се бе развел с нея поради неспособността ѝ да му осигури наследник. Казваха, че именно в Малмезон Бонапарт е прекарал последните си свободни часове на френска земя, защото е искал да бъде близо до душата на жената, която никога не е престанал да обича.

Това беше романтична история и докато Рафи минаваше покрай имението, почувства някаква симпатия към корсиканския палач, който бе продължил да обича дори когато това не бе нито мъдро, нито полезно. Може би това беше общото между тях двамата.

След по-малко от час Рафи стигна до Шантъой. Желязната порта беше ръждясала, но все още достатъчно здрава, както и сивата каменна стена, която пазеше имението. Един престарял портиер разгледа Рафи с дълбоко подозрение, след което го пусна да влезе.

Когато се озова вътре, Рафи видя, че замъкът бе толкова вълнуващ, колкото го бе описвал Варен. Оригиналната крепост бе построена на един скалист хълм, който доминираше над околността. Тъй като бе разположена в една извивка на Сена, от три страни я обкръжаваше юда. С годините под кулата се бяха разпрострели нови постройки и обширни градини, но общият ѝ вид бе все още застрашително средновековен.

Докато препускаше по дългата, посипана с чакъл алея, в ума на Рафи се мярна мисълта, че Шантъой изглежда като декор за някоя от съзливите мелодрами на госпожа Радклиф. Имението показваше признаци на дългогодишно запустение. Градините приличаха на джунгли от неподдържана растителност, а повечето от пристройките бяха порутени и жалки състояние. Макар да си личеше, че са правени опити да се върне предишното великолепие на Шантъой, на Варен щяха да му трябват няколко години и доста голямо богатство, за да довърши задачата.

Когато Рафи спря и слезе от коня, пред главния вход излезе един прислужник и пое юздите. Понеже нямаше търпение, усещайки как губи безценно време, Рафи затича нагоре, прескачайки стъпалата, и удари силно с масивния чук по вратата, молейки се посещението му да донесе някаква полза.

След като го подложи на внимателен оглед, възрастният иконом, който му отвори, се съгласи да отнесе картичката му на господаря си. Поне, слава на Бога, Варен си беше у дома. Време беше нещата да потръгнат.

Граф Дьо Варен работеше в библиотеката си сред прашния мирис на стари книги, когато му донесоха визитната картичка. Като я

видя, той се усмихна с дълбоко задоволство. Боговете явно бяха на негова страна. Кой можеше да си представи, че следващата муха ще влети право в паяжината и ще прати визитна картичка на паяка? А тази муха беше от чисто злато. Той запита иконома:

— Дукът сам ли е?

— Да, господарю.

Варен погледна съсухрения чиновник, който работеше заедно с него в библиотеката.

— Гримо, иди в оръжейната в западната кула и донеси още една пушка и амуниции.

И като се обърна отново към иконома, каза:

— Доведи Лавис, почакайте десет минути и повикайте Кандовър.

В широката зала, където чакаше Рафи, беше студено и се чувстваше течение дори в тези последни летни дни. Докато гледаше как мъхът е избил по неравните камъни, той се питаше какво ли е тук през зимата със студения вятър и влагата от реката. Предположенията му не бяха никак ободряващи. Варен трябваше здравата да се потруди, докато направи обитаема тази мрачна крепост.

Най-накрая старият иконом се върна, подсмърчайки, и покани с жест посетителя да го последва. След дълго бавно пътуване из криволичещи каменни коридори и по тесни стълби икономът отвори една врата и покани Рафи да влезе.

— Библиотеката, милорд — изскимтя той.

Когато Рафи влезе в стаята, почувства как в ребрата му се опират остри метални предмети.

— Горе ръцете, Кандовър — каза един любезен глас. — Това са ловни пушки. С изстрел от упор сачмите ще ви разкъсат на парчета.

Рафи видя двама мъже, които стояха до вратата с пушки в ръце. Знаейки, че ако посегне за пистолета си, това ще му струва живота, той бавно вдигна ръце. Какъв глупак излезе, по дяволите, какъв ужасен, проклет глупак!

Той стоеше мирно, докато прислужникът го претърсваше и му вземаше пистолета. Когато това приключи, Рафи каза сухо:

— Предполагам, в известен смисъл би могло да се каже, че съм намерил графиня Янош.

— Прав сте — отговори Варен — и ви уверявам, че тя се чувства доста добре, фактически се приспособява към пленничеството си със забележителна бързина.

Графът покани с жест Рафи да седне на един от столовете пред бюрото. Пазачите останаха пред вратата с пушки, насочени към дука.

Варен продължи:

— Вашата апетитна графиня се справя много добре. Знаехте ли, че тя е англичанка като вас и няма нито една благородническа костичка във възхитителното си тяло?

Приемайки каменното лице на Рафи за израз на смайване, графът хитро се изсмя.

— Не бъдете прекалено строг към себе си, Кандовър, и аз не го знаех. Но толкова за тази малка уличница, повече ме интересувате вие. Някой знае ли, че сте тук?

Рафи помисли да излъже и да каже „да“, но колебанието му трая доста дълго. Варен се възползва от паузата и я разбра правилно.

— Добре, не сте казали на никого, че идвате тук. Тъй като решителният час наближи, не ми се иска да прахосвам времето на хората си, за да търсят тези, на които сте го казали.

Значи приближаваше кулминацията на заговора, а Рафи и Марго не можеха да направят абсолютно нищо.

— Задоволете любопитството ми, Варен. Какво готвите? Щом трябва да умра, поне да знам за какво.

Графът си придаде смаяно изражение.

— Да умирате ли? Какво ви кара да мислите, че без нужда ще елиминирам човек, богат като вас? Това ще бъде безразсъдно, а аз не съм стигнал дотук, пропилявайки благоприятните възможности. Това ме навежда на друг въпрос. Говори се, че доходите ви са около осемдесет хиляди лири годишно. Така ли е?

Рафи вдигна рамене.

— Почти. Променят се в зависимост от доходността на различните предприятия.

— Великолепно! — Графът засия, тъмните му очи заблестяха като ахати. — Тъй като имам няколко свободни минути, ще задоволя любопитството ви, или поне част от него. Ще пийнете ли с мене чаша бургундско? Това е много добра реколта.

Рафи се почувства така, сякаш е влязъл в лудница, но кимна в знак на съгласие; едно питие щеше да му дойде доста добре. Изминаха няколко минути, в които чашите бяха донесени и виното беше налято. Рафи отпи една глътка и се съгласи, че реколтата е превъзходна.

След като отпи от собствената си чаша, графът каза замислено:

— Питате се какво ще правя. Много просто: Франция се нуждае от силен водач, а няма да го получи от пропадащите остатъци на Бурбонския дом. След като планът ми се осъществи, ще настане хаос, а аз съм подготвен да изляза и да го овладея. Във вените ми тече кралска кръв, дори част от нея е напълно законна. Роялистите ще ме приветстват с отворени обятия. В края на краищата служил съм им, докато бях в изгнание, аз съм един от тях.

— Като се имат предвид качествата на Бурбоните, сигурно ще е възможно да убедите роялистите — съгласи се Рафи с колебание, макар че това го интересува, — но какво ще правите с бонапартистите? Те никога няма да приемат човек от стария режим, който иска да върне часовника назад.

— Но аз не искам да връщам часовника назад, ваша светлост, и това ме прави неповторим — каза снизходително Варен. — Аз съм гъвкав човек, мога да се позовавам на правата на човека, на „свободата, равенството и братството“ точно толкова добре, колкото и всеки революционер. Вече има бонапартисти, които работят за мене. Спомнете си, Наполеон говореше за свобода и създаде най-голямата тирания, която Европа някога е виждала. Ако някой повтаря убедено една голяма лъжа, може да направи почти всичко, каквото поиска.

— Това е много умно, графе — Рафи вдигна бутилката с вино и наля догоре в двете чаши. Не знаеше дали Варен е луд или е гений, или изобщо има ли някаква разлика между двете неща. — Но ми се струва, че ще е трудно да накарате различните фракции да постигнат единодушие по каквото и да било.

Графът поклати глава.

— При Наполеон Франция стана най-голямата сила след Рим. Не, истинският французин няма да се откаже от това, включително и роялистите.

— Така че вие още веднъж ще обедините нацията „в името на славата“ — каза Рафи. — Но има прослойка, която сте забравили.

Какво ще правите с онези хора, които са уморени от войната, които искат да живеят в мир?

— Вълкът винаги изяжда агнето, Кандовър.

Без съмнение Варен вярваше на собствените си думи. Но когато Рафи си спомни за Марго и нейната армия от жени, за Елен Сорел, за здравия прагматизъм на Мишел Русе, на когото войната бе дошла до гуша, не беше сигурен, че е съгласен с него. Едно достатъчно голямо стадо можеше да победи дори най-кръвожадния от вълците.

Както и да е, сега не беше време за философски дискусии. Той запита:

— Щом няма да ме убивате, какво възнамерявате да правите?

— Вие сте застраховка, Кандовър. Макар че планът ми е превъзходен, възможно е и да не успея. Хаосът винаги трудно се поддава на контрол, дори когато човек го е очаквал. Ако някой друг се изкачи на върха, ще ми трябват много пари.

— Нима вече не сте богат?

— Опитвам се да създавам такова впечатление. Както и да е, виждате в какво състояние се намира имението ми, а заговорите струват скъпо. В момента съм почти без пари. Ако превратът ми успее, ще имам богатството, което ми е необходимо, и ще ви върна в Англия невредим. Но ако се проваля — той сви рамене, — предполагам, че вие ще се съгласите да платите значителна сума, за да откупите живота и свободата си.

— Моята, както и на графинята.

— Толкова ли я обичате тая малка уличница? — каза изненадан Варен. — Наистина трябва да разбере на какво толкова е способна тя. В края на краищата нали е само жена.

Рафи разбра, че изразът „става ми червено пред очите“ не е само метафора. Кръвта му закипя и ако малкото здрав разум не му бе напомнил, че на вратата стоят въоръжени мъже, щеше да се опита да убие Варен с голи ръце.

Лицето му явно бе издало част от мислите му, защото графът каза:

— Щом това толкова силно ви засяга, сигурен съм, че можем да уредим нещо. Разбира се, аз няма да ви освободя, преди да ми дадете дума като англичанин и благородник, че по никакъв начин няма да си

отмъщавате. Това е една от любопитните черти на англичаните: винаги вземат насериозно подобни обещания.

На вратата се почука и влезе един куриер със съобщение. Варен му хвърли един поглед и се намръщи.

— Съжалявам, Кандовър, нямам време за повече бърбене. Необходимо е да се заема с делата. Извинявам се за качеството на квартирата ви, но ако се настаните прекалено удобно, няма да бързате да платите откупа си и да си тръгнете. — Той погледна към стражите. — Моля, съпроводете нашия гост до тъмницата.

Рафи размишляваше трескаво, докато въоръжените мъже го изкарваха от библиотеката пред дулата на пушките си и го поведоха по коридора. Варен може и да беше луд, но никой не би отрекъл, че планът му е дяволски умен. Като се вземе предвид нестабилното политическо положение във Франция, един добре премерен удар наистина би могъл да издигне графа до върховете на властта. Тронът на Луи се крепеше върху пясъчна основа и хората щяха да приветстват един силен водач, който би могъл да обедини фракциите.

Изглеждаше също така много вероятно, когато делото бъде осъществено, останалата част от Европа да приеме какъвто и да било френски водач, който поне малко да бъде уважаван. Да, планът на Варен можеше да заработи доста добре и Франция би се озовала в ръцете на един нов Наполеон. Тази перспектива беше ужасна.

След като слязоха по няколко ръкава на витите каменни стълби, те стигнаха най-ниското равнище на замъка. Горните етажи бяха влажни и неприветливи, но килиите направо воняха на смърт и стародавно зло.

Накрая стигнаха до мрачно преддверие, в което имаше масивна, обкована с желязо, врата. Лавис взе халката за ключове от куката на стената и пъкна единствения тежък ключ в старата ключалка. Придружителят му държеше Рафи на прицел, докато Лавис се бореше със стария механизъм, който най-накрая поддаде.

Като отвори вратата само толкова, колкото да мине един човек, стражът каза с неприкрит сарказъм:

— Пожелавам ви приятен престой, ваша проклета светлост.

После силно блъсна Рафи в гърба и той влетя вътре с главата напред.

Още преди да докосне каменния под, Рафи разбра, че не е сам в килията.

20.

Рафи автоматично остана предпазливо приклепнал на земята, оглеждайки се наоколо. Килията приличаше на куб, чиито ръбове бяха по около дванадесетина фута, със стени от грубо одялани камъни. Единствената мебелировка беше кофа за естествените нужди в единия край и купчина слама с две одеяла.

Светлината проникваше вътре през тесни зарешетени прозорчета високо горе в стената. Макар килията да беше мрачна, светлината бе достатъчна на Рафи, за да познае русия мъж, прострян върху сламата.

По дяволите, само това му липсваше. Рафи си пое дълбоко дъх, преди да се изправи на крака. Макар да предполагаше, че ще се зарадва, че Робърт Андерсън е жив и явно не е приятел на граф Дьо Варен, любовникът на Марго беше последният човек на света, когото Рафи би си избрал за съкилийник.

Без да си направи труда да стане, Андерсън каза:

— Съжалявам, че са хванали и тебе, Кандовър. Какво става тук?

— Безредици, отвличания, заговори, както обикновено. — Рафи отупа мръсотията от панталоните си, стана и каза: — Варен е хванал графинята.

С потъмняло лице Андерсън се помъчи да седне и се намръщи от рязкото движение.

— Проклятие, точно от това се страхувах. Знаеш ли дали е добре?

— По всичко личи че да, поне така казва Варен.

Когато очите му посвикнаха с мрака, Рафи разбра, че другарят му по килия не изглежда никак добре, защото държи странно прегъната лявата си ръка в скута си, а лицето му е зле ожулено. Забравяйки ревността, той възкликна:

— Господи Боже, човече, какво са направили с тебе?

Андерсън се усмихна мрачно.

— Заради легендарната ми кръвожадност Варен изпрати четирима грубияни да ме поканят да дойда тук. Опитах се да им

откажа, но те настояваха.

Нещо прещрака в паметта на Рафи.

— Сутринта, след като ти изчезна, намериха близо до жилището ти трупове на двама неидентифицирани французи. Ти имаш ли нещо общо с това?

Усмивката на Андерсън стана по-истинска.

— Много се колебаех дали да приема любезната им покана.

Наблюдавайки крехката конструкция и почти женствено красивата външност на другаря си, Рафи разбра, че е бил жертва на още една заблуда. И каза, усмихвайки се с половин уста:

— Напомни ми да не влизам в спорове с тебе.

— Едва ли бих могъл сега да изляза насреща и на наперено врабче.

Андерсън беше изключително блед дори за човек, който по принцип има бяла кожа, затова Рафи отиде при него в другия край на килията и коленичи при него в сламата.

— Остави ме все пак да видя ръката ти.

Той подсвирна леко при вида на грозната подутина, която изцяло бе обхванала лявата ръка на Андерсън от лакътя надолу. Когато започна внимателно да преглежда раненото място, запита:

— Да не си ударил някого прекалено силно?

— Не, нищо ми нямаше, докато дойдох тук. Но Варен искаше да си бърбим, а аз нямах настроение.

Потта, избила по лицето на Андерсън, показваше колко много му струва преднамерено нехайното държание. Колебливото възхищение на Рафи от неговия съперник непрестанно нарастваше.

— Струва ми се, че една от костите на китката е счупена, както и три пръста — каза той. — За щастие счупванията изглеждат чисти. Дай да ти помогна да си съблечеш палтото, за да те превържа. Ще ти стане малко по-добре.

Рафи съблече жилетката си и я накъса на ивици, после се зае да приложи познанията си по първа помощ, добити по ловните полета. И докато вършеше това, пред очите му изникваше разтърсващата картина на същата тази елегантна ръка, която гали Марго. Той замря за миг, борейки се с надигналата се ревност, и яростно се укори, че сега не е нито времето, нито мястото да си позволява подобни глезотии. Най-накрая успя криво-ляво да приключи с помощта си.

Заради собственото си самоуважение той се постара да действа възможно най-безболезнено. Но дори при това положение процедурата едва не прекърши стоическото търпение на младия мъж. Когато Рафи свърши с превръзката и направи удобен клуп за ранената ръка, Андерсън лежеше прострян в цял ръст на сламата, а косата му бе цялата овлажняла от пот. Рафи предположи, че болката го е накарала почти да припадне.

Когато накъсаното му дишане се успокои, Андерсън каза:

— Щом Варен така и така е пленил Маги, може би все пак трябваше да напиша проклетата бележка.

В отговор на въпросителния поглед на Рафи русият мъж поясни:

— Графът искаше от мене да напиша на Маги и да я примамя тук. Каза, че ще чупи кости, докато не се съглася. Не му споменах, че съм левичар, докато не ми счупи три пръста и така ме лиши от възможността да пиша с нормален почерк. Трябваше да се заеме с дясната ми ръка.

Рафи седна в сламата до краката на Андерсън и се улови, че се усмихва на мрачния му хумор.

— Искане ми се да бях видял лицето на Варен, когато си му го казал.

— Нямаше да ти хареса — той ми счупи китката от раздразнение — каза сухо Андерсън. — Но съм бил и в по-лоши затвори. Сламата е прясна, одеялата са чисти и понеже сме във Франция, поднасят прилично вино заедно с яденето. По това време температурата е поносима, макар че не бих презимувал тук.

Рафи се опита да потисне тръпката, която го поби при това предположение. Варен сигурно нямаше да ги държи толкова дълго.

Рафи разказа на другаря си най-новото от разговорите с Фон Ференбах и Русе, спомена за смъртта на Льомерсие, без да се впуска в подробности, и повтори онова, което Варен бе споделил за своите мотиви.

След като зададе няколко въпроса, за да се ориентира, Андерсън въздъхна и за миг затвори очи.

— Няма що, провалих се. Чувствам се пълен глупак.

— Компанията от хора, които не разбраха какво става, е доста солидна — отвърна мрачно Рафи. — Всички сгрешихме.

Най-много от всички аз, помисли си той.

След това нямаше кой знае какво да си кажат. Двамата мъже седяха в постепенно помръкващата светлина, без да говорят. Макар че имаше много неща, за които Рафи би искал да пита Андерсън, никое от тях не му се стори уместно.

Докато часовете се нижеха един след друг, Рафи отсъди, че най-ужасното в тяхното пленничество явно ще бъде скуката. Килията беше твърде малка, за да си протегне човек краката, каменните стени бяха особено отблъскващи и ако трябваше да остане тук за неопределено време, сигурно щеше скоро да подлудее.

Завидя на спокойствието на Андерсън. Съсипан от болката, другият мъж заспа и спа през повечето време. Но дори когато беше буден, проявяваше такова философско спокойствие, на което Рафи едва ли щеше някога да бъде способен. Наистина Андерсън спомена, че и преди е бил в затвор; може би човек усъвършенства уменията си с практика.

На смрачаване им донесоха вечеря с обичайните предпазни мерки. Един от хората внесе подноса с храна, докато другият стоеше със заредена пушка, насочена към тях. Яденето се състоеше от доста прилично говеждо задушено с хляб и плодове, придружено от кана, която съдържаше около един галон червено вино. Освен калаените чинии и чаши единствените прибори бяха меките, лесно огъващи се, лъжици, които не можеха да послужат като ефикасно оръжие. Макар че по-късно подносът, чиниите и лъжиците бяха прибрани, позволиха на затворниците да си оставят каната с вино и съдовете за пиене.

За да се напие човек, не е необходимо кой знае колко, но и това беше достатъчно, за да му се развърже езикът. Двамата водеха несвързан разговор за това, какво ли планира Варен, когато Рафи се чу да пита:

— Защо Марго е такава?

След дълга пауза Андерсън каза:

— Защо не я запита?

Рафи се изсмя невесело.

— Не мислех, че ще иска да ми каже.

— Ако тя не иска, защо мислиш, че аз ще искам?

Рафи се поколеба, опитвайки се да измисли убедителен аргумент. Но вместо да отговори направо, каза:

— Знам, че нямам право да питам, но искам... поне се опитвам... да я разбера. Някога я познавах много добре, или поне мислех, че е така, а сега тя е загадка за мене.

След една още по-дълга пауза Андерсън каза с глас, в който се прокрадваше враждебност:

— Още когато Маги чу, че идваш в Париж, тя се промени, стана капризна и унила. Когато я срещнах, тя беше на деветнадесет години и знам много малко за предишния ѝ живот. Както и да е, това, което знам, е, че някой се е опитал да я съсипе, а французите почти съвсем я довършиха. Ако ти си бил онзи, който го е направил, проклет да съм, ако ти кажа каквото и да било.

Сега тъмнината беше почти пълна и само един блед лунен лъч осветяваше килията. Лицето на Андерсън беше почти невидимо, черно в чернотата отдысно на Рафи. Болката от изминалите тринадесет години беше съвсем близка в тъмното. Рафи посегна наоколо си, търсейки каната, и наля и на двамата по малко вино.

— Тя никога ли не ти е казвала какво се случи?

— Не.

Гласът на Андерсън беше равен, но Рафи долови оттенъка на неволен интерес. Ако другият обичаше Марго, навярно също се интересуваше от миналото ѝ.

В анонимността на тъмнината беше много лесно човек да предложи нещо, което никога не би му хрумнало на дневна светлина.

— Всеки от нас държи ключа към една част от миналото на Марго. Защо да не споделим това, което знаем?

Предусещайки възраженията, Рафи добави:

— Знам, че не е джентълменско, но ти се заклевам, че нямам намерение да ѝ навредя.

Рафи почти чуваше как в душата на Андерсън се води борба. Накрая другият мъж каза тъжно:

— Баща ми винаги казваше, че нямам нищо джентълменско в себе си, и е бил прав. Но те предупреждавам, историята не е хубава.

Знаейки, че е негов ред да започне, Рафи каза:

— Марго Аштън дебютира през сезона 1802. Беше просто от почтено семейство, състоянието ѝ беше пренебрежимо малко, всички смятаха, че не е класическа красавица... но тя можеше да има всеки достоен за женене мъж в Лондон.

Той спря, спомняйки си първия път, когато видя Марго, докато тя влизаше в балната зала. Един поглед, и Рафи се отдели от групата, с която говореше, и се насочи право към нея, разрязвайки тълпата така, както горещ нож реже масло.

Придружителката на Марго позна наследника на Кандовър и го представи, но Рафи не съзнаваше това. За него имаше значение само Марго. Отначало тя беше приятно поласкана от изражението на лицето му. После пепелявите и очи срещнаха неговите и се промениха, когато ехото от неговите собствени чувства пламна в нея. Поне така си бе помислил той навремето. Едва по-късно се усъмни, че нейната реакция е възникнала чак след като е разбрала кой е той. И каза на глас:

— Това беше като че ли истинска вълшебна приказка, любов от пръв поглед и други такива глупости. Полковник Аштън се съгласи да се сгодим официално едва след края на сезона, но нещата помежду ни бяха ясни. Никога не съм бил толкова щастлив, колкото през тази пролет. Тогава... — Той спря, не можеше да продължи.

— Не спирай точно сега, когато стигнахме до същността на въпроса, Кандовър — настоя Андерсън. — Какво стана с рая на младежката ти любов?

Рафи преглътна със стиснато гърло.

— Нещо съвсем просто. Бях излязъл една вечер с група приятели и един, който се беше напил достатъчно, за да започне да дрънка, разказа как... как Марго му се е отдала няколко дни преди това. В градината по време на един бал.

Той отпи глътка вино, за да разкваси пресъхналото си гърло.

— Като помисля сега, виждам колко лошо и прекалено реагирах тогава. Бях млад, идеалист и любовта съвсем ме беше извадила от релси. Вместо да приема действията ѝ като любопитство или експеримент, или нещо от този род, аз се държах така, сякаш е извършила най-голямото престъпление след Юда, когато се скарах с нея на следващата сутрин. Щях да се радвам да я видя как се защитава, дори ако покажеше сянка от угризение, но тя не направи никакъв опит да го отрече. Просто ми хвърли пръстена в краката и излезе.

След още една глътка вино Рафи въздъхна тежко.

— Реших, че хората, които са ми казали, че тя си търси богат годеник, са прави и че просто съм ѝ попречил. Но след няколко дни научих, че двамата с баща ѝ са напуснали Англия и са заминали на

пътешествие на континента. Не мисля, че това щеше да се случи, ако тя не беше толкова нещастна, колкото и аз, така че предполагам, би могъл да кажеш, че и двамата взаимно сме се направили нещастни.

Андерсън се размърда и сламата изшумоля под него.

— Да видя дали съм разбрал правилно. Ти я запита дали е имала нещо с онзи твой приятел, и тя не отрече?

В интерес на точността Рафи каза.

— Аз всъщност не я попитах. Казах ѝ какво съм научил.

Андерсън се изправи неуверено на крака и се заразхожда из килията, бълвайки невероятен поток от ругатни. Накрая каза с отвращение:

— Като се вземе предвид глупостта на британското благородничество, не мога да разбера защо още всичкото не е измряло. Ако си повярвал на думите на един пиян глупак, без да се усъмниш, не си разбрал най-същественото за Маги. Заслужил си това, което си получил, макар че Господ знае, че не е така за Маги.

Рафи почервеня, ядосан, но без да отрече правотата в думите на Андерсън.

— Явно не знаеш много за благородничеството, иначе нямаше да се изказваш така безцеремонно. Никой мъж на честта няма да лъже за такива сериозни неща. Дори да е мъртво пиян. Може би това нямаше да се случи, ако Нортууд знаеше, че съм сгоден за Марго.

Андерсън застина на място.

— Нортууд? Това да не би да е Оливър Нортууд?

— Да. Точно така, забравих, че ти работиш с него.

Нов изблик на ругатни замени предишните.

— Ако не си глупак, значи си прекалено наивен и прекалено почтен, за да живееш в този ужасно несъвършен свят — изфуча Андерсън. — Не мога да повярвам, че ще приемеш за чиста монета думите на човек като Нортууд против Маги, но може би навремето той е предизвиквал повече доверие, отколкото сега. Очевидно още тогава вече не е бил почтен.

— Не говори безсмислици — разгорещи се Рафи. — Защо Нортууд ще клевети невинно момиче?

— Използвай въображението си, Кандовър — каза възбудено Андерсън. — Може би е ревнувал от тебе. Не се е искало много набито око, за да се види, че ти и Маги сте били много близки. Или е било от

злоба, защото Маги го е отблъснала, или от перчене на недорасъл мъж. Може би ти никога не си имал нужда да си измисляш подвизи, по мнозина млади мъже се нуждаят от такова нещо. По дяволите, като познавам Нортууд, може да е излъгал просто от умишлена жестокост.

Усещайки, че трябва да се защити по някакъв начин, Рафи запита:

— Защо си толкова суров спрямо Нортууд? Знае се, че винаги си е бил грубиян и се държеше много лошо с жена си, но това все още не го прави лъжец. Предполага се, че благородникът винаги е почтен, докато не се докаже противното.

— Какво прекрасно мерило. Защо не го приложи и за Маги? — каза язвително Андерсън и се отпусна обратно на сламата. — Този *грубиян*, когото ти си така зает да защитаваш, от години продава информация за страната си на всеки, който иска да я купи. От това, което знам за него, се съмнявам дали има и една почтена кост в тлъстото си туловище.

— Какво...? — заекна Рафи, сякаш някой го удари с кол.

Макар че никога не се беше сближавал с Нортууд, го познаваше вече над двадесет години. Бяха посещавали едни и същи училища, бяха възпитавани по едни и същи правила. Никога не беше имал повод да се усъмни в почтеността на Нортууд.

Но това обясняваше твърде много неща. Пребледнялото лице на Марго, когато я обвини в изневяра, изплува пред него. Как щеше да се чувства самият той, ако човекът, на когото е вярвал най-много, приемеше клеветата, без да задава въпроси?

Щеше да се почувства точно така, както и тя — ядосан и обиден толкова, колкото не може да се изкаже с думи. Какво беше казала тя тогава, нещо от рода на това, колко са щастливи, че са открили истинските си характери, преди да е станало твърде късно?

Навремето той бе взел думите ѝ като признание за вина и това негово убеждение бе затвърдило вярата му в обвиненията на Нортууд. Сега нейният отговор придобиваше съвършено различно значение.

Рафи зарови лице в ръцете си и изстена:

— По дяволите, ох, по дяволите!

Неравното му дишане изпълни килията и единствено присъствието на другия мъж го възпираше да не рухне окончателно.

Дори когато Рафи бе изпитвал най-пронизваща болка от въображаемото ѝ предателство, се бе успокоявал, вярвайки, че той е ощетената страна. Сега това успокоение се бе изпарило и той виждаше действията си така, както навярно ги бе видяла тогава Марго.

В каквото и да се бе превърнала, всичко бе станало заради това, че той я беше предал, заради неговата ревност и липса на доверие. Слабата надежда, която бе таил, че ще може да си възвърне любовта ѝ, рухваше сред останките от неговата гордост.

Как би могла тя да му вярва, когато така жестоко я бе оскърбил? Благодарение на собствените си действия Рафи бе загубил онова, което за него бе най-важното, и нямаше думи, достатъчно силни, за да изразят горчивината на изпитваната от него вина.

Когато гневът на Робин стихна, той почувства неясна симпатия към другия мъж. Горкият, сигурно ужасно много боли, когато измъкнат изпод краката ти почвата на високия морал, щом разбереш, че сам си причинил собствените си страдания и тези на Маги. Мъж като Кандовър, който очевидно беше изтъкан от честност, беше станал лесна плячка на безчестната хитрост на Нортууд.

Въпреки обвиненията на Кандовър Робин прекрасно познаваше много добре света на английските благородници с техните дяволски игри и клубове и благороднически кодекси. Би било съвсем естествено човек да повярва на своя равен, а Нортууд се бе представил като честен и почтен.

От друга страна, една млада жена почти винаги е тайнствено, почти вълшебно създание за младия мъж. Необходима беше зрялост, за да научи човек, че разликите между мъжете и жените са повече от приликите.

Като се вземат предвид страстта и властността на първата любов, беше лесно да се разбере защо Кандовър е избухнал и е оставил чувствата да затъмнят разума. Кой не е бил глупав на млади години? Робин си спомни, че беше такъв, макар че неговите глупости се бяха проявили по различен начин от тези на Кандовър.

Робин познаваше Маги достатъчно добре, за да бъде сигурен, че характерът ѝ също е допринесъл за проблема. Ако се беше сетила да избухне в сълзи и да отрече обвинението, пробивът в доверието щеше да бъде ликвидиран само за половин час, и двамата можеха да имат щастлив брак през тези дванадесет години. Тогава Робин никога

нямаше да срещне Маги, и това щеше да бъде в негова вреда, но в нейна полза.

Робин напипа чашата на Рафи и я бутна почти насила в ръката му.

— Малко е късно да се самоунищожаваш, ако натам води чувството ти за вина — каза той сухо.

Все още треперещ, Рафи се поизправи, за да отпие, и си пожела в чашата да имаше нещо по-силно. През годините се беше перчил с цивилизованото си поведение, мислейки, че е трябвало да приеме изневярата на Марго и в замяна да получи нейния чар и компанията ѝ. Дори бе съжалявал, че тя повече от него е вникнала в морала на времето и приписваше бурната ѝ емоционална реакция на незрялост.

Наистина той беше по-близо до истината с младежкия си идеализъм, отколкото с модния цинизъм, който бе развил с годините. Марго Аштън беше толкова истинска и толкова любяща, колкото си я бе представял. Тъкмо Рафаел Уитбърн, наследникът на дуковете Кандовър, уважаваната от всички аристократична издънка, се беше показал недостоеен за тази любов.

Андерсън каза хапливо:

— Нищо чудно, че Маги не искаше да има нищо общо с тебе, когато ти дойде в Париж. Ако ми беше разказала за миналата ви връзка, никога нямаше да допусна да припари и на седем левги от тебе.

Той потърси с една ръка тежката кана с виното. Рафи му помогна да си налее още една чаша. Каната беше значително олекнала; последното вино отиде в чашата на Андерсън. Сигурно всеки от тях беше изпил вино колкото в две-три бутилки. Рафи имаше нужда от още, макар че във Франция едва ли имаше достатъчно алкохол, който да облекчи състоянието му.

— Виждам, че още обичаш Маги — забеляза Андерсън така, сякаш говореха за нещо недотам важно.

— Сега тя ме вади от равновесие точно така, както и когато бях на двадесет и една. — Рафи потръпна и си пое дъх. — Винаги съм се гордял с уравновесеността си. — Той гаврътна на един дъх последното си вино. — Тя е прекалено добра за мене.

— Не бих оспорвал мнението ти.

— Какво стана в годините след това, как Марго стана шпионка? Каза, че ще ми обясниш.

Сега, когато Рафи вече знаеше как са започнали нейните прекеждия, можеше по-лесно да разбере неспокойната, понякога сприхава, жена, в която се бе превърнала тя, с нейната непреклонност и подозрителност, с изблиците на хумор и уязвимост. Но имаше още много неща, които той искаше — *трябваше* — да знае.

— Достатъчно емоции в килията за тази вечер — каза Андерсън, увивайки се в едно от одеялата. — Ще ти разкажа останалата част от историята утре сутринта, дотогава може да ми е минало желанието да те сригам в зъбите.

И докато се заравяше в сламата, добави:

— Ако ще прекараш остатъка от нощта в самобичуване, бъди така добър да го правиш тихо.

Андерсън беше прав, за една вечер се каза достатъчно много. Рафи се уви в другото одеяло, за да се предпази от нарастващия студ, и си направи място в сламата.

За разлика от другаря си, той се съмняваше дали ще може да заспи.

21.

Предвид колко вино беше изпил предната вечер, Рафи се събуди на сутринта в доста добро състояние. Дори малко беше поспал. Когато Андерсън се събуди, Рафи вече беше възприел чутото вчера. Нямаше никакви изгледи Марго да му прости, но той се надяваше, че ще има възможност да я помоли за прошка заради това, че я бе отсъдил така престъпно погрешно. За него това беше извънредно важно.

Закуската се състоеше от пресен хляб, масло, конфитюр от ягоди и голямо количество горещо кафе. Докато Рафи мажеше конфитюра на филиите, отбеляза:

— Хранили са ме доста по-зле в почтени английски провинциални ханове.

— Жалко, че амбициите на Варен не са насочени към ресторантьорско дело вместо към диктаторството — отбеляза Андерсън.

Рафи погледна другаря си. Макар Андерсън да твърдеше, че ръката му е много по-добре, като че ли не казваше истината; лицето му беше зачервено, изглеждаше трескав. Отново през ума на Рафи прелетя мисълта, че го познава отнякъде. Колкото повече гледаше Андерсън, толкова по-познат му изглеждаше, но все не можеше да се сети.

Едва бяха привършили закуската, когато вратата изскърца и се отвори. Рафи очакваше да влезе прислужникът, който да вземе подноса, но влезе самият Варен, а зад него вървяха въоръжените с пушки стражи.

Без да се церемони, той подхвърли навъсено към Андерсън:

— Предполагам, Кандовър ви е обяснил какво се готвя да направя?

Андерсън надигна чашата с кафе и я пресуши до дъно, преди да отговори:

— Да. Чудя се къде сгреших.

— Добре. — Посягайки към вътрешността на черното си палто, Варен извади пистолет. Насочи го в средата на челото на Андерсън и

каза:

— Не ми се ще да убия човек, който не знае защо умира. Макар да съжалявам, че е необходимо да го направя, не намерих никакви обстоятелства, при които ще мога да се възползвам от вас, а докато сте жив, вие сте опасен за мене. Жалко, че не можете да минете на моя страна, но дори сега да заявите, че ще го направите, няма да повярвам на обещанията ви.

И докато Рафи ги наблюдаваше, замръзнал от ужас, Варен прибави:

— Имате ли някаква последна молба или съобщение, Андерсън? Ако е така, побързайте. Днес денят ми ще бъде много напрегнат.

С побледняло лице Андерсън погледна към Рафи.

— Моля те... кажи на Маги, че я обичам.

В тишината, последвала думите му, звукът от щракането на ударника се разнесе като удар по наковалнята на съдбата.

Независимо от ранния час британското посолство кипеше в работна треска и Оливър Нортууд бе посрещнат с голямо облекчение от няколко свои колеги, които бяха работили цялата нощ. Макар че беше на легло, лорд Касълрий бълваше достатъчно писма, доклади, бележки и проектодоговори, за да държи изцяло заета дузина чиновници, а недостигът на работна ръка се отразяваше върху персонала.

Той чу няколко души да изразяват загриженост за Робърт Андерсън, който липсваше от няколко дни. Не беше никак изненадан; Нортууд много добре знаеше какво се е случило с него. Отдал се е на младежки занимания.

Малко преди осем часа Нортууд се извини и се промъкна в коридора, който минаваше точно под спалнята на Касълрий. След като се огледа нервно и установи, че коридорът е празен, той отключи вратата на килера и влезе, затваряйки я след себе си. Не беше мислил как ще се чувства със свещ в ръка в затворено място, натъпкано с барут, и докато правеше необходимите приготовления, ръцете му лепнеха от пот.

Най-напред си послужи с обикновената свещ, за да направи локва от разтопен восък на пода. После нагласи специалната свещ от

твърд восък в разтопения восък на пода. Когато восъкът изстина и свещта бе солидно закрепена, той проби с нож за рязане на хартия една дупка в ъгъла на кутия с барут. Накрая извади малка торбичка с барут от джоба си и го посипа в тънка плътна ивица от кутията до свещта, като натрупа купчинка барут в основата на свещта.

Запали извънредно предпазливо восъчната свещ. После внимателно се измъкна от килера, като се увери, че няма течение, което преждевременно да доведе пламъка до барута.

Льо Серпан беше казал, че свещта ще изгори за около осем часа. Ако никой не усетеше мириса на горяща свещ в това рядко използвано отделение от посолството, взривът щеше да избухне около четири часа следобед. Дотогава Нортууд вече отдавна няма да бъде там.

Когато се озова на безопасно място на горния етаж, той извади кърпичка и изтри челото си. Беше си заслужил всеки проклет франк, който му платиха, че и повече. В последните дни мерките за сигурност в посолството бяха станали извънредно строга, британски войници пазеха всеки вход и проверяваха документите на външните хора. Като редовен служител, Нортууд минаваше лесно; Лео Серпан никога нямаше да се справи без него. Може би трябваше да поиска повече пари.

След като се върна в стаята за писане, Нортууд седна да преписва на чисто едно от несвършващите писма. Единственият друг човек освен него беше старшият помощник на име Мориър, който го погледна с изтощена усмивка.

— Радвам се, че те виждам, Нортууд. Сигурен ли си, че ще можеш да работиш? Изглеждаш малко блед.

Едва ли изглеждаше и наполовина толкова зле, колкото щеше да бъде Мориър след експлозията. Другият трябваше да присъства на заседанието следобед и щеше да бъде взривен, дребната риба умираше заедно с едрата. Нортууд с труд потисна мисълта; винаги беше харесвал Мориър и беше ужасно, че и той щеше да стане жертва на този сблъсък. Но нищо не можеше да се направи. С храбра усмивка той каза:

— Още не ми е добре, но мисля, че ще мога да се справя с някое и друго писмо. Знам колко са преуморени от работа колегите. Ужасно неподходящо време да се разболееш.

Мориър измърмори:

— Да, наистина — и се върна към своя документ.

Нортууд работи два часа, а тилът му пареше от мисълта за свещта, която гори долу близо до смъртоносната купчина барут. Извини се, когато усети, че не можеше повече да издържа, и лесно се представи за отпаднал. Мориър и другите чиновници, които бяха дошли по-късно, изразиха съчувствието си за неговото неразположение и му благодариха, че е положил такова усилие.

Когато си тръгваше, Оливър помисли, че от това дори на човек без никаква съвест може да му се догади, но погасна безпокойството си. Въпреки проявеното дружелюбие той знаеше, че другите членове на делегацията го презират, макар че бяха по-интелигентни от него. Бяха сгрешили; той щеше да има повече власт и богатство от всички тях.

Спря един файтон на улица „Фобур Сент Оноре“ и се върна у дома си, за да се преоблече в дрехи за езда. Беше дошло време да посети граф Дьо Варен и да му покаже колко умен е Оливър Нортууд.

С малко късмет Льо Серпан щеше да му е осигурил и очакваната премия — великолепната, недосегаема Марго Аштън най-накрая щеше да попадне във властта на Оливър Нортууд.

Във възможно най-ранния удобен час Елен Сорел изпрати човек до жилището на Кандовър, за да разбере дали е научил нещо. След около четиридесет и пет минути пратеникът се върна с потресаващата вест, че никой не е виждал дука от предния следобед.

Макар че денят беше приятно топъл, новината смрази Елен до кости. Може би отсъствието на дука не означаваше нищо, но като се вземеше предвид, че Маги и Робърт Андерсън също бяха изчезнали, тя можеше да предположи най-лошото.

Ако тайнственият Льо Серпан е пленил и тримата, дали и Елен беше в неговия списък?

За малко в ума ѝ се появи мисълта, да избяга в провинцията при двете си дъщери и да бъде в безопасност. Щом заговорът беше толкова близо до кулминацията си, Льо Серпан нямаше да тръгне да я търси там. Но какво да прави сама, без помощ?

Тя сви ръце в юмруци и отхвърли това решение. Ако нещата станеха още по-лоши и Елен изчезнеше, майка ѝ щеше предано да се

грижи за внучките си. Но ако Елен можеше да предприеме нещо, по-добре беше да го направи, вместо да постъпи като страхливка.

Имаше ли нещо, което да може да направи? Елен беше твърде незначителна, за да успее да убеди някой висшестоящ чиновник за надвисналата опасност, дори ако знаеше в какво точно се състои заговорът, както и беше в действителност.

Тя отпусна ръце и решително се изправи. Имаше нещо, за което трябваше по-рано да се досети, и щеше да се захване с него още сега.

Звукът от прещракването на ударника освободи Рафи от моментното му вцепенение. Окаменялото примирение на лицето на Андерсън накара плочката на изплъзващия се спомен да падне на мястото си и Рафи беше абсолютно сигурен, че знае кой е русият мъж.

Рафи каза с глас, в който трептеше увереност:

— Варен, ако застреляте Андерсън, това ще бъде сериозна грешка. Помните ли, че казахте, че никога не постъпвате като прахосник?

Пръстът, който се свиваше върху спусъка, спря и графът му отпрати отегчен поглед.

— Не се месете, Кандовър. Вас има защо да ви пазя заради потенциалната ви стойност, но шпионинът не е във вашата категория.

— Ако беше само шпионин, това можеше и да е вярно — съгласи се Рафи, впил очи в тези на графа. — Но човекът, когото така безполезно се каните да убиете, е лорд Робърт Андревил, брат на маркиз Уулвъртън, един от най-богатите хора в Британия.

— Какво? — Погледът на Варен се стрелна към потенциалната му жертва. — Това вярно ли е?

— Да — потвърди Андерсън. — Има ли изобщо някакво значение?

Един дълъг миг Варен преценяваше потенциалните изгоди, сравнени с рисковете. После освободи ударника на пистолета и го пъкна обратно под палтото си.

— Да, има. Макар че, ако лъжете, винаги мога да ви премахна по-късно.

— Истина е — каза троснато Рафи. — Ходил съм на училище с по-големия му брат.

Варен кимна с отсъстващ вид, умът му явно вече се занимаваше с други неща, после си тръгна заедно с вьоръжените пазачи. Рафи се потресе вътрешно, като си помисли колко много от другите дребни работи на този грубиян щяха да се състоят в небрежни, обмислени убийства. Може би беше сложил двамата мъже в една и съща килия, за да изплаши Рафи, като го направи свидетел на екзекуцията на Андерсън. Това щеше да бъде доста ефикасна демонстрация.

Когато звукът от стъпките се отдалечи от преддверието, русият мъж изпусна една дълбока въздишка и се свлече до каменната стена, затворил очи. След няколко мига ги отвори и каза със завидно спокойствие:

— Мислех, че този път греховете ми са ме притиснали до стената. Дължа ти извънредно много, Кандовър. Откога знаеше кой съм? Впрочем как ме позна? С брат ми не си приличаме много.

— Не бях сигурен... просто се сетих, когато Варен се приготви да те застреля. — Тъй като самият той почувства, че коленете му омекват, Рафи подви крака в сламата. — Изражението ти ми напомни как изглеждаше брат ти Джайлс, след като почина жена му. Дори да бях сбъркал относно самоличността ти, очевидно си струваше да опитам.

— Радвам се, че твоят ум работеше по-бързо от моя — каза разпалено Андерсън, или по-скоро Андревил. — Никога не ми е хрумвало, че връзките ми може да имат някакво значение.

— Имах предимството да знам, че Варен е заинтересован да ме държи тук за откуп, ако плановете му се провалят. Освен това се съгласи да откупя и Марго. — Рафи погледна към лицето на другия мъж. Сега, когато роднинството бе потвърдено, му беше по-лесно да забележи беглите признаци на семейна прилика. — Познавам Джайлс от Итън, той беше там няколко години преди мене. Макар че не идва често в Лондон, когато дойде, винаги се събираме поне за една вечер. Понякога споменаваше за изпадналия си в немилост по-млад брат Робърт.

— Хубава тема за оживен разговор по време на вечеря — отбеляза сухо Андревил.

Рафи се ухили.

— Меко казано. Наистина ли си направил така, че да те изгонят от Итън още първия ден?

Андревил се усмихна тъжно.

— Вярно е. Исках да отида в Уинчестър, но баща ми настояваше, че трябва да вървя по стъпките на безбройните поколения Андревиловци в Итън. Беше напрегната година. Старецът не искаше да се остави да бъде победен от едно осемгодишно дете, затова трябваше да направя така, че да ме изгонят от три частни училища, преди баща ми да се съгласи да ме прати там, където исках.

— Защо искаше да отидеш в Уинчестър?

— Един мой приятел отиваше там, а баща ми беше против. Не му трябваше специална причина — каза той кисело. — Ти предположи, че брат ми би се съгласил да ме откупи. Като се има предвид окаяното ми минало, той може би ще бъде облекчен, като научи че съм изчезнал безследно и вече няма да срамя фамилията.

— Джайлс никога няма да постъпи така. — Рафи се замисли за миг. — Дори да му бъде трудно да изпълни изискванията на откупа, ти не беше ли наследил доста голяма собственост от някакъв друг роднина?

Андревил кимна.

— От прачичо си. Андревиловци пръкват на бял свят по някоя и друга черна овца на всеки петдесетина години. Чичо Роусън беше последният от този вид, затова се разбирахме прекрасно. Но ако бях обикновен, простосмъртен шпионин, нямаше да мога сам да се откупя... това не е доходна професия.

Рафи сви рамене.

— Именията на Кандовър биха могли да донесат още двайтсет-трийсет хиляди лири, ако се наложи.

Андревил го изгледа изненадан.

— Ще направиш това за някого, когото почти не познаваш и на това отгоре не харесваш особено много?

Смутен, задето другарят му бе отгатнал грижливо прикриваните му чувства, Рафи обясни късо:

— Марго не би понесла да те убият. Но щеше да бъде хубаво, ако беше ходил в Итън или Оксфорд. При това положение щях да те познавам и щяхме да си спестим доста усложнения.

Андревил изглеждаше скандализиран.

— Да уча в тези адски дупки, когато можех да се наслаждавам на забавленията в Уинчестър и Кеймбридж?

Рафи се засмя.

— Предполагам, че работиш за лорд Стратмор. Как се запозна с него?

— Има някаква далечна родствена връзка между семействата Андревил и Феърчайлд. Винаги сме се разбирали с Люсиен, но понеже учихме в различни училища, рядко се виждахме — отговори Андревил. — Чувал съм за знаменитите „паднали ангели“, фактически даже се запознах с лорд Майкъл Кениън, когато служеше на Полуострова, макар че той не ме познава с истинското ми име. Но това е друга история.

Той се надигна и седна.

— Завърших първата си година в Кеймбридж, когато влезе в сила Амиенският мирен договор, затова реших да си взема една година отпуска и да направя голямото си пътуване. Докато пътувах из Франция, стана ясно, че подновяването на войната е само въпрос на време. Когато намерих сведения, които можеше да представляват интерес за британското правителство, ги изпратих на Люсиен, защото знаех, че той има позиции в Уайтхол. Люсиен веднага дойде в Париж, каза ми, че работи за разузнаването и ме запита дали съм склонен да остана на континента като британски агент. — Андревил вдигна рамене. — Бях млад, и глупав, помислих, че това си е живо приключение, и ето ме.

Рафи каза, сякаш мислеше на глас:

— Защо, по дяволите, Люсиен не ми каза за тебе, преди да дойда в Париж?

— В тази работа на човек му става втора природа да не казва нищо повече от това, което е абсолютно необходимо. Люсиен те е изпратил тук да работиш с Маги и нямаше нужда да знаеш, че и аз съм агент.

На Рафи му трябваше известно време, за да преглътне това.

— Но Люсиен не познава Марго достатъчно добре, за да е сигурен, че е англичанка.

— Това е, защото я познава чрез мене, а аз му казах само, че е англичанка, нямаше нужда той да знае истинското ѝ име и миналото ѝ.

Рафи направи гримаса.

— Все си мисля, че нещата щяха да бъдат значително по-прости, ако нямаше толкова много тайнственост.

— В този случай това е вярно — лицето на Андерсън потъмня, — но е имало хора, които са умирали, защото имената им са били изтръгвани с мъчения от арестувани колеги.

Решавайки, че е време да се върне на темата, която му беше най-близка, Рафи каза:

— Ти щеше да ми разкажеш за живота на Марго през годините, след като сте се запознали.

— Ако наистина си сигурен, че искаш да знаеш. Това е трудно за слушане.

— Предполагам, че наистина е трудно за слушане, а сигурно е било дяволски ужасно за Марго да го преживее — каза Рафи с мрачен израз на лицето. — Но искам да знам всичко.

— Както искаш. — Андревил стана с мъка и се облегна на стената под прозореца. — Сигурно знаеш, че Маги, баща ѝ и слугата му са били нападнати от банда бивши войници, които отивали към Париж?

— Да, това предизвика голям скандал в Англия. Но понеже никой не знаеше никакви подробности, сметнаха Марго за мъртва.

Андревил каза с равен глас:

— Маги, баща ѝ и Уилис се хранели в някакъв провинциален хан, когато пристигнала около половин дузина бивши войници, вече пияни, и тормозели всеки срещнат. Полковник Аштън се опитал да оттегли тихо хората си, но някой познал, че акцентът му е английски, обвинили ги, че са шпиони, и войниците ги нападнали.

Наистина Аштън и слугата му се отбранявали, но нямало как да успеят срещу толкова много хора. Накрая полковникът прикрил дъщеря си с тялото си, надявайки се поне нейният живот да бъде спасен. — Бялата кожа на Андревил се изпъна по костите на лицето му. — Бащата на Маги умрял, прикривайки я с тялото си, Кандовър, а кръвта му изтичала от дузината рани от нож и куршуми.

— Господи Боже — прошепна Рафи.

Марго обожаваше баща си. Да го види да умира така... Мисълта го прониза. Да, Андревил го беше предупредил. Настръхнал при мисълта за това, което сигурно му предстоеше да чуе, той запита:

— А после?

— Какво, по дяволите, мислиш, че се е случило, Кандовър? — отговори Андревил с едва сдържан яд. — Момиче с външността на

Маги в ръцете на банда пияни войници?

Рафи стана и се заразхожда из килията. И той като Андревил не можеше повече да седи на едно място при мисълта за подобно зверство. Спомни си с мъка за почти истеричното състояние на Марго на площад „Карусел“ и след това. Господи Боже, нищо чудно, че тя сънуваше кошмари за хищни ръце и озверели лица; нищо чудно, че имаше нужда да се увери, че не всички мъже са диваци.

Андревил отново заговори с извърнато лице.

— Тъй като имали на разположение хубаво момиче и изба, пълна с вино, не бързали да тръгнат, заседнали там и се забавлявали. Ден и половина след това били постоянно пияни и я изнасилвали, когато им скимнело.

Тогава се появих аз, пътувах преоблечен като гренадирски капитан. Когато ме видяха хората от селото, излезе кметът и ме помоли да накарам войниците да се махнат, преди да са унищожили цялото село.

Щях да откажа. Бях сам, а и само се преструвах на офицер. Но когато кметът каза, че при тях имало едно английско момиче... — Пръстите на дясната ръка на Андревил се притиснаха в стената зад него. — Трябваше да видя дали не мога да помогна. Така че влязох в хана, похвалих войниците за патриотизма им и за уменията да залавят шпиони, скарах им се, че прекаляват с усърдието си и им внуших да тръгнат пак към Париж, защото императорът има нужда от тях.

Рафи си представи тази тънка, елегантна фигура, изправена пред бандата пияни войници, и разбра защо Марго се е влюбила в него. Лорд Робърт тогава е бил още почти момче.

— Как ги убеди да освободят Марго, вместо да я вземат със себе си?

— Само с личното си обаяние — каза Андревил още по-сурово. — Казах, че аз самият ще заведа английската шпионка в Париж, за да я разпитат. Конят и багажът ѝ бяха в конюшната, качих я на седлото ѝ и двамата се измъкнахме от оня ад. Не след дълго разбрах какво момиче съм спасил. Беше полумъртва от това, което ѝ бяха направили, с разкъсани дрехи, покрити с кръвта на баща ѝ. Всяка друга жена щеше да полудее или да изпадне в безсъзнание. Но Маги... — Измъченото му лице се разведри. — Когато спрях конете на една миля по-надолу, за да ѝ се представя и да я уверя, че е в безопасност, тя насочи пистолет

срещу мене. Беше скрит в дисагите на коня ѝ. Никога няма да забравя тази гледка, ръцете ѝ трепереха, лицето ѝ беше така издрано, че и собствената ѝ майка не би я познала, беше преживяла такава гавра, каквато не бих пожелал и на самия Наполеон. Но не се беше пречупила.

След дълго мълчание той добави по-меко:

— Тя е най-силният човек, когото някога съм познавал.

Рафи осъзна, че се разхожда в своя край на килията, със стиснати юмруци и невиждащ поглед. Никога в живота си не бе изпитвал по-силно желание да остане сам, за да асимилира ужаса на това, което се бе случило на Марго.

Да види как убиват баща ѝ пред очите ѝ; да започне сексуалния си живот като жертва на банда грубияни... Как беше успяла да опази разума си? Но тя не само беше оцеляла, а се бе превърнала в изключителна жена. Мисълта за нейната сила и устойчивост го ободриха.

Над безпомощната болка, която усещаше заради нея, се издигаше смазващото съзнание за собствената му вина. Ако не беше оскърбил Марго така лошо, тя нямаше да попадне във Франция. Нищо чудно, че го беше обвинила, че е отговорен за смъртта на баща ѝ. Това беше истина и нямаше никакъв начин да изкупи някога вината си за катастрофата, косвена причина.

Безумната енергия, бушуваща в него, бе непоносима. Рафи, образецът за цивилизован мъж, изгаряше от жажда да извърши физическо насилие — може би да убие нападателите на Марго с голи ръце.

Разчитайки безпогрешно изражението на Рафи, Андревил каза:

— Ако това ще те успокои, повечето от хората, които тогава се присъединиха към Великата армия, сигурно вече отдавна са мъртви. Можем да се надяваме, че всеки от тях е умрял бавно и мъчително.

— Да се надяваме — каза Рафи с подрезгавял глас. Представи си как един от тези безименни мъже бива жив одран от испанските партизани; как друг умира десет дни от гангрена с куршум в корема; как трети бавно замръзва до смърт в руските равнини.

Виденията не му помогнаха много.

Насили се да се отпусне мускул след мускул. Ако не го направеше, сигурно щеше да полудее.

Андревил се беше върнал в своя ъгъл, и отново лежеше в сламата. Емоциите, предизвикани от собствения му разказ, се бяха отпечатали на лицето му, под очите му се открояваха сини сенки. Тъй като и той обичаше Марго, сигурно му беше много мъчително да говори за това.

Когато успя да си възвърне поне отчасти самообладанието, Рафи каза:

— Предполагам, че след това нещата са потръгнали.

— Да, макар че това ми създаде доста големи затруднения. Не можех да изоставя Марго наред Франция, но имах много важна работа. Когато ѝ обясних, тя каза, че няма причина да се връща в Англия, затова защо не я взема със себе си? Така и направих.

Наех апартамент в Париж. Понеже външно донякъде си приличаме, аз минавах за нейния брат, а тя за овдовялата ми сестра. Стана Маргьорит за пред света и Маги за мене, защото повече не искаше да бъде Марго Аштън. — Забравяйки ранената си ръка, Андревил понечи да махне с нея, но се намръщи от болка. — Още преди да стигнем Париж, я помолих да се омъжи за мене, за да има закрилата на моето име. А и ако с мене се случеше нещо, тя щеше да бъде добре осигурена.

Рафи преглътна, после запита с вдървен език:

— Значи всъщност вие сте мъж и жена?

— Не, тя отказа, обясни ми, че не може да се омъжи за мене просто заради някакво нещастно стечение на обстоятелствата. Но вместо това предложи да ми стане любовница, ако искам.

Значи така беше започнато всичко. Рафи каза:

— Учуден съм, че изобщо е могла да понесе да я докосне някой мъж.

— И аз се учудих, но тя каза, че иска да има по-щастливи спомени, които да изтрият лошите — обясни Андревил. — Имах известни резерви към подобно развитие на ситуацията — може би остатъци от доброто ми възпитание, — но се съгласих. Аз самият бях едва на двадесет години и фактически не исках да се женя, но само същински глупак би могъл да отхвърли такова предложение от жена като нея.

Макар че Андревил разкрояваше разказа за онова, което беше направил, Рафи знаеше, че му е било необходимо безкрайно

съчувствие и търпение, за да помогне на Марго да преодолее подобно разтърсващо преживяване и да стане онази пламенна жена, която беше сега. Рафи беше дълбоко благодарен, че тя е имала такъв мъж до себе си, който да ѝ помогне. И изпита също толкова голямо огорчение от факта, че този мъж не беше бил самият той; когато бе имала най-много нужда от него, той не беше бил при нея.

Изпитвайки потребност да благодари на другия мъж за това, което беше направил, той каза:

— Тя е била щастлива, че си се появил в живота ѝ.

— Двамата бяхме щастливи, че се намерихме — Андревил обърна здравата си ръка с дланта нагоре. — Оттогава непрекъснато работим заедно. Аз пътувах из Европа, когато беше необходимо, понякога ме нямаше с месеци. Пътувах с армии, пресичах Ламанша с контрабандисти, през повечето време вършех и много други лекомислени, неудобни неща, които приличат на големи приключения, когато човек е млад и безразсъден. — Той се усмихна кисело. — Като дете се бунтувах срещу улегналата английска порядъчност, но трябва да кажа, че когато наближих трийсетте, този бунт изгуби привлекателността си.

Както и да е, домът ми беше там, където живееше Маги. Обикновено пребиваваше в Париж. Тя водеше тих живот, не като сега, когато се прави на графиня и се движи сред обществото. Развиваше собствената си мрежа от информатори и проявяваше наистина забележителен талант за събиране на сведения. Останалото, мисля, го знаеш.

Рафи въздъхна.

— Само като си помисля в какво те подозирах.

— О! — вдигна вежди Андревил.

Рафи обясни как е поставил свои хора да наблюдават, как е открил, че Андревил посещава Марго, Русе и Льомерсие. Спомена също и за заключенията, които си беше извадил от количеството пари, които Марго получаваше от партньора си в шпионската дейност.

— Дори заключенията ти да са били погрешни, наистина имаш талант за тази работа — отбеляза Андревил. — Като се връщам назад, мисля, че щеше да е по-добре да знаеш за мене още от началото, но както казах, потайността се превръща в навик. Знаеш защо се срещам с

Русе. Колкото до Льомерсие, опитвах се да разбера какво се готви да прави, защото бях сигурен, че е замесен в заговора.

— Ами парите? Това беше най-силното доказателство срещу тебе.

— Маги не знаеше колко плаща Уайтхол за информацията, затова приемаше всичко, което ѝ давах, без да пита — обясни Андревил. — Никога не съм ѝ казал, че по-голямата част от парите идваха от мене, защото можеше да се наежи и да иска да бъде независима, ако знаеше, че аз издържам домакинството, независимо че това беше и мой дом. Но тъй като не искаше да се омъжи за мене, аз исках да я осигуря, за да има достатъчно средства да преживява, ако късметът ми изневери.

— Можеше да я направиш своя наследница дори, ако не се бяхте оженили.

— Да, така се канех да направя, имаше доста голяма вероятност просто да изчезна и никой да не знае къде и как съм умрял. В такъв случай унаследяването на имотите ми щеше да бъде ограничено с условия за неизвестен период. А и английският изпълнител на завещанието ми нямаше да може да се свърже с Маги, докато трае войната. — Той хвърли любопитен поглед към Рафи. — Ти сподели ли подозренията си спрямо мене с Маги?

Когато Рафи кимна утвърдително, Андревил запитва:

— Как реагира, когато се опита да я убедиш, че съм предател? Тя не знае почти нищо за миналото ми, а стечението на обстоятелствата даваше солидни доказателства срещу мене.

Рафи каза унило:

— Просто отказа да повярва и ме изгони от къщата си с насочен пистолет. А ако мислиш да ми изтъкнеш, че мога да науча от нея нещичко за лоялността, не се тревожи, вече го научих. — Той прокара разсеяно пръсти през косата си. — Благодаря ти, че ми разказа толкова неща. Трябваше да знам.

Рафи седна обратно в сламата, и пак се опита да потисне мъката, вината и гнева, които заплашваха да го надвият. Сега, когато разбра колко силна е връзката между Андревил и Марго, той осъзна, че никога не е имал шанс да я спечели.

Беше изненадващо — и унизително — да си припомни как надменно бе предполагал, че ще може да използва силата на

съблазънта, за да я накара да се подчини на волята му. Единствената причина, поради която тя бе дошла за една нощ при него, беше заради потресаващите спомени, които тълпата на площад „Карусел“ бе пробудила. Сега, когато се сети за това, необикновено страстната прегръдка в каретата след безредиците в театъра навярно се дължеше на същата причина.

Той беше внесъл хаос в живота ѝ и можеше да се сети само за едно малко нещо, което да направи, за да смекчи вината си — да направи така, че Андревил никога да не научи за нощта, която Марго бе прекарала в леглото на Рафи. Дори и най-толерантният мъж не би бил щастлив да научи, че любовницата му е легнала с друг мъж, а Рафи не искаше да става повод за раздор между Марго и мъжа, когото тя бе избрала. Вече твърде много я бе наранявал.

Макар че в онзи момент въздържането едва не го беше убило, той беше много щастлив, че е направил каквото е трябвало, за да я предпази да не зачене. Сега, когато войните свършиха, тя може би щеше да иска да създаде семейство и сигурно щеше да ѝ бъде трудно да обясни едно тъмнокосо бебе на Андревил.

Рафи затвори очи и опря глава на стената. Каква горчива ирония беше това, че като помагаше на Марго да забрави, попадна под очарованието ѝ и си създаде спомен, който винаги щеше да го измъчва. Ако някога тя бе мечтала за отмъщение, беше го постигнала. Той каза уморено:

— Ако всички излезем оттук живи, ще се ожениш ли за нея, лорд Робърт?

След дълга пауза Андревил каза:

— Имам твърдото намерение пак да я помоля. Впрочем предпочитам да не ме наричаш лорд Робърт. Това име принадлежи на друг живот, така, както жената, която за тебе е Марго, за мене винаги ще бъде Маги.

— Как предпочиташ да те наричам?

— Приятелите ми казват Робин.

Значи са приятели? Рафи не беше съвсем сигурен, но между тях несъмнено съществуваше връзка, състояща се от уважение, споделена опасност и любов към една и съща несравнима жена.

— На мене обикновено ми казват Рафи — и той се поусмихна. — Всъщност името ми е Рафаел, но както каза Марго, когато се

запознахме, ужасно неподходящо е да ме наричат с името на един архангел.

Съкилийникът му се разсмя, а след това настъпи успокояващо мълчание.

22.

— Граф Дьо Варен ще иска да ме види — уверяваше Оливър Нортууд грохналия иконом на Шантъой.

Слугата, както изглежда, се усъмни, но въпреки това се обърна и закуцука навътре към дълбините на замъка. Понеже не искаше да даде време на графа да размишлява твърде много, Нортууд тихо го последва. Когато икономът влезе в библиотеката, за да съобщи на господаря си за посетителя, англичанинът също влезе вътре.

Графът седеше до бюрото си, засипано с купчини листове, на които имаше изрисувани фигури. Когато Нортууд влезе, той присви очи:

— Познаваме ли се, господине?

— Разбира се, че се познаваме, граф Льо Серпан. Или не бива да ви наричам така пред прислужниците ви? — каза високомерно Нортууд.

Възнамеряваше да накара да го приемат като ценен съдружник, а не като нископоставен чифт работна ръка, каквато беше представлявал в миналото.

Студенината на тъмния поглед на Варен потвърди самоличността му. След миг обаче той бавно се усмихна и освободи икономом.

— Няма нужда да се притеснявате заради прислужниците. Всеки човек в имението, от готвача до малката ми армия, е лично верен и всички се надяваме да доживеем по-добри дни за Франция. — Той махна с ръка към един стол. — Моля, седнете, господине. Виждам, че съм ви подценявал. Как разкрихте самоличността ми?

— Пръстенът ви с печата. Проследих герба.

И като реши, че е време да пусне в действие осигурителната си стратегия, Нортууд прибави:

— Впрочем оставил съм един запечатан плик с всичко, което знам, на човек, който ще го даде на властите, ако аз изчезна.

— Няма нужда от подобни предпазни мерки, точно както в скоро време няма да има нужда от потайност. — Той го изгледа остро. —

Предполагам, сте *направили* това, за което говорихме, във вашето посолство, нали?

— Всичко се разви по плана. След около четири часа половината дипломати в Париж ще бъдат само спомен.

— Добре сте *направили, мой малък англичанино*, много добре. — Той погледна часовника си. — Съжалявам, че нямам време за светски разговори, но днес ми е много напрегнат ден. Войниците ми трябва да бъдат подготвени за предстоящите събития, обмислям какво трябва да се прави след експлозията... хиляди неща. — Той пъкна часовника обратно в джоба. — Дошли сте за премията си?

— Отчасти да, отчасти, за да се уверя, че няма да ме забравите във вашето въздигане до властта.

Нортууд се отпусна. Макар че, когато той влезе в стаята, в очите на Варен просветнаха заплашителни пламъчета, сегашният приветлив аристократ изглеждаше много по-миролюбив от маскирания Льо Серпан, какъвто беше преди.

Нортууд облиза жадно горната си устна.

— Надявах се да сте я докарали. Мога ли да я видя сега?

— Ако желаете. Както казах, добре се справихте, затова имате право да се насладите на наградата за вашите усилия. Последвайте ме.

Варен поведе госта си нагоре по стълбите по един пращен коридор и стигна до врата с излющена позлата. Извади един ключ от вътрешния си джоб и го даде на Нортууд.

— Уверете се, че сте заключили вратата. Тя е голяма хитруша и не искам да ми се залута на свобода някъде из замъка.

Пръстите на Нортууд стиснаха алчно ключа. Дълго беше чакал това.

— Наслаждавайте се, но не я повреждайте, господин Нортууд. Възнамерявам сам да я опитам, когато не съм толкова зает.

Кимвайки утвърдително, Нортууд пъкна ключа в ключалката и го превъртя.

Беше подлудяващо да чака цели два часа, докато госпожа Доде се събуди, но камериерката беше непреклонна в нежеланието да безпокои господарката си. Елен едва успяваше да сдържа нетърпението си. Освен че намери книгата, в която беше гербът с триглавата змия на

семейство Д'Агюст, тя не можеше да направи нищо друго, освен да се притеснява. Жалко, че по-рано не бяха попитали за герба, но тогава той беше само една от многото възможности.

По едно време госпожа Доде се появи и прие посетителката си. Старата дама беше купчинка от черна дантела и крехки кости, но по лицето ѝ все още се четеше сила и присъствие на духа.

— Какво мога да направя днес за вас, дете мое? С вас ли е вашата красива руса приятелка?

— Не, госпожо, тук съм точно защото се тревожа за нея — отвърна Елен. — Графиня Янош и още някои приятели изчезнаха и единственият ключ, който имам, е че може би е замесено семейството Д'Агюст. Можете ли да ми кажете нещо повече за това семейство?

Старата дама сви устни замислено.

— Няма кой знае какво да ви кажа, защото преките наследници измряха. В последните петдесетина години вече няма благородници Д'Агюст.

Разочарованието на Елен беше толкова силно, че го усещаше на езика си. Съвсем наслуки тя запита:

— Какво се е случило преди петдесет години?

— Да видим... — Госпожа Доде замърмори, прелиствайки страниците на паметта си. — Последният от Д'Агюст имаше дъщеря на име Полин. Тя се омъжи за граф Дьо Варен и името Д'Агюст изчезна. Полин е майката на сегашния граф. Странно момиче. В семейство Д'Агюст има лоша кръв.

— Варен! — възкликна Елен. След като поблагодари на госпожа Доде, тя изхвърча от апартамента и изскочи на улицата. Все още не знаеше какво да направи, но поне знаеше кой е Льо Серпан.

Мишел Русе сви вежди над бележките, които си бе направил, след като посети дузина клубове и кафенета, където се събираха офицери бонапартисти да пият, да играят комар и да си припомнят славните дни на империята. Когато споменеше капитан Анри Льомерсие, получаваше в отговор празни погледи, възклицания на погнуса или кратко втречено виждане, последвано от категорично отричане на каквото и да било познанство с този човек.

Липсата на информация не беше учудваща, тъй като в днешно време беше най-разумно да се пази тайна, но Русе бе забелязал нещо друго, и то доста обезпокоително. Във всяко кафене се дочуваха разговори за това, че вятърът започвал да духа в друга посока. Няколко пъти бе доловил да си шепнат за Льо Серпан, човек, който щял да поведе Франция пак към славата, която тя заслужава. Двама или трима души, които си спомняха войнишкото прозвище на Русе, със заобикалки запитаха дали генералът не е въпросният водач.

Русе бе отрекъл категорично да има подобна роля, но си заслужаваше да се помисли върху тези намеци. Макар че повечето офицери бяха като него, уморени и желаещи да дадат шанс на мира, имаше все още някои горещи глави, преживели най-истинското си щастие в дните на големите победи. Такива мъже отказваха да видят каква висока цена бе платила родината им, за да вкуси преходното щастие на „славата“.

Когато се опита да изпрати съобщение на дук Кандовър, новините, които донесе прислужникът му, бяха още по-обезпокоителни — дукът излязъл следобеда на предния ден и още не се бил върнал. Русе изруга под нос. Първо Робърт Андерсън, после графиня Янош, а сега Кандовър; развръзката явно бе доста близка.

Той се изправи нетърпеливо и реши да иде до кафене „Силв“, друго популярно бонапартистко свърталище. Още по-наложително ставаше да научи кой е наел Анри Льомерсие.

Маги седеше в разклатено кресло с облегалка за главата, опитвайки се да чете един скучен френски роман, а Рекс се бе прострял на пода в краката ѝ. Лежеше по гръб, извит настрана като запетая, а пухестите му лапи стърчаха във въздуха. Тя му се усмихна с обич. Ако не измъркваше от време на време, щеше да се почуди дали е жив. Жалко, че и тя самата не можеше да се отпусне така пълно.

През изминалите двадесет и четири часа беше измислила всевъзможни планове за спасение и сега нямаше какво друго да прави, освен да чака. Въздъхна, остави романа на масичката до себе си и се наведе, за да почеше Рекс по врата.

Котката беше много по-голямо забавление от книгата, защото прислужникът, който бе изпълнил молбите ѝ, явно мислеше, че жените

обичат да четат абсолютни безсмислици. Освен че героите бяха прекалено нелепи, за да им повярва, в романа се вихреше шпионска история, която си беше чиста идиотщина. Авторът си е нямал и представа колко лишена от блясък е шпионската професия.

В този момент Маги би била безкрайно готова да приеме и най-скучната шпионска работа на света. Да бъдеш отвлечена, можеше и да е очарователно на книга, но в истинския живот това представляваше комбинация от ужас и скука. След като направи нищожните подготвителни работи, за които имаше възможност, тя нямаше какво друго да прави, освен да седи и да чака.

Дочу изстъргване на ключ в ключалката. Тъй като вече ѝ бяха донесли обяда, това посещение можеше да бъде или от Варен, или, по-лошо, от неговия съдружник, на когото я беше обещал. Тя седна изправена на креслото и изтри овлажнелите си длани в полата си, а в това време Рекс се шмугна под леглото.

Когато на вратата се появи Оливър Нортууд, тя изпита почти облекчение. Този човек беше безподобен грубиян, тормозеше собствената си жена и предаваше родината си, но поне ѝ беше съвсем ясен, у него нямаше нито интелекта, нито пресметливата жестокост на Варен. Тя имаше шансове срещу него.

Докато той заключваше вратата зад себе си, тя си заповяда да забрави страха от изнасилването; да забрави отворения прозорец, който обещаваще край на паниката и болката; да забрави всичко с изключение на ролята, която беше решила да играе. Ако не я изиграеше добре, кошмарите щяха да се превърнат в брутална действителност.

Нортууд се обърна към нея, а широкото му месесто лице блестеше от сладост. Беше очаквал да я види изплашена, фактически на това май се беше надявал и щеше да ѝ се нахвърли още в мига, когато тя започнеше да се дърпа или да го умолява.

Имаше обаче голям шанс, ако към него се обърнеха със светска любезност, той да отговори със същото. Тя стана и му отправи най-милата си усмивка:

— Господин Нортууд, какво удоволствие! Така се надявах да сте вие, но този граф, този лош човек, не пожела да ми каже! Моля, седнете!

Тя махна към тапицирания с брокат стол, който беше сложила до масата.

— Ще пийнете ли малко вино?

Изненадан, Нортууд седна на посочения му стол.

Придавайки си вид на домакиня, която се намира в собствената си гостна, Маги сипа част от съдържанието на гарафата, която ѝ бяха донесли към обяда, в чашата си и я подаде на своя посетител.

— Заповядайте. Съжалявам, че това е само обикновено вино, но нямам нищо по-добро да ви предложи.

Той пое чашата с озадачено изражение.

— Радвате се да ме видите?

— Но разбира се! Винаги съм ви харесвала, нали знаете?

— Дяволски забавен начин избрахте, за да ми го покажете, Марго Аштън — каза той войнствено. — Винаги сте ме третирали като парцал.

Тя седна на стола срещу него и полите ѝ от зелен муселин се разстлаха така, че за миг разкриха глезена ѝ. Тази сутрин беше прекарала доста време да вчесва косата си в небрежния стил, характерен за будоарите, а освен това беше внесла поправки и в деколтето си. Съдейки по изражението на Нортууд, външността ѝ постигаше желанния ефект.

С деликатна въздишка тя каза:

— О, скъпи, винаги съм се надявала, че ще ме разбереш. Ние сме сродни души, нали знаеш... винаги съм го усещала.

Явно наслаждавайки се на флиртуването ѝ, Нортууд се облегна в креслото. Но въпреки това реши, че няма да се остави така лесно да бъде омотан.

— Ако сме такива ужасно сродни души, защо винаги си била толкова сурова с мене, и тогава, когато дебютираше, и сега, в последните седмици? Никога не си се отнасяла така с Кандовър.

— Разбира се, че не. — Тя накара гласа си да затрепти леко ядосано. — Този човек е луд от ревност и нямаше да бъде безопасно да флиртувам с някого, когато той е наблизо. Ти обаче си много по-умен от него. Той каза, че приличам на момичето, което някога е познавал, но макар че бяхме сгодени, не успя да ме познае! Този непоправим глупак наистина смята, че съм унгарска графиня.

Нортууд отпи голяма глътка вино и отбеляза:

— О, да, умен съм, макар че никога не съм допуснал да узнаят това в посолството. Всички си мислят, че са много по-високо от мене. — Той се замисли за миг. — Та защо Кандовър е заслужил такова царско отношение, а не аз?

— Ами защото е богат — каза Маги, отваряйки широко очи с невинен поглед. — Наистина ли мислиш, че жените ще си губят времето за някой мъж поради друга причина?

— Глупости говориш — каза Нортууд ядосано. — Това копеле винаги е имало всяка жена, която си поиска, включително и моята.

— Е, той винаги е бил много, много богат, нали? — отбеляза мъдро Маги. — Да, не изглежда зле, но е ужасно скучен и в леглото, и извън него. — Тя се изкиска многозначително, после мълчаливо се помоли за прошка заради огромната лъжа, която се канеше да изрече. — Наистина, Оливър... нали не възразяващ да те наричам Оливър? Винаги съм си мислила за тебе така... ако Кандовър трябваше да разчита на физическите си дадености, за да задържи някоя любовница, никоя жена нямаше да пожелае да повтори преживяването.

Точно това искаше да чуе Нортууд. Навеждайки се лакомо напред, той запита:

— Е, какъв мъж е тогава?

— О, една жена не би трябвало да говори за такива неща. Нека просто да кажем, че там, където би очаквала да намери най-много, трябва да се задоволи с най-малко. — Тя се изкикоти и се настани на стола си с вълнообразно движение, което подсказваше готовност. — И не е никак изобретателен, липсва му каквото и да било въображение. Той дори не...

Тя изброи няколко екзотични вариации по интересуващата го тема и със задоволство видя как очите на Нортууд почти щяха да изскочат от орбитите си, под напрежението на страстното желание.

Навеждайки глава на една страна, тя каза замечтано:

— Въпреки че загубих това доста прилично богатство, по-скоро съм облекчена, задето не се омъжих за него. Впрочем, освен че е досаден и лудо ревнив, той е и невероятно стиснат. Но когато бях на осемнадесет години, така се гордеех, че съм хванала наследник на дукове, че не ме интересуваше какъв е.

— На мене трябва да благодариш за развалянето на годежа.

Маги усети студена тръпка да полазва по гърба ѝ, но успя да измърка:

— Как стана това?

— Лесно беше. Права си, Кандовър не е много умен. Всеки можеше да види, че е хлътнал до уши по тебе, дори без да си го казва.

— Преследваше ме по петите като разгонен салец — потвърди тя.

Нортууд отпи още вино, а лицето му потъмня.

— Винаги съм го мразил. Ходехме заедно на училище, произходът ми е също толкова добър, колкото и неговият, и много по-добър от този на оня негов цигански приятел, но Кандовър винаги е стоял твърде високо на обществената стълбица, за да дружи с такива като мене. Просто защото имаше състояние и беше наследник на голяма благородническа титла, се държеше така, сякаш това го прави по-добър от мене. Но аз наблюдавам хората, нали знаеш. Знаем къде са им слабостите.

Пресичайки потока на самохвалството, Маги го върна към първоначалната тема:

— Къде беше неговата слабост?

— Ами ти му беше слабостта. Мислеше, че си абсолютно чиста и съвършена. Реших да му покажа, че не си. — Нортууд я погледна предизвикателно. — Колкото и да му беше омаяла главата, знаех, че си прекалено добра, за да е истина. Очевидно беше, че си голяма въртиопашка.

Тя трябваше да преглътне, преди да може да каже с възхищение:

— Много си бил проникателен, Оливър. Какво направи, за да му докажеш?

— Бяхме се събрали няколко души една вечер, пиехме и се забавлявахме. Когато разбрах, че Кандовър е достатъчно близо, за да ме чуе, разказах как си си вдигнала краката пред мене отзад в градината на един бал. Правех се, че съм много пиян и не знам, че постъпвам недискретно, но знаех точно какво казвам. — Нортууд пусна лукава усмивка. — Кандовър постъпи така, сякаш го бяха ритнали в стомаха. Стана и веднага си тръгна, а после научих, че ти си заминала от Лондон.

Тя се вгледа в зачервеното самодоволно лице, а във вените ѝ пропълзя ледена тръпка. Макар че никога не беше имала особено

високо мнение за Нортууд, въпреки всичко за нея беше зашеметяващ удар, когато го чу как се хвали с невероятно долната си и съвсем хладнокръвна постъпка, чиито последици се бяха оказали така катастрофални. Той имаше вроден талант за долни хитрости; нещо, казано от пиян човек, звучеше далеч по-убедително, отколкото непосредствената клевета. Нищо чудно, че онази сутрин Рафи бе дошъл при нея почти полудял от болка и ревност. Неговата липса на доверие също беше предателство, но много по-разбираемо.

Макар да се почувства зле, тя не се осмели да се поддаде на емоцията. Ако сега изгубеше самообладанието си, щеше да изпадне във властта на това животно. Тя нацупи уста в прелестна физиономия:

— Наистина никак не е било хубаво, от твоя страна, Оливър. Това го нарани... повярвай ми, той го прие *много* зле... но ти създаде много проблеми и на мене. Ако ме искаше за себе си, само трябваше да изчакаш да мине достатъчно време след сватбата.

— Щяла си да склониш да имаме връзка? — каза Оливър със скептичен тон, който обаче искаше да чуе потвърждение.

— Разбира се, че щях. — Тя си придаде замечтан вид. — След като сложех пръстена, щях да мога да правя каквото си поискам. Кандовър е прекалено горд, за да опетни името си с развод, независимо какво прави жена му. О, щях да му дам наследник наистина, човек трябва да бъде почтен. Но след това... — Усмивката ѝ бе неизразимо обещаваща.

Тя стана и наля остатъка от виното в чашата на Нортууд, като при това се погрижи той да надникне дълбоко в ниско изрязаното деколте на роклята ѝ. След това седна отново и кръстоса крака, излагайки на показ доста от красиво оформения си прасец.

— Преди да се отдадем на удоволствието, можеш ли да удовлетвориш любопитството ми? Все се питам какво сте намислили вие двамата с Варен.

Нортууд посегна и започна грубо да мачка гърдата ѝ. Ако се беше дръпнала, той щеше да се усъмни, но вместо това тя му подари най-изкусителната си усмивка.

Тъй като искаше да се похвали колко е умен, той каза:

— Днес следобед ще взривим британското посолство.

Очите ѝ неволно се разшириха.

— Възможно ли е такова нещо? Сигурно за това ще трябва страшно много барут.

— Ние всъщност ще вдигнем във въздуха само една част, но там ще бъдат всички най-важни хора.

Той пхна ръка в деколтето на роклята ѝ и защита зърното ѝ. Маги събра всички остатъци от трудно постигнатото си самообладание, за да не го удари. Припомняйки си колко много хора са поставени на карта, тя стисна коляното му, сякаш се възбуждаше от това, да бъде мачкана така от някаква свиня.

— Чух, че всички важни срещи ставали в спалнята на Касълрий — каза тя с гръден глас.

— Точно така, а отдолу под нея има един килер. Напълних го с барут и ще избухне днес следобед в четири часа. Никой няма да го открие. Ето тук съм прибрал ключа от килера — и той лукаво се потупа по джоба.

— О, значи ще трябва скоро да си тръгнеш! Надявах се да останеш.

И все едно току-що ѝ беше хрумнало, тя запитва:

— Няма ли да е опасно за тебе да подпалиш барута?

— Ето за това се изисква човек да бъде умен — накокошини пера Нортууд. — Оставих една свещ в килера. Когато догори, ще подпали пътечка разсипан барут, после кутиите и бум! Всички в спалнята на Касълрий ще се разхвърчат на кървави парчета.

Маги настръхна, после се опита да представи това за възбуда, породена от тази мисъл.

— Колко разкошно! Как ми се иска и аз да бях замесена в нещо толкова забележително!

Нортууд я изгледа със сладен поглед.

— О, наистина ли? Мислех, че си съвсем порядъчна лоялна малка британска шпионка.

— Кой ти каза такова нещо? Ако си човек без състояние като мене, трябва да вземаш парите там, където ги намериш. А аз ги вземам отвсякъде.

Сега, когато научи какъв беше планът, дойде време да действа, защото, ако не побързаше, щеше да загуби инициативата. Тя стана и се протегна предизвикателно, изпънала ръце над главата си. Сгорещеният му поглед пропълзя по извивката на гърдите ѝ.

— Направих каквото трябваше за пари, Оливър.

С разкошен гръден смях тя му подаде ръка. Той я взе и я притисна плътно към себе си точно както се беше надявала.

— Но някои неща правя за себе си...

Дишайки тежко, той смъкна роклята от едното ѝ рамо и сграбчи разголената ѝ гърда. Тя погледна дълбоко в очите му и довърши:

— ... а това ще бъде истинско удоволствие. Отмятайки глава назад за целувка, тя прошепна:

— О, Оливър...

В мига, в който устните му се притиснаха в нейните, тя вдигна порцелановия леген, който беше сложила на точно избрано място, и с всичка сила го стовари върху главата му.

Ударът прокълтя зловещо със звън от счупен порцелан, водата се изля върху двамата. В очите на Нортууд се мярна искрица неверие, след това той тупна настрана на пода, повличайки със себе си стола и Маги.

Ударът ѝ изкара въздуха, но тя бързо се изправи на крака, еднакво уплашена да не го е убила и да не би да го е ударила прекалено слабо. За нейно облекчение, той беше изпаднал в безсъзнание, но си беше жив.

Тя се беше погрижила да откачи предварително въженцата от завесите и сега върза с тях китките и глезените му. Освен това го привърза и за краката на тежката маса. Откъсна парче от подплатата на завесете и затъкна устата му.

После претърси джобовете му. Освен ключа за нейната стая той носеше в палтото си връзка с друга ключове. Тъй като не знаеше кой от тях е за килера в посолството, тя ги взе всичките.

След като отключи вратата, тя надникна предпазливо в коридора. Беше пуст. Сведе поглед за миг към черната котка, която се притискаше към глезена ѝ.

— Хайде, Рекси, скъпи. Отиваме да намерим Робин.

В кафене „Силв“ Русе седна на масата на един човек, с когото беше служил в Италия, Раул Фортран. В първия удобен момент той подхвана темата за Анри Льомерсие.

Фортран се изплю на пода.

— Тая свиня. Винаги си е бил свиня и преди да умре, го доказа. Генералът се наведе напред с ускорено биещ пулс.

— Какво правеше той? И за кого?

Фортран сви рамене.

— Господ знае... нещо незаконно, няма никакво съмнение. Чух, че работел за граф Дьо Варен. Казват, че Варен очаквал да стане министър-председател след Талейран и че бил извън себе си от яд, когато кралят предпочел Ришелю. Може би Варен е искал Льомерсие да убие новия министър-председател.

Русе се замисли за миг. Имението на Варен беше едва на един час път от Париж, удобно за заговори и задържане на затворници. Русе може би грешеше, но войнишкият му инстинкт изискваше да разследва нещата, и то незабавно.

Той стана и се огледа из кафенето, взря се във всеки от дванадесетината мъже, много от тях бивши негови другари по оръжие. И ги призова с боен вик:

— *Приятели!*

Всички се обърнаха към него и в салона се възцари тишина.

Русе се качи на стола си, за да го видят всички.

— Приятели мои, имам лоши новини за роялистки заговор срещу дук Уелингтън, войник, който може да бъде сравняван единствено с Бонапарт. Казват, че Железният дук щял да бъде убит и вината да бъде хвърлена върху бонапартистите. Хора като вас, които са служили предано на родината си, ще бъдат подложени на преследвания, а самата Франция може да бъде хвърлена в кошмара на гражданската война.

Тишината беше пълна. Русе погледна познатите лица — Моро, който беше загубил ръката си при Ватерло, Шабрие, един от шепата оцелели от унищожителната московска кампания, Шамфор, с когото бе служил в Египет. И каза с омекнал глас:

— Можем да намерим отговорите, а вероятно и да спасим една красива жена, в Шантъой, имението на граф Дьо Варен. Ще дойдете ли с мене?

Мъжете започнаха да се изправят, да идват при него и да му подават ръце. Надвиквайки глъчката, Русе оповести:

— Всички, които имат коне и оръжия, да ме последват. Заедно ще тръгнем отново в името на Франция.

Елен Сорел бе тичала две пресечки без умора и без да намали темпото, но здравият разум я накара да поспре. Беше сигурна, че Варен е Льо Серпан, а липсата на очевиден мотив бе прикривала действията му. Но, за Бога, какво можеше да направи тя сега?

Докато стоеше така на ъгъла на „Фобур Сен Жермен“ с израз на отчаяна нерешителност, копитата на един препускащ кон спряха близо до нея. Тя погледна нагоре и видя Карл фон Ференбах, който слизаше от коня си, а лицето му изглеждаше несигурно.

— Госпожо Сорел, радвам се, че ви виждам. Мислех... — После той забеляза разстроеното ѝ изражение и запита рязко: — Какво се е случило?

Елен знаеше, че полковникът живее наблизко и беше чиста случайност, че минаваше тук точно сега. Но когато погледна широките му силни рамене, не можа да не си помисли, че небето го изпраща. Полковникът беше влиятелен човек и тъй като знаеше, че е шпионка, можеше да повярва на историята ѝ.

След като се замисли за момент, за да подреди думите си, тя му разказа на един дъх историята на заговора — изчезването на тримата британски агенти, как бе разбрала, че Варен навярно е душата на заговора и вярата ѝ, че отговорите могат да се намерят в Шантъой.

Полковникът слушаше внимателно, без да я прекъсва, с напрегнато изражение в светлосините си очи. Когато Елен му разказа цялата история, той възседна коня си и ѝ протегна ръка.

— Близо до пътя Сен Клу има пруски подразделения. Ще мога да взема оттам няколко души да претърсим имението на Варен.

Тъй като Елен се колебаеше, той каза нетърпеливо:

— За да спестим време, трябва да дойдете с мене и да ни покажете пътя към Шантъой. Ако сте права, нямаме време за губене.

Елен пое ръката му и той я вдигна леко на коня си. И докато се настаняваше направо пред него, каза разтревожена:

— Ами ако не съм права?

— Ако не сте, има компенсации. — Сериозният пруски полковник не се усмихна открито, но в очите му проблеснаха шеговити пламъчета.

За пръв път, откакто се познаваха, ѝ се стори възможно да повярва, че той е наистина само на тридесет и четири години, точно колкото нея.

Елен внезапно осъзна колко близо е сега до неговото стройно, атлетично тяло и колко топла е ръката, която я държеше здраво. За миг спокойната и светски възпитана вдовица изчезна и тя се изчерви като момиче.

Този път Фон Ференбах наистина се усмихна. После пришпори коня си и двамата потеглиха.

23.

Макар да знаеха, че шансовете им са нищожни, Рафи и Робин решиха, че ще се опитат да излязат веднага щом в килията им дойде някой. Малко след обяда в ключалката застърга ключ. Те веднага заеха позициите, които предварително си бяха уговорили. Тъй като Робин не беше във форма и не можеше да се бие, той се изтегна невинно в сламата, докато Рафи се скри в ъгъла зад вратата, за да може да нападне всеки, който влезе.

Вратата се отвори със скърцане и Рафи се приготви да скочи. Тогава Марго се втурна в килията, хвърли се към Робин и го прегърна силно.

— Слава на Бога, че си добре! Толкова се уплаших...

Макар че се намръщи от болка, когато тя докосна ранената му ръка, Робин също я прегърна.

— Горещо съм добре, Маги. Имаме подкрепление.

И той обърна очи към съкилийника си.

Марго се обърна и проследи погледа му.

— Рафи!

Двамата се гледаха за миг, който трая цяла вечност, а може би само две секунди. Със златистата си коса, разпусната по раменете, тя приличаше на валкюра. Рафи неволно пристъпи към нея, после се насили да спре, когато видя как по лицето ѝ пробягна внезапна тревога.

Запита се дали я е страх, че той ще направи нещо, което да я накара да се почувства неудобно пред Робин. Може би да я целуне или да започне да дрънка колко много я обича. Той просто каза:

— Радвам се да видя, че сте жива и здрава, графиньо. Още повече се радвам, че ключът от тъмницата ни е висял отвън.

Това беше глупава забележка, но той се надяваше, че с нея ще ѝ даде да разбере, че не смята да ѝ създава никакви проблеми. Тя явно го разбра, защото изражението ѝ се смекчи.

— Не съм сигурна дали трябва да се радвам, че те виждам, или да съжалявам, че и ти си попаднал в затвора.

Тя погледна пак към Робин и се намръщи при вида на превръзката.

— Не изглеждаш много добре, скъпи. Какво се е случило с ръката ти?

Макар че нямаха търпение да се махнат оттук, в следващите няколко минути те споделиха помежду си важна информация. Когато Марго каза, че барутът трябва да експлодира този следобед, Рафи възкликна:

— Проклятие! Робин, има ли дори най-малък шанс някой да подуши дима от свещта и да намери барута, преди да стане прекалено късно?

Робин отвърна с мрачно изражение:

— Теоретично никаква. Този килер е в един коридор, който почти никога не се използва. Дори някой да заподозре нещо, вероятно ще отиде доста време, докато се намери ключ, а Марго може би държи единствения.

Рафи погледна бързо часовника си. И докато го пъхаше обратно в джоба си, каза:

— Имаме около два часа, за да се измъкнем и да стигнем посолството. — Той се замисли за миг. — Имам най-обща представа за разположението на сградата. Някой от вас огледал ли е достатъчно добре замъка, за да знае откъде най-сигурно можем да се измъкнем?

Робин поклати отрицателно глава.

— Съжалявам. Донесоха ме тук в безсъзнание и веднага ме бутнаха в тази килия, така че не знам абсолютно нищо.

— Аз научих малко за разположението тук, докато търсех как да ви намеря долу — каза Марго. — Макар че Варен каза, че държат Робин в килия точно под моята стая, изгубих цяла вечност, докато открия килията, долните етажи на замъка са лабиринт от сервизни стълбища и проходи. За щастие има много малко хора, не видях нито един слуга, макар че веднъж дочух гласове.

— Предполагам, че единственият възможен план е да се опитаме да откраднем коне и да препускаме като бесни с надежда да стигнем навреме в посолството — каза Робин. — Ако ни открият, ще трябва да

се разпръснем и да се надяваме, че някой от нас ще успее да се изплъзне.

Когато Рафи отвори вратата на килията, почувства как нещо се допира до глезена му. Погледна надолу и видя една пухкава черна котка да му се гали кокетно.

— Това е Рекс.

Марго се наведе и вдигна котката. И докато тя, мъркайки, се наместваше удобно в ръцете ѝ, Марго добави:

— Правеше ми компания горе. Мисля, че ще го взема със себе си за късмет.

Тя хвърли предупредителен поглед към Рафи, сякаш очакваше, че той ще възрази.

Идеята наистина беше нелепа, но от начина, по който държеше котката, Рафи заключи, че това ѝ носи известно успокоение.

— Не съм сигурен дали това е мелодрама, или фарс — каза той мрачно развеселен. — Вземи го, щом трябва, но бъди готова да го оставиш, ако те забавя. И той не е в по-малко опасно положение от нас.

И докато отваряше вратата, за да излязат другарите му, той каза:

— Време е да тръгваме. И ако някой знае някакви полезни молитви, моля да ги каже.

Оливър Нортууд се свести и се видя мокър, вързан и със затъкната уста. Яростта проясни мозъка му. Докато дърпаше вървите, мислено проклинаше малката кучка, която му беше причинила това. Трябваше веднага да я изнасили, вместо да става жертва на лъжливия ѝ език.

Омекналите от водата върви от завесите се разтегнаха, когато той ги задърпа. Отново изруга, този път като благодарност за това, че късметът му е проработил. След десет минути борба успя да се освободи от вървите.

Скочи на крака и взе да претърсва джобовете си. Както и очакваше, ключът от стаята беше изчезнал, затова той заблъска по вратата и завика за помощ. Отново имаше късмет. Един прислужник беше наблизко и скоро Нортууд се озова извън затвора си.

Побърза към библиотеката на Варен и нахлу в стаята, без да чука. Графът още седеше на бюрото си и работеше над адските си

планове.

Когато Варен вдигна очи, Нортууд изрече на един дъх:

— Тя е избягала! Малката кучка е на свобода някъде из замъка!

Графът погледна окървавения си и разрошен посетител.

— Оставили сте жена на половината на вашия ръст да направи това? Явно съм надценил способностите ви.

Нортууд почервения от гняв.

— Няма нужда да ме обиждате. Тази хубавичка женичка може да забаламоса и светец. Тя е опасна.

— И то чаровно опасна — измърмори Варен, по-скоро развеселен, отколкото разтревожен.

Позвъни за прислужника и добави:

— Тя няма да стигне далече. Впрочем колко ли неприятности може да причини една жена?

Нортууд каза притеснено:

— Тя знае какво става в посолството днес следобед.

— Какво? Глупак такъв, защо сте й казали това? — Графът изкриви уста неприязнено. — Няма нужда да ми отговаряте. Явно сте се хвалили. Моето уважение към мис Аштън расте с всеки изминал час.

Когато влезе прислужникът, Варен каза:

— Жената е избягала. Прати всички слуги да я търсят. — Той отпрати смразяващо ироничен поглед към Нортууд. — Кажете им да вземат пушки и да ходят по двойки. Тази жена е много свирепа.

Веднага щом графът престана да говори, прислужникът каза разтревожено:

— Господарю, идвах, за да ви съобщя, че дамата е освободила двамата англичани. Те са някъде из долните етажи.

Спокойният вид на графа изчезна и той скочи на крака.

— Исусе! Тя сама беше по-малката заплаха, но тримата заедно са много по-опасни. Кажете на търсачите, че макар да предпочитам да заловят шпионите живи, нека стрелят, ако се наложи. Англичаните не бива да се измъкнат от Шантъой!

Прислужникът кимна и излезе. Когато Нортууд реши да си тръгне, Варен го спря:

— Къде отивате?

— Да помогна на търсачите. Искам да я намеря пръв.

— Имам нужда от вас другаде — каза графът с отново овладян глас. — Долните етажи на замъка са цяла плетеница от коридори и затворниците могат да се крият там до безкрайност. Това ще причини известни неудобства, но няма да е опасно. Истинската опасност ще е ако успеят да достигнат конюшната и да откраднат коне, за да отидат навреме в Париж и да попречат на плана ми. Затова вие и аз ще отидем да ги чакаме в конюшната, докато стане достатъчно късно да бъде предотвратена експлозията.

— Много добре... стига само тази проклета предателка да бъде наказана — изгрухтя Нортууд.

— Не се страхувайте, ще бъде. — Варен бръкна в бюрото си и извади махагонова кутия, в която имаше два пистолета за дуел. Зареди и двата и подаде единия на Нортууд. — Вярвам, че знаете как да използвате това.

Англичанинът измърмори:

— Не се безпокойте, гърмян заек съм.

Докато слизаха надолу, дочуха далечно ехо от изстрел някъде от долните етажи. Графът кимна доволно.

— Може би засадата ни в конюшната ще бъде ненужна. Въпреки това не бива да пропускаме тази възможност.

Преди да излязат, той нареди на малката си армия да обгради конюшната и да се скрие. Дори тримата британци да стигнеха дотам, не биваше да отидат по-далече.

Варен тръгна по пътеката към конюшната, която беше построена в полите на хълма. В каменната постройка имаше основно помещение, разделено на боксове, а по средата се простираше обширно празно място. Повечето ясли бяха заети, във въздуха се носеше тежката миризма на животни и прясно сено.

Два коня изцвилиха приветствено, но Варен не им обърна внимание, зави надясно и се насочи към дългото и тясно помещение за амунициите. Нортууд го последва и запитва:

— Защо трябва да чакаме тук?

— Защото все още се надявам да ги хвана живи, глупако — отговори раздразнено графът.

Той отиде до прозореца в отдалечения край на помещението и каза:

— Елате да погледнете.

Англичанинът отиде и застана при него до прозореца, но не видя нищо.

— Какво трябва да видя?

— Това.

Зад Нортууд се чу характерното изщракване на ударника на пистолет. Сепнат, той се извъртя и видя дулото на Варен да сочи към него.

— Вече не си ми полезен, мой малък англичанино — каза студено графът. — Прекалено си глупав, за да знаеш къде ти е мястото, и никак не ми харесват опитите ти да се състезаваш с мене. Като последен жест за оказаните услуги, бях склонен да ти позволя да си поиграеш с графинята, но ти опропасти и този си шанс. Вече не мога да си губя времето с тебе.

— Проклето френско копеле!

Нортууд посегна отчаяно към собствения си пистолет, но не успя. Варен спокойно натисна спусъка. Оръжието даде силен откат в ръката му и изстрелът прозвуча оглушително в затвореното пространство.

Силата на удара хвърли Нортууд назад към стената. Той издаде звук като внезапна въздишка и притисна ръка към гърдите си. После с невярващо изражение бавно се плъзна надолу покрай стената и падна напред по очи, затискайки своя пистолет под тялото си.

Варен отиде до жертвата си и ритна Нортууд с ботуш в ребрата. Единствената реакция беше бавната струя кръв, която протече изпод тялото.

По принцип графът не обичаше да си има работа със смъртта, тя беше доста мръсна работа. Той се обърна с неодобрителна гримаса. Слугите щяха да приберат оръжието по-късно. Близостта на труп в помещението за амуниции не му харесваше. Но като бе застрелял тук този глупак, си бе опазил килимите в библиотеката от петната кръв, което именно беше целта на Варен.

Той особено грижливо презареди собственото си оръжие. Един пистолет и елементът на изненадата бяха всичко, което му бе необходимо, за да залови избягалите затворници. Само трябваше да плени вероломната графиня, и нейните любовници веднага щяха да му паднат на мушката. Глупаци.

Маги наблюдаваше внимателно Робин, докато тримата бързо се придвижваха по мрачните коридори. Макар че не изоставаше от другите, изтощеното му лице издаваше колко усилия му струва това. Тя силно вярваше в огромното му самообладание; и въпреки това мислено се молеше той да има достатъчно сила, за да се измъкнат от Шантъой.

Загрижеността за състоянието на Робин имаше предимството, че не ѝ позволяваше да изпада в мрачни мисли за Рафи. Първата ѝ реакция, когато го видя, беше чиста, непринудена радост въпреки опасните обстоятелства. Но хладното му дистанциране веднага я бе поставило на мястото ѝ. Той очевидно не искаше да чака, докато мисията им свърши, и изобщо явно не искаше вече да я вижда.

Сега обаче не беше нито времето, нито мястото да мисли за личните си проблеми. Потискайки с мъка болката, тя насочи вниманието си към настоящето. За да избягат от замъка, трябваше да се качат поне два етаж по-нагоре и да намерят страничен изход.

Стъпките им отекваха глухо в каменните коридори. Замъкът изглеждаше почти напълно опустял, те се изкачиха по един завой на стълбището и тръгнаха надясно по друг коридор, без да срещнат никого.

Тогава късметът им измени. Почти бяха стигнали до края на коридора, когато двама огромни мъжаги с насочени пушки изскочиха иззад ъгъла точно пред тях.

— Вие двамата бягайте нататък! — извика Рафи, хвърляйки се на земята, като със скока си събори мъжа, който вървеше начело.

Маги замръзна, ужасена от мисълта да остави Рафи зад себе си. Робин ѝ викна:

— Хайде, Маги!

Грабна я за ръката и я издърпа обратно по коридора, от който бяха дошли.

В един отчаян миг тя се възпротиви, но натискът върху ръката не ѝ оставяше друг избор. С вкопчилиия се в рамото ѝ Рекс, тя хукна заедно с Робин, а подир тях се разнесе ехото на ужасния пушечен изстрел.

Тъй като пруските подразделения бяха разположени отгатык главния път на Сен Клу, хусарите на полковник Фон Ференбах пресякоха пътя на групата французи едва на половин миля от Шантъой. Прусаците тъкмо излизаха на главния път под прав ъгъл от една алея, по която бяха тръгнали за по-напряко.

Двете групи дръпнаха силно юздите на конете си, които яростно зацвилиха, за да не налетят едни върху други. Когато униформените пруски конници се изправиха срещу въоръжените френски офицери, у двете групи възникна взаимно подозрение и помежду им се възцари атмосфера на враждебност. Една искра би била достатъчна, за да предизвика сблъскване. Един от французите изруга сърдито и един млад хусар се нацани да вдигне мускета си.

Преди да се стигне до катастрофален сблъсък, Фон Ференбах вдигна повелително ръка:

— Не!

Елен яздеше до полковника на кон, взет от пруските конюшни. Като позна Мишел Русе, тя смушка коня си и препусна към него в откритото пространство с вика:

— Не стреляйте, ние сме приятели!

Намесата на красивата жена накара напрежението да стихне, още повече че липсата на подходяща дреха за езда разкриваше пред погледите неприлично голяма част от краката ѝ. Фон Ференбах препусна след нея и двамата с Русе се срещнаха в празното пространство между двете групи.

След кратко изясняване накъде се е запътила всяка от групите и защо, полковникът се намръщи за миг.

— Може би трябва да обединим силите си, генерал Русе.

Русе вдигна вежди, а тъмното му лице издаваше скептицизъм.

— Французи и прусаци да яздят заедно?

Погледът на полковника докосна Елен, която напрегнато чакаше в третия ъгъл на образувалия се триъгълник.

— Подобно нещо не бива да бъде невъзможно, когато хората имат една и съща цел. — Той протегна ръка. — Ще се опитаме ли да продължим заедно?

Русе бавно се усмихна и пое ръката на прусака.

— Много добре, полковник. Вместо да гледаме назад, ще вървим напред... заедно.

24.

Макар че нападението на Рафи изненада двамата търсачи, високият зареди пушката и стреля от двете цеви. Рафи успя да блъсне оръжието нагоре и изстрелът улучи тавана, но гърмежът беше оглушителен, а рикоширалата гилза го одраска по ръката.

Високият мъж ядосано вдигна празното оръжие над главата си, за да го използва като сопа. Преди да успее да го стовари, Рафи го ритна коварно в чатала. Въоръженият мъж изпищя и се преви на две.

Радостен, че не е забравил уроците на отдавна миналите кръчмарски боеве от колежанските години, Рафи насочи вниманието си към по-отдалечения неприятел, едър, бавен мъжага, който непохватно се опитваше да го вземе на прицел. Преди да успее, Рафи го удари в челюстта с прав десен удар, който би повалил дори млад бик.

Високият мъж залитна към Рафи във въл опит да се намеси в боя. Рафи отстъпи настрана, после стовари ръба на ръката си върху врата на мъжа. Слугата веднага се присъедини към другаря си на пода.

Рафи грабна двете пушки и торбичките с амуниции. Без да спира, за да зареди оръжието, той изтича по коридора след Робин и Маги. Цялата схватка бе траяла по-малко от минута и той настигна останалите при следващия ъгъл.

Рафи изглеждаше така чувствено красив, че Маги би се спряла да му се възхищава, ако имаха време, но за съжаление нямаха. Като погледна двете пушки, тя възкликна:

— Забележително, ваша светлост. Не знаех, че в салона на Джаксън се изучава юмручен бой.

— Не се изучава, но моето университетско образование беше доста либерално — върна остроумието Рафи и в гласа му се дочу смях.

В края на коридора имаше врата. Робин я отвори и тримата се натъкнаха на още двама преследвачи. Тъй като Маги се беше залетяла към вратата, тя се блъсна с цялото си тяло в един от хората на Варен.

Ударът ѝ изкара въздуха, но се отрази много по-зле на Рекс, който се бе оставил да го носят с учудваща пасивност. Котката излетя във въздуха със смразяващ кръвта вик на котешка ярост.

Рекс падна върху мъжа, който се беше сблъскал с Маги, а режещите му нокти и мощните задни крака задраскаха с унищожителна сила. Използвайки главата на мъжа като трамплин към сигурността, Рекс го остави да пици, докато от лицето му силно шуртеше кръв. Котката изчезна в коридора сред слугите, а черната ѝ опашка се ветрееше като пухкаво гневно знаме.

Рафи дръпна Маги назад и хлопна вратата под носа на обезкуражените преследвачи. Когато хукнаха обратно по коридора, по който бяха дошли, той каза:

— Няма да тръгнеш след оная проклета котка!

Маги още не можеше добре да си поеме въздух, затова не каза нищо друго освен саркастичното: „Да, ваша светлост.“

— Удивително — отбеляза Рафи, когато свърнаха по друг коридор. — Това е първата дума на покорство, която някога съм чул от вас, графиньо.

— Наслаждавай се — отрязва го тя. — Първата и последната.

Искрицата веселие изгасна, когато стигнаха до мястото, където се пресичаха два коридора. Пред тях изникнаха други двама въоръжени мъже, привлечени от прозвучалите преди малко изстрели. Маги погледна зад себе си и видя нападнатите от котката, които се бяха освестили и тичаха по петите им.

— Бягай надясно! — заповяда Рафи. — И вземи това! Той ѝ подаде едната пушка и торбичка с амуниции. Докато тя и Робин тичаха по десния напречен коридор, Рафи вдигна другата пушка и зареди двата ударника. След като даде един изстрел пред себе си, той се обърна и стреля назад. Не се целеше, разчиташе на това, че изстрелите ще накарат преследвачите им да се разпръснат. После хукна след приятелите си.

Виждайки, че Робин всеки момент ще припадне, Маги спря до една врата в средата на коридора. Беше заключена. Изричайки мислено молитви, тя затърси ключа от своята стая, който беше задържала, след като заключи вътре Нортууд. За нейно голямо облекчение ключът пасна и вратата се отвори, а зад нея се показа стълба, която се изкачваше нагоре.

Когато Рафи дотича при тях, тя каза:

— Слава на Бога, че ключалките тук са толкова стари и примитивни. Сигурно се отключват с един и същи ключ.

Вместо да ги последва, Робин се свлече покрай стената целият преbledнял.

— Не мога... да издържа. Няма да избягате, само ви забавям — изшептя той. — Оставете ме със заредена пушка... може би ще мога да ви спечеля малко време.

Преди Маги да успее да отвори уста, Рафи изсумтя:

— Не ставай глупак.

Подхвана Робин със свободната си ръка и го повлече нагоре по стълбите.

Маги заключи отново вратата и се затича след двамата мъже. Ако имаха късмет, техните преследвачи нямаше да разберат, че плячката им се е изплъзнала по този път.

Изкачиха може би два етажа, преди да стигнат друга врата. Тя водеше към едно преддверие, по-широко и по-добре поддържано от сервизните коридори долу; бяха стигнали до онази част от замъка, където живееха господарите. След врявата долу тук беше странно тихо.

Рафи положи Робин да седне до стената, после презареди пушките.

— По посоката, откъдето идва светлината, съдя, че реката е наляво, така че трябва да вървим надясно, за да излезем от замъка.

Маги се обърна загрижена към Робин:

— Можеш ли да вървиш още малко?

Робин беше блед като стена, по челото му лъщеше пот, но успя отново да се изправи на крака.

— Сега, като си поех малко дъх, съм добре. Не се тревожете, яздил съм сто мили в по-лошо състояние.

— Лъжец. — Тя отмахна нежно мократа коса от челото му. — За щастие няма нужда да вървим сто мили.

Като гледаше размяната на нежности между другарите си, Рафи се почувства като чужд човек. Мислено си обеща, че ако оживеят от всичко това, ще си отиде, колкото е възможно, по-незабелязано; дори нямаше да го усетят, че си е отишъл.

— Време е да вървим — каза той със свито гърло. — Варен казваше, че имал малка армия, така че може би са отвън по пътя оттук до конюшната. Марго, бъди готова да използваш тази пушка.

Тя кимна хладнокръвно и той благодари мислено на баща ѝ за това, че я бе научил на такива неприсъщи на жена умения. Беше благодарен и за това, че Робин много ясно осъзнаваше границите на собствените си сили. Ако имаха късмет, може би щяха да се измъкнат оттук живи.

След няколко минути проучвания тримата стигнаха до стълбище, което водеше към партера. Рафи сниши глас и каза:

— Понеже сигурно пазят вратите, нека намерим някоя стая в източното крило и да излезем през прозореца.

Те прелетяха крадешком по стълбите и скоро намериха затрупана с вехтории стая, чиито прозорци бяха само на пет фута над земята. Рафи отвори единия и помогна на Марго и Робин да излязат, после леко се спусна след тях.

— Да проверим ли дали армията на Варен пази конюшната?

— По-добре да не я пази. — Марго грабна пушката си. — Нямаме време.

Забележката ги отрезви. Макар че най-напред трябваше да спасяват собствения си живот, това далеч не беше единствената им грижа.

Когато обединените френски и пруски сили стигнаха до вратите на Шантъой, не видяха никого и намериха портата заключена. Елен наблюдаваше напрегнато, докато Фон Ференбах слизаше от коня и разтърсваше портата. Най-накрая се появи един престарял пазач.

Полковникът каза с остър тон:

— Отворете тази врата в името на маршал Блюхер и на Обединената окупационна армия.

Тъй като пазачът изглеждаше като закован за земята, Русе викна:

— Няма да ви сторим нищо лошо, ако се подчинявате на заповедите ни.

Уверението на французина успя там, където не успяха заповедите на прусака, и след около минута суетене портата се отвори. Ездачите преминаха в галоп през нея. Когато хусарите навлязоха в

имението, откъм замъка, който увенчаваше възвишението, се дочу безредна стрелба. Фон Ференбах извъртя рязко коня си и се озова лице с лице срещу Елен.

— Чакайте тук, госпожо Сорел, докато се разправим с негодниците на Варен.

Тя кимна, стискайки юздите на коня с уморените си ръце.

— Само... моля ви, пазете се.

Той кимна и докосна челото си с ръка. После пришпори коня и препусна натам, откъдето се чуваше стрелбата.

Гледайки подир мъжете, които галопираха по алеята, Елен се молеше да са стигнали навреме.

Маги и другарите ѝ не видяха никого по тясната пътека между замъка и конюшната. Откритият двор изглеждаше ужасно незащитен и те изпитаха голямо облекчение, когато достигнаха вратата на конюшната. Рафи вдигна резето, дръпна се на едната страна и ритна вратата, за да я отвори, държейки пушката насочена срещу всяка възможна опасност.

Предпазните му мерки не бяха необходими; конюшната като че ли беше пуста, вътре имаше само коне. Може би конярите са били повикани да участват в търсенето вътре в замъка.

След като огледа вътрешността, Рафи каза:

— Робин, вземи най-добрите коне. Марго, потърси амуниции. Аз ще пазя.

Другите двама кимнаха утвърдително и тръгнаха да изпълнят задачите си като прекрасно сработен екип. Докато се отправяше надясно към стаята за амуниции, Маги помисли колко добре работят заедно, като се вземеше предвид, че и тримата бяха водачи по природа, повече навикнали да дават заповеди, отколкото да получават.

Мислите ѝ бяха внезапно прекъснати, когато влезе в стаята за амуниции и се озова стисната в желязна хватка. Преди да успее да изпищи, за да предупреди другарите си, една стоманена ръка затисна устата ѝ. Тя се замята яростно, за да се освободи, но не можеше да се мери с нападателя си. Той изви коварно ръката ѝ, за да я принуди да пусне оръжието. После издърпа главата ѝ и я извъртя назад, за да може да го види.

Тя се озова срещу втренчения черен поглед на граф Дьо Варен. Той се усмихна с обичайната си приветлива светска усмивка и притисна заредения пистолет към слепоочието ѝ. Ако успееше да оживее, сигурно дълго време щеше да носи белезите.

— Поздравления, че сте се изплъзнали от моите хора в замъка — каза той, леко задъхан от усилието да пречупи съпротивата ѝ. — Не съм съвсем изненадан, вие и вашите любовници сте чудесни противници. Някога споделяли ли сте леглото и тримата заедно? Според мене това би допринесло за хармонията помежду ви.

И без да чака отговор, той я бутна пред себе си в основното помещение на конюшните. Когато влязоха там, той свали лявата си ръка от устата си и я прихвана здраво през кръста, притискайки и двете ѝ ръце до тялото ѝ.

— Сега можете да викате колкото си искате, графиньо.

Като чу гласа на Варен, Робин веднага се обърна. Яростната му ругатня накара и Рафи да се завърти. И двамата замръзнаха от ужас.

— Сигурен съм, че никой от вас двамата, господа, не би искал да навреди на вашата красива вероломна графиня — изсъска Варен. — Пуснете оръжието, Кандовър. Двамата вдигнете ръце над главите си и излезте в средата.

Рафи веднага пусна пушката и застана до Робин. Лицето на Марго побеля, в очите ѝ се четеше страх, но тя изрече с равен глас:

— Не му позволявайте да ви спре. Това е еднозаряден пистолет за дуел, не може да застреля и трима ни.

— Макар че графинята ни показва такава великолепна склонност към мъченичество, не бих ви посъветвал да опитвате каквото и да било, господа — каза Варен, отдръпвайки се заднешком към вратата, като продължаваше да държи Маги здраво притисната до себе си. — Моите хора са се скрили отвън и никога няма да избягат. Направих си този труд, защото предпочитам да ви хвана живи, но ви предупреждавам, при най-малкото движение от един от вас ще пръсна мозъка на тази дама.

Когато Оливър Нортууд се върна лека-полека в съзнание, разбра, че умира. Под него се събираше огромна кървава локва, в костите му пълзеше ледената тръпка на края. Най-напред помисли, че чува

гласовете в главата си. После осъзна, че хората, които най-много ненавижда, говорят само на няколко фута от него в основното помещение на конюшните.

Като разбра, че враговете му са наблизко, това го свести напълно. Макар че и най-дребното усилие беше страшно изтощително, той все още беше запазил малко сили и, за Бога, щеше да се възползва от тях.

Мина цяла вечност, докато успя да се изправи на колене, и още една, докато най-накрая застана на краката си. Нортууд със задоволство разбра, че пистолетът на Варен все още е у него. Той го зареди — усилие, което му струва доста време, защото пръстите отказваха да му се подчиняват.

Раната в гърдите му не кървеше силно — сигурно беше изгубил много кръв, — но той знаеше съвършено ясно какво трябва да направи. Премига, за да проясни погледа си, и тръгна, залитайки, покрай стената в стаята за амуниции, като се подпираше на нея, за да попречи на преплитащите се крака да го подведат. Не му оставаше много време, но се закле, че ще му е достатъчно, за да убие онзи, когото най-много мразеше.

Рафи сякаш видя картина от ада — той и Робин стоят на място с вдигнати ръце, Варен отстъпва бавно назад към вратата, златистата коса на Марго се пилее по раменете ѝ, високите скули изпъкват на неподвижното ѝ лице. Макар гневът да го разяждаше, Рафи остана абсолютно неподвижен, защото не искаше да рискува да раздразни графа.

Тогава, странно мълчалива, една окървавена фигура се появи от стаята за амуниции зад гърба на Варен. С лице, изкривено от грозна смесица от омраза и гняв, Оливър Нортууд държеше пистолет, като две капки вода подобен на този на графа. Дулото слабо потрепваше, докато той се опитваше да насочи оръжието право между плешките на Варен.

Рафи за миг се вцепени, не знаеше дали намесата на Нортууд ще помогне или по-скоро ще навреди на Маги. После разбра, че ако Варен бъде застрелян, ръката му ще трепне и ще натисне лекия спусък на дуелния пистолет.

— Внимавайте, Варен! Нортууд е зад вас!

— Мислех, че сте по-умен, Кандовър — просъска графът. — Няма да ме измамите да отклоня вниманието си от вас, за да търся мъртвец.

Варен не беше достатъчно бърз, за да разбере значението на факта, че Рафи бе нарекъл Нортууд по име, но проблясъкът в очите на Марго показа, че тя го е разбрала.

Без да чува, без да вижда нищо друго освен целта си, Нортууд вдигна другата си ръка, за да подпре пистолета. После с доволно изражение натисна спусъка.

Изстрелът развали живата картина. Варен бе блъснат напред от взривната вълна и повлече Маги с тежестта си. Предупредена от вика на Рафи, тя беше започнала да се мятта, за да се освободи, когато оръжието на Нортууд стреля.

Докато тя се опитваше да се сниши и да избегне дулото на пистолета на Варен, той изгърмя и опръска бузата ѝ с барут. Тя падна на пода и остана там, затисната под тежкото тяло на графа. Усети по лицето си топла кръв; — може би беше смъртно ранена и прекалено замаяна, за да изпита болка.

После някой отмести тялото на графа и Рафи я вдигна, за да седне.

— О, Господи, Маги, наред ли си?

Той я прегърна и внимателно огледа главата ѝ отстрани, като редуваше под нос ругатните с благодарствени думи. Тя успя да каже с пресъхнали устни:

— Аз... мисля, че кръвта е от Варен.

Рафи прегръщаше Маги така силно, че ѝ се стори, че ще ѝ строши ребрата. Задърпа се да се освободи, трудно ѝ беше да диша с лице, притиснато към дращещата груба вълна на палтото му. Но въпреки неудобното положение ѝ се искаше светът да спре и тя да остане завинаги в ръцете му, на сигурно и топло.

Гласът на Робин я върна към действителността.

— Хората на Варен може всеки момент да дойдат да разберат защо се стреля. Макар че графът ни предпочиташе живи, лоялните му последователи може да не бъдат толкова великодушни.

Той взе пушката на Рафи и я притисна несръчно до гърдите си със здравата си ръка.

— Колко амуниции имаме?

Прегръдката се отхлаби точно толкова внезапно, колкото се беше стегнала. Рафи пусна Маги с отнесено, странно изражение в погледа. Докато ѝ помагаше да се изправи, той отговори:

— Не са много. Марго, вземи другата пушка, докато аз оседлая конете. Ако яздим всички заедно, колкото може, по-бързо, поне един от нас ще има шанса да се измъкне.

Докато оседлаваше конете, сърцето на Рафи биеше силно. Ако не се измъкнеха веднага и не тръгнеха в луд галоп, никога няма да стигнат навреме до посолството. Зарадва се, че намери собствения си кон. Беше изключително обучено животно и щеше да бъде точно като за Робин.

Отвън се разнесе единичен изстрел, последван от безредна стрелба. Един куршум влетя през горната част на вратата и Рафи несъзнателно се сниши, ругаейки под нос. Варен не лъжеше, когато казваше, че има цяла армия там вън.

После изстрелите замлъкнаха, сякаш стрелците се отдалечаваха от конюшната. Озадачен, Рафи изведе два коня пред преградите. Преди да успее да изведе третия, вратата се отвори. Един глас извика на френски:

— Предайте се! Съпротивата е безсмислена!

Марго вдигна пушката си, Рафи също грабна своята, но не стреляха веднага. Който и да беше, този, който влизаше, движеше се също така предпазливо, както Рафи преди това. Беше висок мъж, чийто силует се очертаваше на фона на осветения двор, а в ръката му се забелязваше очертанието на пистолет, зареден и готов за стрелба...

Маги първа разпозна униформата и светлата коса на полковник фон Ференбах. Тя сведе оръжието си, почти замаяна от облекчение.

— Надявам се, че сте тук, за да ни спасите, полковник — каза тя колебливо, — защото със сигурност имаме нужда.

Като позна гласа ѝ, той също наведе оръжието си и отвори вратата, а зад него тя видя фигурата на генерал Русе. Прусакът каза с лека усмивка:

— Значи сме дошли навреме. Госпожа Сорел ще бъде очарована.

— Идвате навреме за нас, но трябва да стигнем в Париж най-много до един час, защото външните министри, които се събират в британското посолство, ще бъдат вдигнати във въздуха.

Рафи разказа с няколко думи каква е ситуацията, докато тримата извеждаха конете си навън.

Отдясно се разнесе изстрел. Идваше откъм главния път извън имението. Русе каза:

— Нашите притискат хората на Варен към реката. Няма да издържат много без водача си. Някои вече се предадоха.

Маги се качи на коня, после погледна загрижено с какви усилия Робин възсядаше своя кон.

— Ще се справиш ли, скъпи?

— Конят ще свърши по-голямата част от работата. — Той затвори очи за момент, а лицето му беше бяло като пергамент. После отново ги отвори и успя да се усмихне бодро. — Мога да бъда полезен оттатък, защото познавам посолството по-добре от тебе и Рафи.

Никой не можеше да отрече това и тя не каза нищо повече. Ако Робин не понесеше пътуването, тя и Рафи щяха да се справят сами.

Никой от конете нямаше дамско седло, затова Маги яхна своя по мъжки, разкривайки дългите си крака. Животните се въртяха нервно, дразнени от лютата миризма на барут, която се стелеше във въздуха.

Фон Ференбах запитва:

— Да изпратя ли ескорт с вас?

Рафи поклати отрицателно глава.

— Имаме отпочинали коне, а тримата ще пътуваме по-бързо, отколкото голяма група. Пожелайте ни късмет. Ще ви пратя съобщение, ако успеем.

После тримата британци смушкаха конете си и излетяха в галоп от двора на конюшната.

25.

Маги така и не запомни нищо от тази езда. Беше махнала успокоително към Елен, когато излитаха в галоп през портата, но не беше спряла за обяснения. Имаше някакво лудо опиянение в това, да препуска към Париж заедно с двамата мъже, които обичаше най-много на този свят. Бяха оцелели след поредица от ужаси и за момента тя се чувстваше непобедима, сякаш никакво количество барут не беше в състояние да им навреди.

Макар че изминаха бързо селския път, натовареното следобедно движение в града доста ги забави. Рафи яздеше начело и препускаше, колкото можеше, по-бързо. Маги хвърляше загрижени погледи към Робин. Той ги следваше с мрачна решителност, без да изостава от тях.

Когато наближиха, опиянението напусна Маги и тя се почувства изтощена, а страхът скова нервите ѝ и ги изпъна като железни въжета. Когато най-накрая влетяха в улица „Фобур Сент Оноре“, конете им лъщяха от пот и се препъваха от умора; тя чу как часовникът отброи четири удара, възвестявайки, че е дошъл фаталният час.

Те скочиха от седлата пред входа на посолството и хвърлиха юздите в ръцете на уличните хлапета, които притичаха, за да ги уловят. Рафи помогна на Робин, придържайки го за здравата му ръка. И нареди:

— Марго, щом влезем вътре, върви в спалнята на Касълрий и ги накарай да излязат оттам. Дай ми ключовете на Нортууд, за да можем с Робин да стигнем до барута.

Тя кимна и му подхвърли ключовете. Призна си със съжаление, че кавалерските му инстинкти все още действат — горе тя имаше големи шансове да оцелее при експлозията, отколкото той и Робин. Ако те загинеха, тя не беше сигурна дали ще иска да живее повече, но сега не беше време да спори с него.

Стражите на вратата ги разпознаха въпреки раздърпания им вид. И докато дежурният капрал им отдаваше чест, Рафи извика:

— Има заговор да се взриви посолството, взривът ще избухне всеки миг. Върви с графиня Янош и ѝ помогни да изведе хората от района на бомбата.

Маги изтича през фоайето, а слисаният капрал се затича след нея.

— Наляво — викна Робин.

Със свръхчовешки усилия, които се изписваха на лицето му, той хукна с бързина, която почти съперничеше на тази на Рафи. Профучаха покрай стреснатите прислужници от посолството, без да спират, за да дават обяснения.

Стигнаха до едно стълбище. Наляво, напред по коридора, после през една врата, след това отново наляво. Ако го нямаше Робин да го води, Рафи никога нямаше да успее да стигне дотам.

— Тук — каза кратко Робин, като спря пред една врата. Рафи беше разгледал ключовете, докато тичаше, и пъхна в ключалката най-вероятния. Минаха скъпоценни секунди, докато се опитваше да накара ключа да се превърти, но не беше този. Опита друг. Усещаше се натрапчивата миризма на горяща свещ. Колко време беше минало... минути ли? Или секунди?

Проклятие! Пак грешен ключ. В крайна сметка, ако пламъкът достигнеше барута, преди да отворят килера, щяха да умрат, преди да са разбрали, че не са успели.

Еврика! Третият ключ се оказа нужният. Рафи го завъртя диво, после заблъска по дръжката. Когато вратата поддаде под натиска му, едно пламъче, духнато от течението, се люшна и лениво се насочи към купчинката барут, само на част от инча по-надолу.

Движейки се така съгласувано, сякаш беше репетирали, Робин се гмурна в килера в мига, в който Рафи отвори вратата. Когато се приземи долу, той протегна дясната си ръка на пряко на насипаната на пода пътечка от барут. Пламъкът докосна експлозива и запълзя по барутната нишка по-бързо, отколкото можеше да бъде проследен с око, разсипвайки се в пламтящи частици, когато лизна ръката му.

Цяла минута двамата мъже тупаха яростно по горящите искрици, които летяха из килера. Миризмата на сярна бе пропила въздуха и около тях се носеха облаци от щипещ очите дим.

После се възцари стряскащо затишие, нямаше повече огън. Край.

Робин се свлече на пода, борейки се да си поеме дъх, докато Рафи се облягаше тежко на рамката на вратата. Не му се вярваше, че са успели навреме и че са живи и сравнително здрави.

Няколко души от персонала на посолството ги бяха последвали и се приближаваха, шепнейки смутено помежду си. Рафи каза на един, който изглеждаше по-авторитетен:

— Можете да кажете на министрите, че не е необходимо да се евакуират.

Мъжът кимна, обърна се и тръгна към стълбите. Робин погледна нагоре с кисела усмивка на изтощеното си лице.

— Готов съм за нова кариера. Вече съм прекалено стар за такива вълнения.

Рафи му отправи на свой ред една уморена усмивка.

— Мисля, че съм се родил прекалено стар.

Усети силно приятелско чувство към този мъж, който му беше едновременно приятел и съперник.

Не, не му беше съперник, защото това означаваше, че чувствата на Маги са под съмнение; Робин не беше съперникът, а победителят. Е, Рафи щеше да се опита да живее по собствените си стандарти за честна игра. Той помогна да Робин да стане и го подкрепи, когато се олюля. Сега, когато кризата отмина, Робин едва се държеше на краката си.

Марго си проби път през зяпачите. Житенозлатистата ѝ коса беше невъобразимо разрошена от ездата, зелената ѝ рокля беше така разръфана, че изглеждаше ужасно неприлично, а по лицето ѝ се четеше същото изтощение, каквото изпитваха и двамата мъже. Рафи си помисли, че никога не я е виждал да изглежда по-красива.

Тя мълчаливо прегърна двамата мъже и зарови лице между тях. Рафи обви свободната си ръка около талията ѝ, а в гърдите му забушува отчаяно желание към нея.

Много скоро обаче Марго вдигна глава и се дръпна от Рафи. Той осъзна с болка, че тя още прегръща Робин. Изпитвайки необходимост да каже нещо, той промълви само:

— Успя ли да опразниш спалнята на Касълрий?

Тя направи гримаса.

— Добре, че стигнахте навреме до килера, не можах дори да убедя пазача да ме пусне вътре, какво остава да накарам височайшите персони да излязат. Като се вземе предвид колко време им трябваше, за да се споразумеят за договора, щяха да разискват дали да се евакуират, или не чак до второ пришествие.

Зяпачите се разделиха и пропуснаха един мъж, който се присъедини към тях. Дук Уелингтън беше среден на ръст и знаменитият му орлов нос беше по-скоро очебиен, отколкото красив, но дори най-глупавият от смъртните веднага би познал, че това е човек, с когото другите трябва да се съобразяват.

— Разбирам, че сте разкрили заговора много бързо, Кандовър.

— Заслугата ми за това е твърде малка — отговори Рафи. — Тези мои приятели успяха да го направят.

— Никога нямаше да стигнем тук навреме, ако не беше дук Кандовър — каза Робин. — Ако не беше той, денят щеше да свърши с катастрофа.

Рафи помисли дали да представи другарите си на Уелингтън, но не знаеше какви имена ще предпочетат и дали изобщо е необходимо да ги представя. Уелингтън разреши проблема, като подаде ръка на Робин.

— Вие трябва да сте лорд Робърт Андревил. Чувал съм за вас, сър.

Робин изглеждаше смаян, но не и колкото Марго, която хвърли невярващ поглед към партньора си. Уелингтън се обърна към нея.

— А вие сигурно сте графиня Янош.

Марго се усмихна.

— Така ме наричат.

Уелингтън се поклони после отбеляза:

— Лорд Стратмор беше прав.

— За какво, ваша светлост?

— Каза, че сте най-красивата шпионка в Европа — отвърна дукът, а в сините му очи проблесна леко огънче.

Марго Аштън, която посрещаше смъртта и бедствията без страх, се изчерви и заприлича на истинска роза. После Уелингтън заговори съвършено сериозно.

— Не можем да подценим важността на онова, което направихте. Освен Касълрий, Ришелю и самия мене там бяха всички външни

министри на съюзниците и освен това — той понижи глас — самият крал Луи и брат му граф Д'Артоа.

Всички ахнаха. Ако експлозията беше убила краля, наследника му и всички главни министри, Франция щеше да бъде хвърлена в нов хаос. Тогава Варен би могъл да изплува като победител от битката, в която цяла Европа щеше да бъде губещата страна. Уелингтън продължи:

— Никой от нашите гости не знае, че е имало нещо нередно, и може би това е най-доброто положение. Не бихме искали някой да се чувства несигурен в британското посолство, нали така?

— По пътя насам говорихме с няколко войници и хора от персонала — каза Рафи.

— Лично аз ще поговоря с тях — отвърна Железният дук. — Когато им обясня, те ще разберат колко важно е да си държат езика зад зъбите.

Рафи не се съмняваше в това.

Уелингтън погледна към тримата.

— Касълрий ще иска да се види с вас, но това може да стане и утре. Починете си... изглеждате ужасно изморени.

Той се наклони да си тръгне, но спря, защото му хрумна нещо друго.

— Трябва да се върна на конференцията, но има още нещо. Външният министър се безпокои, че един от помощниците му, Оливър Нортууд, може би е замесен в тази афера. Вярно ли е това?

Рафи се поколеба и погледна към другарите си. Лицето на Робин беше безстрастно, но пепелявите очи на Марго се мъчеха да му предадат някакво послание. Подбирайки внимателно думите си, той заговори:

— Нортууд явно е подозирал, че нещо не е наред, и дойде в Шантъой, за да проучи нещата. Навременната му намеса съществено допринесе за разкриването на заговора, неговата ръка порази граф Дьо Варен, човека, който вдъхновяваше конспираторите. За нещастие Нортууд умря от раните, които му нанесе графът.

Острият поглед на Уелингтън се впи в неговия.

— Това ли е историята?

— Това е — каза твърдо Рафи. Уелингтън кимна, после се отдалечи.

— Да си почина, е най-добрата идея, която ми е идвала от много месеци насам — каза уморено Робин. — Един месец съм ще ми дойде добре като начало.

— Ти, мошенико, няма да се върнеш в онази отвратителна малка дупка, която наричаш дом — изрече укорително Марго. — Вземам те при мене, за да бъдеш гледан, както се полага.

Робин й метна крива усмивка.

— Подчинявам се на вашата върховна воля.

С внезапна, пробождаща болка Рафи почувства как връзката между тях тримата потрепва и се разпада. Той отново беше останал отвън.

С несигурно изражение на лицето Марго запита Рафи дали не иска да дойде у нея заедно с тях. Той отклони предложението, каза, че има да праща съобщение до Шантъой, да пише доклад до Люсиен и хиляди други неща.

Както си беше обещал, не беше казал нито една дума, не беше направил нито един жест, който да наведе Робин на мисълта, че той и Марго са били нещо повече от приятели. Веднъж вече бе разбил живота й; не искаше да го стори за втори път.

Марго го погледна за миг и в очите й той прочете някакво неопределимо чувство. Със сигурност не беше болка. После тя се обърна и си тръгна, прегърнала Робин.

Да ги гледа как се отдалечават двамата заедно, беше най-тежкото, което някога Рафи бе правил.

Една карета на посолството отвеждаше Рафи към хотел „Мир“. Докато колелата й трополяха по улиците, той почувства някаква странна отпадналост, която обгръщаше всичко с изключение на сърцето му; сякаш някой го режеше на парченца с тъп нож.

Но макар да бе открил повторно Марго само за да я загуби отново, сега му оставаше нещо извънредно ценно — щом научи истината за миналото, той отново си възвърна вярата в любовта. Изпитваше дълбока благодарност поне заради това.

Когато стигна в хотела, той мина незабелязан през фоайето с единственото желание да се добере до усамотението на апартамента

си. Дори не забеляза високия рус мъж, който говореше с портиера, докато не чу един дълбок познат глас:

— Рафи, какво, по дяволите, става тук?

Рафи фокусира погледа си и видя пред себе си Люсиен в пътни дрехи.

— Какво правиш в Париж? — запита той глупаво.

— Докладите ти така ме разтревожиха, че помолих Сент Обен да се заеме с моята работа, а аз лично дойдох тук. — Приятелят му вдигна вежди, забелязвайки раздърпани вид на Рафи. — Ако си „паднал ангел“, сигурно силно си тупнал на земята и си отскочил няколко пъти.

Рафи затвори очи за миг; толкова хубаво беше да видиш приятел. Подкани с жест Люсиен да го последва в апартамента му и каза кратко:

— Заговорът е разкрит, лошите са унищожени, докато добрите, включително и твоите агенти Маги и Андревил, оцеляха. Иначе...

Когато влязоха в гостната стая, Рафи си пое дълбоко дъх.

— Не ме карай да ти обяснявам преди утре сутрин. Ще ми направиш ли компания, за да се напия порядъчно?

Люсиен вдигна рамене, поглеждайки към Рафи, после положи за миг ръка върху рамото му.

— Къде държиш брендито?

Веднага щом се върна у дома, Маги настани Робин в леглото и повика лекар, за да се погрижи както трябва за ранената му ръка.

Преди да седне да почива тя самата, трябваше да разкаже на Синтия за смъртта на Нортууд. След като ѝ предаде официалната версия, плод на мълчаливото споразумение, Маги ѝ изложи и истинските факти. Нортууд можеше да бъде герой за останалия свят, но Синтия го познаваше най-добре и заслужаваше да знае истината.

След като Маги свърши разказа си, Синтия наведе глава и пръстите ѝ неспокойно се заиграха с ресните на шала ѝ.

— Не исках да стане така. Не исках вече никога да го видя, но и не съм искала той да умре. — Тя вдигна очи към Маги. — Може да ти изглежда невероятно, като знаеш как се отнасяше към мене.

— Мисля, че разбирам — каза тихо Маги. — Много години той е бил част от живота ти. Сигурно имаш и добри спомени.

Синтия затвори очи за момент и по лицето ѝ пробягна сянка на тъга.

— Има някои спомени... може би само шепа, но имахме и наистина хубави моменти. Независимо от всичко, което е направил не както трябва, Оливър наистина не беше лош човек, нали?

Маги си спомни за преднамерено лошата постъпка на Нортууд, която беше причинила толкова зло на нея и на Рафи. Това завинаги бе променило живота ѝ и подбудите му бяха възможно най-долните.

Зло ли беше това? Поради действията на Нортууд тя беше изгубила Рафи и спечелила Робин, затова не искаше да съди дали животът ѝ е бил по-добър или по-лош заради пътя, по който Нортууд я беше принудил да поеме.

— Благодарение на неговата намеса се стигна до благополучен край. Може би в края на краищата се е опитвал да поправи онова, което е сторил.

— Може би — усмихна се тъжно Синтия. — Великодушно беше от твоя страна и от страна на приятелите ти да не кажете цялата истина за него. Това ще направи нещата по-добри за семейството му, особено за баща му.

— Ако бяхме очернили репутацията му, нямаше да постигнем нищо добро, а това, че я спасихме, не вреди никому.

Маги прегърна съчувствено Синтия и се отдалечи.

Когато остана сама в стаята си, тя уморено се отпусна на леглото, без да съблича разкъсаната си рокля. Помисли за Рафи и затвори очи, за да възпре паренето на сълзите. Начинът, по който я бе прегърнал тогава, когато мислеше, че Варен я е застрелял, показваше, че още се интересува от нея.

Но това не беше любов. Краткото време, когато се бяха обичали, бе мъртво като цветята, които бяха цъфтели в онази отдавна отминала пролет. Това, че тези чувства не бяха наистина умрели в нея, беше просто нещастно стечение на обстоятелствата.

Бъдещето се простираше пред нея болезнено самотно. Може би щеше да попита Робин дали иска да се ожени за нея; макар че на двадесет години в действителност не беше искал да се жени, сега идеята може би щеше да му се стори по-привлекателна. Ако го попита, тя знаеше, че той ще се съгласи от същото чувство за отговорност,

което го бе накарало да ѝ предложи женитба, когато тя беше на деветнадесет години.

Но макар че това беше само мимолетна мисъл, тя знаеше, че не може да го помоли за това. Робин заслужаваше жена, която да го обича от сърце и душа. След всичко, което беше направил за Маги, тя не можеше да го лиши от възможността да намери именно такава любов.

Тя изхлипа, сви се на кълбо и зарови лице във възглавниците. В бъдеще нямаше да допусне да плаче за някаква несправедливост. Вече веднъж се беше научила да живее без Рафи Уитбърн, и отново щеше да го направи.

Но за този един час щеше да остави сълзите да текат свободно. Беше си спечелила правото да прояви толкова много самосъжаление.

26.

Елен Сорел седеше в гостната си, отпивайки от късното сутрешно кафе, и прелистваше кореспонденцията си. Лъчите на ранното есенно слънце осветяваха приветливата стая и правеха разтърсващите драматични събития от отминалия ден да приличат на някакъв трескав кошмар. Русе и фон Ференбах бяха разпръснали малката армия на Варен само с цената на няколко незначителни наранявания, нанесени на техните хора. Имението, което можеше да стане център на една нова империя, сега беше празно с изключение на пруските стражи. Мирният договор беше подписан, и тя беше изиграла своята роля в това.

Казваше си, че потиснатото ѝ настроение е само неизбежната умора, която идва в края на всяко голямо начинание. Време беше да помисли за бъдещето. След няколко седмици щеше да бъде безопасно да доведе дъщерите си отново в Париж. Мисълта за това хвърли светлина в сърцето ѝ. Но Елен остана загледана в утайката на кафето, питайки се защо не се чувства щастлива.

Тогава влезе камериерката и ѝ съобщи, че госпожата има посетител. Пруски благородник, много висок.

Панически разтревожена от вида на косата си и поради факта, че не е облякла най-хубавата си сутрешна рокля, Елен прокара език по пресъхналите си устни и каза на прислужницата да покани госта. Полковникът вчера я беше оставил пред дома ѝ с почтителен поклон, но не беше казал, че ще я посети. Без съмнение е дошъл само за да се осведоми дали не е пострадала от буйната езда.

Карл Фон Ференбах изглеждаше много висок и много красив, русата му коса блестеше в утринната светлина. Беше и извънредно сериозен, когато се поклони над ръката, протегнатата му от Елен.

След един миг неловко мълчание полковникът каза бавно:

— Помислих над това, което казахте онзи ден, когато ме посетихте.

Пулсът на Елен се ускори.

— Да?

Светлосините му очи леко потъмняха от усилието, да изрази чувствата си, и той продължи:

— Казахте, че някой трябва да спре омразата и че искате от мене да ви гледам, без да си спомням, че вие сте францужойка, а аз прусак.

Елен остана безмълвна, в очакване, а изражението на лицето ѝ беше толкова топло и подканващо, колкото изобщо можеше да бъде.

След още една дълга пауза полковникът каза, запъвайки се:

— Опитвах се да се издигна над чувства, но не успях. Болката не си отиваше. Но ако сърцето може да изпитва болка, със сигурност е способно и на по-щастливи чувства.

В тона му се долавяше въпрос и Елен подсказа тихо:

— Чувства като любов?

— Точно така. — Откритият му поглед се кръстоса с нейния. — Ако сте склонна да простите студенината ми, може би... може би ще можем да опитаме.

Елен му отправи блестяща усмивка.

— Искам това повече от всичко на света.

Напрежението слезе от лицето му. Подмладен като че ли с много години, той каза:

— Ще имате ли време да дойдете сега с мене на разходка в Лоншан? Каретата ми е отвън.

Елен премига изненадана, полковникът със сигурност не си губеше времето! Пък и защо да го губи? Вече достатъчно много време беше пропиляно. Тя се изправи и каза:

— За мене ще бъде голямо удоволствие да ви придружа.

— Има едно нещо... ако позволите?

Той пристъпи напред и притегли Елен към себе си, оставяйки и възможност да се отдръпне, ако поиска.

Тя остана на място, почти потръпвайки от надежда и страх.

Устните му бяха топли и мъжествени, в никакъв случай такива, каквито би очаквала у един леден принц. С лека въздишка тя се облегна на него, накланяйки глава назад, за да може той по-добре да вкуси дълбините на устата ѝ. Това, което започна като предпазливо проучване, бързо се разви в изгаряща страст. Животът нахлу в нея и тя затрептя чак до крайчеца на пръстите си.

Те се притискаха плътно един до друг, сякаш всеки от двамата искаше да запълни години, минали в празнота. Тя бе замаяна от вкуса и допира му — от здравето му тяло, притиснато до нейното, — от жадността, с която я милваше, изучавайки извивките на дребното ѝ тяло. След една цяла вечност, която бе само началото, тя неясно осъзна, че гърбът ѝ се опира до стената и че без силните ръце на полковника би се свлякла на пода разтопена от щастие.

Той отметна назад глава, останал без дъх като нея.

— Искан да направя това още от мига, в който те срещнах. — Докосна нежно бузата ѝ. — Сега ще те изведе на разходка, после ще отидем да обядваме в най-хубавото парижко кафене и междувременно ще има още целувки. Да?

— Да!

Заливайки се в щастлив смях, Елен го хвана за ръка и двамата се запътиха навън към каретата му. Полковникът винаги щеше да си остане сдържан мъж, по-скоро сериозен, отколкото излиятелен, но в това нямаше нищо лошо. Тя беше емоционална и за двама им.

Люсиен беше прекрасен партньор за чашка. Не само не задаваше никакви въпроси, но и сложи домакина си да легне в доста ранен час, затова на следващата сутрин Рафи се събуди със съвсем леко главоболие. Намери Люсиен да спи спокойно на дивана в гостната стая.

Докато закусваха кроасани с кафе, Рафи разказа подробно за всичко случило се. Или почти за всичко; пропусна някои неща, всичките до едно свързани с Марго. Подозираше, че Люсиен е забелязал, но приятелят му отново прояви здравия разум да не задава никакви въпроси.

След закуската Люсиен потегли за посолството. Рафи довършваше кафето, когато дойде един пратеник с малък пакет за дук Кандовър. Той го погледна без никакъв ентузиазъм, почти сигурен, че знае какво съдържа пратката.

Разбира се, вътре беше кадифената кутия, съдържаща онези зловещи изумруди. И една кратка бележка: „Маскарадът свърши. Благодаря, че ми ги зае. Винаги твоя Марго.“

Почуди се дали това, че се бе подписала като Марго, означава нещо. Без съмнение беше само признателност за това, че вече не я наричаше Маги.

Той вдигна изумрудената огърлица от кутията и плъзна през пръстите си хладните камъни, спомняйки си колко хубава изглеждаше тя, когато си ги бе сложила. И обиците, съвършено допълнение към възхитителните ѝ уши...

Доста време му бе отнело да избере украшенията, не можеше да си ги представи на никоя друга. Импулсивно реши да иде у тях и да ѝ ги върне. Може би щеше да ги приеме като сватбен подарък. Искаше Марго да има нещо от него. Искаше и да се сбогува цивилизовано с нея, защото предния ден беше почти извън кожата си.

Струваше му се обаче, че дори това просто желание нямаше да може да се осъществи. Когато малко по-късно пристигна в дома на Марго и бе въведен в гостната стая, единственият човек в нея беше лорд Робърт Андревил, който приветства Рафи с очевидно удоволствие.

Изкъпан, избръснат и безупречно облечен, Робин изглеждаше почти нормално с изключение на превръзката, която поддържаше лявата му ръка. Явно способността му да се възстановява беше също толкова забележителна, колкото и жизнеността му. Той и Марго добре си подхождаха.

След като отвърна на поздрава и прие предложения му стол, Рафи запита:

— Марго тук ли е?

— Не, отиде до Шантъой — ухили се Робин. — Заради котката.

— Господи Боже, да не би да смята да доведе тук това зверче? — каза Рафи, без да може да сдържи разбиращата си усмивка.

— Без съмнение. Прусаците няма да пренебрегнат конете, но тя се страхуваше, че тъй като всички слуги са избягали, котката може да умре от глад.

Рафи поклати глава с възхищение. Въпреки всичко, което се бе случило, Марго не можеше да остави котката, която, честно казано, не беше лоша.

Веселостта му угасна, оставяйки след себе си празнота. Дори нямаше да има възможност да се сбогува с нея.

Той стана.

— Съжалявам, че не заварих Марго. Понеже утре се връщам в Лондон, ще ѝ предадеш ли това? Искам да бъдат нейни. Тоест, ако не възразяваш — прибави той, след като Робин взе кадифената кутия.

Робин го погледна разбиращо.

— Защо да възразявам?

Рафи за миг изпита раздражение пред съзнателното неразбиране на другия мъж.

— Като неин бъдещ съпруг може да не ти хареса тя да приема бижута от друг мъж.

— Като неин бъдещ съпруг...? — Робин подхвърли леко кутията с дясната си ръка, после я сложи на еднокраката масичка. — Какво те кара да мислиш, че ще се женим?

— Ако си спомняш — каза сурово Рафи, — ти спомена, че ще я помолиш да се омъжи за тебе.

Робин го изгледа дълго и безстрастно, а лицето му отново стана сериозно.

— Казах, че ще я помоля. Не съм казал, че тя ще приеме. Честно казано, съмнявам се, че ще приеме.

Рафи се почувства така, сякаш са го ритнали в ребрата — замаян, смутен и несигурен какво означава ударът.

— Защо да откаже? Били сте любовници в последните дванайсетина години и от това, което виждам, продължавате да сте в прекрасни отношения.

Робин стана и отиде до прозореца, после се загледа навън, потънал в размисли. Стигайки до някакво решение, той се обърна към Рафи, облягайки се на рамката на прозореца, така че тялото и лицето му се губеха в сянката, очертана от нахлуващата отвън светлина.

— Не е точно така. Не сме любовници вече от три години. Три години, два месеца и... — той се замисли за момент — пет дни, за да бъдем точни.

— Но аз те видях как влизаш у дома ѝ късно една вечер.

И как я целуна, припомни си с мъчителна яснота Рафи. Робин вдигна рамене.

— Продължихме да бъдем партньори в работата, както и добри приятели.

— Тогава защо... — Рафи спря, осъзнавайки колко стряскащо интимен беше въпросът, който се канеше да зададе.

Робин каза невъзмутимо:

— Защо вече не сме любовници ли? Защото Маги чувстваше, че не е редно. Тя не пожела да се омъжи за мене в началото, защото не беше влюбена в мене. Много неща се промениха през годините, но не и това.

— Ти не възрази ли, когато Марго вече...

Лицето на Робин се затвори.

— Да, това не ми хареса, но ако знаеш каква е Маги, ще разбереш, че човек не може да я принуждава. Освен че не споделяме леглото, приятелството ни си остана същото, а това имаше най-голямо значение... човек винаги може да намери жени за физическа връзка, но няма друга като Маги. Допреди една година, когато се зае да играе ролята на графиня Янош, ние живеехме заедно, когато не бях някъде да рискувам главата си. Едва когато се присъединих към британската делегация, започнахме да се правим, че сме просто познати.

Изпитвайки отчаяна нужда да осмисли това, което чуваше, Рафи каза:

— Сигурно мислиш, че има някакъв шанс тя да се омъжи за тебе, иначе нямаше да възнамеряваш отново да ѝ го предложиш.

Робин се поколеба за миг, после каза хладно:

— Някога хранех по-големи надежди. Маги искаше да се върне в Англия, да заживее спокойно в някое малко градче като Бат, например. Възнамерявах да изчакам три месеца, после да отида при нея и да я помоля. Дотогава щеше да бъде готова да приеме предложението ми, защото щеше да е страшно отегчена. — Той сведе очи надолу и внимателно оправи превръзката на ръката си. — Сигурно щеше да се получи. Аз съм богат, тя е красива, добри приятели сме. В повечето бракове няма дори това. Но положението се промени и вече не мисля, че ще приеме такова предложение от мене.

Време беше за решителния въпрос в този необикновен разговор. Рафи запита:

— Ти обичаш ли я?

Стройното тяло на Робин, очертано срещу идващата отвън светлина, остана неподвижно.

— Дали я обичам? Не знам какво наистина означава това. Вероятно ми липсва темперамент за силни страсти. Със сигурност не я обичам така, както Маги разбира това.

Той замлъкна, после каза с глас, който подсказваше, че говори не толкова на Рафи, колкото на себе си:

— Бих се хвърлил в огъня заради нея, но това далеч не е същото.

Чувствайки се така, сякаш го разкъсват на две, Рафи пресече стаята и застана достатъчно близо, за да вижда лицето на другия мъж. И запита тихо:

— Защо ми казваш това?

— Защото мисля, че Маги е влюбена в тебе. Знам, че е обичала някого, преди да се срещнем, и я видях как се промени, когато ти дойде в Париж. — Тонът на Робин стана сардоничен. — Макар че няма гаранция тя да пренебрегне миналото и да се омъжи за тебе, от начина, по който се държиш, заключавам, че би искал поне да й направиш такова предложение.

Болезненото объркване на Рафи започна да се изпарява, отнесено от почти непоносима надежда.

— Щях да се върна в Англия, без да се срещна отново с нея.

— Знам. Точно затова ти казах всичко.

След една изумена пауза Рафи каза:

— Ти си великодушен мъж.

— Искам Маги да бъде щастлива. — Изражението на Робин се промени, той остави скритата под повърхността твърдост да излезе наяве. — Но ако се ожениш за нея и я направиш нещастна, ще отговаряш пред мене.

— Ще трябва да отговарям най-напред пред себе си и ти гарантирам, че ще бъда по-суров, отколкото който и да било друг би могъл да бъде — Рафи си пое дъх с усилие. — Това е толкова невероятно... но ти благодаря.

И като грабна кутията с бижутата, той почти излетя от стаята.

Робин дръпна тежката завеса и загледа как дукът излиза от къщата, скача в каретата си и се отправя забързано към Шантъой.

Той пусна завесата и се обърна със стиснати устни. Беше наистина много великодушен мъж. И проклет глупак.

27.

Макар че на Маги по принцип не ѝ се ходеше пак в Шантъой, отиването за Рекс ѝ бе дало формален повод да не си бъде у дома, ако Рафи се отбие да види как са те двамата с Робин. Денят беше толкова слънчев и топъл, сякаш в разгара на лятото, и това правеше пътуването приятно.

Когато стигна до замъка, пруските стражи пред вратата ѝ казаха, че всички служители на Варен са избягали и имението е останало празно. Дежурният сержант я позна, понеже я бе видял предния ден, затова не ѝ струваше много усилия да го убеди да я пусне вътре, когато му каза, че е дошла за котката и може би ще поразгледа градините.

Осъществяването на първата цел не ѝ отне много време — който е казал, че котките са саможиви, явно не е познавал Рекс. Само пет минути, след като влезе в замъка и започна да го вика по име, той изскочи отнякъде и се хвърли към нея, готов за храна и обожание.

Марго беше досетлива и си бе донесла малко пилешко месо. След като Рекс се наяде, се отпусна да храносмила в блажените прегръдки на съня, настанен удобно на рамото ѝ.

Разкошните, но запуснати градини бяха много красиви, цветята блестяха ярко в дивото великолепие на последните хубави дни преди падането на сланата. Не се усещаше нито следа от злобата на Варен, и тя беше благодарна за това.

Когато Рекс започна да ѝ натежава, Маги реши да седне и да се наслади на слънцето. В малката розова градина, обградена от всички страни с високи плетове, тя откри каменна пейка под едно отрупано с цветове дърво. Отпусна се на нея, благодарна за сянката. Обстановката беше изключително спокойна, тишината се нарушаваше само от далечното птиче пеене и приятното ромолене на малкия фонтан в средата на градината.

Рекс спеше, положил глава на скута ѝ, тялото му бе изтегнато на пейката и едната лапа вдигната във въздуха. Котката щеше да ѝ бъде добър учител, когато започнеше да се учи как да води нормален,

спокоен живот, защото имаше наистина забележителен талант да се отпуска.

Спокойствието се отразяваше добре на изопнатите ѝ нерви. Макар че последните седмици бяха напрегнати, преживяното си струваше, защото тя и Рафи бяха сключили един вид мир. Оставаше ѝ и споменът за една незабравима нощ, който щеше да лелее през целия си останал живот.

Размислите ѝ бяха прекъснати от хрущенето на чакъла под нечии стъпки. Тя погледна нагоре и видя Рафи, който се приближаваше забързано и грациозно по пътеката. Като я забеляза, той спря, после тръгна по-бавно към нея със сдържано изражение. Макар че косата му бе непривично разрошена от вятъра, беше облечен с обичайната си небрежна еlegantност и беше толкова красив, че тя осъзна, че е забравила да диша.

Макар че тази среща предвещаваше още една нощ в сълзи, тя не можа да се въздържи да не откликне на присъствието му.

— Добър ден, ваша светлост — каза тя с премерено нехайна усмивка. — Какво ви води към Шантъой?

— Ти. Може ли да седна? — Когато тя кимна утвърдително, той се настани от другата страна на Рекс. — Доста спокойно е тук. Като се оставят настрана пруските стражи при портата, които казаха, че може би си в градината, мястото изглежда пусто.

— Не повече, отколкото, ако го беше напуснала готвачката или миячката — съгласи се тя. — Добре е, че дойдох за Рекс. Може би щеше да се изхрани с мишките в замъка, но щеше да бъде самотен. Той е общително създание.

Вместо да отговори, Рафи заразглежда лицето ѝ с напрегнато изражение. Тази сутрин в него имаше нещо недоловимо различно. Може би само си въобразяваше, но според нея той изглеждаше не толкова като дука, колкото като младия мъж, в когото се бе влюбила.

Преди мълчанието да стане прекалено неудобно, той каза:

— Едната причина, поради която дойдох тук, е да ти поискам извинение. Нортууд беше онзи, който разказа, че бил легнал с тебе. Като се върна назад, виждам колко съм бил глупав, че му повярвах.

Тя би предпочела да говори за времето в градините, но имаше неща, които може би трябваше да бъдат казани, защото едва ли щяха да се срещнат пак.

— Научих, че е бил Нортууд, когато вчера се срещнах с него и той се похвали какво е направил. Постъпил е хитро, като се е престорил на пиян... по-лесно е да се повярва на нещо прошепнато, отколкото на изкрещяно.

Рафи направи гримаса.

— Господ знае, че съм наказан за безразсъдната си ревност. Дълбоко съжалявам, Марго. Това, че не ти повярвах, това беше най-голямата грешка в живота ми.

Той се поколеба, сякаш търсеше най-подходящите думи, после изтърси:

— Родителите ми имаха за пред обществото брак. След като изпълниха дълга си и ме създадоха, рядко оставаха под един покрив, какво остава в едно легло. Исках различен брак. Когато те срещнах, помислих, че съм намерил онова, което съм търсил. Не мисля, че съм смятал, че е възможно да постигна такова щастие, и може би затова така се поддадох на клеветите на Нортууд.

— Не си спомням някога да си говорил за родителите си — каза тя тихо.

Той сви рамене.

— Няма нищо особено за разказване. Майка ми почина, когато бях на десет години... изчезването ѝ промени толкова малко неща в живота ми, че почти не забелязах, че си е отишла. Баща ми вярваше в максимата на лорд Честърфийлд, че няма нищо по-вulgарно от смеха на висок глас. Беше невероятно придирчив към отговорностите си спрямо своя наследник точно така, както не забравяше да се грижи за наемателите си и да заема мястото си в Камарата на лордовете. — Рафи погледна надолу и започна да гали коприненото коремче на котката. — Да имам полковник Аштън за тъст, беше... освежаваща перспектива.

Непринудените му думи накараха сърцето на Маги да се свие от болка. На осемнадесет години не ѝ беше хрумвало, че високият самоуверен Рафи може би не само я желае, а и се нуждае от нея. Тя се запита защо ли ѝ казва това. Не от съчувствие, сигурна беше.

Решавайки да зададе въпроса, който неведнъж ѝ бе идвал на ума, обикновено късно в самотните нощи, тя каза:

— Ако бях отрекла обвиненията на Нортууд, ти щеше ли да ми повярваш?

— Така мисля. Исках, отчаяно исках да ми хвърлиш думите обратно в лицето.

Той замълча, после добави с болка:

— Фактът, че ти дори не се опита да отречеш, изглеждаше като доказателство за изневярата ти.

— Ох, този мой ужасен темперамент — пророни тя, пронизана от старата неотшумяла болка. — Бях толкова ядосана и наранена, че имах нужда да избягам, докато не съм експлодирала пред тебе. Трябваше да остана и да се боря.

— Моята липса на доверие беше много по-осъдителна, отколкото твоят оправдан гняв — каза Рафи, а в гласа му се усещаше как сам се осъжда. — Ако баща ти не беше почувствал, че трябва да се махнеш от Лондон, никога нямаше да умре във Франция.

Тя поклати глава.

— Сега е мой ред да се извиня. Независимо от всичко, което казах, когато тогава се спречкахме така ужасно, никога не съм те обвинявала за смъртта му. Вярно е, че напуснахме Англия заради развалянето на годежа ми, но останахме във Франция по-дълго, защото баща ми пращаше донесения до главния щаб на армията. Беше сигурен, че мирът няма да бъде траен, затова използваше пътуванията ни като маскировка, за да наблюдава френските войски и въоръжаването им. — Тя хвърли суров поглед към Рафи. — Както виждаш, стигнах по съвсем естествен път до шпионските си способности.

Рафи въздъхна.

— Благодаря ти, че ми го каза. Стана ми малко по-леко.

— Животът е тъкан с взаимно преплитащи се нишки — изрече тя бавно. — Ако не бяхме дошли във Франция... ако татко не беше убит... ако не бях започнала да работя с Робин... кой знае какво щеше да се случи в Париж тази седмица? Варен може би щеше да успее със заговора си, и Европа отново щеше да стигне до ръба на войната. Затова може би смъртта на баща ми не беше така маловажна, както изглеждаше навремето.

— Надявам се да си права. Има известно успокоение в това, да вярвам, че от трагедиите на миналия ти живот е произлязло нещо добро. — Той извади кадифената кутия от джоба си и ѝ я подаде. — Другата причина, да дойда тук, е, че искам да задържиш тези неща.

Като позна кутията, тя се опита да му я върне.

— Със сигурност не мога да задържа тези изумруди. Те са твърде скъпи.

Той вдигна вежди.

— Ако ти бях дал цветя, щеше да ги приемеш. Каква е разликата?

— Поне пет хиляди лири — отсече тя. — Може би и доста повече.

Той положи ръка върху нейната, която почиваше на кадифената кутия.

— Цената няма значение. Има значение само това, че са от сърце, нито повече, нито по-малко, отколкото биха били цветята.

Топлината, която се разля по събраните им ръце, отслаби съпротивата на Маги. Истината беше, че тя искаше тези изумруди не толкова заради красотата им, колкото заради това, че бяха от Рафи.

— Много добре — каза тя тихо. — Ако наистина искаш да ги задържа, така да бъде.

— Бих искал да ти дам много повече.

Думите му отприщиха изблик на ярост. Защо трябваше да казва това и да развали всичко? Тя скочи на крака, оставяйки бижутата и недоволния Рекс на пейката.

— Не искам да ми даваш нищо повече — каза тя през зъби. — И това е много. Вземи си тези проклетни изумруди и ги дай на жената, която ще изрази възхищението си така, както ти искаш.

С изправен гръб тя пристъпи на светло под слънцето и откъсна една роза от храстите. И докато късаше тръните от стъблото, си казваше твърдо, че *няма* да изгуби присъствие на духа.

Още едно решение, обречено на провал. Рафи се приближи зад нея и положи ръце на раменете ѝ. Макар че в допира му нямаше нищо явно чувствено, неговата близост невъобразимо лесно подкопаваше добрите ѝ намерения.

Той произнесе с дълбокия си, разтапящ глас:

— „Ела, живей със мен, бъди ти моя обич, и всички удоволствия при нас ще дойдат...“

Тя се изскубна и се обърна към него едва когато се отдалечи на безопасно разстояние.

— Проклет да си, Рафи Уитбърн, вече минахме по този път! Няма да ти бъда любовница!

Той можеше пак да се приближи до нея и да пусне в действие всички омайващи оръжия на сетивата, за да се опита да промени намеренията ѝ, но не го направи. Вместо това каза тихо:

— Не те моля да ми станеш любовница. Моля те да станеш моя жена.

Маги бе смятала, че нещата не могат да станат по-лоши, но грешеше. Рафи ѝ предлагаше да осъществи най-дълбокото желание на сърцето си, но думите му отключиха в нея замайващ пристъп на страх и болка.

Без да посмее да се вгледа в дълбините на тъгата си, тя каза твърдо:

— Правите ми голяма чест, ваша светлост, но и двамата знаем, че когато мъже като тебе се женят, те избират богати, красиви, осемнадесетгодишни девици. — Тя се изсмя остро. — Аз не съм нито едно от тези неща. Опасните приключения могат да действат като наркотик, не позволявай на няколкото дни вълнения да объркат преценката ти.

Въпреки недвусмисления ѝ отказ Рафи усети искрица надежда. Марго не беше казала, че не го обича, поради каквато причина бе отказала на Робин и която причина бе единствено от значение.

— Аз не съм „мъже като тебе“. За добро или за зло, аз съм единствено и само Рафаел Уитбърн — каза той с възможно най-разумния си тон. — Имам и достатъчно пари за двама души или дори за сто души, затова състоянието не е от значение. Красота? Тя е в очите на този, който гледа, а в моите очи ти си най-пленителната жена, която някога съм срещал на този свят. Винаги си била. И винаги ще бъдеш... Колкото до годините — той скъси разстоянието помежду им и улови погледа ѝ, стараяйки се да я убеди, — единствената осемнадесетгодишна, която съм срещал и която не ме е отегчавала до смърт, си ти... и жената, в която си се превърнала, е дори още по-неустоима, отколкото момичето, което беше.

Когато устните ѝ се открянаха, за да отговорят, той ги докосна с показалеца си:

— Щом положението е такова, защо не се омъжиш за мене?

Стори му се, че в погледа ѝ проблясват някакви мрачни, скръбни искрици, но тя незабавно спусна над тях непроницаема маска.

Отмествайки ръката му, тя каза:

— Защото твърде добре познавам себе си, Рафи. Никога не бих могла да те споделям с друга жена. Още първия път, когато узная, че имаш връзка с друга, ще се превърна в беснееща вещица и ще вгорча живота и на двама ни. Предполагам, че ще успяваш да прикриваш страничните си увлечения от мене, но никога няма да преживея една лъжа, колкото и очарователно да е изказана.

— Не съм искал формален брак нито когато бях на двадесет и една години, нито сега — каза той пламенно. — Ако се оженим, заклевам ти се, че никога няма да ти дам повод да се съмняваш във верността ми.

Тя оспори с вдигане на рамене уверението му и продължи:

— Всеки допуска грешки, Рафи. Не е необходимо да се жениш за мене, за да поправяш последиците от това, че си повярвал на Нортууд. Радвам се, че съм независима, и нямам желание да се откажа от това.

— Сигурна ли си? Никой, чиито ръце са стиснати в юмруци, не мисли ясно, а това е прекалено важно, за да се решава, когато човек е ядосан.

Тя издаде някакъв задавен звук, нещо средно между смях и хълцане, погледна надолу и видя, че ръцете ѝ са стиснати в юмруци, а кокалчетата на пръстите ѝ чак са побелели. Тя полека отпусна пръсти и когато ги изправи, забеляза, че треперят.

— Любовта помежду ни, когато бяхме млади, беше много истинска и изключителна — каза тя с несигурен глас, — но никога не можем да се върнем към нея. Приеми, че всичко е свършило, Рафи.

Той взе лявата ѝ ръка и внимателно започна да масажира полумесеците, които ноктите ѝ бяха оставили по дланта.

— Защо да се връщаме назад, когато можем да вървим напред? Със сигурност сега можем да внесем дълбочина и мъдрост в любовта, каквито не сме имали през всичките тези години.

Тя прехапа устни, после поклати глава.

— Не можем ли поне да опитаме? — каза той напрегнато. — Животът не дава много повторни шансове, Марго. За Бога, нека сега не отхвърляме този!

Тя се осмели да хвърли бърз поглед към лицето му и видя, че пластовете цивилизована дистанцираност бяха отмити до един, оставяйки го така открит, какъвто не го беше виждала от сутринта, когато бе развалил годежа им. Пожелавайки си да има неговата смелост, тя отстъпи и тръгна към чешмата в средата на градината. В центъра на басейна един очукан каменен херувим държеше урна, от която изтичаше водата. Вгледана в херувима, сякаш беше най-красивата скулптура на света, която някога беше виждала, тя каза ядно:

— Лъжеш се, Рафи. Няма повторни шансове нито в живота, нито в любовта.

Настъпи дълго мълчание. Тя започна да се надява, че той най-накрая е разбрал и ще престане с опитите, да я накара да промени решението си.

Трябваше да знае, че няма да се предаде така лесно. Той се приближи, застана до нея и каза:

— Недей непрекъснато да отстъпваш, Марго. Казала си си, че е било грешка да избягаш така преди тринадесет години. Няма да ти позволя отново да допуснеш тази грешка.

Скритият у нея страх се засили.

— Остави ме, Рафи — каза тя остро. — Знам какво искам, а това не включва брак с тебе.

Той се досети какво трябва да последва, защото чувстваше, че докато не я върне към целия ужас в миналото ѝ, тя ще продължи да му изтъква несериозни доводи защо те двамата няма да си подхождат.

— Знам какво се е случило в Гаскония, Марго.

Когато тя спря смаяния си поглед отново върху него, той продължи бавно и натъртено:

— Знам всичко.

— Робин ли ти каза?

— Да, когато бяхме двамата в килията.

— По дяволите! — изруга тя с пламнал поглед. — Не е имал право да говори за това, и то точно на тебе...

— Убедих го, че... е страшно необходимо да знам.

— Значи това се крие зад предложението ти — извика тя извън себе си. — Вина. Много великодушно от твоя страна, че си склонен да приемеш едно повредено същество за твоя дукеса, но от това няма

абсолютно никаква нужда. Мога и сама прекрасно да се грижа за себе си без твоята неуместна благотворителност.

Спазъм сви лицето му.

— Така ли се виждаш, като повредено същество?

Тя се строполи на перваза на чешмата и зарови лице в ръцете си. Досега само Робин знаеше цялата отвратителна история. Не можеше да понесе това, че Рафи, точно той, също знае за унижението ѝ.

Слънчевата градина изчезна зад сянката на мрачните спомени, които заплашваха да я овладеят изцяло. Тя се насили да не мисли повече за това, но се изправи лице в лице с факта, че изключителната ѝ безпомощност беше още по-опустошителна от болката. В известен смисъл оттогава насам животът ѝ представляваше едно непрекъснато доказване, че не е безпомощна.

Борейки се отчаяно, за да не допусне върховното унижение да рухне пред Рафи, тя каза сурово:

— Повече от повредено, непоправимо разбито. Затова приех като добре дошла възможността да остана във Франция с Робин, затова не допуснах дори лорд Стратмор да узнае истинското ми име. Марго Аштън беше мъртва, и аз исках тя да си остане мъртва.

— Марго Аштън не умря, тя се превърна в забележителна страстна жена — възрази Рафи с изключително мек глас. — Ти си се докоснала до повече неща и си извършила повече добро, отколкото повечето хора изобщо са мечтали. Няма да отрека, че чувствам огромна вина за начина, по който се отнесох с тебе, но това не е причината да те искам за моя жена.

Изплашена от това, което можеше да чуе след малко от него, тя вдигна глава и каза уморено:

— Не искам нищо повече да слушам.

Пренебрегвайки забележката ѝ, той седна до нея на перваза на чешмата.

— Когато бях на двадесет и една години, те обичах с всичко най-хубаво, което имах у себе си — каза той спокойно. — Тогава се плаших от това, колко много съм изпаднал под твоята власт, защото те обичах повече от гордостта и честта си.

Той откъсна няколко стръкчета трева и разсеяно ги затъркаля между палеца и показалеца си.

— След като те изгубих, ми останаха само гордостта и честта и аз попаднах в техните капани. Когато погледна назад към мъжа, който станах, не го харесвам особено. Ако съм бил обикновено вежлив, то е защото беше под достойнството ми да проявявам грубост. Когато понякога бях надменен, беше, защото да съм дук, даваше форма и структура на един живот, който по принцип беше безсмислен. — Той се обърна и погледна към нея, а твърдят му поглед задържа очите ѝ. — *Ти* даваш смисъл на живота ми, Марго.

Излагайки толкова много от себе си пред нея, той по парадоксален начин правеше самата Маги по-уязвима. Чувствайки се все по-уплашена, тя сведе клепачи, за да не види той малодушието ѝ.

— Не искам да съм отговорна за това, да давам смисъл на живота ти.

— Нямах избор. — Той огъна стръкчетата трева около пръста си като пръстен. — Винаги ще бъде така, независимо дали ще се оженим, или никога повече няма да се видим.

С всяко следващо изречение той все повече подкопаваше защитата ѝ. Ужасът на Гаскония се сля с другия ужас, който бе почувствала, когато той ѝ направи предложението, и предизвика прилив на паника. Неспособна да прикрива чувствата си, тя извика:

— Нямам смелостта да опитам отново, Рафи! Мисълта, да рискувам с тебе, ме ужасява. Заплахата на Варен да ми пръсне мозъка беше детска играчка в сравнение с това.

Стръкчетата трева изсвистяха между пръстите му. След дълго мълчание той каза:

— Мога лесно да направя сравнение между моя живот и твоя, но и на мене страхът ми е познат — последните дванадесет години животът ми течеше по неговите правила. Понеже не се осмелих да рискувам да ме сполети отново такава болка, каквато почувствах, след като те загубих, аз държах живота на разстояние и никога не си позволих да се доближа до жена, която бих могъл да обичам.

— Тогава би трябвало да разбереш как се чувствам аз. Откажи се, Рафи, моля те.

Дъхът ѝ излизаше неравен, накъсан, тя знаеше, че трябва да престане да го слуша. Но изобщо не беше способна да помръдне от мястото си.

— Не и докато не се убедя, че случаят е безнадежден — каза той непреклонно. — Дори ако това, че те обичам, ме ужасява, все пак трябва да рискувам, защото и болката е по-добра от празнотата, която познах през последните десет-дванадесет години.

Той се обърна към нея с настоятелен поглед.

— След размириците на площад „Карусел“ ти каза, че единственото по-силно нещо от страха е страстта. Но грешиш. — С неочаквана нежност той отмахна кичур коса от бузата ѝ. — Не е страстта, а любовта, тя е по-силна от страха. Обичам те и мисля, че и ти трябва да ме обичаш поне малко, иначе никога нямаше да дойдеш в леглото ми. Любовта съществува, дай ѝ възможност да излекува раните от миналото.

Тя копнееше за това, което той ѝ предлагаше, както жена, умираща от жажда, копнее за вода. Но не можеше да го приеме. Откакто Рафи бе дошъл в Париж, тя бе преживявала един след друг брутални удари и бариерите, които бе издигнала, за да се опази, една след друга се срутواха. Бурята на страха удесеторяваше силата си и се превръщаше в ураган, заплашвайки да я разнебити без всякаква надежда за възстановяване.

Имаше само един начин да уталожил страха, на който тя се доверяваше.

Тя се плъзна по мраморния перваз на чешмата, обви ръце около шията на Рафи и го зацелува с отчаяна жажда. Привидното му спокойствие се разчупи и той я притисна в обятията си. В страстната прегръдка, която последва, страхът ѝ донякъде се разсея, прогонен от разтапящата лудост на желанието.

Той разкопча горната част на роклята ѝ и смъкна дрехата, оголвайки раменете ѝ. Но вместо пак да започне да я целува, спря, а ръцете му трепереха.

— Трябва да говорим — изрече той с потрепващ глас, — а не взаимно да се събличаме.

Тя отвори смаяно очи.

— Говоренето няма да помогне, Рафи. Страстта ще помогне... поне за малко.

Тя плъзна ръка надолу по тялото му, докато усети издутината от топла мъжка плът. Той се втвърди веднага от допира на дланта ѝ.

Дъхът му спря.

— О, Марго...

Безсилен да ѝ устои, Рафи положи копнеещото ѝ тяло върху затоплената от слънцето трева. Ръцете и краката им се преплитаха, дрехите се свличаха от телата, за да може търсещата плът да получи жадуваните целувки и докосвания. Без да се страхува, тя потръпна и облекчено въздъхна, когато той навлезе в нея, обладавайки я нежно и властно.

Но вместо да продължи към опияняващото и неизбежно заключение, той затихна, а ръцете му затрептяха от напрежение, докато бавно се движеше в нея.

— Още не, любов моя — прошепна той. — Още не съм свършил да говоря за страха. Животът те е научил да се плашиш, но не бива да бъде така. Позволи ми да те обичам.

— Нима сега не правим точно това?

Решена да го въвлече в желанието, тя предизвикателно раздвижи хълбоците си.

Той неволно навлезе по-дълбоко, после затаи дъх и леко се отдръпна, а по лицето му лъщяха капки пот.

— Това не е любов, то е секс: разкошен, възпламеняващ, но не е същото, като да се любиш.

— Престани да говориш за любовта!

Тя го удари ядосано и очерта с нокти резки по раменете и гърдите му.

Той хвана китките ѝ и ги прикова нежно, но здраво долу на тревата.

— Трябва — настоя той, — защото именно провалът на любовта ни отпрати по онези безрадостни и изпълнени със страх пътеки.

— Това не са ти парламентарните дебати, Рафи!

Копнеейки повече от всичко за забрава, тя сви вътрешните си мускули в подлудяваща прегръдка.

Той изстена, отпусна глава и черната му влажна коса се разстла върху очите ѝ. Тя отново се стегна и помисли, че е победила, когато и двамата бяха разтърсени от яростен спазъм.

За пореден път самообладанието му изневери. Той вдигна глава и каза с дрезгав глас:

— Позволи ми да те обичам, Марго, защото страстта никога няма да ти даде нищо друго освен временно облекчение.

— Може би си прав — прошепна тя, изпитвайки необяснимото желание да се разплаче. — Но страстта... е по-безопасна от любовта.

Той се надвеси над нея, широките му рамене закриха слънцето, изпълвайки света, така че не оставаше нищо друго истинско освен него.

— Безопасността не е достатъчна.

Неспособна да понесе изпитателния му поглед, тя затвори очи и трескаво се опита да улови отново забравата на страстта.

Той ѝ заповяда остро:

— Погледни ме!

Макар че тя не искаше да се подчини, очите ѝ се отвориха. Установи с ужас, че сякаш нямаше собствена воля. С още по-тих глас той каза:

— Заслужаваш повече, не просто сигурност, Марго. Вече си изстрадала мъките на любовта, нека сега почувстваш радостта.

Бариерите ѝ падаха една по една и когато изведнъж се разпадна и последната, тя попадна във водовъртежа на страха, болката и гнева. Беше преживяла опустошението, защото никога не беше си позволила да преживее изцяло ужаса от миналото, но сега спомените я връхлетяха с такава жестокост, че мозъкът ѝ сякаш започваше да се пръска. *Отчаяният предсмъртен вик на баща ѝ, кръвта му, която се стичаше по нейното лице. Хищни ръце и разкъсващ хоровод, който завинаги унищожил невинността ѝ. Неща, неподдаващи се на описание, които бяха буквално невъобразими за едно израснало в сигурност осемнадесетгодишно момиче.*

Тя извика от ужас, желанието отлиташе от нея, разтърсена издъно от отчаяни хлипания. *Беше ѝ студено, толкова студено и беше толкова сама...*

Рафи веднага пусна китките ѝ и я обгърна с ръце, защитавайки я с духа и тялото си от бурята.

— Обичам те, Марго! — каза той настоятелно. — Винаги ще те обичам. Никога няма отново да бъдеш пак сама.

Тя знаеше дълбоко в себе си, че ако някога се изправи пред целия ужас, ще умре.

Но не умря. Рафи беше до нея, с нея, неговата нежност и сила я пазеха, настоящите му любовни думи бяха спасителният пояс, който я избавяше от унищожението.

Постепенно водовъртежът на ужаса започна да губи силата си и накъсаното ѝ дишане се успокои. Миналото не се беше променило; спомените ѝ все още бяха горчиви, раните още бяха дълбоки. Но неговата любов разпръскваше облаците на страха така неумолимо, както слънцето прогонва утринната мъгла.

Страхът се оттегли и остана празнота. Тогава полека, подобно на прилив, в кухото пространство в центъра на душата ѝ се вля любовта. Топлината на неговата закрила прогони тъмните сенки и ги замени със светлина.

С любовта се върна и умиротворяващото желание. Това не беше отчаяната нужда, която преди я бе подтиквала, а мощен изблик на чувство, в което любовта и страстта бяха неотделими.

Макар че той беше омекнал, докато я предпазваше с прегръдката си от бурята, те все още бяха вплетени един в друг така неразделно, както могат да бъдат слети мъж и жена. Тя се изви на дъга, притискайки се към него, и остави тялото си да говори. Когато страстта отново се появи, тя прошепна:

— Обичам те, Рафи.

Той изпусна дълбока въздишка, движейки се в първичния ритъм на съвкуплението. Нямаше и следа от разстоянието, което беше усетил, когато за пръв път се любиха. Сега той беше изцяло с нея, с душата, както и с тялото си.

Докато се опитваха да слоят двете си тела в едно цяло, силните му тласъци породиха друга буря, този път от белия вихър на желанието. Тя извика и се вкопчи в него, докато се извиваше, излязла извън себе си. Силни спазми преминаха през тялото ѝ, породени в мястото, където телата им се съединяваха. Викът ѝ отекна, повторен от дълбокия му стон, докато спермата му се изливаше в нея.

Екстазът се разнасяше бавно, разливайки се във вихрушка от умиротворение и светлина. Когато накъсаното ѝ съзнание започна лека-полека да се подрежда в едно цяло, усети, че Рафи трепери също толкова силно като нея. Тя започна да гали мокрия му гръб, докато дишането му се успокои.

— Как усети, че се чувствам толкова сама? — прошепна тя.

Рафи се подпря на лакти и се вгледа в лицето ѝ, а напрегнатото му изражение показваше колко много му бе струвал нейният емоционален катаклизъм.

— Припомняне, предполагам. Когато погледнах назад, разбрах, че страхът от загубата ме е накарал да се отдалеча от рисковете на дълбоките чувства. Но това, което открих, не беше сигурност, а самота. Предположих, че и при тебе е било така.

— Прав си — каза тя бавно. — Никога не можах да забравя какво се бе случило, но и никога не си позволих да го почувствам докрай. За да оцелея, трябваше да се отдалеча от ужаса. А като го направих, се откъснах от всичко... и от всички.

— Говориш така, сякаш това е в миналото.

— Наистина е там, защото този път ти няма да ме оставиш да потъна. Благодаря ти, Рафи. — Тя погледна в дълбоките му сиви очи и устата ѝ се изви в усмивка. — Ако все пак по-рано не съм се изразила достатъчно ясно, обичам те.

Той ѝ върна усмивката с омайваща топлина.

— Както, вярвам, съм споменавал трийсет или четирийсет пъти, и аз те обичам.

Тя се засмя.

— Май поне веднъж сме на едно и също мнение.

По лицето му премина сянка.

— Съжалявам, че се забравих толкова много и не се отдръпнах.

Той се поколеба, после добави:

— Надявам се, че... това няма да има никакви нежелателни последици.

Тя разцъфна в радост и в замайващо усещане за женската си сила.

— Подобни последици няма да бъдат нежелателни за мене — каза тя спокойно. — А и ти сигурно би искал да имаш наследник.

Той я погледна стреснато. После, някак изведнъж, лицето му се озари отвътре и стана така лъчезарно, колкото и слънцето над тях.

— Това означава ли, че искаш да се омъжиш за мене?

Тя прокара нежно пръсти през разрешената му коса.

— Ако си сигурен, че искаш една жена с тъмно минало, не бих желала нищо по-силно от това, да бъда твоя съпруга.

— Ако съм сигурен! — Той я сграбчи със смях и се претърколи по гръб, така че тя се озова върху него. — Никога не съм бил по-сигурен в нещо през целия си живот.

— Прав беше, Рафи. Любовта е по-силна от страха и чувството е неизмеримо по-хубаво. — Тя потърка буза в неговата. — Бъди благословен за това, че беше по-смел от мене.

— Рискът си струваше. — Той я погали с обич по голия гръб. — Ти беше убедена, че няма да мога да устоя на чара на други жени, но не забравяй, казано е, че от разкаляия се женкар става най-добрият съпруг.

Тя се поколеба, после реши, че между тях трябва да има абсолютна откровеност.

— Честно казано, не можех да го повярвам. Знам, че казваш точно това, което искаш да кажеш... но все си спомням за вълка и за кожата му.

— Винаги съм оценявал жените според това, доколко ми напомнят за тебе, но никоя от тях дори на косъм не наподобяваше истинската Марго. — Той се засмя широко. — По-лесно ли ще ти бъде да ми повярваш, ако ти кажа, че съм се търкалял из достатъчно много поля, за да знам, че тревата *не е* по-зелена?

— Сега вече ме убеди. — Тя се засмя и положи глава на рамото му. — Би ли ми казал защо това неприлично твърдение е много по-убедително от приличното?

— По всяка вероятност, защото такава е човешката природа.

Докато лежаха така, Рафи се досети, че трябва да предпази Марго от слънцето, защото светлата ѝ кожа щеше да изгори много по-лесно от неговата по-закалена тъмна кожа. Той полека я преобърна и я положи по гръб на тревата, после се изтегна над нея и се надигна на лакът, за да ѝ направи сянка и слънцето да не я пече.

— Беше красива на светлината на свещта и си още по-красива на слънцето. — Той докосна деликатно един от избледняващите белези на ребрата ѝ. В последните дни от синьо-черни те бяха станали жълто-маслинени. — Ще се радвам, когато това изчезне. — Гласът му стана по-уверен. — Ти си истинско чудо, Марго. Това, което си преживяла, би унищожило всяка друга, не толкова силна жена.

Тя хвана ръката му и я притисна към сърцето си.

— Нищо не отминава даром, любов моя. От деня, когато баща ми загина, само допреди десет минути страхът беше моят постоянен спътник, толкова близък до мене, колкото и собствената ми сянка. Но, странно, аз не се плаших от малките неща, защото най-лошото, което

можех да си представя, вече се беше случило. В известен смисъл станах по-силна, по-способна да правя неща, които преди ми се струваха немислими. Затова можех да бъда добра шпионка.

Той я целуна по челото.

— Моята несравнима графиня и бъдеща дукеса.

Тя каза колебливо:

— Имам една молба.

— Каквото поискаш — отвърна той просто.

Тя прехвърли десетина различни начина да изрази това, което искаше да каже, преди да пророни:

— Робин е моето семейство. И винаги ще бъде.

Рафи ѝ се усмихна разбиращо:

— И ти не искаш да постъпвам като ревнив, обзет от мания за власт, видиотен съпруг. Права си, така е честно. Аз харесвам и уважавам Робин страшно много. Ако се потрудя малко, може би ще успея да убедя себе си, че е твой брат. Той винаги ще бъде добре дошъл в дома ни и искрено се надявам често да ни посещава. Това ли искаше да чуеш?

— Да, любов моя. — Нещо копиреномеко се притисна чувствено до нея, тя погледна надолу и видя Рекс, който явно беше решил, че е безопасно да се изтегне до голия ѝ хълбок. — Ами Рекс?

Рафи се засмя.

— И той е добре дошъл. Всяка къща има нужда от коте, а сега, когато съм се разкалял...

Веселият ѝ смях проехтя из градината, докато тя повдигаше лице към Рафи, прокарайки пръсти през черната му коса, сливайки тялото си с неговото в чистата наслада на близостта.

И когато устните им отново се съединиха, тя усети за миг огромна благодарност, че градината беше така уединена. Имаха да си наваксват толкова много години.

КРАЙ

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

Макар че Виенският конгрес е много добре известен, за Парижката мирна конференция от 1815 г. се знае сравнително малко. А

тя е изключително важно събитие, с което най-накрая е бил сложен край на Наполеоновите войни.

Въпреки че съм си позволила известна свобода, историческият фон на събитията е съвсем истински. През лятото и есента на 1815 г. Париж кипи от конспирации, заговори за убийства и политически подводни течения. Лорд Касълри наистина е ритнат от кон в средата на септември и след няколко дни в спалнята му в британското посолство е свикана важна среща.

Изкуството и политическите затворници бонапартисти стават предмет на сериозни противоречия, а описанията на събитията в Лувъра и на площад „Карусел“ следват историческата истина. Французите обаче имат последната дума; когато подписаният договор в крайна сметка оставя в Париж откраднатите произведения на изкуството, никой и не помисля да включи към тях многобройните шедьоври, изпратени в провинциалните музеи.

Някои от най-значимите бонапартистки военни дейци са екзекутирани. Маршал Мишел Ней, „най-смелият от смелите“, посреща невероятно смело смъртта си пред наказателния взвод. С помощта на британски поданици друг висш офицер избягва от затвора, преоблечен в дрехите на съпругата си, доказвайки още веднъж, че изкуството отстъпва пред живота, когато стане дума за фарс.

Виенският конгрес и мирният договор от 1815 г. понякога биват наричани реакционни, защото необвързаният Свещен съюз на царя се обърква с Четворния съюз, който всъщност подписва мирния договор на 20 ноември 1815 година. Именно Свещеният съюз бива използван като оръдие на реакционните сили, докато Четворният съюз предлага една прекрасна нова идея — когато в бъдеще възникнат затруднения, великите сили да се събират и да обсъждат положението. От това семенце по-късно покълна Обществото на народите, а след това, в двадесети век, и Организацията на обединените нации.

Държавниците, които са измислили мирния договор, са били опитни, практични мъже, които са успели да постигнат повече, отколкото са си били мечтали — Европа преживява следващия си голям общоконтинентален сблъсък едва през 1914 година.

Британското посолство все още се помещава в къщата, която Уелингтън е купил от Полин Бонапарт, принцеса Боргезе, а нейният сервиз все още краси трапезата при официални случаи.

Издание:

Мери Джо Пътни. Падналите ангели

Издателство „Ирис“, 2000

ISBN 954-455-026-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.